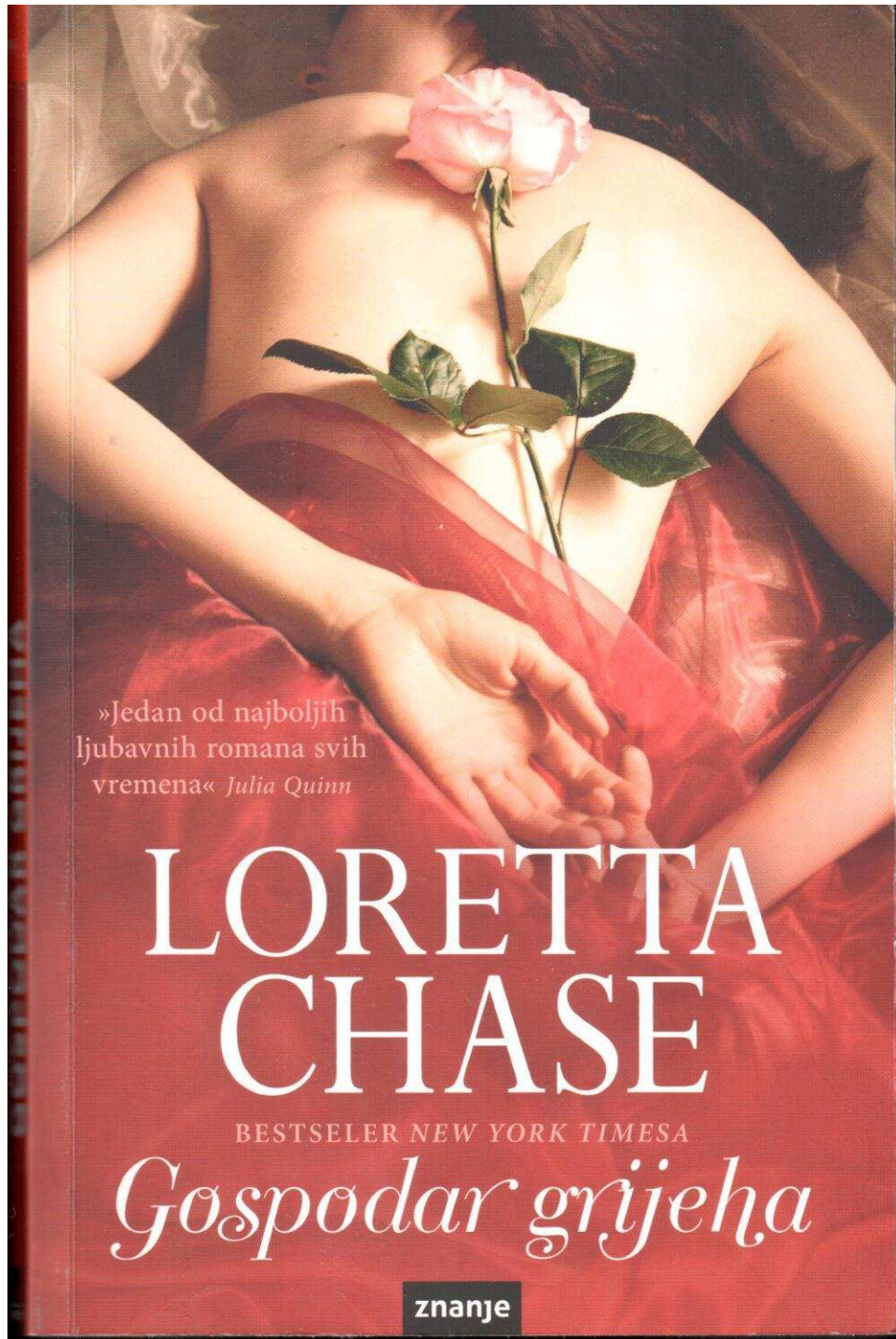

GIGA

Loretta Chase

GOSPODAR GRIJEHA

Naslov izvornika: **LORD OF SCOUNDRELS**

Dragi čitatelju,

GOSPODAR GRIJEHA za mene je bila i ostala posebna knjiga.

Kao što mnogi od vas znaju, mi autori znamo biti krhka bića. Blijedi i umorna izgleda, naporno radimo u svojim potkrovnim sobicama, razgovarajući s nepostojećim ljudima. Krhka nam ega prikupljaju komadiće pohvala koje nam s vremena na vrijeme naiđu ususret, čuvajući ih da nam pomognu preživjeti Uistinu Loš Spisateljski Dan. Takve pohvale najbolji su način da doznamo jesu li nam napori cijenjeni, ili makar primijećeni.

Nekim Čitateljima najbliži je lik Daina, utjelovljenja »Zvijeri« kao junaka —jer ta Zvijer skriva sentimentalno srce unutar grešne vanjštine, unutar čahure koju je jednako teško probiti koliko i kožu nosoroga, kako Dain sam priznaje. Drugi srce poklanjaju nepopustljivoj Jessici, koja će za svoju obitelj učiniti sve (i koja se usput, ako mene pitate, itekako dobro zabavlja).

Mnogo su me puta pitali kako su mi na um pali ti likovi. Gdje sam pronašla nadahnuće, modele. Kao njihov privrženi roditelj, mogu samo reći da ne znam otkud im ti geni ili obrasci ponašanja, ali ja se njima veoma, veoma ponosim. Iskreno se nadam da ćete njihov ulazak u svoju obitelj s polica za knjige dočekati s dobrodošlicom i da ćete uživati u njihovu društvu jednako kao što i ja (još uvijek) uživam.

Iskreno vaša,

Loretta

Predgovor

U proljeće 1792. Dominic Edward Guy de Ath Ballister, treći markiz od Daina, grof od Blackmoora, vikont Launcellsa, barun Ballistera i Launceilsa, izgubio je u epidemiji tifusa ženu i četvero djece.

Premda se vjenčao poštujući zapovijed svojega oca, lord Dain je razvio izvjestan stupanj poštovanja prema svojoj ženi koja mu je pokorno rodila tri pristala dječaka i jednu lijepu curicu. Otad ih je volio koliko *je bio u mogućnosti*. A to, prema prosječnim standardima, nije bilo previše. Ali opet, lordu Dainu nije bilo u prirodi uopće ikoga voljeti. Ono srca što je posjedovao posvetio je svojim zemljama, posebno Athcourtu, posjedu predaka u Devonu. Nekretnine su mu bile prava izabranica srca.

Ipak, bile su to skupe izabranice srca, a on nije bio pripadao najbogatijim ljudima. I tako je, u poodmakloj dobi od četrdeset dvije, lord Dain bio prisiljen opet se oženiti i to, kako bi zadovoljio zahtjeve svojih izabranica, bogato.

Koncem 1793. upoznao je, zaprosio i oženio Luciju Usignuolo, sedamnaestogodišnju kćer bogatog firentinskog plemića. Društveni krugovi bili su zapanjeni. Ballisteri su svoju krvnu lozu mogli pratiti unatrag sve do saksonskih vremena. Sedam stoljeća ranije jedan je od njih oženio normansku damu i kao nagradu od Williama I. primio titulu baruna. Otad više nijedan Ballister nije oženio strankinju. Zajednica je zaključila da se markizu od Daina od tuge poremetio um.

Ne mnogo mjeseci kasnije i sam je lord počeo sumnjati da ga je nešto raspametilo. Oženio je, pomislio je, veoma lijepu crnokosu djevojku koja ga je gledala s divljenjem i smiješila se i slagala sa svakom riječju koju je izgovorio. A oženio je zapravo, otkrio je to, usnuli vulkan. Tinta s potpisa na vjenčanom listu još se nije bila osušila kad je počela eruptirati.

Bila je razmažena, ponosita, naprasita i nagle ćudi. Bila je bezobzirno ekstravagantna, govorila previše i preglasno, i izrugivala se njegovim zapovijedima. Najgore od svega zaprepastilo ga je njezino neobuzdano ponašanje u krevetu.

Jedino ga je strah od izumiranja loze Ballisterovih tjerao da se iznova vraća u njezin krevet. Škrgutao je zubima i obavljao svoju dužnost. Kad je napokon zanjela, prekinuo je tu praksu i gorljivo se počeo moliti da bude sin, samo da to više ne bi morao ponavljati.

U svibnju 1795. Providnost mu je uslišila molitve.

Ipak, kad je prvi put pogledao novorođenče, lord Dain je posumnjao da ih je zapravo uslišio Sotona.

Nasljednik mu je bio nekakva smežurana maslinasta stvar krupnih crnih očiju, neproporcionalnih udova i uvelike prevelikog nosa. Neprestano je zavijao.

Da je mogao zanjekati da je ta stvar njegova, bio bi to učinio. Ali nije mogao jer na *lijevoj* strani stražnjice nalazio se onaj isti sićušan smeđi rodni biljeg oblika samostrijela koji je resio i anatomiju lorda Daina. Naraštaji Ballisterovih nosili su taj biljeg.

Nemoćan poreći da je nakaza njegova, markiz je zaključio da je to neizbježna posljedica nećudorednih i neprirodnih činova sjedinjenja. U svojim najmračnijim trenucima bio je uvjeren da je njegova mlada žena Sotonina sluškinja, a dječak davlov okot.

Lord Dain nikad više nije prišao postelji svoje žene.

Dječaka su krstili kao Sebastiana Lesliea Guya de Atha Ballistera i, sukladno običajima, pripao mu je očev drugi najviši naslov, grofa od Blackmoora. Naslov je bio u dovoljnoj mjeri prikladan, šaptali su šaljiva markizu iza leđa, jer je dijete naslijedilo maslinastu kožu, oči boje opsi-dijana i vranu kosu majčine porodice. Bio je i u punom posjedu nosa Usignuolovih, plemenite firentinske surle niz koju su se bezbrojni majčini preci mrštili na svoje podređene.

Nos je dobro pristajao prosječnim odraslim Usignuolima koji su u pravilu bili monumentalne tjelesne grade. Na veoma malom i nezgrapno građenom dječaćiću izgledao je poput čudovišnog kljuna.

GIGA

Na svoju nesreću, mladač je naslijedio i oštroumnost Usignuolovih. Dosljedno tome, do vremena kad je navršio sedam godina već je bio jedno svjestan da s njime nešto nije u redu. Majka mu je nakupovala mnoštvo lijepih slikovnica. Nitko od ljudi iz tih knjiga nije mu nimalo sličio — osim grbavog đavolka kukastog nosa koji se bio skrasio na ramenu malog Tommya i nagovarao ga da čini zločeste stvari.

Premda nikad na svojem ramenu nije razaznao nikakva đavolka niti čuo njegov šapat, Sebastian je znao da i on mora biti zločest jer su ga vječno kudili ili šibali. Više je volio šibe koje mu je udjeljivao njegov učitelj. Od očevih prijekora Sebastian se istodobno osjećao grozničavim i hladnim poput školjke, a zatim bi mu se učinilo da mu je trbuh prepun ptica *što* lepršajući krilima pokušavaju izići van, nakon čega bi mu počele drhtati noge. Ali nije se usuđivao zaplakati jer više nije bio beba, a plač bi ionako njegova oca samo još više razgnjevio. Na lice bi mu pao njegov pogled koji je bio još gori od riječi prijekora.

U slikovnicama su se roditelji smiješili svojoj djeci i tetošili ih i ljubili. Njegova je majka to znala ponekad učiniti, kad je bila dobrog raspoloženja, ali njegov tata nikad. Otac nikad nije s njime razgovarao, niti se s njime igrao. Nikad ga nije podigao na svoja ramena, pa čak ni pređa se na konja. Sebastian je jahao vlastitog ponija, a i to ga je naučio Phelps, jedan od konjušara.

Znao je da majku ne može pitati što s njime ne valja i kako to ispraviti. Sebastian je naučio ne govoriti mnogo ni o čemu — osim da je voli i da je najljepša mama na svijetu — jer bi je gotovo sve ostalo uznemirilo.

Jednom, kad je pošla u Dartmouth, upitala ga je što bi volio da mu donese. Zatražio je malog brata s kojim bi se mogao igrati. Ona je počela plakati, a zatim se razbjesnila i vikala ružne riječi na talijanskom.

Premda Sebastian nije prepoznavao značenje svih tih rijeci, znao je da su zločeste, jer ju je tata ukorio čuvši ih.

A onda bi se počeli prepirati. I to je bilo gore čak i od majčina plača i od očeva najgnjevnijeg pogleda.

Sebastian nije htio izazivati bilo kakve grozne svađe. Posebno nije htio nagoniti majku na pričanje zločestih riječi, jer bi se Bog mogao naljutiti, a onda će ona umrijeti i otići u pakao. I više ga nitko nikad neće tetošiti ni ljubiti.

I tako nije bilo nikoga koga bi Sebastian mogao pitati što nije u redu i što mu je činiti, osim njegova Oca Nebeskog. Ali On mu nikad nije odgovarao.

A tada je jednoga dana, kad je Sebastianu bilo osam godina, njegova majka izišla van sa svojom sluškinjom i više se nije vratila.

Otac mu je bio pošao u London i sluge su Sebastianu rekle da je i majka odlučila tamo poći. Ali njegov se otac vrlo uskoro vratio, a mame nije bilo s njime.

Sebastiana su pozvali u mračnu radnu sobu. Njegov je tata, vrlo srdita izgleda, sjedio za ogromnim stolom s otvorenom Biblijom pred sobom. Zapovjedio je Sebastianu da sjedne. Dršćući, Sebastian ga je poslušao. Ništa drugo nije mogao učiniti. Nije mogao govoriti. U trbuhu su mu krila tako žestoko lepršala da je jedino mogao učiniti sve da ne povraća.

»Prestat ćeš dodijavati posluži pitanjima o svojoj majci«, rekao mu je otac. »Nećeš je više spominjati. Ona je zlo, bezbožno stvorenje. Ona je Izebela, bludnica, i >Psi će požderati Izebelu kraj zidova Jizrccla<.«

Netko je vrlo glasno vrištao u Sebastianovoj glavi. Tako glasno da je jedva mogao čuti svoga oca. Ali činilo se da njegov otac taj vrisak ne čuje. Gledao je dolje, u Bibliju.

»Jer usne neznane žene poput pčelinjeg su saća, a usta joj glađa od ulja«, čitao je. »Ali kraj je njezin gorak poput crvotočine, oštar poput mača s dvije oštrice. Noge joj sežu u zemlju; stope joj se odupiru o pakao.« Podigao je pogled. »Ja je se odričem i u srcu veselim jer je pokvarenost utekla iz kuće mojih očeva. O tome više nećemo govoriti.«

Ustao je i povukao užu zvana i jedan od slugu je došao i odveo Sebastiana. Pa ipak, čak i

GIGA

nakon što su se vrata radne sobe zatvorila, čak i dok su *hitali niz* stube, *vtisak u Sebastianovoj glavi nije prestajao*. Pokušao je poklopiti uši, ali vrisak se nastavljao i napokon je jedino mogao otvoriti usta i pustiti ga van u dugom, jezovitom urliku.

Kad ga je sluga pokušao ušutkati Sebastian ga je šutnuo nogom, ugrizao ga i otrgnuo se. Tada su mu na usta navrle sve zločeste riječi. Nije ih mogao zaustaviti. U njemu se nalazilo čudovište i on ga nije mogao obuzdati. Čudovište je ščepalo vazu sa stola i zavidalo je u zrcalo. Zgrabilo je gipsani kip i smrskalo ga o pod. Otrčalo je niz veliku dvoranu, vrišteći i razbijajući sve što mu je došlo nadohvat.

Svi *visi* sluge *pohrlili su ususret buci, ali su ustuknuli ne* usuđujući se dotaknuti dijete, svi do jednoga uvjereni da je opsjednut zlodusima. Stajali su sledeni od užasa, promatrajući kako nasljednik lorda Daina njima pred očima sraunjuje Veliku dvoranu u komadiće. Ni riječi prijekora, baš nikakav zvuk nije dopro s gornjeg kata. Vrata njegova gospodstva ostala su zatvorena — kao pred đavlom koji je dolje bjesnio.

Napokon se iz kuhinje dovukla ogromna kuharica, podigla vrištećeg dječaka i, ne osvrćući se na njegove udarce i ritanje, čvrsto ga zagrllila. »Smiri se sad, dijete«, mrmljala je.

Ne bojeći se ni zloduha ni lorda Daina, odvela je Sebastiana u kuhinju i, rastjeravši sve svoje pomoćnike, sjela u svoju veliku sjedalicu uz vatru i ljuljala dijete koje je jecalo sve dok od iscrpljenosti više nije mogao plakati.

Kao i ostatak kućanstva, kuharica je znala da je lady Dain pobjegla od muža sa sinom bogatog trgovca. Nije otišla u London, nego u Dartmouth, gdje se ukrcala na jedan od brodova svoga ljubavnika i s njime otplovila za Ameriku.

Dječakovi histerični jecaji o tome kako psi jedu njegovu majku natjerali su kuharicu da svim srcem poželi na svoga gospodara podići mesarsku sjekiricu. Mladi grof od Blackmoora je bio najružnije *dijete* koje je itko ikad vidio u Devonu — možda i u Cornwallu i Dorsetu. Bio je i čudljiv, nagle naravi i općenito neprivlačan. Ali s druge strane, bio je tek dječacić koji zaslužuje bolje, pomislila je, nego što mu je Usud udijelio.

Rekla je Sebastianu da se njegovi mama i tata nisu slagali i da je mama postala tako nesretna da je pobjegla od kuće. Na nesreću, taj je bijeg za odraslu damu bio još gora pogreška nego što bi bio za malog dječaka, pojasnila je kuharica. Bila je to tako velika pogreška, takva da se više nikad ne bi mogla popraviti i zato se lady Dain nikad neće moći vratiti.

»Hoće li otići u pakao?« upitao je dječak. »Tata je r-rekao...« Glas mu je podrhtavao.

»Bog će joj oprostiti«, odlučno je rekla kuharica. »Ako je pravedan i milostiv, oprostit će joj.« Zatim ga je odvela na kat, otjerala njegovu strogu dadilju i sama ga polegla u krevet.

Kad je ona otišla, Sebastian je sjeo i s noćnog stolića uzeo malenu sliku Blažene Djevice i malog Isusa koju mu je majka darovala. Prigrlivši je uz grudi, započeo je molitvu.

Učili su ga sve prikladne molitve vjere njegova oca, ali večeras je izgovarao jednu koju je čuo svoju majku moliti, dok je u ruci stiskala dugu krunicu. Čuo ju je toliko puta *da ju je znao napamet*, premda nije naučio dovoljno latinskoga da bi razumio sve riječi.

»*Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in muli-eribus*«, započeo je.

Nije znao da njegov otac stoji pred vratima i prisluškuje.

Nije znao da je ta papinska molitva lordu Dainu značila posljednju kap koja je prelila čašu.

Četnaest dana kasnije Sebastiana su strpali u kočiju i odveli u Eton.

Nakon kratkog razgovora s ravnateljem, prepušten je ogromnoj spavaonici i ljubaznom milosrđu svojih Školskih drugova.

Lord Wardell, najstariji i najveći u neposrednoj blizini, zurio je u Sebastiana vrlo, vrlo dugo, a onda prasnuo u smijeh. Ostali su ga spremno slijedili. Sebastian je stajao sleden, slušajući *nešto što je sličilo zavijanju tisuća hijena*.

»Nije čudo što mu je mama pobjegla«, rekao je Wardell društvu kad je opet došao do daha.

»Je li vrištala kad si se rodio, Black-a-moore?« upitao je Sebastiana.

»Ime mi je *Blackmoor*«, rekao je Sebastian, stišćući šake.

GIGA

»Onako je kako ja kažem, insektu«, obavijestio ga je Wardell. »I kažem da ti je mama zbrisala jer te više ni minutu nije mogla gledati. Jer izgledaš baš poput prljave male uholaže.« Sklopivši ruke na leđima, počeo je polako kružiti oko zbunjenog Sebastiana. »Onda, Što nam je činiti, Black-a-moore?«

Sebastian je zurio u lica koja su se cerila na njega. Konjušar Pheips je bio rekao da će u školi pronaći prijatelje. Sebastian, koji se nikad s nikim nije imao igrati, čvrsto je prigrlio tu nadu tijekom dugog, samotnog putovanja.

Ali sada nije vidio prijatelja, samo podrugljiva lica — sva podosta visoko nad njegovom glavom. Svi su dječaci u ogromnoj Dugoj odaji, do zadnjega, bili stariji i veći od njega.

»Pitao sam te nešto, uholažo«, rekao je Wardell. »A kad te bolji nešto pitaju, pametnije ti je odgovoriti.«

Sebastian je oštro zurio u plave oči njegova mučitelja. »Stronzo«, rekao je.

Wardell ga je blago udario po glavi. »Bez tog makaronskog brbljanja, Black-a-moore.«

»Stronzo«, od važno je ponovio Sebastian. »Ustrani šupčino.«

Wardell je podigao *svoje svijetle* obrve i bacio pogled na okupljene drugove. »Jeste li to čuli?« upitao ih je. »Nije dovoljno što je ružan poput Belzebuba, nego još ima prljav jezik. Što nam je činiti, *momci moji*?«

»Baci ga«, rekao je jedan. »Zagnjuri ga«, rekao je drugi.

»U sraonicu«, pridodao je sljedeći. »Pa, on traži govna, zar ne?«

Taj je prijedlog dočekan oduševljenim uzvicima. Istoga trena, svi su se našli na njemu.

U nekoliko su navrata na putu ususret njegovoj sudbini Sebastianu ponudili šansu da se iskupi. Samo je trebao polizati Wardellu čizme i zamoliti za oprost, i bit će pošteđen.

Ali čudovište u njemu ga je obuzelo i Sebastian je prkosno uzvratilo nizom svih engleskih i talijanskih zločestih riječi koje je ikad čuo.

Toga mu časa prkos nije previše pomagao. Pomogli su izvjesni zakoni fizike. Malen kakav je bio, bio je nezgrapno građen. Koščata su mu ramena, na primjer, bila preširoka da bi prošla kroz otvor nužnika. Wardellu je samo uspjelo gurnuti mu glavu u rupu i držači je tamo dok nije povratio.

Taj incident, na bijes Wardella i njegovih drugova, nije uholažu naučio poštivanju. Premda su nakon toga dobar dio svoga slobodnog vremena posvećivali njegovu poučavanju, Sebastian nije htio učiti. Zadirkiivali su ga zbog njegova izgleda i miješane krvi i smišljali bezobrazne pjesmice o njegovoj majci. Spuštali su ga o noge niz prozore, bacali ga u pokrivače i u krevet mu skrivali mrtve glodavce. U osami je — premda je u Etonu bilo dragocjeno malo privatnosti — plakao od jada, gnjeva i usamljenosti. Javno je proklinjao i borio se, premda je uvijek gubio.

Između stalnog zlostavljanja izvan učionice i redovitog batinanja u njoj, Etonu je trebalo manje od godinu dana da iz njega izbije svaku težnju prema privrženosti, popustljivosti i povjerenju. Etonske metode iz nekih su dječaka izvlačile ono najbolje. U njemu su probudile ono najgore.

Kad mu je bilo deset godina ravnatelj ga je poveo ustranu i rekao Sebastianu da mu je majka umrla od groznice u Americi. Sebastian je to slušao u kamenoj tišini, a zatim izišao van i potukao se s Wardellom.

Wardell je bio dvije godine stariji, dvaput veći i teži, i k tome brz. Ali ovoga je puca *čudovište* u Sebastianu bilo sazdan od hladnog, ogorčenog gnjeva i borio se smireno, tiho i ustrajno dok svoga neprijatelja nije oborio s nogu i raskrvario mu nos.

A zatim je, i sam izudaran i raskrvaren, Sebastian podrugljivim pogledom prešao po krugu gledatelja.

»Želi li još netko?« upitao je, premda je jedva uspijevao doći do zraka da bi to izgovorio.

Nitko nije ispustio ni glasa. Kad se okrenuo da ode, razmaknuli *su* se da mu načine prolaz.

Kad je Sebastian prešao polovicu dvorišta, čudnu je tišinu prekinuo Wardellov glas.

GIGA

»Dobar posao, Blackmoore!« uzviknuo je.

Sebastian je zastao u pola koraka i osvrnuo se, »Idi u pakao!« uzvratilo mu je.

Tada je Wardellova kapa poletjela u zrak, praćenja uzvikom bo-drenja. Sljedećeg trena, gomila kapa je letjela u zrak i *svi su klicali*.

»Glupe budale«, sebi u bradu je promrmljao Sebastian. Skinuo je zamišljenu kapu — njegova je bila nepopravljivo izgažena — i povio se u lakrdijaški široki naklon.

Trenutak kasnije bio je okružen nasmijanim dječacima, a već tren iza toga bio je *podignut* Wardellu na ramena i, *što ih je on više riječima vrijeđao*, to se idiotima više sviđalo.

Uskoro je Wardellu postao najbolji prijatelj. A iza toga, naravno, za njega više nije bilo nikakve nade.

Medu svim nevaljalcima što su se u to vrijeme u Eton u međusobno mlatili i maltretirali, Wardellov je krug bio najgori. Uz uobičajene obijesti Etonijanaca i zlostavljanje nesretnih mještana, oni su kockali, pušili i opijali se do besvijesti još i prije ulaska u pubertet. A iza toga je odmah uslijedio i blud.

Sebastian je u erotske tajne uveden na *svoj* trinaesti rođendan. Wardell i Mallory — dječak koji je bio predložio zagnjurivanje u nuž-nik — podmazati *su* Sebastianu džinom, stavili mu povez preko očiju, vukli ga amo-tamo sat i više vremena, a zatim ga uspentrali uz stube u prostoriju što je zaudarala na plijesan. Svukli su ga do gola i nakon uklanjanja poveza otišli, zaključavši vrata za sobom.

Namještaj sobe činili su samo jedna zadimljena uljanica, prljava slamarica i vrlo bucmasta djevojka zlatnih uvojaka, crvenih obraza, krupnih plavih očiju i nosa ne većeg od dugmeta. Zurila je u Sebastiana kao da je on kakav crknuti štakor.

Nije morao pogađati zašto. Premda je od prošlog rođendana izniknuo još oko pet centimetara uvis, još uvijek je sličio kakvom đavolku.

»Neću to učiniti«, rekla je. Usta su joj se tvrdoglavo iskrivila. »Niti za stotinu funta.«

Sebastian je otkrio da je u njemu ostalo još nešto osjećaja. Da nije, ona ga time ne bi mogla povrijediti. Grlo ga je peklo i poželio je zaplakati i zbog toga ju je *mrzio*. Bila je tek obična, glupava mala praska, a da je bila dječak, bio bi ubio boga u njoj.

Ali skrivanje osjećaja dotad mu je već postalo refleksna reakcija.

»Baš loše«, hladnokrvno je rekao. »Danas mi je rođendan i bio sam tako dobro raspoložen da sam ti mislio platiti deset šilinga.«

Sebastian je znao da Wardell nikad nekoj drolji nije platio više od šest penija.

Ona je Sebastianu počastila zlovoljnim pogledom koji je zastranio dolje, do njegove muške alatke. I tamo se zadržao. Bilo je to dovoljno da privuče *njegovu* pažnju. Odmah je počeo rasti.

Napućena usna joj je zadrhtala.

»Rekao sam ti da sam dobre volje«, kazao je prije nego mu se dospjela nasmijati. »Dakle, onda deset i šest. Ne više. Ako ti se ne sviđa što nudim, uvijek *to* mogu dobiti negdje drugdje.«

»Valjda bih mogla zatvoriti oči«, rekla je.

Podrugljivo joj se nasmiješio. »Otvorenih ili zatvorenih, meni je svejedno — ali ja ću se za *svoj* novac *nagledati*.«

I nagledao se, a ona nije sklopila oči već je izvela *cijelu* gorljivu predstavu kakvu bi svaki momak samo mogao poželjeti.

U tome je bilo nekakve životne lekcije, prisjećao se kasnije Sebastian, a tu je lekciju svladao brzo kao i sve ostale.

Od tog trena, odlučio je, mora preuzeti Horacijev moto: »Stvaraj novac. Ako možeš na pošten način, a ako ne, tada na sve moguće načine.«

Od dolaska u Eton jedine vijesti *što* ih je Sebastian primao od kuće bile su poruke od jedne

GIGA

rečenice koje su pratile kvartalnu školarinu. Poruke je pisao tajnik njegova oca. Kad se Sebastian bližio kraju svoga boravka u Etonu, primio je pismo dugačko cijela dva pasusa koji su sadržavali planove za njegove studije na Cambridgeu. Znao je da je Cambridge dobro sveučilište, koje su mnogi smatrali naprednijim od redovničkog Oxforda.

Znao je i da njegov otac nije Cambridge izabrao zbog toga. Ballisteri su pohađali Eton i Oxford praktički od osnutka tih institucija. Poslati sina bilo kamo drugdje bilo je najbliže razbaštinjenju što je lord Dain mogao učiniti. To je svijetu obznanilo da je Sebastian prljava mrlja na porodičnom grbu svojih predaka.

Sto je on najvjerojatnije i bio.

Nije se samo ponašao poput čudovišta — premda nikad pred *nadređenima* dovoljno loše da bi ga izbacili iz škole — već je to postao i u fizičkom smislu: visok gotovo dva metra i svakim centimetrom te

visine tamnopot i okrutno čvrst.

Veći dio svoje karijere u Etonu proveo je čineći sve kako bi ga se kao čudovišta i sjećali.

Ponosio se činjenicom da *su* ga pristojni ljudi zvali Kugom i Kolerom Ballistera.

Dotad lord Dain nije davao znaka da primjećuje ili brine o tome što mu sin čini.

Kratko i sažeto pismo dokazalo je suprotno. Njegovo gospodstvo namjeralo je kazniti i poniziti svoga sina protjerivanjem na sveučilište u koje nijedan Ballister dotad nije stupio nogom.

Kazna je došla prekasno. Sebastian je naučio nekoliko učinkovitih načina kako odgovoriti na pokušaje da se njime manipulira, kažnjava ga se i ponižava. Orkrio je da je novac u mnogo slučajeva daleko učinkovitiji od fizičkog nasilja.

Preuzevši svoj životni moto od Horacija, naučio je kako udvostručiti, utrostručiti i učetverostručiti svoj džeparac u igrama na sreću i okladama. Pola svojih dobitaka trošio je na žene, različite druge poroke i na privatne lekcije iz talijanskog — ovo posljednje jer nikome nije htio dopustiti da posumnja kako uopće nešto osjeća prema svojoj majci.

S drugom polovicom zarade planirao je kupiti trkaćeg konja.

Odgovorio je na pismo, preporučujući svojem roditelju da udi-jeljena sredstva pošalje nekom *potrebitom* dječaku u Cambridge *jer* će se grof od Blackmoora upisati na Oxford o svojem trošku.

Zatim je svu ušteđevinu namijenjenu kupovini trkaćeg konja stavio na okladu u hrvačkom meču.

Dobitak je — uz posredovanje Wardellova utjecajnog strica — Sebastiana odveo na Oxford.

* * *

Kad je sljedeći put primio vijesti od kuće, Sebastianu su bile dvadeset četiri godine. Kratka poruka dojavljivala mu je očevu smrt.

Uz naslov, novi je markiz od Daina naslijedio prilično zemlje, nekoliko impresivnih kuća — uključujući Athcourt, veličanstvenu zgradurinu na rubu Dartmoora — i sve njima pripadajuće hipoteke i dugove.

Njegov je otac svoje poslove ostavio u užasnom stanju i Sebastian nije niti najmanje dvojio zašto. Nesposoban kontrolirati svoga sina, dragi ga je blagopočivajući namjeralo uništiti.

Ali ako se pobožan stari kućkin sin tamo na drugom svijetu smijuljio iščekujući da četvrtog markiza od Daina strpaju u dužnički zatvor, bio je osuđen na veoma dugo čekanje.

Sebastian je dotad već bio otkrio svijet trgovine i svoj um i odvažnost posvetio ovladavanju njime. Sam je zaradio ili pridobio i posljednji novčić svoje trenutačne imovine. Usput je više poduzetničkih pothvata na rubu stečaja pretvorio u profitabilno ulaganje. Nositi se s očevim bezvrijednim neredom bila je dječja igra.

GIGA

Rasprodao je sve što nije pripadalo neodjeljivoj baštini, reorganizirao sustav financiranja, otpustio tajnika, majordoma i obiteljskog odvjetnika, na njihova mjesta postavio zamjene koje su imale mozga i rekao im što od njih očekuje. Zatim je posljednji put projahao vrišti-nama koje nije vidio od djetinjstva i otputovao za Pariz.

Jedan

Pariz — ožujak 1828.

Ne. To ne može biti«, zgroženo je prošaptao sir Bertram Trent. Okruglih plavih očiju izbuljenih od užasa, pritisnuo je čelo uz prozor, zagledan u Rue de Provence.

»Vjerujem da je ipak tako, gospodine«, rekao je njegov sluga Withers.

Sir Bertram je provukao prste kroz svoje raščupane smeđe uvojke. Bilo je dva popodne i upravo se bio presvukao iz svoga kućnog ogrtača. »Genevieve«, muklo je rekao. »O Bože, to jest ona.«

»To jest vaša baka, lady Pembury, izvan svake sumnje — i vaša sestra, gospođica Jessica s njome.« Withers je zatomio osmijeh- Toga je časa mnogo toga zatomljivao. Na primjer, ludi poriv da počne plesati po sobi i vikati hura.

Spašeni su, pomislio je. S gospođicom Jessicom ovdje, sve će uskoro opet biti na svojem mjestu. Preuzeo je veliki rizik pišući joj, ali to se moralo obaviti, za dobro obitelji.

Sir Bertram je bio upao u zlo društvo. Po Withersovu mišljenju, najopakije u cijelom kršćanskom svijetu: čopor nitkovskih izroda predvođen tim čudovištem, četvrtim markizom od Daina.

Ali gospođica Jessica će uskoro tome stati na kraj, uvjeravao je sebe vremešni sluga dok je užurbano vezivao kravatu svome gospodararu.

Dvadeset sedmogodišnja sir Bertramova sestra naslijedila je ljepotu svoje obudovjele bake: svilenu kosu gotovo plavocrne boje, sre-brnosive bademaste oči, alabastrenu put, graciozan lik — što se u slučaju lady Pembury u cijelosti pokazalo imunim na sva pustošenja vremena. Još važnije, po praktičnom Withersovu viđenju, gospođica Jessica je od svojega pokojnog oca naslijedila pamet, okretnost i odvažnost. U jahanju, mačevanju i streljaštvu mogla se nositi s najboljima. Zapravo, kad su u pitanju bili pištolji bila je najbolja u cijeloj obitelji, a to je nešto govorilo. Tijekom dvaju kratkih brakova njezina je baka izrodila četiri sina sa svojim prvim suprugom, sir Edmundom Trentom, i dva s drugim, vikontom Pemburyem, a kćeri i sinovi su joj jednako tako izrodili mnoštvo muških nasljednika. Pa opet, nijedan od tih finih momaka u streljaštvu nije mogao nadmašiti gospođicu Jessicu. Mogla je skinuti čep s vinske boce s udaljenosti od dvadeset koraka — i Withers ju je osobno vidio to činiti.

Ne bi mu bilo krivo vidjeti kako za njega skida čep lorda Daina. Taj ogromni nasilnik bio je grozota i sramota svoje zemlje, ništavan bezbožnik s nimalo više savjesti nego u balegara.

Namamio je sir Bertrama — koji, nažalost, nije pripadao najmudrijoj gospođi — u svoj zlikovački krug i niz sklisku strminu u propast. Još nekoliko mjeseci u društvu lorda Daina i sir Bertram bi bankrotirao — ako ga prije toga ne bi ubio beskrajni razvrat.

Ali tih još nekoliko mjeseci više neće biti, sretno je promišljao Withers gurajući svoga nevoljnog gospodara prema vratima. Gospođica Jessica će sve srediti. Uvijek je to činila.

Bertie je uspio odglumiti nenadano oduševljenje što vidi svoju sestru i baku. Ipak, istoga trena kad se potonja povukla u svoju sobu da predahne od putovanja, povukao je Jessicu u ono što se činilo salonom skučenog — i daleko preskupog, razdražljivo se prisjetila — *apartmana*, »Đavo ga odnio, Jess, čemu sve ovo?« upitao je.

Jessica je podigla gomilu sportskih novina nabacanih na tapeciranu sjedalicu uz kamin, bacila ih na ognjište i s uzdahom utonula u mekoću jastuka.

Vožnja kočijom od Calaisa bila je dugačka, prašnjava i kvrgava.

Nimalo nije dvojila da joj je, zahvaljujući gnusnom stanju francuskih cesta, stražnjica posve crna i plava.

Sada bi vrlo rado voljela modricama prekriti i stražnjicu svoga brata. Na nesreću, premda dvije godine mladi, bio je za glavu viši od nje i dvadesetak kilograma teži. Dani njegova

GIGA

dovođenja pameti pomoću čvrste šibe bili su davna prošlost.

»To je rođendanski dar«, rekla je.

Nezdravo blijedo lice mu se načas razvedrilo i pojavio se onaj njegov poznati, ljupko glupav osmijeh. »Dakle, Jess, to je strašno slatko od...« Tada mu je osmijeh izbljedio, a obrve se namrštile. »Ali rođendan mi je tek u srpnju. Ne misliš valjda ostati sve do...«

»Mislila sam na Genevievin rođendan«, rekla je.

Jedna od nekoliko ekscentričnosti lady Pembury bilo je uporno zahtijevanje da joj se djeca i unuci obraćaju po imenu. »Ja sam žena«, govorila bi onima koji su prosvjedovali da je takvo oslovljavanje izraz nepoštivanja. »Imam ime. Mama, baka...« Na ovom bi mjestu delikatno zadrhtala. »*Tako anonimno.*«

Na Bertievu licu se pojavio oprezan izraz. »A kad je to?«

»Rođendan joj je, kao što bi se trebao sjećati, prekosutra.« Jessica je svukla svoje sive Čizmice, privukla bliže podnožak i podigla noge na njega. »Poželjela sam da se malo proveseli. Već stoljećima nije bila u Parizu, a kod kuće stvari nisu bile baš najbolje. Neke tete su gundale kako je valja spraviti u umobolnicu. Što me ne iznenađuje. Nikad je nisu razumjele. Jesi li znao da je samo prošlog mjeseca dobila tri ponude za brak? Vjerujem da je Broj Tri bio kap koja je prelila čašu. Lord Fangiers ima trideset četiri godine. Obitelj tvrdi da je to sramotno.«

»Pa, i nije baš dostojanstveno, u njezinim godinama.«

»Ona još nije mrtva, Bertie. I ne vidim zašto bi se tako trebala ponašati. Ako se želi udati za gostioničareva pomoćnika, to je njezina stvar.« Jessica je ispitivački pogledala svoga brata.

»Naravno, to bi značilo da bi njezin novi muž upravljao njezinim novcem. Usuđujem se reći da je to ono što svakoga brine.«

Bertie se zarumenio. »Nemaš me potrebe tako gledati.«

»Zar nemam? Baš mi se činiš prilično zabrinutim. Možda ti je na um pala zamisao da te ona može izvući iz poteškoća.«

On je prstom odmaknuo ovratnik. »Nisam u poteškoćama.«

»Ah, onda ja moram biti ta. Prema tvome uposleniku, kad isplatim tvoje dugove, do kraja godine ostat će mi točno četrdeset sedam funta, šest šilinga i tri penija. Što znači da ću se ili morati vratiti svojim tetama i stričevima, ili početi raditi. Provela sam deset godina kao neplaćena dadilja njihovim derištima. Nema više namjeru tako provesti ni deset sekunda. Dakle, preostaje mi posao.«

Njemu su se blijedoplave oči raširile. »Posao? Misliš, *za plaću?*« Ona je kimnula glavom.

»Ne vidim druge prihvatljive alternative.«

»Jesi li poludjela, Jess? Ti si *djevojka*. Trebaš se udati. Za nekoga s podebljim džepom. Kao što je Genevieve učinila. Dvaput. Sličiš joj, znaš. Da nisi tako prokleta izbirljiva...«

»Ali jesam«, rekla je. »Srećom, mogu si to priuštiti.« Ona i Bertie veoma su mladi ostali siročad i prepušteni na brigu tetama, stričevima i rođacima jedva sposobnima izdržavati svoje vlastite propupale potomke. Obitelj bi mogla biti udoban izlaz da ih nije bilo tako strašno puno. Ali Genevieve je poticala od loze produktivnih roditelja, posebno muške djece, i njezino je potomstvo naslijedilo taj dar.

To je bio jedan od razloga zašto je Jessica primala toliko bračnih ponuda — prosječno njih šest godišnje, čak i sad, kad bi već trebala biti staro željezo s usidjeličkom kapom na glavi.

Ali prije bi se objesila nego li udala i odigrala ulogu rasplodne ždrjebice nekom bogatom klipanu s titulom — ili postala droljom, kad smo kod toga.

Imala je dara za iskapanje blaga na aukcijama ili u staretnaricama i za njihovu preprodaju za dobru proviziju. Premda nije zarađivala bogatstvo, posljednjih pet godina bila je u mogućnosti sama sebi kupovati pomodnu odjeću i ostalo, umjesto nošenja odbačenih stvari svojih rođakinja. Bio je to skroman oblik neovisnosti. A ona je željela više. Tijekom protekle godine planirala je kako to i dobiti.

GIGA

Napokon je uštedjela dovoljno da unajmi i opremi robom vlastiti dućan. A on će biti elegantan i vrlo ekskluzivan, namijenjen elitnoj klijenteli. Tijekom mnogih sati provedenih na društvenim okupljanjima razvila je profinjeno razumijevanje lijenih bogataša, ne samo onoga što im se sviđa, već i najučinkovitijih metoda kako ih na to navući.

A mislila ih je početi navlačiti jednom kad brata izvuče iz neprilika u koje se uvalio. Tada će se pobrinuti da joj njegove pogreške više nikad ne poremete vlastiti dobro uređen život. Bertie je bio neodgovoran, nepouzdan, vjetropirasti naivčina. Zadrhtala bi na pomisao što joj budućnost donosi ako u bilo čemu nastavi ovisiti o njemu.

»Vrlo dobro znaš da mi nije potrebno udavati se za novac«, rekla mu je sada. »Samo trebam otvoriti dućan. Izabrala sam mjesto i dovoljno uštedjela da...«

»Onaj plan o glupavom dućanu svaštarija?« uzviknuo je. »Ne radi se o dućanu svaštarija«, pribrano je rekla. »Kako sam ti dosad najmanje desetak puta objasnila...«

»Neću ti dopustiti da se pretvoriš u prodavačicu.« Bertie je ustao sa stolice. »Moja sestra se neće baviti trgovinom.«

»Voljela bih vidjeti kako ćeš me u tome spriječiti«, rekla je.

Iskrivio je lice u prijeteću grimasu.

Ona se zavalila u sjedalici i zamišljeno ga promatrala. »Čovječe, Bertie, tako stisnutih očiju izgledaš poput svinje. Zapravo, otkad sam te posljednji put vidjela, počeo si začudno sličiti svinji. Udebljao si se najmanje deset kilograma. Možda i petnaest.« Pogled joj je skliznuo dolje. »I taj tvoj trbuh, vidi na što slični. Podsjećaš me na kralja.«

»Na tog *kita*?« vrisnuo je. »Ne podsjećam. Povuci to, Jess.«

»Ili što? Sjest ćeš na mene?« Nasmijala se.

Odmaknuo se od nje i izvalio na sofu.

»Na tvom mjestu«, rekla je, »manje bih brinula o onome što mi sestra govori ili čini, a više o vlastitoj budućnosti. Ja se mogu skrbiti o sebi, Bertie. Ali ti... Dakle, vjerujem da si ti onaj koji bi trebao razmišljati o ženidbi s nekom koja ima podeblji džep.«

»Brak je za kukavice, budale i žene«, rekao je.

Ona se nasmiješila. »To mi zvuči poput nečega što bi kakav pijani magarac — trenutak prije nego će upasti u zdjelu s punčem — izjavio gomili svojih pajdaša, pijanih magaraca, uz ostale uobičajene muške dosjetke o razvratu i procesima izlučivanja.«

Nije čekala da Bertie u glavi posloži značenje tih krupnih riječi. »Znam ja što muškarci nalaze neobično smiješnim«, rekla je. »Živjela sam s tobom i bila podrškom desetorici muških rođaka. Pijanima ili trijeznima, sviđaju im se šale o tome što čine — ili bi željeli činiti — sa ženama, i beskrajno su očarani vjetrom, vodom i...«

»Žene nemaju smisla za šalu«, rekao je Bertie. »Ne treba im. Svemogući ih je stvorio kao vječnu šalu na račun muškaraca. Iz čega čovjek može logički zaključiti da je i Svemogući žena.«

Riječi je izgovarao polagano i pažljivo, kao *da mu* napor prisjećanja na njih stvara posebnu bol.

»Otkud sada ta filozofska dubokoumnost, Bertie?« upitala ga je.

»Što si rekla?«

»Tko ti je to rekao?«

»Ne nekakav pijani magarac, gospođice Podrugljiva i Podmukla«, kičeno je rekao. »Ja možda nemam najveći mozak na svijetu, ali valjda znam prepoznati magarca kad ga ugledam, a Da in to nije.«

»Doista nije. Čini se mudrim momkom. Sto on još ima za reći, dragi?«

Usljedila je dugačka stanka dok je Bertie pokušavao dokučiti je li njezina izjava bila sarkastična ili nije. Po običaju, zaključio je krivo.

»Pa, on *jest* mudar, Jess. Trebao sam znati da ćeš ti to prepoznati. Stvari koje on govori — dakle, taj njegov mozak neprestano radi, milju u minuti. Ne znam čime ga pogoni. Ne jede

GIGA

puno ribe, znaš, pa ne može biti od toga.«

»Pretpostavljam da ga pogoni džinom«, promrmljala je Jessica.

»Molim?«

»Rekla sam, >Pretpostavljam da mu je mozak poput parnog stroja. <<

»Mora biti tako«, rekao je Bertie. »I to ne samo za priču. Ima on mozga i za stjecanje novca. Kao da svira violinu, govore momci. Samo, glazba koju Dain stvara praćena je zvečanjem novca vladara država. I to mnogo novčića, Jess.«

Ona nije u to dvojila. Prema svemu što je čula, markiz od Daina bio je jedan od najbogatijih ljudi Engleske. Mogao si je bez problema priuštiti nesmotrene ekstravagancije. A jadni Bertie, koji sebi nije mogao priuštiti niti najskromniju ekstravaganciju, cijeli se posvetio oponašanju svoga idola.

Jer to je zasigurno bilo obožavanje, kako je Withers tvrdio u svojem jedva suvislom pismu. To što je Bertie napregnuo svoje ograničene mogućnosti dotle da je uistinu *pamtio* što je Dain govorio bilo je neoborivi dokaz da Withers nije pretjerivao.

Lord Dain postao je gospodarom Bertieva svemira... i vodio ga je ravno u pakao.

Lord Dain nije podigao pogled kad se nad vratima dućana oglasilo zvonce. Nije ga bilo briga tko bi mogao biti taj novi kupac, a ni Champtoisa, snabdjevača antikvitetima i umjetničkim raritetima, za *to* nikako nije *moglo* biti briga *jer je najvažniji kupac u Parizu već* bio stupio u njegov dućan. A kako je on bio taj najvažniji, Dain je od trgovca očekivao i dobio posebnu pažnju. Champtois ne samo da nije pogledao prema vratima, već nije davao ni znaka da vidi, čuje ili razmišlja o bilo čemu što nije imalo veze s markizom od Daina. Nažalost, ravnodušnost nije isto što i gluhoća. Zvono još nije niti prestalo zvoniti kad je Dain začuo poznat muški glas kako muca engleskim naglaskom, i nepoznat ženski kako mu mrmljajući odgovara. Nije mogao razabrati riječi njihova razgovora. Makar jednom, Bertie Trent je uspio stišati glas ispod onog čuvenog »šapta« koji se mogao čuti s druge strane nogometnog igrališta.

Pa ipak, to je još uvijek bio Bertie Trent, najveći nesposobnjako-vić sjeverne polutke, što je značilo da lord Dain mora odgoditi svoje transakcije. Nije imao namjeru nastaviti s pogađanjem dok je Trent bio tu, govoreći, čineći i kalkulirajući kako podići cijenu dok je u svojim deliričnim priviđenjima oštroumno pomagao spustiti je.

»Dakle«, oglasio se glas s igrališta za ragbi. »Nije li to... No, tako mi Jupitera, *jest*.«

Trump. Trump. Trump. Približavanje teških koraka.

Lord Dain je zatomio uzdah, okrenuo se i usmjerio oštar pogled prema pridošlici.

Trent se u mjestu ukopao. »Želim reći, nemam namjeru prekidati, zasigurno, posebno kad se momak cjenjka s Champtoisom«, rekao je, kimnuvši glavom prema vlasniku dućana. »Kao što sam samo trenutak ranije govorio Jess, čovjek treba paziti što čini i voditi računa da ne ponudi više od pola onoga što je spreman platiti. Da ne spominjem shvaćanje što je to >polo< i što je >dvostruko<, kad je sve izraženo u prokletim francima i suima i onim, kako li se ono zovu, drugim neshvadjivim novcima, pa potrebu da se sve iznova množi i dijeli, kako bi se to pretvorilo u pošrene funte, šilinge i penije... premda ne znam zašto to unaprijed ne učine kako priliči, osim možda zato da čovjeku namjerno sve otežaju.«

»Trente, vjerujem da sam ti već prije spominjao kako bi možda doživljavao manje teškoća kad ravnotežu svoje delikatne konstitucije ne bi remetio pokušavanjem *računanja*«, rekao je Dain.

Začuo je šuškanje, pokrete i prigušene zvukove negdje naprijed i lijevo od sebe. Žena čije je mrmljanje bio čuo stajala je nagnuta nad vitrinom s nakitom. Dućan je bio krajnje loše osvijetljen — namjerno, kako bi se kupcima otežala ispravna procjena vrijednosti onoga u što su gledali. Dain je mogao sa sigurnošću primijetiti jedino da žena nosi nekakav plavi kaput i k tome jedan od onih užasnih, pretjerano urešenih šeširića što su trenutačno bili u modi.

»Posebno preporučujem«, nastavio je, ne skidajući pogleda sa žene, »da se odupreš iskušenju

GIGA

računanja ako razmišljaš o kupovini dara za svoju *chere amie*. Žene razmišljaju na višoj matematičkoj razini od muškaraca, posebno kad su u pitanju darovi.«

»A to je, Bertie, dokaz da je ženski mozak dosegnuo viši stupanj razvoja«, rekla je žena, ne podižući pogled, »Žena shvaća da odabir dara zahtijeva vaganje neobično složenih moralnih, psiholoških, estetskih i osjećajnih jednadžbi. Ne bih nijednom mušarcu preporučila bavljenje tim složenim procesom uravnoteživanja posebno ne primitivnom metodom *računanja*.«

Na jedan uznemirujući trenutak, lordu Dainu se učinilo da mu je netko upravo gurnuo glavu u otvor nužnika. Srce mu je počelo lupati, a koža mu se naježila i porumenjela veoma slično kako se to dogodilo onoga nesretnog dana u Etonu prije dvadeset pet godina.

Rekao je sebi da mu nije dovoljno dobro legao doručak. Maslac je morao biti užegao.

Bilo je krajnje nezamislivo da bi ga prijeziran ženski odgovor mogao tako smesti. Nipošto ga nije moglo zbuniti otkriće da ta žena oštrog jezika nije, kako je pretpostavljao, ona drolja koje se Bertie bio dohvatio prethodne noći.

Njezin izgovor ju je oglašavao *damom*. Još gore — ako je u ljudskoj vrsti uopće moglo biti gorega — bila je, po onome kako joj je glas zvučao, intelektualka. Lord Dain nikad prije u životu nije upoznao ženu koja je uopće čula za jednadžbe, da *niti ne spominjemo neku* koja ih je znala rješavati.

Bertie mu je prišao i svojim šaptom s nogometnog terena upitao: »Imaš li pojma što je to ona rekla, Daine?«

»Da.«

»A što to?«

»Muškarci su neuki grubijani.«

»Siguran si?«

»Posve.«

Bertie je ispustio uzdah i okrenuo se ženi koja se još uvijek činila očaranom sadržajem vitrine.

»Obećala si da nećeš vrijeđati moje prijatelje, Jess.«

»Ne znam kako bih mogla, kad još nijednoga nisam upoznala.«

Činilo se da joj je nešto posebno privuklo pažnju. Vrpcama i cvijećem pretrpan šeširić naginjao se na ovu i na onu stranu dok je iz različitih kutova proučavala predmet svoga zanimanja.

»Pa, želiš li jednoga upoznati?« nestrpljivo je upitao Trent. »Ili misliš cijeli dan stajati tu i buljiti u to smeće?«

Ona se uspravila, ali se nije okrenula.

Bertie je pročistio grlo. »Jessica«, odlučno je rekao, »Dain. Daine... K vragu, Jess, možeš li načas maknuti oči s tog smeća.« Ona se okrenula. »Daine... moja sestra.« Podigla je pogled.

I lorda Daina preplavila je iznenadna oštra vrućica, od tjemena do vrhova čizama boje pjenušca. Za vrućicom je odmah uslijedio hladni znoj.

»Gospodine«, rekla je, uglađeno se naklonivši glavom.

»Gospođice Trent«, rekao je on. A iza toga nije mogao, i da mu je život u pitanju, izustiti niti jedne riječi više.

Pod čudovišnim šeširićem nalazilo se savršeno ovalno, porculanski bijelo i besprijeckorno lice. Guste trepavice boje čađe uokvirivale su srebrnosive oči, blago nakošene nagore i u urednom skladu s oblinama njezinih obraza. Nos joj je bio ravan i delikatno tanak, usnice mekane i ružičaste i tek mrvicu prepune.

Nije bila ono klasično englesko savršenstvo, ali nekakvo savršenstvo je svakako bila i, kako nije bio niti slijep niti neuk, lord Dain je općenito prepoznao kvalitetu *čim* ju je ugledao.

Da je bila komad porculana iz Sevresa ili uljana slika ili tapiserija, kupio bi je na licu mjesta, ne izmotavajući se oko cijene.

Na jedan zbrkani časak, razmišljajući o tome kako bi je oblizao od vrha njezine sadrene obrve do vrhova njezinih tankočutnih nožnih prstiju, pitao se koja joj je cijena.

GIGA

Ali kutom oka je primijetio svoj odraz na staklu.

Tamnoputo lice bilo mu je grubo i okrutno, lice samog Belzebu-ba. U Dainovu se slučaju knjigu moglo procijeniti po njezinu ovitku, jer je i iznutra bio mračan i okrutan. Duša mu je bila poput Dartmo-ora, gdje je vjetar *divlje* šibao i kiša tukla o sumorne *sive stijene* i gdje su se ljupki zeleni komadi zemlje zapravo pokazivali glibom koji je u sebe mogao usisati ovna. Svatko sa samo pola mozga mogao je vidjeti postavljene natpise: »Napustite svaku nadu vi koji ulazite« ili, još izravnije: »Opasnost. Živi pijesak.«

Na jednak način, stvorenje pred njim bila je dama i nikakve znakove oko nje nije trebalo postavljati da bi ga se upozorilo. Dame su u njegovom rječniku bile svrstane pod Kugu, Pošast i Glad.

S povratkom razboritosti Dain je otkrio da je morao već dulje vrijeme hladno zuriti u *nju jer se* Bertie — očito se dosađujući — okrenuo od njih i proučavao komplet drvenih vojnika.

Dain se odmah pribrao. »Nije li na vama red da nešto kažete, gospođice Trent?« upitao ju je podrugljivim tonom. »Niste li sada trebali izreći neku primjedbu o vremenu? Vjerujem da se to smatra ispravnim — odnosno, *sigurnim* — načinom zapodijevanja razgovora.«

»Vaše oči«, rekla je, savršeno pribrana pogleda, »veoma su crne. Razbor mi govori da bi morale biti tek veoma tamnosmedc. Pa ipak, opsjena je... neodoljiva.«

Osjetio je oštar ubod u području dijafragme, ili trbuha, nije bio siguran.

Ali držanje mu se nije nimalo promijenilo. Tešku je školu bio prošao da bi to naučio.

»Razgovor je zaprepašćujućom brzinom prešao na osobne stvari«, otegnutim je glasom rekao.

»Opčinjeni ste mojim očima.«

»Ne mogu si pomoći«, rekla je ona. »Izvanredne su. Tako veoma *crne*. Ali, ne bih htjela da se osjećate nelagodno.«

Uz jedva primjetan osmijeh, okrenula se vitrini s nakitom.

Dain nije bio posve siguran što kod nje ne valja, ali nešto svakako nije valjalo. Pa on je bio lord Belzebub, zar nije? Trebala se onesvijestiti, ili se u najmanju ruku presamitiiti u zgroženom grču. Ali promatrala ga je posve odvažno i načas se činilo kao da to stvorenje zapravo s njime *očijuka*.

Odlučio je otići. Može se jednako dobro i vani pohrvati s tom neprimjerenošću. Već je krenuo prema vratima kad se Bertie okrenuo i pohitao za njim.

»Jeftino si se izvukao«, prošaptao je Trent, dovoljno glasno da ga čuju u Notre Dame. »Bio sam siguran da će se obrušiti na tebe — i obrušila bi se da joj je to bila namjera, bez obzira o kome se radilo. Nije da se ti s time ne bi mogao nositi, ali ona momku doista zna zadati glavobolju i, ako si pomišljao na to da pođeš na piće...«

»Champtois je upravo došao u posjed automata koji bi ti se mogao učiniti zanimljivim«, rekao mu je Dain. »Zašto ga ne zamoliš da ga navije, kako bi mogao vidjeti kako radi.«

Bertieu je četvrtasto lice bljesnulo oduševljenjem. »Jednoga od onih kako-se-ono-zovu? Uistinu? Kako radi?«

»Zašto sam ne provjeriš?« predložio mu je Dain.

Bertie je otrčao do trgovca i odmah započeo blebetati naglaskom koji bi svaki pametan Parižanin ocijenio dobrim razlogom za počinje-nje umorstva.

Odvrarivši tako Bertiea *od očite namjere da pode za njim*, lord Dain je trebao učiniti još samo par koraka do vrata. Ali pogled mu je odlutao do gospođice Trent koja se opet oduševljavala nečim u vitrini s draguljima pa je, izjedan znatiželjom, oklijevajući zastao.

Dva

Povrh zujanja i zvečanja automata, Jessica je čula markizovo oklijevanje jasno kao da se radilo o trubljenju pred početak bitke. A onda je krenuo. Odvažnim, oholim koracima. Donio je odluku i sada je pristizao s teškim topništvom.

Dain je *bio* teško topništvo. Ništa. Što joj je Bertie ili bilo tko drugi mogao reći ne bi je na ovo pripravo. Kao ugljen crna kosa, smione crne oči i ogroman, osvajački Cezar od nosa te namrgođena senzualnost usana — već ga je samo lice označavalo kao izravnog potomka Lucifera, kako je to Withers tvrdio.

A što se tiče tijela...

Bertie joj je rekao da je Dain veoma krupan čovjek. Napola je očekivala kakvog glomaznog gorilu. Nije bila pripravna na pastuha: velikog i izvanrednih razmjera — i moćno mišićavog, ako je ono što su naglašavale njegove dobro krojene hlače bilo ikakav pokazatelj. Ne bi trebala gledati *onamo*, čak i ako je to bio tek brzi pogled, ali takve su proporcije zahtijevale pažnju i privlačile je... posvuda. Nakon tog jednoj dami nepriličnog trenutka bio je potreban i posljednji komadić njezine tvrdoglave snage volje da pogled zadrži na njegovu licu. Čak i tada, jedva je uspijevala ostati na oprezu jer se bojala da će inače izgubiti i ono malo razuma što joj je bilo ostalo, i učiniti nešto užasno, grozno.

»Pa dobro, gospođice Trent«, dopro je do nje njegov dubok glas, odnekud otprilike milju iznad njezina desnog ramena. »Pobudili ste moju znatiželju. Koga ste vruga pronašli ondje da je tako hipno-tizirajuće?«

Glava mu je mogla biti milju iznad nje, ali ostatak njegove čvrste građe bio je neprimjereno blizu. Mogla je namirisati cigaru koju je popužio prije kratkog vremena. I profinjenu — i nečuvano skupu — mušku kolonjsku vodu. Tijelo joj je opet obuzelo ono sporo vrenje koje je prvi put osjetila tek nešto ranije i još se od njega nije potpuno oporavila.

Morat će nadugo popričati s Genevieve, rekla je sebi. Ti osjećaji nisu nikako mogli biti ono što je Jessica pretpostavljala da jesu.

»Ura«, rekla je pribrano. »Ona sa slikom žene u ružičastom ogrtaču.«

On se nagnuo bliže da poviri u vitrinu. »One što stoji pod stablom? Je li ta?«

Rukom u skupoj rukavici se naslonio na vitrinu, a njoj je isparila sva slina iz usta. Bila je to veoma velika, moćna ruka. Bila je sve više svjesna da bi je samo ta jedna ruka mogla odići ravno s poda.

»Da«, rekla je, odupirući se porivu da obliže donju usnu.

»Željet ćete je proučiti pobliže, siguran sam«, rekao je.

Posegnuo je rukom, skinuo ključ s čavla, zašao iza vitrine, otključao je i izvadio uru.

Camptoisu ova smjelost nije mogla promaknuti. Ali nije izustio ni riječ. Jessica je bacila pogled iza sebe. Činilo se da je zadubljen u razgovor s Bertiem. »Činilo« je znakovita riječ. Koja se, obzirom da je razgovor voden s Bertiem, jedva nalazila unutar granica vjerojatnosti. A *dubokouman* razgovor — i to na francuskom — bio je apsolutno isključen.

»Možda bi bilo bolje da vam ja pokažem kako radi«, rekao je, privlačeći joj pažnju opet na sebe.

U njegovu je tihu glasu Jessica prepoznala one previše nevine tonove koji su neizbježno prethodili tipičnom muškom idiotskom shvaćanju šale. Mogla mu je pojasniti kako, obzirom da nije od jučer, vrlo dobro zna kako ta ura radi. Ali bljesak njegovog crnog oka rekao joj je da se izvrsno zabavlja i nije mu htjela tu zabavu kvariti. Zasad.

»Kako ljubazno«, promrmljala je.

»Kad okrenete ovo dugme«, rekao je pokazujući joj, »kako vidite, haljina joj se rastvara i tamo, među njezinim nogama je...« Pretvarao se da gleda pobliže. »Dobri Bože, kako nečuvano. Vjerujem da tamo kleči neki momak.« Primaknuo je uru bliže njezinu licu.

»Nisam kratkovidna, gospodine«, rekla je, uzimajući uru od njega. »Posve ste u pravu. To jest

GIGA

neki momak — očito njezin ljubavnik, jer čini se da joj pruža ljubavnu uslugu.«
Otvorila je svoju torbicu, izvukla iz nje maleno povećalo i dala se u veoma detaljno proučavanje, cijelo vrijeme svjesna da je i sama predmetom sličnog ispitivanja.
»Komadić cakline s gospodinove perike je otpao, a na lijevoj strani damine haljine je sićušna ogrebotina«, rekla je. »Izuzev toga, rekla bih da je ura obzirom na njezinu starost u izvrsnom stanju, premda duboko dvojim da bi precizno pokazivala vrijeme. Napokon, to nije Breguet.«
Odložila je povećalo i pogledala gore, susrevši pogled njegovih napola sklopljenih očiju. »Što mislite, koliko će Champtois tražiti za nju?«

»Želite je kupiti, gospođice Trent?« upitao je. »Duboko dvojim da će vaši stariji takvu kupnju odobriti. Ili su engleska poimanja pristojnosti doživjela revoluciju dok sam ja bio odsutan?«

»Ah, to nije za mene«, rekla je. »To je za moju baku.«

Morala mu je odati priznanje. Nije mu se pomaknula ni dlačica u kosi.

»Ah, onda dobro«, rekao je. »To je druga stvar.«

»Za njezin rođendan«, pojasnila je Jessica. »A sada, ako ćete me ispričati, bolje je da izvučem Bertiea iz tih pregovora. Ton njegova glasa mi govori da pokušava računati, a kao što ste vi to tako tankočutno primijetili, to za njega nije dobro.«

Mogao bi je podići jednom rukom, razmišljao je Dain promatrajući je kako šeće dućanom.

Glava joj je jedva dosegala do pola njegovih grudi i čak s tim pretrpanim šešikom nije mogla težiti pedeset kilograma.

Bio je navikao nadnositi se nad žene — nad gotovo svakoga — i naučio se osjećati udobno u svojem prekrupnom tijelu. Sportovi — posebno boks i mačevanje — naučili su ga da bude lagan na nogama.

Kraj nje se osjećao poput ogromne zvijeri. Velike, ružne, *glupe* zvijeri. Savršeno je dobro cijelo vrijeme znala od kakve je vrste bila ta prokleta ura. Pitanje je bilo kakva vrsta prokletstva je bila ona? Ta je malena gledala ravno u njegove crne podlačke oči i nije ni trepnula. Stajao joj je daleko preblizu, a ona se nije ni pomaknula.

A onda je, od svih stvari, izvukla povećalo i proučila nećudored-nu uru kao da je rijetko izdanje Foxove *Knjige o mučenicima*.

Sada je poželio da je posvećivao više pažnje Trentovim opaskama o njegovoj sestri. Nevolja je bila u tome što bi čovjek, kad bi obraćao pažnju na išta što je Bertie Trent govorio, zasigurno potpuno poludio.

Lord Dain je jedva dovršio tu misao kad je Bertie uzviknuo: »Ne! Apsolutno ne! Samo je ohrabruješ, Jess, neću to dopustiti! Nećete joj to prodati, Champtois.«

»Da, hoćete, Champtois«, rekla je gospođica Trent na vrlo kompetentnom francuskom.

»Nema potrebe obraćati pažnju na moga malog brata. On nema baš nikakve vlasti nada mnom.« Uslužno je to prevela svojem bratu, čije se lice živo zarumenjelo.

»Ja nisam *mali*! I glava sam proklete obitelji. I ja...«

»Idi se igrati s malim bubnjarom, Bertie«, rekla je. »Ili, još bolje, zašto ne povedeš svoga šarmantnog prijatelja na piće?«

»Jess.« Ton Bertieva glasa sada je odavao preklinjući očaj. »Znaš da će ga ona pokazivati ljudima i — i ja ću biti *ponižen*.«

»Čovječe, u kakvog si se to cjepidlaku pretvorio otkad si otišao iz Engleske.«

Bertie su oči prijetile iskočiti iz duplji. »U što?« »U cjepidlaku, dragi. Cjepidlaku i krjeposnika. U pravog meto-dista.«

Bertie je izustio nekoliko neartikuliranih zvukova, a zatim se okrenuo Dainu koji je dotad već odbacio sve pomisli na odlazak. Stajao je naslonjen na vitrinu s nakitom, promatrajući sestru Bertiea Trenta sa sjetnom opčinjenošću.

»Čuješ li ti to, Daine?« upitao je Bertie. »Jesi li čuo što je prokleta djevojka rekla?«

»Nisam to mogao prečuti«, rekao je Dain. »Pažljivo sam slušao.« »*Ja!*« Bertie je zabio palac sebi u grudi. »*Cjepidlaka*.« »Doista, to je potpuno zaprepašujuće. Morat ću se prestati družiti

GIGA

s tobom. Ne mogu sebi dozvoliti da me iskvare tako krjeposni drugovi.«

»Ali, Daine, ja...«

»Tvoj je prijatelj u pravu, dragi«, rekla je gospođica Trent. »Ako se ovo pročuje, ne može riskirati da ga vide s tobom. Ugled će mu biti uništen.«

»Ah, upoznati ste s mojim ugledom, je li, gospođice Trent?« propitao se Dain.

»O, da. Vi ste najpodmukliji čovjek koji je ikad živio. I jedete malu djecu za doručak, govore im njihove dadilje ako su zločesta.«

»Ali vas to niti najmanje ne brine.«

»Nije vrijeme doručka, a i ja teško da sam malo dijete. Premda, obzirom na to da me gledate s visoka, mogu vidjeti kako me možete greškom za neko od njih zamijeniti.«

Lord Dain ju je odmjerio od glave do pete. »Ne, ne mislim da bih mogao tako pogriješiti.«

»I ja bih tako rekao, nakon što si čuo kako ti zadirkuje i vrijeđa prijatelja«, rekao je Bertie.

»S druge strane, gospođice Trent«, nastavio je Dain kao da Berne ne postoji — Što u ispravno uređenom svijetu i ne bi bilo moguće — »ako ste vi zločesti, možda dođem u iskušenje...«

»*Quest-ce que c'est, Champtois?*« upitala je gospođica Trent. Krenula je niz pult to pladnja s robom koju je Dain razgledavao kad je par ušao.

»*Rien, rien,*« Champtois je zaštitnički rukom poklopio pladanj. Nervozno je pogledao Daina.

»*Pas inte'ressante.*«

Ona je pogledala u istom smjeru. »Vaša kupovina, gospodine?« »Ne, niti komad od toga«, rekao je Dain. »Bio sam na trenutak zainteresiran za srebrnu tintarnicu koja je od svega toga, kao što ćete ustanoviti, otprilike jedina stvar vrijedna više pažnje.«

Ipak, nije tintarnica bila ono što je podigla s pladnja i pogledala pod svojim povećalom, nego malena prljavštinom prekrivena slika debelog i pliješnju prekrivenog okvira.

»Portret žene, čini se«, rekla je.

Dain se odvojio od vitrine s nakitom i pridružio joj se kod pulta. »Ah, da, Champtois je tvrdio da je to ljudsko biće. Uprljat ćete rukavice, gospođice Trent.«

I Bertie je prišao, dureći se. »Miriše kao ne znam što.« Namrštio se.

»Zato jer je trula«, rekao je Dain.

»Zato jer je prilično stara«, rekla je gospođica Trent.

»Prije zato jer je otprilike jedno desetljeće ležala u nekom kanalu«, rekao je Dain.

»Ima zanimljiv izraz lica«, rekla je gospođica Trent Champtoisu na francuskome. »Ne mogu se odlučiti je li tužan ili sretan. Koliko tražite za nju?«

»*Quarante sous.*«

Ona ju je odložila.

»*Trente-et-cinq*«, rekao je.

Nasmijala se.

Champtois joj je rekao kako je sam za nju platio trideset sua. Ne može je prodati za manje.

Ona ga je sažaljivo pogledala.

Suze su mu ispunile oči. »*Trente, mademoiselle.*«

U tom slučaju, rekla mu je, uzet će jedino uru.

Na kraju je platila deset sua za tu prljavu, smrdljivu stvar i, da je nastavila s pogađanjem još samo malo, pomislio je Dain, Champtois bi na kraju platio njoj, samo da je nosi.

Dain nikad prije nije vidio tvrdokornog Champtoisa srozanog to takve agonije, i nije mogao shvatiti razlog. Zacijelo, kad je gospođica Jessica Trent napokon napustila dućan — odvoedeći, hvala nebesima, svojega brata sa sobom — jedina agonija koju je Dain iskusio bila je glavobolja koju je pripisao tome što je gotovo sat vremena trijezan proveo u društvu Bertiea Trenta.

Kasnije te večeri, u privatnoj odaji svoje omiljene jazbine izopačenosti koja se skrivala iza nedužnog imena *Vingt-Huit*, lord Dain je svoje drugove podario opisom cijele farse, kako je

GIGA

on to nazvao.

»Deset sua?« rekao je Roland Vawtry, smijući se. »Trentova je sestra nagovorila Champtoisa da spusti s četrdeset na deset? Tako mi svega, volio bih da sam bio tamo.«

»Pa, sada je jasno što se zbilo, zar ne?« rekao je Malcolm Goodridge. »Ona se rodila prva. Kako je pokupila svu pamet, Trentu nije ostalo ni mrvice.«

»Je li pokupila i svu ljepotu?« upitao je Francis Beaumont, ponovo nalijevajući Dainovu čašu vinom.

»Nisam mogao otkriti ni najmanje sličnosti u tenu, crtama lica ili gradi.« Dain je srknuo gutljaj vina.

»To je sve?« upitao je Beaumont. »Zar ćeš nas ostaviti u neizvjesnosti? Kako ona izgleda?« Dain je slegnuo ramenima. »Crna kosa, sive oči. Otprilike metar i sedamdeset, i između četrdeset pet i pedeset kilograma.«

»Izvagao si je, je li?« upitao je Goodridge, cereći se. »Bi li rekao da je tih četrdeset pet ili pedeset kilograma dobro raspoređeno?«

»Kvragu, kako bih ja to znao? Kako bi itko znao, sa svim tim korzetima i jastučićima i kojekakvim stvarima u koje se žene uvlače i sputavaju? Sve su to trikovi i laži, dok nisu gole.« Nasmiješio se. »A onda slijede drukčije laži.«

»Žene ne lažu, moj lorde Daine«, oglasio se s vrata glas s blagim naglaskom. »Tako se samo čini jer žive u drugoj stvarnosti.« Comte d'Esmond je ušao i polako za sobom zatvorio vrata. Premda je Esmonda pozdravio tek nehajnim kimanjem glavom, Dainu je bilo veoma drago vidjeti ga. Beaumont je znao na podmukao način izvlačiti iz ljudi točno ono što su oni najmanje željeli otkriti. Premda je Dain poznavao njegove trikove, nedostajalo mu je usredotočenosti za odvlačenje pažnje nitkova.

U Esmondovoj prisutnosti, Beaumont neće biti u stanju obratiti pažnju na bilo koga drugoga. Čak je i Dain ponekad grofa nalazio zbunjujućim, premda ne iz istog razloga. Esmond je bio otprilike toliko lijep muškarac koliko se to može biti, a da izdaleka ne sličite ženi. Bio je vitak, plavokos i plavook, s licem anđela.

Kad ih je upoznao, prije otprilike tjedan dana, Beaumont je smijući se predložio da od njegove žene, slikarice, zatraže da ih zajedno naslika. »Mogla bi sliku nazvati >Raj i pakao<«, rekao je.

Beaumont je očajnički želio Esmonda. Esmond je želio njegovu ženu. A njegova žena nije željela nikoga.

Dain je tu situaciju nalazio slasno zabavnom.

»Došao si baš na vrijeme, Esmonde«, rekao je Goodridge. »Dain je danas imao pustolovinu. U Pariz je tek stigla mlada dama — i od svih mogućih stvari, najprije natrči na Daina. I on je s njome *razgovarao*.«

Cijeli je svijet znao da Dain odbija imati bilo što s uglednim ženama.

»Sestra Bertiea Trenta«, pojasnio je Beaumont. Do njega se nalazila prazna stolica i svi su znali kome je namijenjena. Ali Esmond je odšetao na Dainovu stranu i nagnuo se nad naslon njegove stolice. Kako bi mučio Beaumonta, naravno. Esmond je samo *sličio* anđelu.

»Ah, da«, rekao je. »Ona mu uopće ne sliči. Očito se prometnula na Genevieve.«

»Mogao sam znati«, rekao je Beaumont, puneći sebi čašu. »Već si je upoznao, zar ne? I, slič li tebi, Esmonde?«

»Susreo sam Trenta i njegove dame prije kratkog vremena u Tor-tiniu«, rekao je Esmond.

»Cijeli restoran je brujao. Genevieve — odnosno, lady Pembury — nije viđena u Parizu još od mira u Amiensu. Postalo je vrlo jasno da nije zaboravljena, premda je proteklo dvadeset pet godina.«

»Tako mi Jupitera, *da!*« uzviknuo je Goodridge, udarivši rukom po stolu. »To je to, naravno. Bio sam tako zatečen Dainovim zapre-pašujućim ponašanjem prema toj djevojci, da uopće nisam povezao stvari. *Genevieve*. Dakle, to onda sve pojašnjava.«

GIGA

»Pojašnjava što?« upitao je Vawtry.

Goodridgeu se pogled susreo s Dainovim. Ovome potonjem izraz lica je bio sve nemirniji.

»Pa, naravno, bio si pomalo... znatiželjan«, rekao je Goodridge. »Genevieve je pomalo izvan standardnih okvira, a ako je gospođica Trent od iste vrste... anomalije, no, tada je prilično nalik onim stvarima koje kupuješ od Champtoisa. A ona se zatekla upravo tamo, u čovjekovu dućanu. Poput one kutije za lijekove oblika trojanskog konja koju si kupio prošlog mjeseca.«

»Neobičan komad, misliš«, rekao je Dain. »I, nedvojbeno, prekomjerno skup. Izvršna analogija, Goodridge.« Podigao je svoju čašu. »Niti ja to ne bih bolje sročio.«

»Svejedno«, rekao je Beaumont, pogledavajući čas Goodridgea, čas Daina, »ne mogu vjerovati da je pariški restoran bruja zbog para *neobičnih* žena.«

»Kad upoznaš Genevieve, shvatit ćeš«, rekao je Esmond. »To nije samo ljepota, monsieur. Ovo je *la femme fatale*. Muškarci su se toliko zarazili njima da su jedva obraćali pažnju na jelo. Naš prijatelj Trent je veoma provociran. Srećom po njega, mademoiselle Trent pokazuje da uvelike obuzdava svoj šarm. Inače bi, mislim, bilo i prolivene krvi. Dvije takve žene...«

Žalosno je odmahnuo glavom. »Za Francuze je to previše.«

»Vaši zemljaci imaju čudno poimanje šarma«, rekao je Dain, puneći čašu grofu i dodajući mu je. »Ja sam samo upamtio oholu učenu usidjelicu oštrog jezika.«

»Meni se pametne žene sviđaju«, rekao je Esmond. »Tako poticajno. *Mais chacun a son gout*. Oduševljava me to što je nalaziš neprikladnom, moj lorde Daine. Već je ionako previše rivalstva.«

Beaumont se nasmijao. »Dain se ne nadmeće. On se trampi. I, koliko ja znam, trampi se za samo jednu vrstu.«

»Plaćam kurvi nekoliko novčića«, rekao je Dain. »Ona mi daje točno ono što zahtijevam. A *kad je gotovo*, tada je gotovo. Kako se čini da svijet nije u opasnosti od nedostatka kurvi, zašto bih se bavio nečim za što znamo da je velika gnjavaža druge vrste?«

»Postoji ljubav«, rekao je Esmond. Njegovi su slušatelji prsnuli u bučan smijeh. Kad se buka stišala, Dain je rekao: »Mora biti da postoje neka jezična neshvaćanja, gospodo. Zar nije ljubav ono o čemu sam govorio?«

»Mislio sam da govoriš o razvratu«, rekao je Esmond.

»U Dainovu Rječniku ista stvar«, rekao je Beaumont. Ustao je. »Mislim da ću se odvući dolje i baciti nekoliko franaka u onu štakorsku rupu koju zovu *Rouge et Noir*. Još netko?«

Vawtry i Goodridge pošli su za njim prema vratima.

»Esmonde?« upitao je Beaumont.

»Možda«, rekao je grof. »Odlučit ću kasnije, kad popijem svoje vino.« Sjeo je na stolicu do Daina, koju je Vawtry oslobodio.

Kad ih ostali više nisu mogli čuti, Dain je rekao: »To inače nije moja briga, Esmonde, ali sam znatiželjan. Zašto jednostavno ne kažeš Beaumontu da laje pod krivim stablom?«

Esmond se nasmiješio. »To ne bi ništa promijenilo, jamčim ti. Mislim da sa mnom ima isti problem kao i sa svojom ženom.«

Beaumont se bacao baš na sve što bi mu došlo do ruku. Njegova ojađena žena odlučila je već prije nekoliko godina da od nje mora ruke držati podalje. Svejedno, još ga je držala u stisku. Beaumont je bio užasno posesivan i Esmondovo zanimanje za njegovu ženu dovodilo ga je do ludila od ljubomore. Bilo je to patetično, pomislio je Dain. I apsurdno.

»Jednoga ću dana možda shvatiti zašto trošiš vrijeme na nju«, rekao je Dain. »Znaš, nešto poput Leile Beaumont mogao bi imati za par franaka. A ovo je pravo mjesto da čovjek pronađe točno ono što mu se sviđa, zar ne?«

Esmond je ispio svoje vino. »Mislim da možda više ne bih trebao dolaziti na ovo mjesto. Od njega imam... loše slutnje.« Ustao je. »Mislim da ću večeras radije posjetiti Boulevard des Italiens.«

Pozvao je Daina da mu se pridruži, ali Dain je to odbio. Bilo je skoro četvrt do jedan, a u

GIGA

jedan je gore na katu imao dogovor s plavokosom Amazonkom po imenu Chloe. Možda su Esmondovi »loši predosjećaji« uzbunili Dainove instinkte, ili je možda popio manje vina nego inače. Štoga bilo, markiz je pažljivo ispitao okolinu kad mu je Chloe poželjela dobrodošlicu u grimiznim tapetama oblijepljenoj sobi.

Baš kad je namjeravao svući kaput, razabrao je špijunku koja se nalazila desetak centimetara ispod razine njegovih očiju, po sredini zida s lijeve strane kreveta.

Uzeo je Chloe za ruku i odveo je do mjesta točno ispred špijun-ke. Rekao joj je da se svuče, veoma polako.

Zatim je krenuo, veoma hitro — kroz vrata u hodnik, gdje je trzajem otvorio vrata koja su naizgled vodila u spremu za rublje. Nogom je gurnuo vrata na suprotnom zidu. Odaja iza njih bila je veoma mračna, ali ujedno i veoma mala i nije mu trebalo puno da čuje kako se neki čovjek kreće — očito prema još jednim vratima. Ali ne dovoljno brzo.

Dain ga je povukao natrag, okrenuo ga oko osi i, ščepavši ga za čvor kravate, pritisnuo ga uz zid.

»Ne moram te vidjeti«, rekao je Dain opasno tihim glasom. »Mogu te namirisati, Beaumonte.«

Izbliza nije bilo teško prepoznati Beaumonta. Odjeća i dah obično su mu zaudarali na alkohol i ustajali opijum.

»Razmišljam o tome da se počnem baviti umjetnošću«, nastavio je Dain dok se Beaumont borio za dah. »Razmišljam o tome da svoj prvi rad nazovem >Portret mrtvac<.« Beaumont se oglasio krkljanjem.

Dain je malo popustio stisak. »Nešto si mi poželio reći, svinjo?«

»Ne možeš... me hladnokrvno... ubiti«, dahtao je Beaumont. »Giljotina.«

»Upravo tako. Ne želim izgubiti glavu zbog tvoje prljave malenkosti, zar ne?«

Ispustivši kravatu, Dain je tresnuo Beaumonta desnom šakom posred lica, a onda lijevom u trbuh. Beaumont se skljkao na pod.

»Nemoj mi više dosađivati«, rekao je Dain. I otišao.

Toga istog trena Jessica je sjedila na krevetu svoje bake. Bila je to prva prigoda koju su imale za dulji razgovor, bez Bertiea da se uokolo vrti i uzrujava se. Otišao je prije otprilike jednog sata u neku od onih jama poroka, nakon čega je Jessica naručila nešto njegova najboljeg konjaka. Upravo je završila pripovijedati Genevieve o svojem susretu s Dainom. »Životinjska privlačnost, očito«, rekla je Genevieve.

S time je i ona sitna, očajnička nada koju je Jessica gajila — da su njezini unutarnji nemiri bili tek grozničava reakcija na kužna ispa-ravanja što su izbijala iz otvorene kanalizacije pred Champtoisovim dućanom — umrla brzom, okrutnom smrću.

»Prokletstvo«, rekla je, susrevši se s treptavim srebrnim pogledom svoje bake. »To nije samo ponižavajuće, već i neprilično. Žudim za Dainom. I to od svih vremena baš sada. Od svih ljudi, baš za *njim*.«

»Nije prilično, slažem se. Ali je zanimljiv izazov, zar ne misliš?« »Izazov je maknuti Bertiea od Daina i od njegova kružoka neotesanih izroda«, strogo je rekla Jessica.

»Bilo bi mnogo unosnije namamiti Daina da se zbog tebe makne od njih«, rekla je njezina baka. »On je veoma imućan, loza mu je izvrsna, mlad je, snažan i zdrav, a i ti osjećaš snažnu privlačnost.«

»On nije materijal za muža.«

»Ono što sam ja opisala savršen je materijal za muža«, rekla je njezina baka.

»Ne želim muža.«

»Jessica, ne želi ga nijedna žena koja je u stanju objektivno procijeniti muškarce. A ti su uvijek bila veličanstveno objektivna. Ali, ne živimo u utopiji. Ako otvoriš svoj dućan, nedvojbeno ćeš zarađivati. Pa ipak, obitelj će ti okrenuti leđa, ugled u društvu će ti opasti, zajednica će te žaliti — čak i dok budu odlazili u stečaj kupujući tvoju robu. I svaki će ti kicoš u

GIGA

Londonu davati nepristojne ponude. Ipak, to ukazuje na hrabrost da se poduzme takav pothvat kad je čovjek u očajnom položaju. Ali ti nisi očajna, moja draga. Ako do toga dođe, mogu ti dati dovoljno dobru potporu.«

»Već smo govorile o tome«, rekla je Jessica. »Ti nisi Krez, a mi obje imamo skupe ukuse. Da ne spominjemo kako ćeš time samo stvoriti još zle volje u obitelji — dok ću se ja pokazati licemjerkom nakon što sam godinama uporno tvrdila da nikome od nas ne duguješ ni novčića i da mi nismo tvoja odgovornost.«

»Vrlo si ponosna i odvažna, što poštujem i čemu se divim, moja draga.« Njezina se baka nagnula naprijed da potapša unuku po koljenu. »I zasigurno si jedina koja me razumije. Oduvijek smo bile prije poput sestara ili dobrih prijateljica, nego poput bake i unuke, zar nismo? Zato ti kao tvoja sestra i prijateljica govorim da je Dain izvrstan ulov. Savjetujem ti da nadjeneš svoje udice i namamiš ga u zamku.«

Jessica je otpila veliki gutljaj konjaka. »On nije pastrva, Genevieve. On je velika, gladna psina.«

»Tada upotrijebi harpun.«

Jessica je odmahнула glavom.

Genevieve se naslonila na jastuke i uzdahnula. »Ali, dobro, neću ti prigovarati. To je krajnje neprivačno. Jednostavno ću se nadati da njegova reakcija prema tebi nije nimalo nalik tvojoj prema njemu. Jessica, to je muškarac koji dobiva ono što želi i, da sam na tvom mjestu, ne bih željela da on bude taj koji će u ruci držati povraz.«

Jessica je zatomila drhtaj. »Od toga nema straha. On ne želi ništa imati s *damama*. Prema Bertieu, Dain ugledne žene promatra kao vrstu smrtonosnih gljiva. Sa mnom je razgovarao samo da bi se zabavio pokušajem da me šokira i obeznani.«

Genevieve se zakikotala. »Sa satom, misliš. Bilo je to prekrasno rođendansko iznenađenje. A još je sladi bio Bertiev izraz lica kad sam otvorila kutiju. Nikad prije nisam vidjela da mu je lice dobilo tako grimiznu nijansu.«

»Vjerojatno stoga jer si izabrala dar otvoriti u restoranu. Dok nas je grof d'Esmond promatrao.«

I to je bilo najviše razdražujuće od svega, pomislila je Jessica. Zašto nije izgubila glavu za Esmondom? I on je bio veoma imućan. I očaravajuće zgodan. I *civiliziran*.

»Esmond je *tres amusante*«, rekla je Genevieve. »Šteta što je već zauzet. Nešto mu se veoma zanimljivo pojavilo u očima kad je govorio o gospodi Beaumont.«

Genevieve je Esmondu spomenula zapuštenu sliku i Jessicino uvjerenje da je ona vrijednija nego se čini. Esmond je predložio da se kod gospode Beaumont raspita o imenima stručnjaka koji bi je mogli očistiti i procijeniti. Ponudio je da Jessicu upozna s njome. Dogovorili su se za sljedeće popodne, kad će gospoda Beaumont pomagati na dobrotvornom skupu za pomoć udovici svojeg bivšeg učitelja slikarstva.

»Dakle, vidjet ćemo hoće li se sutra i njoj u očima pojaviti nešto zanimljivo — ili, bolje rečeno, danas«, rekla je Jessica. Ispila je do kraja svoj konjak i skliznula s kreveta. »Željela bih da smo već tamo. Osjećam kako mi uopće nije do sna. Imam ružan predosjećaj da ću sanjati *morske psine*.«

Tri

Jessici bi duša bila mirnija da je samo mogla znati kako je ona lordu Dainu stvorila noćne more.

Odnosno, snovi su mu započeli prilično dobro, potpuno raskalašenim i lascivnim aktivnostima. Kako je često sanjao o ženama koje budan ne bi poslovično dotaknuo niti dugim Štapom, markiza nije zabrinulo to što je sanjao uznemirujuću sestru Bertiea Trenta. Upravo suprotno od toga, Dain je posve uživao u stavljanju ohole intelektualke na njezino mjesto — na leđa, na koljena i, više nego jednom, u položaje za koje je sumnjao da su anatomske mogući.

Nevolja je bila u tome što bi se svaki put, baš kad bi bio na samom rubu djevičansku joj utrobu preplaviti vrelinom sjemenom pritajenih Ballistrea, dogodilo nešto jezovito. U snu bi se probudio. Ponekad bi sebe zatekao kako tone u glib. Ponekad je bio okovan u smrdljivoj mračnoj ćeliji, a stvorenja koja nije mogao vidjeti trgala su mu živo meso. Ponekad je ležao na kamenoj ploči u *mrtvačnici i bio* predmetom autopsije.

Kao prilično inteligentan čovjek, nije imao problema sa shvaćanjem simbolizma. Sve te košmarne stvari koje su se događale bile su, metaforički rečeno, upravo ono što se događalo ljudima kad bi ih se žena dočepala. Ipak, nije shvaćao zašto mu se um u snu mora tako demonski mučiti oko nečega što je već znao.

Godinama je sanjao o ženama s kojima nije namjeravao imati posla. Bezbroj puta je budan zamišljao da je kurva s *kojom* je bio zapravo dama koja bi mu upala u oko. Prije ne tako mnogo vremena zamišljao je da je putena francuska drolja zapravo Leila Beaumont i svršio je s istim zadovoljstvom kao da je uistinu to bila ta ledena kučka. Ne, još zadovoljniji, jer je drolja izvela predstavu prepunu entuzijazma, dok bi mu prava Leila Beaumont skršila mozak nekom tupom alatkom.

Ukratko, Dain nije imao problema s razlikovanjem maštanja i stvarnosti. Upoznao je Jessicu Trent i osjetio savršeno normalnu požudu. Žudio je za doslovno svakom privlačnom ženom koju bi ugledao. Imao je silan seksualni apetit koji je bez sumnje naslijedio od svoje vatrene talijanske kurve od majke i njezine obitelji. Ako je žudio za kurvom, platio bi i imao je. Ako bi žudio za uglednom ženom, našao bi za njezinu zamjenu kurvu, pa opet platio i imao je. To je učinio i u slučaju Trentove sestre. Ili je pokušao učiniti — jer to još nije bilo obavljeno kako valja.

Nisu snovi bili jedino što mu je pomrsilo račune. Incident u *Viri' gt-Huitu* nije mu doslovno ubio apetit za droljama, aii je ostavio gorak okus u ustima. Nije se vratio do Chloe da nastavi tamo gdje je stao i otad nije uzeo nijednu drugu drolju. Rekao je sebi da su Beaumon-tovi voajerski ukusi teško mogli biti razlogom za potpuno odricanje od kurvi. Pa ipak, Dain se osjećao krajnje nesklonim ući u bilo koju sobu s bilo kojom *fille de joie*, što je stvaralo ozbiljan problem jer je bio dovoljno izbirljiv da bude nesklon imati ženu u nekoj smrdljivoj pariškoj uličici.

Dosljedno tome, između nesusretljivih snova i ružnog okusa u ustima, bio je u nemogućnosti odagnati svoju žudnju za gospođicom Trent na iskušano prikladan način. Što je značilo da je pri kraju toga tjedna *Dainova* ćud bila ozbiljno *istrošena*.

I upravo je to bilo ono krivo vrijeme kada mu je Bertie Trent izvolio reći kako se pokazalo da je prljava, pljesniva slika koju je gospođica Trent kupila za deset sua zapravo krajnje vrijedna ruska ikona.

Bilo je tek nekoliko minuta iza podneva i lord Dain je samo časak prije izbjegao sadržaju korita za pranje rublja prozora na prvom katu u Rue de Provence. Pažnje usmjerene na izbjegavanje prosute *vode*, propustio je primijetiti Trenta koji mu je kaskao ususret. Do vremena kad ga markiz jest primijetio, imbecil je već bio ondje i dobro odmakao u izlaganju svojih uzbudljivih otkrića.

GIGA

Dainu se tamna obrva namrštila kad je dovršio — ili bolje, kad je Bertie zastao kako bi udahnuo zraka. »Ruska što?« upitao je markiz.

»Cona. Hoću reći, ne poput onih činjeva s kuglane, nego jedna od onih poganskih slika s puno zlatne boje i zlatnih listića.«

»Vjerujem da misliš reći ikona«, rekao je Dain. »U kojem slučaju su, bojim se, tvoju sestru nasanjali. Tko joj je rekao tu besmislicu?«

»Le Feuvre«, rekao je Bertie, izgovarajući ime kao »fuh-ver.« Lord Dain je osjetio santu leda negdje u predjelu trbuha. Le Feuvre je bio najugledniji procjenitelj u Parizu. Po potrebi su ga konzultirali čak i Akkermanns i Christie`s. »U svijetu je bezbroj ikona«, rekao je Dain. »Pa ipak, ako je dobra, očito je napravila dobar posao za deset sua.«

»Okvir je ukrašen mnoštvom malih dragulja — bisera i rubina i takvih stvari.«

»Imitacija, pretpostavljam.«

Bertie se namrštio, kako je često činio kad se upirao nešto smisliti. »Dakle, to bi bilo čudno, zar ne? Polijepiti mnoštvo šljokica na tako fin komad zlatnog okvira.«

»Slika koju sam ja vidio imala je drveni okvir«, Dainu je počelo tući u glavi.

»Ali baš to je tako mudro, zar ne? To je drvo bilo tek dio kutije u kojoj su je zakopali. Jer bila je zakopana, znaš. Zato je bila onako užasno odvratna. Ali ipak, zar to nije smiješno? Onaj ljigavi prosjak Champtoise nije imao pojma. Cupat će kosu kad čuje.«

Dain je razmišljao o tome da Bertie *odvali* glavu s ramena. Deset sua, A Dain ju je zanemario, nije joj podario čak ni znatiželjan pogled, Čak ni kad se prokleta sestra zadubila u misli nad njom s onim njezinim ukletim povećalom. *Ima zanimljiv izraz lica*, rekla je. A Dain, zbunjen zbog jedne obične žene, nije ništa posumnjao.

Jer se nije imalo u što sumnjati, rekao je sebi. Bertie nije imao niti polovicu mozga jedne paunice. Očito je, po običaju, sve krivo shvatio. »Cona« je tek jedna od onih jeftinih svetačkih slika kakvu svaki vjerski fanatik ima u kutu sobe, s mazarijom od sjajnih boja u okviru i nekoliko umetnutih komadića stakla.

»Naravno, ne smijem to teći Champtoise«, nastavio je Bertie jedva tišim tonom. »Ne smijem reći nikome — posebno ne *tebi*, rekla je. Ali nisam ja neki plešući medvjed, kako sam joj i rekao, i nemam prsten u nosu, koliko mogu vidjeti, pa neću dozvoliti da me za njega vode, zar ne? Zato sam odmah skoknuo da te potražim — i pronašao te u pravi čas, jer ona odlazi u banku istoga trena kad se Genevieve povuče kako bi odrijemala — a onda će biti zaključana u sefu i nikad je nećeš kako valja pogledati, zar ne?«

Markiz od Daina, Jessica je toga bila svjesna, bio je bijesan. Zavalio se u svojoj stolici, ruku prekrštenih na grudima, pogledom napola zatvorenih očiju boje obsidijana polako prelazeći po kavani. Pogled mu je veoma je podsjećao na onu vrstu mračno sumpornog pogleda kakvim je, oduvijek je to zamišljala, Lucifer počastio svoje okruženje netom što je tamo stigao nakon Pada.

Bila je veoma iznenađena što taj pogled za sobom nije ostavljao trag od pougljenih ostataka.

Ali vlasnici kavane su jednostavno odvrćali poglede — da bi ih vratili natrag istoga trena kad bi Dain svoju paklensku mrzovolju ponovno usmjerio na nju.

Premda je već bila odlučila kako se nositi s tim problemom, Jessica je bila razdražljivo svjesna kako bi sve bilo lakše da je Bertie bio samo mrvicu diskretniji. Poželjela je da ga jučer nije povela sa sobom kad je pošla preuzeti sliku od Le Feuvre. Ali opet, kako je mogla unaprijed znati da je to bilo nešto više od jednostavnog uratka neobično nadarenog slikara?

Čak je i Le Feuvre bio zaprepašten kad je počeo na njoj raditi i otkrio draguljima optočen zlatni okvir unutar onog trulog drvenog.

I naravno, kako je djelo, nakon što je Le Feuvre završio raditi na njemu, bilo lijepo i sjajno i blistalo od dragulja, Bertiea je obuzelo veliko uzbuđenje. Bio je previše uzbuđen da bi slušao razum. Jessica je pokušala objasniti kako bi povjeravanje svega Dainu bilo poput mahanja

GIGA

crvenom zastavom pred bikom. Bertie je vikao *ma kakvi i fuj* i rekao joj kako Dain nije takav podlac — da se niti ne spominje kako je vjerojatno i sam posjedovao barem tucet takvih i mogao kupiti još tucet, ako mu se prohtije.

Štogaod markiz od Daina posjedovao, Jessica je bila sigurna da nije niti slično njezinoj rijetkoj Madoni. I, premda se činio nezainteresiran kad mu ju je danas pokazala, i krajnje pokroviteljski joj čestitao, i uz smijeh zahtijevao da otprati nju i Bertiea do banke kako bi zastrašio moguće pljačkaše, znala je da je poželio ubiti je.

Nakon što je ikona zaključana u bančin sef, upravo je Dain predložio da predahnu ovdje na kavi.

Nisu još takoreći bili niti sjeli, a već je poslao Bertiea da pronađe određenu vrstu cigara u čije je postojanje Jessica duboko sumnjala. Bertie se vjerojatno neće vratiti prije ponoći, a možda ni tada. Poznajući ga, odjurit će u potrazi za izmišljenom cigarom i do Amerike — točno kao da je Dain uistinu Belzebub, a Bertie jedan od njegovih odanih intimusa.

Kad je brata sklonio s puta, Dain je samo tiho upozorio vlasnike kavane da gledaju svoja posla. Da ju je uhvatio za grlo i na mjestu je počeo nasmrtno daviti, Jessica je dvojila bi li joj itko od njih priskočio upomoć. Dvojila je, zapravo, bi li se itko od njih usudio i pisnuti.

»Što vam je rekao Le Feuvre, koliko ta stvar vrijedi?« upitao je. Bile su to prve riječi koje je izgovorio nakon što je izdao zapovijedi vlasniku kavane. Naime, kad je Dain ušao unutra, osobno je vlasnik istrčao da ga posluži.

»Savjetovao mi je da je ne prodajem odmah«, rekla je, izbjegavajući izravan odgovor. »Želio je najprije kontaktirati svoga ruskog klijenta. Postoji nekakav rođak ili nećak ili neki takav carev srodnik koji...«

»Pedeset funta«, rekao je lord Dain. »Osim ako taj Rus nije jedan od carevih brojnih ludih rođaka, neće vam dati ni novčić povrh toga.«

»Tada mora biti jedan od tih ludih«, rekla je Jessica. »Le Feuvre je spomenuo brojku daleko veću od toga.«

Oštro ju je pogledao. Zagledana u njegovo tamnoputo, grubo lice, u one neumoljive crne oči, Jessica nije imala problema zamisliti ga kako sjedi na ogromnom prijestolju od ebanovine, na samom dnu jama Hada. Da je spustila pogled i otkrila kako se skupa ulaštena čizma do njezinih nogu pretvorila u papak, uopće je to ne bi začudilo.

Svaka žena s imalo razuma prikupila bi svoje haljine i zbrisala.

Problem je bio što se Jessica uopće nije mogla osjećati razumnom. Magnetska struja joj je protjecala niz krajeve živaca. Klizila je i vrdožila joj se tijelom kako bi joj stvorila čudnu, brujeću toplinu u truhu i rastopila joj mozak u juhu.

Poželjela je odbaciti svoje čizme i prstima u čarapi prijeći uzduž crne, skupe čizme. Poželjela je gurnuti prste pod uštirkanu manžetu njegove košulje i pratiti mu vene i mišiće do ručnog zgloba i opipati mu placem otkucaje bila. Najviše od svega, poželjela je pritisnuti usne na njegova oštra razvratnička usta i do besvijesti ga ljubiti.

Naravno, takav suludi nasrtaj donio bi joj samo to da bi se učas našla na leđima i ostala bez svoje čednosti — vrlo vjerojatno pred očima osoblja kavane. A tada bi je, ako bi bio dobre volje, možda prijateljski pljesnuo po stražnjici i rekao joj da bježi odatle, mračno je pomislila. »Gospođice Trent«, rekao je, »siguran sam da su se sve druge djevojke u školi oduševljavale vašom duhovitošću. Ipak, ako biste načas prestali namigivati tim trepavicama, možda vam se vid dovoljno raščisti i onda ćete primijetiti da ja nisam mala školarka.«

Nije uopće treptala. Kad Jessica jest koketirala, činila je to hotimice i odrješito, a zasigurno nije bila toliko luda da istu metodu iskuša na Belzebubu.

»Namigujem«, ponovila je. »Ja nikad ne *namigujem* gospodine. Ja činim ovo.« Odvratila je pogled prema privlačnom Francuzu koji je sjedio u blizini, a zatim Dainu postrance uputila jedan brz pogled. »To nije namigivanje«, rekla je, ostavivši na miru trenutačno opčinjenog

GIGA

Francuza i ponovo se usredotočujući na Daina.

»Ni ja nisam *školarac*«, rekao je on. »Savjetujem vam da sačuvate te sijekuce poglede za one mlade šupljoglavce koji na njih uzvraćaju.«

Francuz ju je sada promatrao s opijenom očaranošću. Dain se okrenuo i pogledao ga. Čovjek je odmah odvratio pogled i zapodjenuo živahan razgovor sa svojim drugovima.

Prisjetila se Genevieveina upozorenja. Jessica nije mogla biti sigurna je li Dain imao ikakvih primisli da je osobno uhvati na udicu. Ipak, mogla je vidjeti kako je upravo postavio znak »Zabranjen ribolov«.

Proželo ju je uzbuđenje, ali to se moglo i očekivati. Bila je to primitivna reakcija žene kad privlačan muškarac pokaže uobičajene neprimjerene znakove posjedovanja. Bila je odjednom snažno svjesna toga da su njezini osjećaji prema njemu nesumnjivo primitivni.

S druge strane, nije potpuno skrenula s uma.

Mogla je vidjeti kako se kuha Velika Nevolja.

A bilo je to lako sagledati. Gdjegod pošao, pratili su ga skandali. Jessica nije imala namjeru biti uhvaćena usred svega toga.

»Samo sam vam demonstrirala suptilnu razliku koja vam je očito promaknula«, rekla je. »Ali shvaćam da vam suptilnost nije jača strana.«

»Ako je ovo *suptilan* način da me podsjetite kako sam previdio da vaše prodorne oči primjećuju tu prljavštinom prekrivenu sliku...«

»Očito niste dovoljno pažljivo gledali niti kad je bila čista«, rekla je. »Jer tada biste prepoznali rad škole Stroganov — i ne biste ponudili uvredljiv iznos od pedeset funta za nju.« Usne su mu se iskrivile. »Nisam ja ništa ponudio. Izrazio sam mišljenje.«

»Da me iskušate«, rekla je. »Kako bilo, ja znam jednako kao i vi da taj rad nije samo škola Stroganov, nego krajnje vrijedna forma. Čak i najbolje minijature uglavnom su uokvirivane u srebro. Da ne spominjemo kako Madona...«

»Ima sive oči, a ne smeđe«, rekao je Dain, kao da se jako dosađuje.

»I umalo se smiješi. Obično izgledaju krajnje nesretno.«

»Pogrešno, gospođice Trent. Izgledaju krajnje zlovoljno. Pretpostavljam da je to stoga jer su *djevice* — jer su prošle kušnje svih onih neugodnosti trudnoće i poroda, a niti jednog radosnog dijela toga čina.«

»Govoreći u svim prigodama u ime djevica, gospodine«, rekla je ona, nagnuvši mu se malo bliže, »mogu vam reći da ipak postoji obilje vedrih iskustava. Jedno od njih je i posjedovati rijedco djelo religiozne umjetnosti vrijedno u najmanju ruku pet stotina funta.«

On se nasmijao. »Nemate potrebe mene obavještavati da ste djevica«, rekao je. »Ja ih prepoznajem na pedeset koraka.«

»Srećom, nisam toliko neiskusna u drugim stvarima«, staloženo je rekla ona. »Ne dvojim da će mi Le Feuvreov ljudi Rus platiti pet stotina. Također sam svjesna da Rus mora biti i taj dobar klijent za kojega želi obaviti mudru kupovinu. Što znači da bih trebala mnogo bolje proći na javnom nadmetanju.« Pogladi je svoju rukavicu. »Mnogo sam puta promatrala kako ljude posve napušta pamet kad ih ščepa aukcijska groznica. Tko zna kakvim bi to prekomjernim iznosima rezultiralo.«

Dainu su se oči suzile.

U tom im je času pristupio domaćin, s njihovom okrjepom. Uz

njega su bila i četiri pomoćnika koji su se uzvrtjeli uokolo, razmještajući s bolnom preciznošću salвете, srebrninu i posuđe. Nijednoj zastranjenoj mrvici nije dopušteno da onečisti tanjur, ni trag hrde

nije umrljao besprijekoran sjaj srebrn ine. Čak je i šećer bio ispiljen u savršene centimetarske kocke — što nije bila laka zadaća, obzirom da se prosječna gruda šećera na skali tvrdoće nalazila negdje između granita i dijamanata. Jessica se uvijek pitala kako je kuharski pomoćnici uspijevaju razbiti bez upotrebe eksploziva.

GIGA

Prihvatila je mali komadić žutog kolača s pjenušavom bijelom glazurom.

Dain je dopustio da mu namršteni vlasnik uredi tanjur širokim izborom voćnih kolačića, umjetnički aranžiranih u koncentrične krugove.

Jeli su svoje slastice u tišini dok Dain, smlavivši dovoljno kolačića da ga od toga zaboli svaki zub u glavi, nije odložio svoju vilicu i namrštio se na njezine ruke.

»Zar su se baš *sva* pravila promijenila otkad me nema u Engleskoj?« upitao je. »Svjestan sam da dame ne izlažu nepromišljeno svoje gole ruke pogledu javnosti. Ipak, shvatio sam da im je dopušteno skinuti rukavice pri jelu.«

»Dopušteno je«, rekla je ona. »Ali nije moguće.« Podigla je ruku da mu pokaže niz sićušne biserne dugmadi. »Bez pomoći moje sluškinje, trebalo bi mi cijelo poslijepodne da ih raskopčam.«

»Kvrugu, zašto nositi tako pogubno neugodne stvari?« upitao je.

»Genevieve ih je kupila posebno za ovu bundu«, rekla je. »Kad ih ne bih nosila, to bi je strašno pogodilo.«

On je još uvijek zurio u rukavice.

»Genevieve je moja baka«, pojasnila je. On je nije upoznao. Stigao je upravo kad je Genevieve prilegla malo odspavati — premda Jessica nije dvojila da joj je baka odmah ustala i provirila iza vrata čim je začula dubok muški glas.

Vlasnik glasa je sad podigao pogled, sjajnih crnih očiju. »Ah, da. Ura.«

»I to je bio dobar odabir«, rekla je Jessica, odlažući svoju vilicu i opet zauzevši poslovan stav.

»Bila je očarana.«

»Ja nisam vaša sjedokosa baka«, rekao je, odmah shvativši što je htjela reći. »Nisam tako očaran ikonama — čak ni Stroganovim — da platim imalo više nego što vrijede. Za mene, ona ne vrijedi više od tisuću. Ali ako mi obećate da mi nećete do smrti dosađivati cjenjkanjem i pokušajima da me u međuvremenu sasijecete tim svojim očima, rado ću vam platiti tisuću i po.«

Ona se nadala da će ga postupno obraditi. Ali njegov joj je ton rekao da nema namjeru biti obrađen. Dakle, onda ravno u glavu — baš kako je i sama odlučila nekoliko sati ranije, nakon što mu je uhvatila pogled kad mu je prvi put dozvolila da razgleda njezino izvrsno otkriće.

»Rado ću vam je dati, gospodine«, rekla je.

»Meni nitko ništa ne *daje*«, hladno je rekao. »Igrajte svoju igru — kakva god ona bila — s nekim drugim. Tisuću petsto je moja ponuda. Moja jedina ponuda.«

»Ako ćete poslati Bertiea kući, ikona je vaša«, rekla je. »Ako nećete, ide na aukciju u Christies.«

Da je Jessica Trent shvaćala stanje u kojem se Dain nalazio, zašutjela bi već kod prve rečenice. Ne, da ga je uistinu shvaćala, skočila bi na noge i odjurila što je brže i što je dalje mogla. Ali nije mogla razumjeti ono što je i sam lord Dain jedva shvaćao. Želio je nježnu rusku Madonu, s njezinim napola nasmiješenim, napola čeznutljivim licem i namrgođenim malim Isusom ugniježđenjm joj na grudima, kao ništa drugo u cijelom svojem životu. Poželio je zaplakati kad ju je ugledao, i nije znao zbog čega.

Djelo je bilo izvanredno — umjetnost ujedno uzvišena i ljudska

— a umjetnost ga je i ranije znala dirnuti. Ali ono što je osjećao ovoga časa nije bilo ni blizu tim ugodnim osjećajima. Ono što je sada osjećao bilo je zavijanje čudovišta u njemu. Nije te osjećaje mogao opisati ništa bolje nego što je to mogao kad mu je bilo osam godina. Nikad se nije gnjavio imenovati ih, jednostavno ih je odgurivao i udarcima micao sa svoga puta, uvijek iznova, sve dok ga, poput njegovih davnajšnjih školskih drugova, nisu prestali mučiti.

Kako im nikad nije bilo dopušteno odrasti, ti su osjećaji ostali na primitivnoj djetinjoj razini.

A sada, uhvaćen od njih u neočekivan stisak, lord Dain nije mogao razmišljati kako bi to odrasla osoba učinila. Nije mogao sebi reći da je Bertie Trent paklenska muka koju je odavno

GIGA

trebao otjerati od sebe. Markizu nije padalo na um da u ovom času bude oduševljen, kad je šepRTLjina sestra bila spremna platiti mu

— ili, bilo bi ispravnije reći, podmititi ga — velikodušno da to učini.

Sve što je Dain mogao vidjeti bila je krajnje lijepa djevojka koja ga zadirkuje s igračkom koju je tako žarko želio. On joj je ponudio svoju najveću i najbolju igračku u zamjenu. A ona se smijala i prijetila da će baciti svoju igračku u nužnik, samo kako bi ga natjerala da je preklinje.

Mnogo kasnije, lord Dain će shvatiti da je to — ili nešto jednako idiotsko — divljalo u njegovu umu.

Ali to će biti mnogo kasnije, kad je već odavno bilo prekasno.

U ovom času je u sebi bio otprilike osam godina star, a izvana skoro tridesettrogodišnjak, i tako potpuno izvan sebe.

Nagnuo se prema njoj. »Gospođice Trent, nema drugih uvjeta«, rekao je opasno tihim glasom. »Ja vam platim tisuću petsto funta i vi kažete: >Vrijedi,< i svatko sretan odlazi svojim putem.«

»Ne, ne odlazi.« Tvrdo glavo je isturila bradu. »Ako ne želite poslati Berniea kući, nema tog posla na ovom svijetu koji bih htjela s vama obaviti. Uništavate mu život. Nema novca na ovom svijetu koji to može nadoknaditi. Neću vam prodati ikonu, makar i sutra umrla od gladi.«

»Lako je to govoriti punog želuca«, rekao je on. A zatim je na latinskom, zadirkujući je, citirao Publilija Siranina. »Svatko može držati kormilo kad je more mirno.«

Istim je jezikom i ona citirala istog mudraca: »Ne možeš nazuti istu cipelu na obje noge.«

Držanje mu nije odavalo nikakvo zaprepaštenje. »Čini se da ste duboko uronili u Publilija«, rekao je. »Kako li je onda čudno da tako pametna žena ne može vidjeti ono što joj je pred očima. Ja nisam mrtav jezik kojim biste se poigrali, gospođice Trent. Brodite pogibeljno blizu opasnim vodama.«

»Jer se moj brat tamo utapa«, rekla je ona. »Jer mu vi držite glavu pod površinom. Nisam dovoljno krupna ili snažna da vam odmaknem ruku. Jedino što imam je nešto što vi želite, i što mi čak ni vi ne možete oduzeti.« Srebrne oči su joj bljesnule. »Samo na jedan način to možete dobiti, moj lorde Belzebube. *Bacite ga natrag.*«

Da je bio u stanju razmišljati kao odrasla osoba, Dain bi uvidio da joj je rasuđivanje izvrsno — štoviše, upravo bi on tako učinio da se zatekao u takvu škripcu. Čak bi cijenio i činjenicu da mu je jasno i nedvojbeno dala do znanja kakve su joj namjere, a nije koristila žensko lukavstvo i trikove da njime manipulira.

Ali nije bio u stanju razmišljati kao odrasla osoba.

Temperamentan bljesak u njezinim očima nije mu trebao nauditi. Umjesto toga, prostrijelio ga je brzo i duboko i užgao u njemu unutrašnji detonator. Mislio je da je taj detonator bijes.

Pomislilo je, kad bi bila muškarac, da bi je hitnuo — ravno u zid. Pomislilo je da bi, kako je ipak bila žena, morao pronaći jednako učinkovit način da je nauči lekciju.

Nije znao da je baciti je bilo upravo suprotno od onoga što je htio učiniti. Nije znao da su lekcije koje ju je htio naučiti bile one o Veneri, a ne o Marsu, Ovidijeva *Ars Armatoria*, a ne Cezarov *De Bella Gallico*.

I tako je načinio pogrešku.

»Ne, uopće ne vidite jasno«, rekao je. »Uvijek postoji i drugi put, gospođice Trent. Vi mislite da ne postoji jer pretpostavljate da ću plesati po svim onim dragim malim pravilima koja društvena zajednica tako obožava. Mislite, primjerice, da ću zato jer smo na javnom mjestu i jer ste vi dama paziti na svoje ponašanje. Možda čak mislite da imam obzira prema vašem ugledu.« Zlobno se nasmiješio. »Gospođice Trent, možda biste željeli načas još malo razmisliti.«

Njoj su se sive oči suzile. »Mislim da mi prijetite«, rekla je.

GIGA

»Dozvolite da budem jasan kao što je bila jasna i vaša prijetnja.« Nagnuo joj se bliže. »Mogu vam narušiti ugled u manje od trideset sekunda. Za tri minute mogu ga pretvoriti u prašinu. Oboje, zar ne, znamo da se, obzirom sam to što jesam, ne moram oko toga previše umarati. Već ste postali predmetom spekulacija samim time što ste viđeni u mojem društvu.« Kratko je zastao da te riječi sjednu na svoje mjesto.

Ona nije ništa rekla. Njezine stisnute oči blistale su od gnjevnih iskara.

»Evo kako to djeluje«, nastavio je. »Ako prihvatite moju ponudu od tisuću pet stotina, pazit ću na svoje ponašanje, otpratiti vas do kočije i pobrinuti se da stignete sigurno kući.«

»A ako ne prihvatim, pokušat ćete mi uništiti ugled«, rekla je ona.

»To neće biti samo *pokušaj*«, rekao je.

Sjela je vrlo uspravno i prekrížila svoje nježne ruke u rukavicama na stolu. »Voljela bih *vidjeti* kako to pokušavate«, rekla je.

Četiri

Dain je gospođici Trent dao više nego dovoljno mogućnosti da uvidi svoju pogrešku.

Upozorenja mu nisu mogla biti jasnija.

U svakom slučaju, oklijevati je u toj situaciji značilo pokazan dvojbu ili, još gore, slabost.

Postupati tako za muškarca je bilo opasno. Za ženu je to bilo pogubno.

I tako se lord Dain nasmiješio i nagnuo još bliže, sve dok mu se veliki Usignuolov nos nije našao samo par centimetara dalje od njezina. »Pomolite se, gospođice Trent«, rekao joj je veoma blagim

glasom.

A onda je gurnuo ruku — svoju veliku, tamnoputu, *gol*u ruku, jer je prije jela skinuo rukavice i nije ih opet navukao — niz rukav njezine bunde dok nije došao do prvog dugmeta njezinih taštih rukavica biserno sive boje.

Izvukao je sićušnu perlu iz rupice.

Ona je spustila pogled na svoju ruku, ali nije joj se pomaknuo ni mišić.

A zatim joj se, svjestan da su sve oči uprte u njih i da se bučan razgovor sveo na šapat, počeo obraćati na talijanskom. Glasom ljubavnika govorio joj je o vremenu, o konju sivcu o čijoj prodaji je razmišljao i o stanju pariške kanalizacije. Premda nikad nije pokušao niti je trebao zavoditi neku ženu, vidio je i čuo jadnike koji su igrali tu igru i do savršenstva oponašao njihove apsurdne tonove. Svatko oko njih pomislit će da su ljubavnici. A cijelo je vrijeme spretno napredovao prema njezinu zapešću.

Ona nije promrmljala ni riječi, samo je pogledom lutala od njegova lica do ruku, sleđenog izraza koji je on protumačio kao nijemi užas.

Možda bi tumačio točnije da se u sebi osjećao tako pribranim kakvim se činio izvana.

Vanjština mu je ostala senzualno promišljena, glas tih i zavodljiv. A iznutra, bio je svjestan da mu se kod dugmeta broj šest bilo počelo ubrzavati. Do broja dvanaest već je jurilo. Kod broja petnaest morao se žestoko usredotočiti kako bi zadržao miran dah.

Kurve je oslobađao bezbrojnih halja, steznika, potkošulja, podvezica i čarapa. Ali nikad prije u životu nije fino odgojenoj djevi otkopčao rukavicu. Počinio je bezbroj bludnih čina. A nikad se nije osjećao tako iskvarenim kao sada dok se posljednja perla oslobađala, a on joj svlačio rukavicu od mekane jareće kože, ogolio joj zapešće i tamnoputim prstima lagano dodirnuo nježnu kožu koju je razotkrio.

Bio je prezaposlen traženjem u Dainovu Rječniku opisa svoga stanja — i previše zbunjen onim što je tamo pročitao — da shvati kako su sive oči gospođice Trent, unatoč svim njezinim naporima, poprimile onaj pijano zbunjen izraz zavodene ugledne usidjelice.

Čak i da je razumio njezin izraz, ne bi u njega povjerovao, ništa više nego je mogao povjerovati u vlastito jogunasto uzbuđenje — izazvano prokletom rukavicom i komadićem ženske puti. I to čak ne na jednom od onih dobrih dijelova — onih koje muškarci nisu imali — nego na tek par centimetara iznad njezina *ručnog zgloba*, kuga je odnijela.

Najgore je bilo to što nije mogao prestati. Najgore je bilo to što je njegov strastveno usredotočen izraz na neki način postao vjerodostojan i više nije na talijanskom govorio o odvodnim kanalima, već o tome kako želi raskopčati, ukloniti, razvezati svako dugme, kukicu i vezicu... i svući joj odjeću, komad po komad, i svojim joj Čudovišnim blackmoorskim rukama prijeći preko bijele djevičanske puti.

I dok je na talijanskom ispovijedao pojedinosti svojih raspaljenih maštarija, polako je svlačio rukavicu, razotkrivajući delikatno puten dlan. Zatim ju je blago povukao prema njezinim prstima. I zastao. Pa opet povukao. I zastao. I povukao još jednom... i rukavica je bila svučena. Pustio ju je da padne na stol i uzeo njezinu maknu, hladnu, bijelu ruku u svoju ogromnu, toplu. Ona je jedva čujno uzdahnula. To je bilo sve. Nije bilo opiranja. Premda to

GIGA

njemu ne bi ništa značilo.

Bio je uspaljen i ponestajalo mu je daha, a srce mu je udaralo kao da je veoma naporno za nečim trčao. I baš kao da je to napokon ipak uspio dostići, nije više imao namjeru to pustiti. Prsti su mu se sklopili oko njezine ruke i divlje ju je pogledao, izazivajući je da pokuša — samo *pokuša* — izvući je iz stiska.

Otkrio je da na licu još uvijek ima onaj izraz, širom, rastvorenih očiju. A tada je trepnula i, spustivši pogled na njihove spojene ruke, bez daha tihim glasom rekla: »*Jako* mi je žao, gospodine.«

Premda još nije posve ovladao vlastitim disanjem, Dain je uspio protisnuti: »Ne dvojim da jest. Ali, shvaćate, sad je prekasno.«

»Shvaćam.« Tužno je odmahнула glavom. »Bojim se da više nikad nećete povratiti svoj ugled.«

Osjetio je golicavi nemir. Ne obazirući se na njega, uz smijeh je bacio pogled prema njihovoj opčinjenoj publici. »*Mia cara*, ali vaš je ugle...«

»Markiz od Daina je viđen u društvu jedne *dame*«, rekla je. »Viđen je i čuli su ga kako joj se udvara.« Podigla je pogled, blistavih srebrnih očiju. »Ovo je bilo ljupko. Nisam imala pojma da je talijanski tako... dirljiv.«

»Govorio sam o kanalizaciji«, čvrsto je rekao.

»Nisam znala. Niti bilo tko drugi, sigurna sam. Svi misle da ste ljubovali.« Nasmiješila se.

»Sa usidjelicom, sestrom onog bezveznog Bertiea Trenta.«

Tek tada je, prekasno, uvidio propust u svojem rasuđivanju. Pa se prisjetio Esmondove primjedbe o legendarnoj Genevieve. Svi ovdje će vjerovati da je mladica krenula stopama svoje bake — *femme fatale* — i prokleti Parižani će vjerovati da je pokleknuo pred njezinim čarima.

»Daine«, rekla je tihim, odlučnim glasom, »ako mi ovoga časa ne pustite ruku, ja ću vas poljubiti. Pred svima.«

Imao je jezovit predosjećaj da bi joj taj poljubac uzvratio — pred svjedocima. Dain, Belzebub osobno, ljubi damu — *djevicu*. Suzbio je paniku koja ga je obuzimala.

»Gospođice Trent«, rekao je jednako tihim i odlučnim tonom, »volio bih vidjeti hoćete li to pokušati.«

»Tako mi svega«, iza Daina se oglasio omraženo poznat glas. »Morao sam ići skoro do onog prokletog Bwy Builiona — i ovo nije baš ono što si htio, znam, ali najprije sam osobno jednu kušao i usudujem se reći da nećeš biti razočaran.«

Slijep na napetost koja je drhtala među njima, Bertie Trent je spustio malenu kutiju cigara na stol, par centimetara od Dainove ruke. Ruke koja je još stiskala ruku gospođice Trent.

Bertieu je pogled pao tamo i plave su mu se oči raširile. »Đavo te odnio, Jess«, prijekorno je rekao. »Zar ti čovjek ne može ni trenutka vjerovati? Koliko ti puta moram reći da moje prijatelje ostaviš na miru?«

Gospođica Trent mirno je povukla ruku.

Trent je uputio Dainu pogled isprike. »Ne obraćaj pažnju na to, Daine. To ona čini svim momcima. Ne znam zašto to čini, kad ih ne želi. Baš poput onih luckastih mačaka tete Louise. Prođu sve muke da uhvate miša, a onda ga prokletinje ne žele pojesti. Samo ostave leševe da leže uokolo kako bi ih netko drugi pokupio.«

Gospođici Trent su zadrhtale usne.

A ta naznaka smijeha bila je sve što je trebalo da zgužva i smrvi i razbije burnu mješavinu unutar lorda Daina u ledeni gnjev.

Svoje je formalno obrazovanje stekao guranjem glave u nužnik. I prije su se s njime izrugivali i mučili ga. Ali ne zadugo.

»Srećom, Trente, baš si majstor da se pojaviš točno u pravi čas«, rekao je. »Kako riječima ne mogu opisati svoje olakšanje i zahvalnost, djela moraju govoriti glasnije. Zašto ne dotrčiš do

GIGA

mene nakon što svoju neodoljivu sestru odvedeš kući? Vawtry i nekolicina drugih dolaze na bocu ili dvije i privatno kockanje.«

Nakon što je otrpio Trentove nesuvisle izraze oduševljenja, lord Dain je hladno napustio par i išetao iz kavane, mračno odlučan da zadrži Bertieu Trentu glavu pod vodom dok se ne udavi. Čak i prije nego je lord Dain stigao kući, izvješća svjedoka o njegovu *tete a tete* s gospođicom Trent već su hitala ulicama Pariza.

Do vremena kad je pred zoru njegova privatna orgija pijančevanja i kockanja završila — i Bertie nekoliko stotina funta siromašniji bio u zagrljaju slugu odnesen do kreveta — već su padale oklade o namjerama markiza od Daina prema gospođici Trent.

U tri popodne se Francis Beaumont, susrevši Rolanda Vawtrya kod Torronia, okladio s njime u stotinu pedeset funta da će se gospođica Trent dočepati Daina prije kraljeva rođendana u lipnju.

»Dain?« ponovio je Vawtry, širom orvorenih kestenjastih očiju. »Oženjen? Za plemenitašku usidjelicu? Za Trentovu sestru?«

Deset minuta kasnije, kad se Vawtry prestao smijao i opet počeo dolaziti do normalnog daha, Beaumont je ponovio svoju ponudu.

»To je previše lako«, rekao je Vawtry. »Ne mogu ti tako uzeti novac. Ne bi bilo fer. Poznajem Daina još iz Oxforda. To u kavani je bila jedna od njegovih šala. Kako bi svi počeli o tome brujati. Ovoga časa on se vjerojatno sam sa sobom smije do besvijesti zbog toga što je od sviju načinio gomilu budala.«

»Dvije stotine«, rekao je Beaumont- »Dvije stotine da će se unutar tjedan dana prestati smijati.«

»Shvaćam«, rekao je Vawtry. »Želiš svoj novac baciti u još jednu štakorsku rupu. Pa dobro, moj momče. Odredi uvjete.«

»Unutar tjedan dana, netko će ga vidjeti kako ide do nje«, rekao je Beaumont. »Izlazi za njom iz njezine sobe. Niz ulicu. Hvata je za ruku. K vragu, baš me briga — hvata je za kosu... To je više u njegovu stilu, zar ne?«

»Beaumont, trčati za ženom nije Dairtov stil«, strpljivo je rekao Vawtry. »Dain govori:

>Uzet ću ovu.< A zatim izvadi novac i žena ide.«

»Za ovom će trčati«, rekao je Beaumont. »Baš kao što sam rekao. Pred pouzdanim svjedokom. Dvije stotine da će se to zbiti unutar sedam dana.«

Ovo neće biti prvi put da Rolandu Vawtryu duboko razumijevanje Daina donese novac.

Zapravo, predviđanje Belzebubova ponašanja donosilo je Vawtryu barem polovicu njegovih prihoda. Pomislio je da je Beaumont dosad trebao više naučiti. Ali Beaumont nije i podmukao, nadmoćan osmijeh na njegovu licu počeo je Vawtryu ići na živce. Namjestivši vlastito lice u izraz dubokog žaljenja — kako bi razljutio Beaumonta — Vawtry je prihvatio okladu. Šest dana kasnije Jessica je stajala uz prozor *apartmana* njezina brata, mršteći se na ulicu pod njim.

»Ubit ću te, Daine«, mrmrljala je. »Smjestit ću ti metak točno tamo gdje ti se taj talijanski nos susreće s tvojim crnim obrvama.«

Bilo je blizu šest sati. Bertie je obećao da će doći kući do četiri i po, kako bi se okupao i odjenuo, a zatim otpratio svoju sestru i baku na zabavu kod madame Vraisses. Portret njihove domaćice što ga je naslikala gospoda Beaumont trebao je biti otkriven u osam sati. Kako je Bertieu za obavljanje toaleta trebalo najmanje dva i po sata, a večernji promet će biti gust, propustit će otkrivanje.

A za sve je bio kriv Dain.

Nakon susreta u kavani nije mogao podnijeti da mu Bertie nije na oku. Kudgod Dain išao, štogod činio, ne bi se zabavljao ako Bertie ne bi bio tu.

Bertie je, naravno, vjerovao da je napokon stekao Dainovo doživotno prijateljstvo.

Lakovjeran praznoglavec kakav je bio, Bertie nije imao pojma da je navodno prijateljstvo

GIGA

zapravo osveta njoj.

Sto je samo pokazivalo kakva je Dain prijezira vrijedna hulja bio. Posvađao se s Jessicom, ali ne, nije se mogao pošteno boriti i suočiti s nekim sposobnim da mu uzvrati. Morao ju je kazniti preko njezina jadnog, glupog brata koji nije imao nimalo pojma kako se obraniti. Bertie nije znao kako se *ne* opijati do besvijesti, ili prekinuti kartašku igru, ili se suzdržati od oklade koju je unaprijed gubio, ili prosvjedovati kad bi bludnica koštala triput više nego je trebalo. Ako je Dain pio, morao je i Bertie, iako nije za to imao glavu. Ako je Dain kockao ili se kladio ili kurvao, Bertie je morao činiti točno isto što i on.

Jessica u načelu nije prigovarala zbog bilo kojeg od tih postupaka. I ona se znala ponekad malo nacvrcati, gubila je novac na kartama ili u okladama — ali diskretno i unutar razumnih granica. A što s tiče bludnica, da je bila muškarac, pretpostavljala je da bi i ona ponekad poželjela takvu rasonodu — ali zasigurno ne bi platila ni novčića preko uobičajene cijene. Jedva je mogla vjerovati da Dain plaća onoliko koliko je Bertie *tvrdio, ali Bertie se zaklinjao* čašću *da* je osobno svjedočio kako novac mijenja vlasnika.

»Ako je to istina«, ozlojeđeno mu je rekla baš sinoć, »to može biti samo stoga jer su mu i prohtjevi veliki — jer žene moraju pružati veće usluge, zar ne shvaćaš?«

Ali Bertie je jedino vidio to da ona želi reći kako njegov uzor nije onakav pohotni pastuh kakav je bio. Nijekala je muškost svoga brata i tako je izjurio van i vratio se — odnosno, prije bio donesen — kući tek oko sedam sati toga jutra.

U međuvremenu je ona skoro do tih sati ležala budna, pitajući se što točno Dain zahtijeva od svojih partnerica u postelji.

Zahvaljujući Genevieve, Jessica je shvaćala osnove onoga što normalni muškarci traže — ili pružaju, ovisno o tome kako čovjek na to gleda. Znala je, primjerice, što je onaj muškarac bez perike koji se krio pod daminim haljinama činio, jednako kao što je znala da takve poze nisu uobičajene na izopačenim urama. Zato ju je i kupila.

Ali kako Dain nije bio normalan i sigurno je plaćao za daleko više od onih osnovnih stvari, grozničavo se vrtjela u krevetu u nemirnoj zbrci straha i znatiželje i... no, kad bi čovjek bio savršeno pošten prema sebi, što ona općenito jest bila, bilo je tu i ponešto žudnje, neka joj Bog oprost.

Nije mogla prestati misliti o njegovim rukama. Što ne znači da je maštala i o svakom drugom njegovu dijelu, ali o tim je krupnim, previše vještih rukama imala izravno, blago uzavrelo iskustvo.

I na samu pomisao na njih, čak i sada, koliko god bila bijesna, osjećala je kako se nešto vrelo i bolno kovrča u njoj, od dijafragme do trbušne šupljine.

Što ju je samo činilo još bješnjom.

Ura na kaminu otkucala je puni sat.

Najprije će ubiti Daina, rekla je sebi. A onda će ubiti svoga brata.

Ušao je Withers. »Portir se vratio iz markizove rezidencije«, rekao je.

Slijedeći običaje Parižana, Bertie je portirima stambenih zgrada povjeravao zadaće koje su se kod kuće uobičajeno davale slugama, sluškinjama i tekličima. Portir Tesson poslan je do lorda Daina pola sata ranije.

»Očito nije Bertie vratio natrag«, rekla je, »jer bih dosad već čula svoga brata kako više po hodniku.«

»Sluga lorda Daina je odbio odgovarati na Tessonova pitanja«, rekao je Withers. »Kad je Tesson odano ustrajao, drski lakaj ga je izgurao s ulaznih stuba. Gospođice Trent, sluge su karakterom od uvijek veoma sličili svojim gospodarima.«

Jedno je bilo, gnjevno je pomislila Jessica, to što je Dain iskorištavao slabosti njezina brata.

Ali posve druga stvar je bila dozvoliti svojim lakejima da zlostavljaju prezaposlenog portira u isporuci poruke.

»Oprostiš li jednu uvredu«, rekao je Publilije, »time potičeš mnoge nove.«

GIGA

A Jessica nije imala namjeru oprostiti ovu. Stisnutih šaka, odmar-širala je do vrata. »Nije me briga ako je taj sluga i sam Mefisto«, rekla je. »Voljela bih ga vidjeti da pokuša mene izbaciti.«

Vrlo kratko nakon toga, dok se njezina prestravljena sluškinja Flora skrivala u prljavom pariškom fijakeru, Jessica je lupala zvekirom na ulaznim vratima lorda Daina.

Otvorio je engleski sluga u livreji. Bio je gotovo dva metra visok. Dok ju je drsko odmjeravao od glave do pete, Jessica je mogla lako zaključiti što mu se vrti po glavi. Svaki sluga sa zrcem razuma mogao je vidjeti da je ona dama. S druge strane, jedna dama nikad ne bi pokucala na vrata ncoženjenog gospodina. Nevolja je bila u tome što Dain nije bio gospodin. Nije Čekala da sluga razriješi tu zagonetku.

»Ime mi je Trent«, odsječno je rekla. »1 nisam navikla da me puštaju stajati na pragu dok nekakav besposleni klippan od lakeja bezobrazno zuri u mene. Imate točno tri sekunde da mi se maknete s puta. Jedan. Dva...«

On je ustuknuo, a ona pored njega stupila u predvorje.

»Dovedite moga brata«, rekla je.

Zurio je u nju u nepomičnoj nevjerici. »Gospođice... gospođice...«

»Trent«, rekla je. »Sestra sir Bertrama. Želim ga vidjeti. *Odmah.*« Udarila je vrhom svojeg kišobrana o pod da naglasi svoje riječi.

Jessica je naučila kakvim tonom i ponašanjem se može učinkovito nositi s tvrdoglavim momcima većim od nje i s onim slugama njezinih stričeva i teta koje bi davale besmislene izjave poput »Gospodaru se to ne bi svidjelo« ili »Gospođa kaže da ne bih smjela«. Njezin ton i ponašanje slušatelju su ostavljali samo dvije mogućnosti: poslušnost ili smrt. Kao i u mnogim drugim prigodama, pokazali su se učinkovitima i ovoga puta.

Sluga je bacio uspaničen brzi pogled prema stubištu na kraju predvorja. »Ja... ne mogu, gospođice«, rekao je ustrašenim šaptom. »On... *ubit* će me. Bez smetnji. Nitko, gospođice. Nikad.«

»Shvaćam«, rekla je. »Dovoljno ste hrabri da upola manjeg portira izbacite na ulicu, ali...« Odjeknuo je pucanj.

»Bertie!« povikala je. Odbacivši kišobran, Jessica je potrčala prema stubištu.

U normalnim okolnostima, zvuk pucnja iz pištolja, čak i ako je popraćen ženskim kricima, ne bi Jessicu ispunio panikom. Nevoljno je bilo to što je u blizini bio njezin brat. A ako bi se Bertie našao u blizini neke jame, zasigurno bi u nju pao. Ako bi se Bertie zatekao pokraj otvorena prozora, zasigurno bi kroz njega pao.

Ergo, ako se Bertie našao u blizini putanje metka, mogao je biti predodređen da ušeta ravno u nju.

Jessica je imala dovoljno pameti odbaciti nade da nije pogođen. Jedino se molila da će moći zaustaviti krvarenje.

Potrčala je uz stube i niz hodnik, pa nepogrešivo ususret vrisku — ženskom — i pijanim uzvicima — muškim.

Širom je otvorila vrata.

Prvo što je vidjela bio je njezin brat kako potrbuške leži na tepihu.

Načas je to bilo sve što je vidjela. Pohitala je prema tijelu. Tek što je kleknula kako bi ga pregledala, Bertieu su se pluća trzajem napela i glasno je zahrkao — glasnim dahom što je zaudarao na vino i istoga je časa natjerao da se opet uspravi.

Tada je primijetila da je soba tiha poput grobnice.

Jessica se osvrnula oko sebe.

Izvaljeni u sjedalicama i na sofama i ispruženi preko stolova, u različitim fazama razodjevenosti, u njoj se nalazilo desetak muškaraca. Neke od njih nikad prije nije vidjela. Neke — Vawtrya, Sellowbya, Goodridgea — je prepoznala. S njima je bio i određeni broj

GIGA

žena, sve pripadnice najstarijeg zanata na svijetu.

Tada joj je pogled pao na Daina. Sjedio je u ogromnoj stolici, s pištoljem u ruci i s dvije jedre drolje — jednom plavušom i drugom crnkom — u krilu. Zurili su u nju i, kao i svi ostali, činili se sledeni-ma u istom položaju u kojem su se zatekli kad je uletjela kroz vrata. Crnka je očito bila u pola pokušaja izvlačenja Dainove košulje iz hlača, dok joj je druga očito pomagala otkopčavanjem dugmadi na njegovu rasporku.

To što se zatekla okružena mnoštvom napola odjevenih, pijanih muškaraca i žena u ranim fazama orgije nije Jessicu nimalo omelo. Vidjela je ona male dječake kako goli trče uokolo — s namjerom da žene kućanstva natjeraju u vrisku i *više nego* jednom bila prinuđena gledati gole stražnjice svojih adolescentnih rođaka jer je to bila njihova zamisao dosjetljiva i duhovitog odgovora.

Njezino je trenutačno okruženje nije nimalo omelo ili uznemirilo. Čak je ni pištolj u Dainovoj ruci nije uzbudio jer je već bio ispaljen i valjalo ga je opet napuniti.

Jedini nemir koji je osjetila bio je posvemašnji razdražljiv poriv da onim dvjema droljama iščupa svu kosu iz korijena i polomi im sve prste. Rekla je sebi *da* je to budalasto. One *su* samo bile profesionalke i činile ono za što im je plaćeno. Rekla je sebi da ih žali i upravo zbog toga se osjetila izrazito nesretnom.

Gotovo je povjerovala u to. U svakom slučaju, što god činila ili ne činila, ona je bila samoj sebi gospodarica, u bilo kakvim okolnostima.

»Mislila sam da je mrtav«, rekla je, kimajući glavom prema svojem obeznanjenom bratu. »Ali samo je pijan. Moja pogreška.« Krenula je prema vratima. »Samo nastavite dalje, *monsieurs*. I *mademoiselles*,«

I izišla van.

* * *

Dosad je sve protjecalo glatko, zaključio je lord Dain. Napokon je pronašao *rješenje* svoga *privremenog problema s droljama*. *Ako nije* podnosio imati ih u bordelima ili na ulici, imat će ih kod kuće. Neće to biti prvi put.

Prije devet godina, na pogrebu njegova oca, lokalna laka cura po imenu Charity Graves upala mu je u oko i on ju je, samo nekoliko sati kasnije, poveo u veliku postelju svojih predaka. Bila je uistinu veselo društvo, ali niti približno toliko veselo kao pomisao na to kako se njegov tek preminuli gospodar okreće u grobnici svojih predaka — skupa s većinom tih predaka.

Do neprimljiva je došlo devet mjeseci kasnije, ali s njima se bilo lako nositi. Dainovi uposlenici riješili su to godišnjom rentom od pedeset funta.

Otad se Dain ograničavao jedino na kurve koje su svoj zanat obavljale sukladno pravilima posla i pazile ne stvoriti problem — a nekmoli pokušati manipulirati i ucjenjivati ga — nekakvim vrištavim kopiletom.

Denise i Marguerite su znale pravila i on je imao najbolje namjere napokon se kako valja baciti na posao.

Sve dok nije morao imati posla s gospođicom Trent.

Premda je Dain bio siguran da će prije ili kasnije naletjeti na njega, nije očekivao da će kao furija uletjeti u njegov salon. Pa ipak, bilo je to, općenito govoreći, dijelom njegovih planova. Njezin se brat zadovoljavajućom brzinom raspadao u dijelove, sad kad je Dain preuzeo aktivnu ulogu u njegovu uništenju.

Gospođica Trent će zasigurno znati zašto. I kao pametna žena uskoro će morati priznati da je učinila tešku pogrešku pokušajem da od markiza od Daina učini budalu. Odlučio je da će mu to morati priznati klečeći na koljenima pred njim. A onda će morati moliti za milost.

Ali čini se da su baš tu stvari krenule ukrivo.

GIGA

Samo je jednom zabrinuto pogledala brata, drugim počastila goste, te samom Dainu dobacila jedan brzi pogled u kojem se dalo naslutiti kako se blago zabavlja. A zatim mu je, posve hladnokrvno, to nepodnošljivo stvorenje okrenulo leda i izišlo van.

Šest je dana Dain proveo gotovo sve svoje budne sate s njezinim prokletim bratom, pretvarajući se da je tom neodlučnom imbecilu najbolji prijatelj. Šest mu se dana Trent derao na uho, gazio mu po petama, slinio i dahtao kako bi mu privukao pažnju i spoticao se o vlastite noge, bilo kakav nesretni predmet ili ljudsko biće koje bi mu se našlo na putu. Nakon gotovo tjedan dana trganja živaca od strane njezina bezumnog šteneta od brata, Dain je postigao jedino to da se sam prepoznao predmetom *zabave* gospođice Trent.

»*Allez-vous en*«, Tekao je vrlo tihim glasom. Denise i Marguerite su istoga trena skočile s njezova krila i odjurile u suprotne kutove sobe.

»Čuj, Daine«, pomirljivo je započeo Vawtry.

Dain ga je presjekao brzim pogledom koji je bio u stanju sve pretvoriti u pepeo. Vawtry je posegnuo za bocom vina i brzo napunio svoju čašu.

Dain je odložio pištolj, pa pošao do vrata, prošao kroz njih i zalupio ih za sobom.

Nakon toga se brzo pokrenuo. Dosegnuo je odmorište na stubištu upravo u trenutku kad je Trentova sestra zastala pred ulaznim vratima, nešto tražeći.

»Gospođice Trent«, rekao je. Nije podizao glas. Nije trebao. Gnjevan bariton odjekivao je predvorjem poput tihe grmljavine.

Ona je trzajem otvorila vrata i izletjela van.

Promatrao je kako se vrata zatvaraju i rekao sebi kako bi se trebao vratiti gađanju nosova gipsanih anđela na stropu jer, ako pode za njom, ubit će je. Što je bilo neprihvatljivo jer nije nipošto i ni pod kakvim okolnostima potonuo dotle da dozvoli bilo kojoj pripadnici slabijeg spola da ga izazove.

Čak dok je tako sebe savjetovao, trčao je dolje niz preostale stube i kroz dugo predvorje prema vratima. Trzajem ih je otvorio i izjurio van. Vrata su se treskom zatvorila za njim.

Pet

A onda ju je zamalo pregazio jer, iz nekog suludog razloga, gospođi-ca Trent nije bježala niz ulicu već odlučno stupala natrag prema njegovoj kući.

»Prokleta bila ta njegova drskost!« vikala je, krećući prema vratima. »Razbit ću mu nos.

Najprije portir, a sada moja sluškinja — *i* fijaker. To je prevršilo svaku mjeru.«

Dain joj je stao na put, svojinu krupnim tijelom štiteći ulaz. »O ne, nećete. Ne znam i nije me briga kakva je to vaša igra...«

»Moja igra?« Odmaknula se od njega, podbočila ruke na bokove i zagledala se u njega.

Barem je tako izgledalo, uzevši u obzir širok obod šešira i loše svjedo.

Sunce još nije bilo do kraja zašlo, ali masivni sivi oblaci potapali su Pariz u tešku tminu. Iz daljine se začula prigušena grmljavina.

»Moja igra?« ponovila je. »To je vaš nasilnik od sluge, slijedeći primjer svoga gospodara, pretpostavljam — iskaljuje svoj gnjev na nedužnim ljudima. Bez dvojbe je pomislio kako je strašno smiješno otjerati fijaker — s mojom sluškinjom u njemu — i ostavio me ovdje nasukanu — *nakon* što mi je ukrao kišobran.«

Okrenula se na petama i krenula niz ulicu.

Ako je Dain dobro shvatio taj bombastični istup, Herbert je preplašio i otjerao sluškinju gospođice Trent, kao i iznajmljeni fijaker koji ju je ovamo dovezao.

Unatoč oluji koja se brzo približavala, Herbert joj je oduzeo i kišobran, a izgledi za pronalaženje slobodnog fijakera u ovo doba dana i po lošem vremenu bili su jednaki nuli.

Dain se nasmiješio. »U tom slučaju, *adieu*, gospođice Trent«, rekao je. »Želim vam ugodnu šetnju do kuće.«

»Adieu, lorde Dain«, odgovorila mu je, ne okrećući glavu. »Želim vam ugodnu večer s vašim kravama.«

Kravama?

Samo ga pokušava izazvati, rekao je Dain sebi. Primjedba je bila jadan pokušaj poniženja.

Uvrijediti se značilo bi priznati da ga je to pogodilo. Rekao je sebi da se treba samo nasmijati i vratiti svojim... kravama.

U nekoliko bijesnih koraka ju je dostigao. »Pitam se, je li to navodna čednost ili zavist?«

upitao ju je. »Vrijeđa li vas njihova profesija — ili samo to što su bile bolje nagrađene?«

Ona je nastavila hodati. »Kad mi je Bertie rekao koliko plaćate, pomislila sam da su njihove usluge to što tako užasno mnogo plaćate«, rekla je. »Sada, međutim, shvaćam da sam pogriješila. Očito plaćate prema veličini.«

»Cijena možda jest pretjerana«, rekao je on, a ruke su ga svr-bjele od želje da je dobro pro tresu. »Ali opet, ja nisam tako lukav u pogađanju kao vi. Možda biste ubuduće željeli pregovarati u moje ime. U kojem vam slučaju moramo opisati svoje potrebe. Ono što volim...«

»Volite ih krupne, jedre i glupe«, rekla je.

»Inteligencija teško da je bitna«, rekao je on, susprežući žestoki poriv da joj strgne šešir s glave i zgazi ga nogama. »Ne unajmljujem ih da raspravljaju o metafizici. Ali, obzirom da razumijete kako želim da izgledaju, preći ću odmah na pojašnjenje usluga koje od njih tražim.«

»Znam da volite da vam one skidaju odjeću«, rekla je. »Ili da je možda opet oblače. Maloprije je bilo teško odrediti jesu li bile na početku ili pri kraju izvedbe.«

»Volim *oboje*«, rekao je stisnute vilice. »A u međuvremenu volim da mi...«

»Savjetujem vam da ovoga časa pokušate sami zakopčati dugmad«, rekla je ona. »Hlače vam se počinju neprilično gužvati nad sarama čizama.«

Dain se tek sada prisjetio stanja svoje odjevenosti — ili prije razo-djevenosti. Sad je otkrio da mu manšete košulje lepršaju oko zglavaka, a cijela odjeća leprša na olujnom vjetru.

GIGA

Premda su se riječi »stid« i »umjereno« pojavljivale u Dainovu Rječniku, one nisu imale veze s njime. S druge strane, odijelo mu je, za razliku od njegovog karaktera, uvijek bilo *comrne il faut*. Da niti ne spominjemo da je šetao ulicama krojački najkritičnijeg grada na svijetu.

Vrućica mu se uspuzala uz vrat. »Hvala vam, gospođice Trent«, hladnokrvno je rekao, »što ste mi na to skrenuli pažnju.« Zatim je, jednako tako hladnokrvno, hodajući i dalje do nje, raskopčao svu dugmad na hlačama, ugurao košulju u njih i opušteno ih opet zakopčao.

Gospođica Trent se tiho zagrcnula.

Dain ju je oštro pogledao. Zbog šešira i ubrzano sve dublje tmine nije mogao biti siguran, ali učinilo mu se da se još jače zarumenjela.

»Gospođice Trent, mislite li se vi to onesvijestiti?« upitao je. »Je li to razlog što ste produžili ravno na mjestu gdje ste trebali skrenuti?«

Ona je stala. »Otišla sam naprijed«, rekla je prigušenim glasom, »jer nisam znala da trebam skrenuti.«

Nasmiješio se. »Ne znate put do kuće?«

Ona je ponovo krenula, prema ulici koju joj je pokazao. »Već ću se snaći.«

Slijedio ju je iza ugla. »Jednostavno ćete tako pješice natrag, usred noći, kući svoga brata — premda nemate ni približno pojma kako onamo doći. Baš imate kokošju pamet, zar ne?«

»Slažem se da pada mrak, premda teško da je već pola noći«, rekla je, »U svakom slučaju, zasigurno nisam sama i teško sam kokošje pameti kad mi je pratnja najstrašniji čovjek u Parizu. To je veoma kavalirski od vas, Daine. Zapravo, prilično slatko.« Zastala je u tijesnoj uličici. »Ah, sada se počinjem snalaziti. Ovo vodi do Rue de Provence, zar ne?«

»Što ste to rekli?« upitao je zlokobno niskim tonom.

»Rekla sam: >Ovo vodi...<«

»Slatko«, rekao je, prateći je dok je skretala iza ugla. »Da, evo je.« Ubrzala je korak.

»Prepoznajem uličnu svjetiljku.«

Da je bila muškarac, pobrinuo bi se da joj glava tu uličnu svjetiljku još bolje upozna.

Dain je shvatio da stiže šake. Usporio je korak i rekao sebi da treba poći kući. Odmah. Nikad u životu nije podigao ruku na ženu. Takvo ponašanje nije samo ukazivalo na prijezira vrijedan nedostatak kontrole, već i na kukavštinu. Samo su se kukavice služile smrtonosnim oružjem protiv nenaoružanih.

»Čini se da nema neposredne opasnosti po vaše beskrajno lutanje ulicama Pariza i da ono ne potiče cijelo stanovništvo na nered«, rekao je, obuzdavajući se. »Vjerujem da mogu imati mirnu savjest ako vas pustim da svoje putovanje dovršite sami.«

Ona je zastala i nasmiješila se. »Posve vas razumijem. Rue de Provence je u ovo vrijeme obično veoma napučena i može vas vidjeti neki od vaših prijatelja. Obećavam da o vašoj galantnosti neću ni riječi izustiti.«

Rekao je sebi da se treba nasmijati i napustiti je. Učinio je to već tisuću puta i znao da je to jedan od najboljih izlaza iz neželjenih situacija. Nitko više nije mogao zadavati udarce kad bi mu se Dain jednom nasmijao u lice. Nekoć su njemu zadavali mnogo opasnije udarce. Ovo je bila tek... neugodna smetnja.

Svejedno, smijeh mu nikako nije dolazio na usta i nije joj mogao okrenuti leđa.

Ona je već nestala iza ugla.

Pojurio je za njom i šćepao je za ruku, zaustavivši je u pola koraka. »Sada držite taj svoj prezaposleni jezik za zubima i *slušajte*«, rekao je jednoličnim glasom. »Nisam ja jedna od tih vaših društvenih danguba da me kori i izruguje mi se jedna jeftina mladica s pretjeranim mišljenjem o svojoj mudrosti. Briga mene što netko vidi, misli ili govori. Nisam ja kavalir, gospođice Trent, i nisam *sladak*, prokleta bila ta vaša drskost!«

»A ja nisam jedna od vaših glupih krava!« prasnula je ona. »Nisam plaćena da činim točno ono što vam je po volji i nijedan me zakon na svijetu na to ne obvezuje. Govorit ću što me volja, a ovoga mi je časa obuzda jaka voija da vas razbjesnim. Jer upravo tako se i sama

GIGA

osjećam. *Uništiti* ste mi večer. I ništa ne bih voljela vise od toga da sada ja uništim vašu, vi razmaženi, sebični, pakosni *grubijane!*«

Štunula ga je nogom u gležanj.

Bio je toliko zaprepašten da joj je pustio ruku.

Zurio je u njezinu sićušnu nogu u čizmi. »Zaboga, zar ste doista mislili da me *time* možete ozlijediti?« Nasmijao se. »Jeste li poludjeli, Jess?«

»Vi veliki pijani magarče!« uzviknula je. »Kako se usuđujete?« Strgnula je svoj šešir i počela ga njime udarati po grudima.

»*Nisam* vam dala dopuštenje da koristite moje krsno ime.« Ponovo ga je udarila. »I nisam ja nikakva jeftina mladica, vi tvrdoglavi vole!« Tres, tres, tres.

Dain je gledao dolje, potpuno zbunjen. Pred sobom je vidio krhku i tananu ženu kako ga očito pokušava ozlijediti s ono malo kitničarske robe.

Činilo se da je posve pobješnjela. Dok ga je škakljala po grudima tim svojim smiješnim šeširom, brbljala je nešto o nekakvoj zabavi i nečijoj slici i gospodi Beaumont i kako je on sve pokvario i da će mu biti jako žao, jer nju više nije nimalo briga za Betriea koji ionako nikome na svijetu nije bio od nikakve koristi, i da se ona iz ovih stopa vraća u Englesku i da tamo otvara dućan i da će sama organizirati aukciju za ikonu i dobiti deset tisuća za nju i da će se Dain *time* ugušiti.

Dain nije bio siguran čime bi se to trebao ugušiti, osim možda smijehom jer bio je siguran da u cijelom životu nije vidio ništa tako strašno zabavno kao gospođicu Jessicu Trent u pravom raspoloženju.

Obrazi su joj bili ružičasti, oči bljeskale srebrnim iskrama, a mekana crna kosa joj pala na ramena.

Bila je veoma crna, od istog čistog ahata kao njegova. Ali drukčija. Njegova je bila gusta i kovčava. Njezina je bila valoviti svileni veo.

Nekoliko uvojaka oslobodilo se svojih ukosnica i izazovno joj se njihalo uz poprsje.

I tu je postao rastresen.

Ogrtač boje zelene jabuke bio joj je zakopčan sve do bijelog vrata. Krojen tako da joj se veoma tijesno pripijao uz tijelo, naglašavajući joj obline grudiju.

U usporedbi s, recimo, obilnim darovima kojima je priroda nagradila Denise, one su u gospođice Trent bile zanemarive. Ipak, u razmjeru s njezinim vitkim likom, finih kostiju i tananog struka, ženstvene obline odjednom su joj postale više nego naglašene.

Lorda Daina su počeli svrbjeti prsti i vruća mu se zmija koprcati U utrobi.

Škakljivi šeširić postao je neugodna smetnja. Sčepao ga je, zgužvao u ruci i bacio na pod.

»Sad je dosta«, rekao je. »Počinjete me gnjaviti.«

»Gnjaviti vas?« uzviknula je. »*Gnjaviti?* I gnjavit ću vas, vi uobraženi seljačino.« Zatim se odmaknula, stisnula ruku u šaku i raspalila ga ravno u pleksus.

Bio je to dobar, solidan udarac, i da ga je uputila manje impresivno građenom muškarcu, taj bi čovjek posrnuo.

Dain ga je jedva osjetio. Lijene kišne kapi što su mu udarale o glavu imale su otprilike jednaku snagu.

Ali vidio je kako se trgnula kad je povukla ruku nazad i shvatio da se ozlijedila i od toga je poželio zaurlati. Sčepao ju je za ruku i onda je brzo opet ispustio, užasnut spoznajom da bi je mogao slučajno smrskati.

»Prokleti bili i đavo vas u pakao odnio!« riknuo je. »Zašto me ne ostavite na miru, vi kugo i kolero od žene!«

Zalutali mješanac što je njuškao oko ulične svjetiljke zacvilio je i zbrisao dalje.

Gospođica Trent nije ni trepnula. Samo je stajala i zurila s mrzovoljnim nepopustljivim izrazom lica u mjesto gdje je udarila, kao da nešto iščekuje.

GIGA

On nije znao što to. Samo je znao — ne i kako, ali bilo je izvjesno i neizbježno poput oluje što se nadimala i tutnjala im ususret — da još nije završila i da neće otići dok to ne obavi.

»Dovraga, Što vi želite?« uzviknuo je. »Koji je vrag s vama?«

Ona mu nije odgovorila.

Nasumične kapi kiše pretvarale su se u postojano pijuštanje o *trottoir*. Kapljice su joj sjale u kosi i blistale joj na vlažnim ružičastim obrazima. Jedna joj je kap skliznula postrance niz nos, dolje do kuta usana.

»Prokletstvo«, rekao je.

A onda ga više nije bilo briga što će smrviti ili slomiti. Posegnuo je i omotao svoje čudovišne ruke oko njezina struka i podigao je u zrak dok joj se mokro mrzovoljno lice nije našlo u istoj razini s njegovim.

I u istom otkucaju srca, prije nego je dospjela vrisnuti, pritisnuo je svoje Čvrste razuzdane usne o njezine.

A tada se nebo otvorilo, oslobađajući prolom oblaka.

Kiša ga je tukla po glavi, a par malih šaka u rukavicama tukao ga je po ramenima i grudima.

Ali sve mu to nije niti najmanje smetalo. On je bio Dain, lord Belzebub osobno.

Nije se bojavao srdžbe Prirode *niti one civiliziranog društva*. A zasigurno mu nije smetao gnjev gospođice Trent.

On da je sladak? On je bio velika, odvratna svinja od razvratnika i ako je mislila da će se izvući samo s jednim odbojnim ovlaš poljupcem njegovih gadljivih usana, novi je već pristizao.

U njegovu poljupcu nije bilo ničega slatkog ili kavalirskog. Bio je to odlučan, drzak napad u kojem se zarobljenici nisu uzimali, od kojeg joj je glava odletjela unatrag.

U jednom se zastrašujućem trenutku upitao nije li joj slomio vrat.

Ali nije mogla biti mrtva jer ga je još mlatila i vrpaljila se. Čvrsto ju je stegnuo jednom rukom oko struka, a drugu podigao da joj zadrži glavu čvrsto u mjestu.

Odjednom se prestala vrpaljiti i udarati ga. I u istom trenu njezine su čvrsto stisnute usne popustile pred njegovim nasrtajem, tako nenadano da je od toga zateturao unatrag i udario leđima o uličnu svjetiljku.

Ruke su joj poletjele da ga čvrsto obgrle oko vrata.

Madona in cielo.

Mila majko Isusova, ta luda žena mu je *uzvrćala poljubac*.

Pritisnula je usne o njegove, a te su usne bile tople i mekane i svježije poput proljetne kiše.

Mirisala je po sapunu — sapunu od kamilice — i mokroj vuni i Ženi.

Noge su mu počele klecati.

Naslonio se na svjetiljku, a kao čelik čvrst stisak popustio je jer su mu se mišići počeli pretvarati u gumu. Pa ipak, ona se još uvijek stiskala uz njega, sve dok nije počela kliziti polako niz njegovo tijelo, sve dok nogama nije dotaknula pločnik. Ali još uvijek nije odvajala svoje ruke od njegova vrata. Još nije odmicala svoje usne od njegovih. Poljubac joj je bio sladak i nevino vatren, kao što je njegov bio odlučan i pohotno zahtjevan.

Topio se pod tim djevičanskim zanosom kao da je to kiša a on stup od soli.

Tijekom svih tih godina otkad ga je njegov otac otpravio u Eton, nijedna žena ne bi to učinila za njega, osim ako joj ne bi gurnuo novac u ruku. Ili — kao u slučaju jedne ugledne dame koju je tako nesmotreno progonio prije gotovo osam godina — dok nije potpisao papire i u ruke joj predao svoje tijelo, dušu i sve bogatstvo.

Gospođica Trent se stiskala uza nj i ljubila ga kao da će nestati svijeta ako prestane, a u svemu tome nije bilo nikakvog »osim« ili

»dok«.

U istom času zbunjen i uspaljen, nesigurno joj je skliznuo rukama niz leđa i drhtavim joj

GIGA

prstima obujmio slasno nježan struk. Nikad prije nije u zagrljaju držao ništa njoj nalik — tako slatko vitko i podatno i zaobljeno do delikatnog savršenstva. U grudima mu se stisnulo i zaboljelo ga i poželio je zajecati.

Ti ho sognata. Sanjao sam te.

Ti ho desiderata tra le mie braccia dal primo momento che ti ho visto.

Želim te u svojim rukama od prvog trenutka kad sam te ugledao.

Stajao je bespomoćan na jakoj kiši, nesposoban upravljati svojim željnim usnama, svojim nemirnim rukama, dok mu je unutra srce otkucavalo sramotnu istinu.

Ho bisogno di te.

Trebam te.

Kao da je ovo posljednje bilo takvo čudovišno svetogrđe da ga čak ni općenito nehajan Svevišnji nije mogao otrpjeti, bljesak munje je presjekao tamu, a iza njega odmah uslijedio prasak od kojeg je zadrhtao pločnik.

Ona je odskočila od njega i posrnula unatrag, rukom pokrivajući usta.

»Jess«, rekao je, posegnuviši da je vrati natrag. »*Cara*, ja...«

»Ne. O, Bože.« Zbacila je glavom da odmakne mokru kosu sa svoga lica. »Proklet bio, Daine.« A onda se okrenula i pobjegla.

Jessica Trent bila je mlada žena koja se suočavala s činjenicama i, kad se pokisla do kože popela stubama *appartamento* njezina brata, s njima se i suočila.

Prije svega, već se na prvi izgovor bacila u progon lorda Daina.

Drugo, utonula je u duboku depresiju iza koje je gotovo odmah slijedio ljubomorani bijes jer je zatekla dvije žene kako mu sjede u krilu.

Treće, doista joj je malo nedostajalo da zaplače kad je omalovažavajući govorio o njezinoj privlačnosti i nazvao je »jeftinom mladicom«.

Četvrto, sama ga je *potaknula* da je napadne.

Peto, zamalo ga je na smrt udavila, zahtijevajući da taj napad nastavi.

Šesto, da u tome popusti, bio je potreban udarac groma.

Do vremena kad je stigla do vrata *appartamento*, bila je u velikom iskušenju da sebi prospje mozak udarcem o njih.

»Idiotkinjo, idiotkinjo, idiotkinjo«, mrmljala je, lupajući po vratima.

Withers je otvorio. Usta su mu se širom otvorila.

»Witherse«, rekla je, »iznevjerila sam te.« Stupila je u stan. »Gdje je Flora?«

»O, Bože.« Withers se bespomoćno osvrtao oko sebe.

»Ah, dakle, nije se vratila. Što me nimalo ne iznenađuje.« Jessica je krenula prema sobi svoje bake. »Zapravo, ako moja jadna sluškinja nagovori vozara da je odveze ravno do Calaisa i veslajući je prebaci preko Kanala, neću je nimalo kriviti.« Glasno je pokucala na Genevievina vrata.

Njezina baka ih je otvorila, jedan je dugi trenutak promatrala, a onda se okrenula Withersu.

»Gospođici Trent treba vruća kupka«, rekla je. »Pronađite nekoga da se za to pobrine — brzo — ako vam nije teško.«

Zatim je uzela Jessicu za ruku, povukla je unutra, posjela je i svukla joj namočene čizme.

»*Ici* ću ja na tu zabavu«, rekla je Jessica, petljajući s kopčama svoga ogrtača. »Dain može načiniti budalu od mene ako to želi, ali neće mi pokvariti večer. Nije me briga ako je i cijeli Pariz vidio. On je taj koga bi trebalo biti stid — trčeći onako napola gol niz ulicu, što misliš da je učinio?«

»Moja draga, ne mogu ni zamisliti.« Genevieve joj je brzo svlačila svilene čarape.

Jessica joj je ispričala o opuštenom raskopčavanju hlača.

Genevieve je prasnula u provalu smijeha.

Jessica se namrštila na nju. »Bilo je veoma teško zadržati ozbiljan izraz — ali to nije bio najteži dio. Najgori dio bio je...« Uzdahnula je. »Ah, Genevieve. Bio je tako *divan*. Poželjela

GIGA

sam ga poljubiti. Ravno u onaj njegov veliki, prekrasan nos. A onda u sve ostalo. Bilo je to tako frustrirajuće. Čvrsto sam odlučila ne izgubiti glavu, ali jesam. I tako sam ga tukla i tukla, sve dok me nije poljubio. A onda sam ga nastavila tući dok to nije učinio kako valja. I bolje je da ti odmah kažem, koliko god to bilo sramotno priznati, da nas nije udario grom — ili zamalo promašio — bila bih posve upropaštena. Naslonjeni uz uličnu svjetiljku. Na Rue de Provence. A najgore od svega je« — zaječala je — »Što želim *da je bilo tako*.« »Znam«, rekla je Genevieve, tješeci je. »Vjeruj mi, draga, znam.« Strgnula joj je ostatak odjeće — Jessica je bila nesposobna bilo što učiniti, osim brbljati i zuriti u namještaj — umotala je u kućni ogrtač, smjestila je u stolicu kraj vatre i naručila konjak.

* * *

Otrprike pola sada nakon sto je Jessica Trent pobjegla od njega, lord Dain je, pokisnuo do kože i stišćući u ruci zgužvan šeširić, ušao kroz vrata koja mu je uzdrhtali Herbert otvorio. Ne obraćajući pažnju na slugu, markiz je pošao niz predvorje i uz stube, pa niz još jedan hodnik do svoje spavaonice. Bacio je šeširić na stolicu, strgnuo svoju promočenu odjeću, obrisao se ručnikom, presvukao se u novo odijelo i opet pridružio svojim gostima.

Nitko, uključujući drolje, nije bio dovoljno smion ili pijan da se raspituje o tome gdje je bio i što je činio. Dain se rijetko gnjavio objašnjavanjem svojih postupaka. Nikome nije polagao račune.

Rekao im je samo da je gladan i da će poći van na večeru, a oni mogu slobodno činiti što im je volja. Svi osim Trenta koji nije bio u stanju činiti išta drugo do disati — a i to je činio uz priličnu buku — pridružili su se Dainu na putu do restorana u Palais Royalu. Zatim su produžili do *Vingt-Huita* i otkrili da je toga dana zatvoreno. Kako raznovrsnosti *Vingt-Huita* nijedna druga ustanova nije nudila, društvo se razbilo u manje skupine, svaka u potrazi za vlastitim izborom zabave. Dain je otišao do kockarske rupe sa svojim parom... krava i Vawtryem, i njegovom kravom.

U tri ujutro Dain ih je napustio i sam nastavio lutati ulicama.

To lutanje ga je odvelo do doma madame Vraisses upravo kad su gosti počeli odlaziti. Stajao je pod stablom, daleko izvan dosega slabog tinjanja usamljene ulične svjetiljke, i promatrao.

Čamio je tu gotovo dvadeset minuta kad je ugledao Esmonda kako izlazi, s Jessicom Trent pod rukom. Razgovarali su i smijali se.

Nije nosila nikakav smiješni šeširić, već je kosu uredila u još apsurdniju luđačku frizuru. S vrha glave izvirali su joj sjajni čvorovi i pramenovi, a s njih visjelo biserje i perje. Frizura je po Dainovu mišljenju bila besmislena.

Zato je poželio počupati to biserje i perje i ukosnice... i promatrati kako joj srebrni veo u valovima pada na ramena... bijela, sjajna na svjetlu ulične svjetiljke,

A sada je na njoj bilo i previše sjajne bjeline, primijetio je uz navalu bijesa. Previše napuhani rukavi njezina srebrnoplavog ogrtača nisu čak ni *imali* ramena. Započinjali su negdje na pola puta do njezina lakta, primjerno pokrivajući sve otud nadalje - i ostavljajući ono što je trebalo biti skriveno izloženo pogledima svakog balavog

psa u Parizu.

Svaki muškarac na zabavi istražio je tu zavojitu bjelinu, komotno i iz neposredne blizine.

Dok je Dain, poput Princa tame kakvim su ga svi smatrali, stajao vani i vrebao u sjeni.

U tom se trenutku nije osjećao previše sotonski. Osjećao se, ponižavajućoj istini za volju, poput izgadnjelog sirotog dječaka, nosa pritisnutog uz izlog slastičarnice.

Gledao ju je kako se uspinje u kočiju. Vrata su se zatvorila i kočija je drndajući otišla svojim putem.

GIGA

Premda nikoga nije bilo u blizini da to čuje, nasmijao se ispod glasa. Te se večeri prilično smijao, ali tim smijehom nije mogao oda-gnati istinu. Znao je da ona nosi nevolje — moralo je biti tako, kao i sa svakom uglednom ženom. »Žena ili ljubavnica, svejedno«, dovoljno često je govorio svojim prijateljima. »Jednom kad dopustiš dami - krjeposnoj ili ne - da se prilijepi za tebe, postaješ vlasnikom problematične najamne zgrade u kojoj se stanari uvijek bune i u koju vječno ulažeš novac i rad. Sve za povremenu privilegiju - po njezinoj volji - dobivanja onoga što možeš dobiti od svake prolaznice za nekoliko šilinga.«

Želio ju je, jest, ali teško je ovo bilo prvi put da mu je neprihvatljiva vrsta žene uzburkala požudu. Žudio je, ali je uvijek bio svjestan prijetvorne zamke u koju ga takve žene moraju - jer su rođene i odgojene u tu svrhu - namamiti.

A mrska je istina bilo to da je upravo ušetao ravno u nju i nekako sebe zavarao da to ne čini - ili, ako i jest bilo tako, da nije Dain onaj koji bi se trebao bojati jer dosad nije bilo tako duboke jame, tako žitkog gliba koji bi ga mogao zadržati.

Što te onda zadržava ovdje? upitao je sebe. *Koja te je moćna sila. ovamo dovukla, da glupavo zuriš poput mjesečinom očaranog šteneta u kuću samo zato jer je ona unutra? I koji su te to lanci držali ovdje, u iščekivanju daje samo načas vidiš?*

Dodir. Poljubac.

To je odvratno, rekao je sebi.

I bilo je, ali bilo je istina, i on je to mrzio i mrzio je nju jer je to učinila istinom.

Trebao ju je izvući iz one kočije, pomislio je, i počupati joj one damske urese iz kose, a zatim uzeti ono što je želio i otići smijući se, poput čudovišta bez savjesti, kakav je i bio.

Što ili tko bi ga u tome spriječio? Prije revolucije su bezbrojni pokvareni aristokrati činili isto. Čak i sad, tko bi ga krivio? Svi su znali što je on. Reći će da je njezina greška što mu je stala na put. Zakon neće zaštititi njezinu čast. To će biti prepušteno Bertieu Trentu... na ciljniku pištolja s dvadeset koraka udaljenosti.

Sa zlobnim osmijehom na usnama, Dain je napustio svoje mračno skrovište i odlutao niz ulicu. Bio je uhvaćen u zamku, ali događalo se to i prije, pa opet je ostao svoj. Stajao je on i prije vani, bolan i usamljen jer ga nisu htjeli pustiti unutra. Ali na kraju je uvijek Dain pobjeđivao. Natjerao je svoje školske mučitelje da ga poštuju i zavide mu. Deseterostruko je svojem ocu vratio za sve poniženje i boli. Postao je starom nitkovu najgora noćna mora u ovom životu i, nadao se, njegova najgora muka na onom drugome.

Čak je i Susannah, koja ga je vukla za nos šest prokletih mjeseci, nakon toga svaku svjesnu minutu provela u posljedičnom trljanju svoga lijepog nosa.

Istina, Dain to nije u to vrijeme na taj način vidio, ali muškarac nije u stanju išta vidjeti kako valja dok žena zariva svoje kandže u njega

i trga ga na komadiće.

Sada je mogao vidjeti, jasno: ljetni dan 1820. i još jedan pogreb, gotovo godinu dana nakon očevog.

Ovog puta se u blistavom lijesu pretrpanom cvijećem nalazio Wardell. U pijanoj tuči oko kurve u stajskom dvorištu nekog svratišta pao je na pločnik i skršio lubanju.

Nakon pogreba, Susannah, najstarija od Wardellovih pet mladih sestara, odvela je markiza od Daina ustranu i zahvalila mu što je došao čak iz Pariza. Njezin jadni brat — odvažno je obrisala suzu — vjerovao je da je on cijeli svijet. Položila je ruku na njegovu. A zatim ju je, zarumenjevši se, brzo povukla natrag.

»O da, moj po rumen jeli ružin pupoljče«, cinično je mrmljao Dain. »To je bilo fino obavljeno.«

I bilo je, jer tim ga je dodirom Susannah navukla. Namamila ga je u svoj svijet — uglađeno društvo — koji je godinama ranije naučio izbjegavati jer tamo je samo trebao pogledati mladu damu da bi joj lice postalo pepeljasto, a njezine pratitelje obuzela histerija. Jedine djevojke s

GIGA

kojima je ikad plesao bile su sestre njegovih prijatelja, a i to je bila nevoljna dužnost od koje su bježale. Što su prije mogle.

Ali ne Susannah. Ona nije mogla plesati jer je bila u koroti, ali je mogla razgovarati, što je i činila, i gledala ga je kao da je kakav vitez u sjajnom oklopu, sir Galahad osobno.

Nakon četiri mjeseca bilo mu je dopušteno držati joj ruku u rukavici punih dvadeset sekunda. Trebala su mu još dva mjeseca da prikupi hrabrost kako bi je poljubio.

U ružičnjaku njezina strica, kavalirski vitez je spustio stidljiv poljubac na obraz svoje *djeve*. Gotovo istog trena, kao na znak, jato vrištećih žena — majka, strina, sestre — izletjelo je iz grmlja. Nije se ni snašao, a zatekao se zatočen u radnoj sobi s njezinim stricem, gdje mu je zapovjedbno da se izjasni kakve su mu namjere. Naivno, zalučeno štene kakav je bio, Dain ih je potvrdio časnim.

Već sljedećeg trena u ruci je imao pero i ogromnu gomilu dokumenata pred sobom, koje mu je bilo zapovjedbno potpisati.

Čak ni sada Dain nije mogao reći gdje ili kako je smogao priseb-nosti da ih najprije pročita. Možda je to imalo veze s time što je čuo dvije zapovjedi zaredom, a inače nije bio naviknut slušati ikakve upute.

Kakav god razlog bio, odložio je pero i počeo čitati.

Otkrio je da će mu, zauzvrat za privilegij ženidbe s tim rumenim ružinim pupoljkom, biti dopušteno isplatiti sve dugove njezina pokojnog brata, kao i stričeve, tetine, majčine i njezine vlastite, sada i zauvijek, dok nas smrt ne rastavi, amen.

Dain je zaključio da je to vratolomna investicija, i to je i rekao.

Kruto su ga podsjetili da je kompromitirao nevinu djevojku iz dobre obitelji.

»Tada me ustrijelite«, rekao je i izišao van.

Nitko ga nije pokušao ustrijeliti. Tjednima kasnije, opet u Parizu, čuo je da se Susannah udala za lorda Linglaya.

Linglay je bio šezdeset petogodišnji ušminkani razvratnik koji je izgledao kao da mu je devedeset, skupljao opscene burmutice i štipao i milovao svaku sluškinju koja je bila dovoljno blesava da dospije u doseg njegovih ukočenih ruku. Nije se očekivalo da će preživjeti prvu bračnu noć.

Ali ne samo da je preživio, već je uspio svojoj mladoj nevjesti napraviti dijete i nastavio to činiti oštrim tempom i dalje. Jedva je jedno derišće uspjela roditi, a drugo je već bilo na putu.

Lord Dain je do pojedinosti zamišljao svoju bivšu ljubav u naručju njezina obojanog, ukočenog, uznojenog i slinavog muža i prebirao po tim pojedinostima kad su u daljini zabrujala zvona Notre Dame.

Shvatio je da su prilično dalje nego su trebala biti, ako je išao prema Rue de Rivoli, gdje je živio i gdje je dosad već morao stići.

Tek tada je vidio da se nalazi u krivoj ulici, u potpuno krivom kvartu.

Zbunjeni mu je pogled pao na uličnu svjetiljku poznatog izgleda.

Raspoloženje mu je, popravljeno prizorima Susannahina zemaljskog čistilišta, istoga trena opet opalo i povuklo ga, umom, tijelom i dušom, u glib.

Dodirni me. Drži me. Poljubi me.

Zašao je za ugao, u mračnu usku ulicu gdje slijepi zidovi bez prozora nisu mogli vidjeti ni reći ništa. Pritisnuo je čelo uz hladan kamen i trpio jer nije imao izbora. Nije mogao zaustaviti ono što je kiptjelo u njemu i boljelo ga.

Trebam te.

Njezine usne pritisnute o njegove... njezine ruke kako ga brzo grle. Bila je mekana i topla i imala okus kiše, i bilo je slatko, nepodnošljivo slatko, vjerovati makar načas da je željela biti u njegovu naručju.

Načas je u to i povjerovao i želio je još uvijek vjerovati, i mrzio je sebe jer je to želio, i mrzio

GIGA

je nju jer ga je na to natjerala.

I tako, stisnuvši zube, lord Dain se uspravio i krenuo svojim putem, trpeći i govoreći sebi kako će ona za to platiti. S vremenom. Svi su plaćali. S vremenom.

Šest

Sljedećeg popodneva nakon zabave kod gospođe Vraisses, nesretni Roland Vawtry isplatio je Francisu Beaumontu dvije stotine funta.

»Osobno sam to vidio«, rekao je Vawtry, odmahujući glavom. »S prozora. Čak i tada ne bih u to povjerovao da sve nisu vidjeli i svi ostali. Izletio je ravno kroz vrata i progonio je niz ulicu. Da je prestraši, pretpostavljam. Usuđujem se reći da ona ovoga časa pakira svoje kofere.«

»Sinoć je bila na svečanosti predstavljanja slike«, rekao je Beaumont, smiješeći se.

»Hladnokrvna i pribrana i savršeno samosvjesno manipulirajući gomilom uzdahtalih obožavatelja. Kad gospođica Trent odluči nešto spakirati, bit će to njezin miraz. A rublje će biti urešeno slovima *D*, kao *Dain*.«

Vawtry ga je pokušao razuvjeriti. »Uopće nije tako. Ja znam što se dogodilo. Dain ne voli da mu upadaju u kuću. Ne voli nepozvane goste. A kad on nešto ne voli, poduzima sve da to otkloni. Ili smrska. Da je bila muškarac, bio bi je razbio. A kako nije, samo ju je otjerao.«

»Tri stotine«, rekao je Beaumont. »Tri stotine da će postati njegova markiza prije kraljeva rođendana.«

Vawtry je potisnuo osmijeh. Štoga god Dain činio ili ne činio s gospođicom Trent, neće je oženiti.

Što nije značilo da se Dain nikad neće oženiti. Ali to će biti samo zato da na svoju porodicu navuče još sramote, sablazni i gnušanja, kako na još onih nekoliko živućih — šaćicu daljnjih rođaka — tako i na legiju mrtvih. Nevjesta će, bez sumnje, biti neka priležnica, udovica ili kći kakvog glasovitog izdajnika ili ubojice. A bit će i čuvena kurva. Idealna će biti židovska mulatkinja s pola irske krvi, voditeljica bordela čijeg su posljednjeg ljubavnika objesili zbog sodomije i davljenja jedinog potomka vojvode od Kenta, devetogodišnje Alexandrine Victorie. Markiza od Daina koja je brižno odgojena djevojka u uglednoj — čak i ako ekscentričnoj — obitelji nije dolazila u obzir.

A da se Dain oženi — za bilo koga — u samo dva mjeseca, to je bilo jednako nemoguće kao i pripadanje drugoj galaksiji.

Vawtry je prihvatio okladu.

Nije to bila jedina oklada sklopljena u Parizu tog tjedna, pa čak niti najveća, u kojoj su se spominjala imena Dain i Trent.

Prostitutke koje su svjedočile upadu gospođice Trent u Dainov salon i njegovu naknadnom progonu sve su o tome ispriповijedale svojim prijateljicama i mušterijama. I muški su gosti s uobičajenim uljepšavanjem također prepričavali istu priču onima koji su htjeli slušati, a to je obuhvaćalo baš sve.

I svi su, naravno, imali svoje mišljenje. Mnogi su na to svoje mišljenje ulagali novac. U samo tjedan dana Pariz je postao uzavreo i nemiran, poput rimske rulje u areni što nestrpljivo iščekuje borbu na smrt dvojice svojih najmoćnijih gladijatora.

Problem je bio borbe namamiti u istu arenu. Gospođica Trent se kretala u uglednom društvu. Lord Dain se šunjaio polusvijetom. Krajnje *neodgovorno* su izbjegavali jedno drugo. Nijedno se nije dalo nagovoriti ili navesti da se okomi na ono drugo.

Lady Wallingdon, koja je boravila u Parizu osamnaest mjeseci i većinu tog vremena provela upirući se s promjenjivim uspjehom da postane najuglednija domaćica, ugledala je u svemu tome prigodu koja se rada jednom u životu i smjesta je objema rukama šćepala.

Odvažno je organizirala bal istoga dana kad je jedna od njezinih suparnica planirala maskeradu. Slučajno se to dogodilo točno dva tjedna nakon *Prizora progona gospođice Trent niz ulicu*. Premda lady Pembury i njezino dvoje unuka nisu ispunjavali uvjete za pripadnost *crime de la creme* ni pariške ni londonske društvene vrhuške i premda se lady Wallingdon u drugim okolnostima ne bi njima zamarala, pozvala ih je na svoj bal.

A pozvala je i lorda Daina.

GIGA

Zatim je dopustila da svi za to doznaju. Premda je i sama, poput barem polovice Pariza, vjerovala da ga je gospođica Trent osvojila, lady Wallingdon nije od njega očekivala da se pozivu odazove. Svi su znali da je vjerojatnost prisustvovanja lorda Daina uglednom društvenom zbivanju jednaka mogućnosti njegova osobnog poziva krvniku da oštricu giljotine isproba upravo na njegovu vratu.

S druge strane, Dain se, kad je u pitanja bila gospođica Trent, već ponašao na neuobičajen način, što je značilo da izgledi ipak postoje. A gdje ima izgleda da se dogodi nešto nemoguće, uvijek će biti ljudi koji će se tu zateći da posvjedoče ako se to pokaže točnim.

U slučaju lady Wallingdon, pokazalo se da su to baš oni isti ljudi koje je i sama pozvala. Nije stigla niti jedna isprika zbog nemogućnosti prihvaćanja poziva. Čak ni, što ju je posebno zabrinulo, niti od lorda Daina.

Ali opet, nije poslao ni obavijest o pristanku, pa se barem nije morala pretvarati da ne zna hoće li ili neće doći, i brinuti hoće li je zbog toga uhvatiti u laži. Mogla je čiste savjesti ostale svoje uzvanike držati u neizvjesnosti. U međuvremenu, da se osigura, unajmila je desetak kršnih francuskih sluga da poveća brojnost stalnog osoblja.

Jessica je u međuvremenu priznavala poraz. Nakon samo tri susreta s Dainom, obična animalna privlačnost prerasla je u bezumnu zalude-nost. Simptomi joj nisu samo postali virulentni; postali su primjetljivi.

Na zabavi kod madame Vraisses gospođin Beaumont je izrekao nekoliko podmuklih primjedaba na račun Daina. Živaca još uzdrhtalih od posljedica jednog olujnog zagrljaja, Jessica mu je preoštro uzvratila. Beaumontov mudar osmijeh rekao joj je da je naslutio u čemu je njezin problem i ne bi je čudilo kad bi to prenio Dainu.

Ali Beaumont je tjedan nakon zabave naglo napustio Pariz, a Dain joj se nije primaknuo ni milju blizu nakon onog razornog poljupca na grmljavini.

I zato, ako mu *i jest* rečeno da je Jessica Trent zalučena njime, on za to očito nije mario. Sto je bilo upravo ono što je ona željela, uvjerala je sebe Jessica.

Jer markiza od Daina žene su mogle zanimati samo na jedan način, tek toliko dok ih ne povali na postelju — ili na kavanski stol — pa raskopča hlače, obavi posao i opet se zakopča.

Zalučena ili ne, nipošto nije iskušavala Usud riskiranjem još jednog susreta s njime, kojom bi se prigodom mogao osobno osvjedočiti u njezino sramotno stanje i kada bi mu moglo pasti na um da se za nju na vlastiti način *pobrine*.

Jedva je dovršila sebe uvjeravati da bi najpametnije bilo odmah napustiti Pariz, kad je pristigla pozivnica lady Wallingdon.

U samo dvadeset četiri sata, Jessica je već znala — kao i cijeli Pariz — da je pozvan i Dain.

Nije trebao genijalan um da bi se shvatilo zašto: ona i Dain trebali su biti glavna atrakcija zabave. Doznala je i da će poprilične svote novca promijeniti vlasnika, na temelju njezine predstave — ili njezina izostanka — u paru s njegovim gospodstvom.

Odlučila je da u tome ne želi nimalo sudjelovati.

Genevieve je odlučila drukčije. »Ako on dođe, a tebe tamo nema, osjećat će se poniženim«, rekla je. »Čak i ako iz bilo kojeg razloga samo želi poći, a dozna da ti nećeš prisustvovati, osjećat će se jednako. Znam da je to uznemirujuće i nepošteno, ali muškarci su često takvi, posebno u stvarima za koje misle da se tiču njihova ponosa. Bolje ti je poći, osim ako ti nije draže da svoj gnjev usmjeri na tebe kako bi zaliječio povrijeđene osjećaje.«

Premda je Jessica veoma dvojila o tome da Dain posjeduje ikakvih osjećaja koji bi mogli biti povrijeđeni, bila je svjesna i Genevievinih nekoliko desedjeća više iskustva s muškarcima. S velikim brojem muškaraca.

Poziv je prihvaćen.

GIGA

Dain nije mogao odlučiti što učiniti s pozivnicom lady Wallingdon. Dio njegova uma savjetovao mu je da je spali. Drugi je dio predlagao da se na nju pomokri. Sljedeći ga je savjetovao da je gurne njezinu gospodstvu niz grlo.

Na koncu ju je bacio u kovčeg koji je, uz ostale različite suvenire s njegovih putovanja, sadržavao i jedan zgužvan šeširić i jedan čipkom urešen kišobran. Za šest mjeseci, rekao je sebi, gledat će te stvari i smijati se. A onda će ih spaliti, upravo kao što je godinama prije spalio rukavice koje je nosio kad mu je Susannah prvi put dotaknula ruku, i pero koje joj je spalo sa šešira, i poruku kojom je pozvan na fatalnu večeru kod njezina strica, A ovoga časa jedino je trebao odlučiti kako na najbolji način poravnati račune s gospođicom Trent, kao i s bogomoljnim licemjerima koji su od nje očekivali ostvarenje čuda obaranja lorda Belzebuba na koljena.

Znao je da je to razlog zbog čega ga je lady Wallingdon uopće pozvala. Ugledni Pariz ne bi u ničemu više uživao nego u svjedočenju njegovu padu. A to što mu je krvnikom bila mlađahna engleska usidjelica te je izgleda činilo još slasnijima. Veoma je malo dvojio oko toga da svaki samosvjesni tupan u Parizu Boga moli da doživi njegov poraz — što sramotniji, time bolje — od njezine ruke.

Priželjkivali su moralnu igru, trijumf Kreposti ili nekog takvog smeća.

Mogao ih je ostaviti čekati, pustiti ih da zadržavaju kolektivni dah sve dok se ne poguše, dok pozornica ne ostane ispražnjena. Upravo je uživao u tom prizoru: nekoliko stotina duša kako umiru od napetosti dok Belzebub trati vrijeme negdje drugdje, smijući se, ispijajući pjenušac, krila prepunog našminkanih drolja.

S druge strane, bit će izvrsno smijati im se u lice, prikrasti se na pozornicu i počastiti ih predstavom koju nikad neće zaboraviti. I taj je prizor imao svojih privlačnosti: otprilike jedan sat sotonskog pustošenja u jednoj od, po urešenosti, najekskluzivnijih plesnih dvorana Fauburg St. Germaina. A tada će, na samom vrhuncu predstave, povući gospođicu Trent u naručje, svojim đavolskim papkom udariti o pod i nestati s njome u oblaku dima.

Tek što je prizvao taj prizor u svoj um, odbacio ga je kao antitezu onome što je zapravo želio. Mora je ignorirati, tako da i ona i svi ostali shvate da nad njim nema nikakve moći. Bolje mu je okupiti oko sebe mnoštvo žena po slučajnom izboru, odvući ih odade i ostaviti ih obeznanjene od strave na groblju.

Ali to je bila prilična gnjavaža, a ni Pariz nije zasluživao toliko zabave. Bolje ga je pustiti da umre od razočaranja.

I takve su mu se misli vrtjele po glavi sve do večeri u kojoj se bal održavao.

Jessica je na bal stigla u stanju kivne frustriranosti koju će događaji što će uslijediti još dodatno pogoršati.

Nekoliko sati koji su prethodili zabavi provela je petljajući oko svoje frizure, oko haljine i svih pratećih stvari. Više od dva sata nakon dolaska provela je trpeći obilje pronicavih aluzija ženskih gošći i ništa manje pronicavih upućenih od muškog dijela.

Do jedanaest i po Bertie je već izgubio nekoliko stotina funta u sobi za kartanje, do besvijesti se opio i bio odvezen kući. Genevieve je u međuvremenu već po drugi put plesala s vojvodom d'Abonvilleom. Blaženi izraz njezina lica govorio je Jessici da joj te noći njezina baka neće biti ni od kakve pomoći. Francuski aristokrat bio je dojmljiv. A kad bi Genevieve neki muškarac dojmio, nije se mogla usredotočiti ni na što drugo.

U uobičajenim okolnostima Jessica bi romantične slabosti svoje bake promatrala s blago zabavnom nezainteresiranošću. A sada je nagonski shvaćala što Genevieve osjeća, i to uopće nije bilo zabavno.

Nije bilo zabavno biti razdražljiv i nemiran i usamljen i dosađivati se do neizdržljivosti jer je već bila skoro ponoć, a jedan se prijezira vrijedan grubijan uopće nije udostojao doći. Nije

GIGA

bilo zabavno niti znati da je bolje što nije došao, a opet ga željeti ovdje i mrziti sebe zbog te želje.

Čak se nije odazvala na dva poziva za ples, u sramotnoj nadi da će je Njegovo sotonsko veličanstvo iz kaprica odvući na plesni podij. A sada su, dok je promatrala Genevieve i pristalog francuskog plemića, Jessici posve potonule nade. S Dainom nikad neće biti tako. On je nikad neće promatrati odozgo uz tako umiljat osmijeh kakav je bio Abonvilleov, a kad bi mu Jessica ikad uzvratila pogled s tako ushićenim *izrazom* lica kakav je sad lebdio na licu Genevieve, on bi joj se na to samo nasmijao u lice.

Potiskujući, bila je svjesna, iracionalan očaj, Jessica je popustila pred dvojicom svojih najupornijih kavalira. Jedan od rezerviranih plesova poklonila je Malcolm Goodridgeu, a drugi lordu Sellowbyu.

Dok je upisivao svoje ime na posljednji prazan odjeljak njezine Lepeze — trebao je to biti suvenir s ovog zbivanja, njezine posljednje noći u Parizu — Sellowby joj je *sotto voce* rekao: »Vidim da nema plesa ostavljenog za Daina. Zar vjerujete da neće doći?«

»Zar vi mislite drukčije?« rekla je. »Jeste li osjetili sumporni dašak ili oblačić dima koji najavljuje njegov dolazak?«

»Uložio sam stotinu funta na to da će doći«, rekao je Sellowby. Izvukao je svoju džepnu uru.

»Točno u... No, učas ćemo vidjeti.«

Jessica je primijetila kako kazaljka za minute susreće svoju kraću prijateljicu istoga trenu kad je odnekud glasno počelo odzvanjati ponoć.

Na deseti udarac glave su se počele okretati prema ulazu u dvoranu i žamor se glasova stišavati. Kod dvanaestog udarca prostoriju je obuzelo potpuno mrtvilo.

Ustreptalog srca, i Jessica je sebe natjerala okrenuti se prema ulazu.

A taj je ulaz bio ogroman, urešen, izveden u otmjenom luku.

Međutim, nije se činio velikim za mračan, stasit lik koji je kroz njega ušao.

Usljedila je dugačka dramatična stanka, prikladna takvom dramatičnom ponoćnom ulasku. A sukladno svojem ugledu Princa tame, Dain je gotovo u cijelosti bio odjeven u napadnu, beskompromisnu crninu. Komadići snježno bijelog platna izvirivali su mu iz rukava, i još jedan komadić oko vrata i u gornjem dijelu grudiju, ali oni su samo naglašavali opći dojam. Čak mu je i prsluk bio crn.

Premda je stajala na posve suprotnoj strani prostorije, Jessica nije dvojila da mračan pogled kojim je bezbrižno prelazio po okupljenim društvom blista od prijezira, a da su mu čvrsta usta iskrivljena u onaj vječno jedva primjetan, vječno tako podrugljiv osmijeh.

Prisjećanje na ono što su joj te razuzdane usne učinile dva tjedna ranije potjerale su joj val vrućine uz vrat. Pokušala se rashladiti lepezom i te uspomene otjerati od sebe — zajedno sa sumnjom da je Sellowby krajičkom oka pažljivo promatra. Rekla je sebi da joj nije važno što Sellowby ili itko drugi misli, osim Daina.

On je došao i ona je bila ovdje, pa se obzirom na to nije imao razloga žaliti. Sada je samo trebala spoznati kakvu je igru namjerio igrati, i igrati po njegovim pravilima i nadati se da ta pravila ne prelaze granice civiliziranog ponašanja. A tada će se, smekšan, nasmijati i poći svojim putem, a ona će moći poći kući u Englesku, i on neće bjesneći doći za njom. Nastavit će živjeti svoj život točno tamo gdje ga je i ostavila i u vrlo kratkom vremenu će zaboraviti da je on ikad postojao. Ili će ga se sjećati kao što se čovjek sjeća ružnog sna ili napadaja groznice i uzdahnuo od olakšanja jer je sve to svršeno.

Mora biti tako, rekla je Jessica sebi. Alternativa je bila potpuna propast, a ona neće dopustiti da joj život bude uništen zbog privremenog ludila, bez obzira koliko ono žestoko bilo.

Dainu je trebalo točno devet sekunda da gospođicu Trent primijeti u gomili. Stajala je sa Sellowbyem i s još nekoliko ozloglašanih razvratnika na suprotnoj strani plesne dvorane. Bila je odjevena u srebrnoplavu haljinu što je svjetlucala na svjedu, a činilo se da joj i oko glave

GIGA

pleše mnoštvo svjeducavih i lepršavih predmeta. Pretpostavio je da ih je opet pričvrstila u onim smiješnim navojima. Ali frizura je, poput prena-puhanih rukava i šeširića pretrpanih drangulijama, bila trenutačno u modi i dvojio je da bi mogla biti imalo užasnija od rajskih ptica što su se ugnijezdile u pramenju debele glave lady Wallingdon.

Punašno lice lady Wallingdon poprimilo je kruto pristojan izraz dobrodošlice. Dain joj je krenuo ususret, ekstravagantno se naklonio, nasmiješio i izjavio kako je očaran i počašćen i općenito izvan sebe od ushićenja.

Nije joj pružio prigodu da smisli neki izgovor i povuče se, a kad ju je slatko zamolio da ga upozna s ostalim gostima, osjetio je zlobno zadovoljstvo zbog konsternacije od koje su joj se sitne oči širom raširile, a s punašnog joj lica posve nestalo boje.

Dotad se već gomila sleđenih kipova oko njih počela vraćati u život. Njegova je uzdrhtala domaćica dala znak, glazbenici su vrijedno započeli svirati i plesna se dvorana postupno vratila u stanje blisko normalnome, koliko bi to razuman čovjek mogao očekivati obzirom na čudovište koje je usred nje stajalo. Svejedno, dok ga je njegova domaćica vodila od jedne skupine gostiju do sljedeće, Dain je bio svjestan napetosti koja je vladala u zraku, svjestan da svi iščekuju da počini nekakav sramotan izgred — i vjerojatno se klade oko toga kakav će to izgred biti.

A on im je svim srcem želio u tome izići ususret. Prošlo je gotovo osam godina otkad je ušao u ovaj svijet i, premda su svi oni izgledali i ponašali se onako kako se prisjećao da ugledno društvo izgleda i ponaša se, zaboravio je kako je to izgledalo biti nakazom. Sjećao se krute učtivosti koja nije mogla prikriti strah i gnušanje u njihovim očima. Sjećao se žena koje bi problijedjele kad bi im prišao i lažne srdačnosti muškaraca. Ipak, zaboravio je kako su ga natjerali da se osjeća tako gorko usamljenim i kako je zbog te usamljenosti bjesnio. Zaboravio je kako mu se utroba prevrtala i vezala u čvorove i kako ga je to tjeralo da zaurla i počne razbijati stvari.

Nakon pola sata moć kontrole mu je bila nategnuta do točke pucanja i odlučio je otići — čim uzročnicu svojih jada stavi na mjesto gdje pripada, jednom za sva vremena.

Nakon svršetka kvadrilje Malcolm Goodridge je vraćao gospođicu Trent njezinu krugu obožavatelja, koji su se vrtjeli u blizini ogromnog lonca s paprati.

Dain je otpustio lady Wallingdon. Ostavivši je da otetura do sjedalice, okrenuo se i preko cijele prostorije se zaputio prema grotesknoj paprati. Nije zastajao sve dok se ljudi natiskani oko gospođice Trent nisu morali odmaknuti ili biti pregaženi. Uklonili su se, ali su ostali u blizini.

Obuhvatio ih je jednim olovno teškim pogledom.

»Odlazite«, tiho je rekao.

I oni su ga poslušali.

Preko njihovih glava je gospođicu Trent dugim pogledom odmjerio od glave do pete.

Ona mu je uzvratila istom mjerom.

Zanemarujući uskiptjeli osjećaj koji je njezin opušten sivi pogled u njemu probudio, dopustio je da mu pažnja odluta na njezin prsluk i odvažno proučio razuzdan prizor mliječno bijelih ramena i poprsja.

»Sigurno je poduprt žicom«, rekao je. »U protivnom, vaš je krojač otkrio način kako prkositi zakonima gravitacije.«

»Obložen je učvršćujućim materijalom i kostima, poput korzeta«, pribrano je rekla. »Užasno je neudoban, ali ovo je sam vrh mode i nisam se usudila riskirati da izazovem vaše nezadovoljstvo ako se

ovdje pojavim neuredna.«

»Ah, bili ste uvjereni da ću doći«, rekao je. »Jer vi ste neodoljivi.«

»Nadam se da nisam tako samoubilački nastrojena da bih poželjela vama biti *neodoljiva*.«

Zamahnula je lepezom. »Jednostavno, čini se da je u tijeku nekakva farsa u kojoj mi igramo

GIGA

glavne uloge. Spremnna sam poduzeti razumne mjere da se tome stane na kraj. Učinili ste da jezici počnu raditi nakon one scene u kavani, ali priznat ću da sam sama to isprovocirala«, brzo je pridodala, prije nego joj je dospio uzvratiti. »Priznajem i da bi ta ogovaranja prestala da nisam uletjela u vašu kuću i dosađivala vam.« Lice joj je počelo rumenjeti. »A ono što se iza toga zbilo očito nitko nije vidio, što to čini nevažnim za problem s kojim se susrećemo.« Primijetio je da čvrsto steže svoju lepezu i da joj se grudi ubrzano podižu i spuštaju, ukazujući na njezinu uznemirenost.

Nasmiješio se. »Tada se niste ponašali kao da je to nešto nevažno. Upravo suprotno...«

»Daine, ja sam vas poljubila«, mirno je rekla. »Ne vidim razloga da od toga stvaramo priču.

Nije to bilo prvi put da vas je netko poljubio, a neće biti ni zadnji.«

»Zaboga, gospođice Trent, ne prijetite vi to valjda da ćete to ponoviti?« Oči su mu se raširile, glumeći užas.

Ona je uzdahnula. »Znala sam da bi bilo pretjerano nadati se da ćete biti razumni.«

»Žena >razumnim< čovjekom smatra onoga kojim može upravljati«, rekao je. »Imate pravo, gospođice Trent. To su pretjerane nade. Čujem kako netko gudi na violini. Čini se da *slijedi* valcer, ili nešto približno tome.«

»Da, tako je«, kruto je rekla.

»Tada ćemo zaplesati«, rekao je on.

»Ne, nećemo«, rekla je. »Sačuvala sam dva plesa jer... No, to nije važno. Za ovaj već imam partnera.«

»Naravno. Mene.«

Gurnula mu je svoju lepezu pod nos, kako bi mu pokazala muški rukopis na njezinim odjeljcima. »Pogledajte pažljivo«, rekla je. »Vidite li tu upisano >Belzebub<?«

»Nisam kratkovidan«, rekao je, izvlačeći joj lepezu iz stisnutih prstiju. »Niste je trebali držati tako blizu. Ah, da, je li to taj?« Pokazao je na odjeljak lepeze. »Rouvier?«

»Da«, rekla je *ona, gledajući pored njega*. »*Evo ga, dolazi*.«

Dain se okrenuo. Francuz je zabrinuto prilazio, posve blijeda lica. Dain je zamahnuo lepezom pred vlastitim licem. Čovjek je zastao. Smiješeći se, Dain je palcem i kažiprstom pritisnuo odjeljak s »Rouvier« ispisanim na njemu. Ovaj je prsnuo.

Rouvier se povukao.

Dain se okrenuo gospođici Trent i, još uvijek se smiješeći, slomio sve letvice lepeze, jednu po jednu. Zatim je *uništenu lepezu* odbacio u lonac s paprati.

Pružio joj je ruku. »Moj ples, pretpostavljam.«

Bio je to primitivan čin, rekla je sebi Jessica. Na ljestvici društvenog razvoja, bilo je to jednu prečagu iznad udaranja toljagom po glavi i odvlačenja za kosu.

Jedino je Dain to sebi mogao dozvoliti, jednako kao što je samo on mogao raščistiti teren jednostavno rekavši svojim suparnicima, bez i najmanje nepravilike ili istančanosti, da odu odade.

I samo je ona, prokleta luđakinja kakva je bila, to mogla prepoznati kao vrtoglavo romantičan čin.

Prihvatila je njegovu ruku.

Oboje su nosili rukavice. Ali svejedno je osjetila uzbuđenost od dodira oštru poput strujnog udara. Prostrujao joj je udovima i koljena joj pretvorio u hladetinu. Podigavši pogled, u očima mu je ugledala zaprepaštenje i zapitala se, dok je njegov prepoznadivi osmijeh blije-dio, je li i on osjetio isto.

Ali ako i jest, nije zbog toga oklijevao, jer ju je odlučno obuhvatio oko struka i kod sljedećeg takta zavrtio u ples.

Glasno uzdahnuvši, čvrsto mu se uhvatila za rame. A onda je svijet u vrtnji odlutao dalje, izvan vida, ne postojeći više, dok ju je on vodio u valceru posve različito od svega što je ikad

GIGA

dotad iskusila.

Nije plesao na onaj staložen, engleski način, već onim ustalasanim, razmetljivo senzualnim kontinentalnim stilom popularnim, pretpostavila je, na okupljanjima svijeta s ulice. Na ovaj je način, slutila je, plesao sa svojim kurvama.

Ali Dain ne bi promijenio svoje uobičajeno ponašanje samo da bi udovoljio gomili društvenih krjeposnika. Plesat će kako on želi, a ona je, sva u deliriju, mogla jedino biti sretna što je izabrao baš nju.

Kretao se urođenom gracioznošću i krajnje sigurno. Ona uopće nije trebala razmišljati, samo se prepustila da je vrti u beskrajnim krugovima oko plesne dvorane dok su joj tijelo prožimali trnci spoznavanja njega i samo njega: širokog ramena pod njezinom rukom... krupnog, mišićavog tijela tek nekoliko centimetara od njezina... izazovnog vonja duhana i kolonjske vode i Muškarca... tople ruke oko njezina struka koja ju je malo pomalo privlačila bliže, tako da joj se haljina zavrtjela oko njegovih nogu... i još bliže i u oštar zaokret... njezina boka što se otire o njegov...

Podigla je pogled na blistave, poput ugljena crne oči.

»Ne opireš se previše«, rekao je.

»Kao da bi mi to pomoglo«, rekla je ona, progutavši uzdah.

»Zar ne želiš ni pokušati?«

»Ne«, rekla je. »I u tome je cijelo prokletstvo.«

Jedan dugi trenutak joj je proučavao lice. A tada su mu se usne iskrivile u izazovno podrugljiv osmijeh. »Shvaćam. Misliš da sam neodoljiv.«

»Preboljet ću to«, rekla je. »Sutra putujem kući.«

Ruka mu se ukrutila na njezinu struku, ali nije ništa odgovorio.

Glazba se oklijevajući bližila kraju. Već sljedećeg trenutka on će se nasmijati i otići, a ona će se moći vratiti u stvarnost... i životu kojega on nije mogao, nije smio biti dijelom, ili ona više uopće neće imati života.

»Zao mi je što sam ti ocrnila ugled«, rekla je. »Ali nisam to sama učinila. Mogao si me ignorirati. Zasigurno večeras nisi morao doći. Pa ipak, sada se samo trebaš nasmijati i otići i oni će vidjeti da ti ne značim ništa i da su sve krivo shvatili.«

Još ju je jednom zavrtio na završetku glazbe i zadržao je tako jedan naporan trenutak duže nego je trebao. Čak i kad ju je napokon pustio iz zagrljaja, nije je posve pustio da ode, držeći joj ruku zarobljenu u svojoj.

»A što će se dogoditi, Jess«, rekao je dubokim glasom, »ako se pokaže da su imali pravo?«

Neko prikriveno drhtanje u tom niskom baritonu natjeralo ju je da opet podigne pogled.

Odmah je poželjela da to nije učinila jer joj se učinilo da je u crnim dubinama njegovih očiju vidjela nemir. Zasigurno se to njezin vlastiti nemir tamo ogledao, rekla je sebi. Ne može biti njegov, pa stoga nije bilo razloga da ga njezino bolno srce pokuša primiriti.

»Ne čini se tako«, drhtavo je izgovorila. »Došao si ovamo samo da od njih učiniš budale — a posebno od mene. Ušetao si ovamo i preuzeo stvar u svoje ruke i natjerao sve da ti se duboko klanjaju, svidjelo im se to ili ne. I natjerao si mene da plešem po tvome.«

»Činilo se da ti se to sviđa«, rekao je.

»To ne znači da mi se ti sviđaš«, rekla je. »Bolje mi pusti ruku prije nego ljudi pomisle da se ja sviđam tebi.«

Njezine ruke čvrsto zatočene u njegovoj, pokrenuo se i ona nije imala izbora nego poći s njime — ili biti odvučena. Odvodio ju je prema ulazu u dvoranu.

Jessica se grozničavo osvrtna oko sebe, preišljajući se bi li bilo dobro vrisnuti upomoć, kad se iz sobe za kartanje začula glasna lomljava. Zatim je netko vrisnuo i začulo se još nekoliko glasnih povika, praćen ih s još glasnih udaraca. I već sljedećeg trena svi u plesnoj dvorani pohitali su ususret buci.

Svi osim Daina, koji je istim tempom nastavio hodati prema izlazu.

GIGA

»Sigurno je nekakav okršaj u pitanju«, rekla je ona, pokušavajući osloboditi ruku. »Prava pobuna, sudeći po tome kako zvuči Propustit ćeš zabavu, Daine.«
On se samo nasmijao i povukao je kroz izlaz van.

Sedam

Dain je poznavao tu kuću. Pripadala je predašnjem markizu od Avorya i tada bila poprištem nerijetkih pijanih orgija. Obećavala je postati jednom od najozloglašnijih zgrada u Parizu, kad se markiz suočio s preranom smrću. Bilo je to prije otprilike dvije godine i unutarnje uređenje joj se dosad bilo bitno izmijenilo. Ipak, Dain je bez teškoća prepoznao maleni svjetlarnik u prizemlju, čija su francuska vrata vodila u vrt.

Upravo tamo je odveo Jessicu.

Radi pregovora.

Jer — kao što je *trebao* očekivati i pripremiti se na to — stvari se nisu razvijale onako kako je on planirao.

A planirao je osvetiti se pošlašću i pustošenjem. Samo pet minuta nakon dolaska, spoznao je da mu kombinacija ponosa Ballisterovih i Usignuola to neće dopustiti.

Bez obzira koliko bio izazvan, neće se srozati na to da se ponaša poput životinje.

Barem ne pred njom.

Upamtio je omalovažavajući pogled kojim je prije dva tjedna odmjerila svoga brata, i prijezimo podrugljivog pogleda upućenog njemu samome, i kako ga je to izazvalo da se ponaša poput potpunog idiota.

Pokušao je to zaboraviti, ali svaki trenutak i osjećaj te epizode bio mu je duboko ukopan u mozak: poniženje, gnjev, razočaranje, strast... i jedan nevjerojatan trenutak sreće.

Ove je večeri iskusio dobrodošlicu sačinjenu od izraza neodobravanja... i na sve to zaboravio onoga časa kad je s njome zaplesao.

Bila je vitka i tankočutna i tako lagana u njegovu naručju. Tako ju je lako vodio. Haljina joj je lepršala oko njegovih nogu i on je zamišljao tanke bijele udove isprepletene s njegovima među zgužvanim plahtama. Njezin miris, izazovno nevina mješavina sapuna od kamilice i Žene, kovitlao mu se u glavi i zamišljao je kožu boje bisera što svjetluca na svjetlu jedne jedine svijeće i dugu crnu kosu razasutu po jastuku... i njega umotanog u njezinu čistu, slasnu ženstvenost, kako je dodiruje, kuša, upija u se.

Govorio je sebi kako su to smiješna maštanja. Ta čista, slasna žena nikad nije legla u njegovu postelju i svojom voljom nikad ni neće.

Ali činilo se da je ipak bila posve voljna s njime plesati. Premda nije mogla u tome uživati. Zasiurno je primijenila jedan od onih ženskih trikova da sve ipak tako izgleda, natjerala ga je povjerovati kako joj to ipak godi i da je sretna. A kad je pogledao njezino lice, bez ustezanja podignuto prema njegovu, povjerovao je načas da njezine srebrnosive oči blistaju od uzbuđenja, a ne od odbojnosti, i da mu je dopustila da je privuče bliže jer je upravo tu željela biti.

Naravno, sve su to bile laži, ali bilo je načina kako neupitne laži pretvoriti u polovičnu istinu. Dain je poznavao te načine. I ona je, kao i svako drugo biće, još od Postanka, imala svoju cijenu.

Stoga je samo trebao otkriti kakva je to cijena i odlučiti je li ju voljan platiti.

Poveo ju je u kut vrta najviše udaljen od bliješućih svjetala kuće. Veći dio zbirke rimskih artefakata pokojnog lorda Avorya joj uvijek je bio slikovito razasut među raslinjem, nedvojbeno stoga što bi premještanje tih mamutskih predmeta koštalo cijelo bogatstvo.

Dain je dohvatio svoju pratilju i posjeo je na kameni sarkofag. Stojeći do njegove ukrašene osnove još uvijek je bio dovoljno visok da im oči ostanu gotovo u istoj razini.

»Ako se uskoro ne vratim«, rekla je tjeskobno, »ugled će mi biti

potpuno uništen. Za što tebe, zasiurno, nije briga. Ali upozoravam te, Daine, da to neću uzeti olako i da ćeš ti...«

»Moj je ugled već uništen«, rekao je. »I tebe za to nije briga.«

»To je potpuno krivo!« uzviknula je. »Pokušala sam ti to i prije reći: ja doista suosjećam i bila

GIGA

sam voljna pomoći u popravljanju stvari. Želim reći, u razumnim okvirima. Ali ti si odbio slušati. Jer, poput svakog drugog muškarca, u srcu odjednom možeš nositi samo jednu zamisao — obično pogrešnu.«

»Dok su žene sposobne istodobno nositi dvadeset sedam suprotnih predodžaba«, uzvratilo joj je. »Zbog čega nisu u stanju usvojiti ništa ni nalik načelu.«

Uzeo ju je za ruku i počeo joj svlačiti rukavicu.

»Bolje ti je prestati s time«, rekla je. »Samo ćeš pogoršati stvari.«

Uklonio je rukavicu i već od prvog pogleda na njezinu krhku, bijelu ruku sva su razmišljanja o pregovorima nestala. »Ne vidim kako se stvari mogu pogoršati«, promrmljao je. »Već sam zaluden britkom, umišljenom, izazovnom *damom* koja je u stanju čovjeka učiniti majmunom.«

Glava joj je poskočila nagore, a sive joj se oči širom raširile. »Zaluden? Nisi nimalo. Prije će biti *osvetoljubiv*. Pakostan.«

Nastavio je brzo i učinkovito poslovati oko druge rukavice. »Moram biti zaluden«, ravnodušno je rekao. »Imam imbecilnu ideju da si ti najljepša djevojka koju sam ikad vidio. Osim te tvoje frizure«, pridodao je, s gnušanjem pogledavši one vrpce i perje i perle. »To je jezovito.«

Ona se namrštila. »Ti tvoji romantični izljevi ostavljaju me bez daha.«

Podigao joj je ruku i prislonio joj usne na nadlanicu.

»*Sono il tuo schiavo*«, promrmljao je.

Na usnama je osjetio kako joj bilo poskakuje. »To znači: >Ja sam tvoj rob««, preveo je, a ona je istrgnula ruku iz njegove. »*Carissima*. Najdraža.«

Teško je progutala slinu. »Mislim da ti je bolje držati se engleskoga.«

»Ali talijanski je tako dirljiv«, rekao je. »*Ti ho valuta dal primo momerto che ti ho visto*.«

Poželio sam te od prvog časa kad sam te ugledao.

»*Mi tormenti ancora*.«

Sve otad me mučiš.

Nastavio joj je govoriti riječima koje ona nije razumjela, o svemu o čemu je razmišljao i što je osjećao. I dok je govorio, promatrajući kako joj se pogled smekšava a dah ubrzava, brzo je svukao i vlastite rukavice.

»Ah, nemoj«, šapnula je.

Nagnuo joj se bliže, još uvijek govoreći jezikom koji kao da ju je hipnotizirao.

»Ne bi se trebao služiti muškim lukavstvima«, rekla je, stegnuta grla. »Što sam to tako neoprostivo učinila?«

Natjerala si me da te želim, rekao joj je na svojem materinjem jeziku. *Učinila si me klonulim duhom, usamljenim. Natjerala si me da čeznem za onim za što sam se zakleo da nikad neću trebati, nikad to iskati.*

Morala je naslutiti gnjev i frustraciju kako grme pod tim čeznutljivim riječima, ali nije ustuknula niti pokušala pobjeći. I kad ju je obujmio rukama samo je zadržala dah, a zatim izdahnula i on je okusio taj izdah kad je usnama poklopio njezine.

Jessica je naslutila nemir u njegovu glasu i nisu joj trebale božanske moći kako bi shvatila da to donosi zlo. Već je stotinu puta sebi rekla da bježi odatle. Dain bi je pustio da ode. Bio je previše ponosan da bi je na silu zadržao u svojem zagrljaju ili je progonio kad bi uspjela pobjeći.

Ali jednostavno to nije mogla učiniti.

Nije znala što on zapravo treba, a čak i da jest znala, dvojila je da bi mu ona to mogla pružiti. Pa ipak je osjećala — a taj je osjećaj bio toliko pouzdan koliko i njezina svjesnost o neposredno predstojećoj katastrofi — da on to treba očajno i da ga ona, unatoč svoj

GIGA

razboritosti i zdravom razumu, ne može ostaviti na cjedilu.

Umjesto toga je iznevjerila sebe, kao što je bila u iskušenju učiniti još kad ga je prvi put ugledala, i kao što je još bolnije bila u iskušenju kad joj je raskopčao onu nemoguću rukavicu, i kao što je to do neizdrživosti bila u iskušenju kad ju je poljubio u oluji.

Bio je krupan i tamnopus i lijep i mirisao na dim i vino i kolonjsku vodu i na Mužjaka. Sada je spoznala da ništa u cijelom svojem životu nije tako očajno željela kao što je željela da joj njegov duboki glas probudi drhtavicu na leđima, i njegove moćne ruke oko sebe i njegove tvrde opake usne kako mrve njezine.

Nije se mogla obuzdati od uzvrćanja divljoj nježnosti tog poljupca, kao što nije mogla obuzdati svoje ruke da ne počnu lutati po vuni i platnu, toplima od topline njegova tijela, sve dok nije pronašla mjesto na kojem mu je kucalo srce, brzo i snažno, poput njezinoga.

Zadržao je na njezin dodir i ugurao joj se između bedara, privlačeći je bliže i istodobno joj poljupcima prelazeći s usta dublje dolje, niz vrat. Bila je svjesna uzdrhtale muškosti pritisnute uz njezin trbuh i titrajuće vrućice koju je taj dodir stvarao na onom intimnom mjestu među njezinim nogama. U glavi je čula glas svoga razuma kako joj govori da se sve odvija previše brzo i kako je tjera da ustukne, da se povuče dok još može, ali nije to bila u stanju učiniti. Bila je vosak u njegovim rukama, topeći se pod poljupcima što su žarili nad izbočinom njezinih grudi.

Pomislila je da razumije kakva je to želja bila: privlačnost, moćno magnetsko strujanje između muškarca i žene, koje ih privlači bliže jedno drugome. Mislila je da razumije požudu: glad, žudnju. Noću bi bila grozničava, snivajući o njemu, i nemirna i živčana danju, razmišljajući o njemu. Nazvala je to životinjskom privlačnošću, primitivnom, ludom.

A sad je otkrila da nije razumjela ništa.

Želja je bila vruć, crni vir što ju je bacao amo-tamo i cijelo je vrijeme neizbježno i opasnom brzinom povlačio dolje, ispod razine razuma, ispod volje i stida.

Osjetila je nestrljivo povlačenje vezica na svojem prsluku, osjetila je kako one popuštaju, i to ju je učinilo još više nestrljivom u želji da mu se prepusti, da mu pruži sve što je trebao.

Osjetila je kako mu prsti drhte dok su klizili kožom koju je ogolio pa je i ona zadržtala, čeznući za tim drhtavim nježnim dodirima.

»*Baciami.*« Glas mu je bio hrapav, ali dodir mekan poput *svilenog* milovanja. »Poljubi me, Jess. Opet. Što žešće možeš.«;

Podigla je ruke i gurnula mu prste u gustu kovrčavu kosu i prinijela njegove usne svojim. Poljubila ga je sa svim besramnim osjećajima koje je u sebi nosila. Uzvratila je odvažnom prodiranju njegova jezika jednakom žestinom kojom je njezino tijelo uzvraćalo nježnijem skrnav-ljenju njegovih milovanja, pridižući se i privijajući bliže njemu kako bi svoje čeznujive grudi pritisnula uz njegovu veliku, toplu ruku.

To je bilo ono što je trebala, čega je bila gladna od trenutka kad ga je upoznala. Bio je čudovište, ali svejedno joj je nedostajao. Nedostajala joj je svaka grozna stvar s njime povezana... i svaka čudesna stvar: toplo, ogromno, mišićavo tijelo koje je zračilo moći, drskost, i životinjska dražest... odvažne crne oči, jednoga trena ledeno hladne a već sljedećega bljujući paklenski oganj... dubok ton njegova glasa, izrugivanje, smijeh, leden od prijezira ili drhtav od žudnje.

Od prvoga trena ga je željela, ne znajući što ta želja jest. Sada ju je naučio tome i učinio da želi još više.

Odmaknula se od njega, privukla mu glavu dolje, poljubila mu prekrasan, arogantan nos i uznositu obrvu i usnama mu prešla preko oštre vilice.

»Ah, Jess.« Glas mu se pretvorio u jecaj. »*Si. Ancora. Baciami. Abbracciami.*«

Nije čula ništa više, samo potrebu u njegovu glasu. Nije ništa drugo osjećala, samo vrućinu želje, stisnutu uz njezinu vlastitu. Bila je svjesna samo napete moći njegova tijela i njegovih toplih ruku na *svojem tijelu* dok su mu usne iznova tražile njezine, i šuštanja svile i batista dok

GIGA

joj je podizao haljinu i klizio joj rukom preko koljena, i topline njegove ruke što joj žari kožu nad čarapom.

A onda mu se ruka ukrutila i u mjestu zastala, a toplo mu se tijelo pretvorilo u kamen. Usne su mu se naglo odvojile od njezinih i Jessica je, zatečena, otvorila oči... upravo na vrijeme da vidi kako u njegovima vatre nestaje,

ostavljajući ili hladnima poput oniksa na vrhu njegove igle za kravaru.

A onda je, prekasno, i ona čula: šuštanje ogrtača pri prolasku kroz grmlje... i prigušeno došaptavanje.

»Čini se da imamo publiku, gospođice Trent«, rekao je Dain. Glas mu je bio prepun prijezira. Hladnokrvno joj je povukao prsluk natrag na mjesto i spustio joj haljinu. U svemu tome nije bilo ničega zaštitničkog ili galantnog. Natjerao ju je da se osjeća kao da je, nakon što je razgledao i iskušao ono što mu može ponuditi, odlučio da sve to nije vrijedno truda. Mogla je jednako tako biti i bezvrijedna igračka izložena na Chamtoisovu pultu, što ne zaslužuje da ju se dvaput pogleda.

A to je, shvatila je Jessica, primjećujući hladan izraz njegova lica,

bilo upravo ono što je želio da promatrači pomisle. Namjeravao ju je baciti vukovima. To je bila njegova osveta.

»Znaš da smo oboje podjednako krivi«, rekla je tihim glasom, kako je promatrači ne bi mogli čuti. »Pomogao si mi da se u ovo uvalim, Daine. Jednako tako mi prokletu možeš pomoći i da se iz toga izvučem.«

»Ah, da«, rekao je, brižnim glasom. »Sad bih trebao objaviti naše zaruke, zar ne? Ali, gospođice Trent, zašto bih plaćao cijenu vjenčanog prstena za nešto što mogu *imati gratis*?« Iza njega je začula uzdahe i kikotanje. »Bit ću uništena«, kruto je rekla. »To nije dostojno tebe... i neoprostivo je.«

Nasmijao se. »Tada me ustrijeli.« I, uz jedan podrugljiv pogled upućen likovima što su stajali u sjeni, otišao od nje.

Misli uskovitlanih od poniženja i gnjeva, Dain se slijepo zaputio kroz vrt, izbacio zabravljena vrata iz stožera i krenuo kroz usku uličicu pa niz ulicu, pa kroz sljedeću, i sljedeću.

Tek kad je dospio do Palais Royale disanje mu se opet primirilo, a crni gnjev prepustio mjesto mračnim mislima.

Bila je poput svih ostalih — poput Susannah, samo *još gora, bolja* glumica i spretnija u postavljanju iste zamke. A on, s godinama iskustva za sobom, on je ušetao ravno u nju. Opet. Da bi bio uhvaćen u zamku u najgorim okolnostima.

Susannah je samo ukrao kratak poljubac u obraz pred očima njezine pohlepne obitelji. Ovaj put ga je nekoliko vrhunskih intelektualaca Pariza promatralo kako čini budalu *od* sebe, cvili i dašće i lupeta o želji i predanosti poput grozničavog školarca.

A čak ni kao školarac, u svojoj trinaestoj, nije se ponašao poput mjesečinom zaludenog šteneta. Čak ni tada nije zamalo zaplakao od žudnje.

O, Jess.

Grlo mu se stegnulo. Zastao je i nemilosrdno progutao žareću boi, pribrao se i nastavio dalje. U Palais Royalu je okupio trio punašnih drolja i veći broj muških drugova i utonuo u blud. Prostitutke i kockarske jazbine i pjenušac: njegov svijet. Svijet kojem je pripadao, rekao je sebi. Gdje je bio sretan, uvjeravao se.

I tako je kockao i pio i pripovijedao prostačke viceve i, gutajući svoje gnušanje prema dobro poznatom zadahu parfema, pudera i šminke, napunio krilo kurvama i zakopao svoje ojađeno srce, kako je to oduvijek činio, u smijeh.

Čak i prije nego se Dainov smijeh stišao i njega nestalo u sjenama vrta, Jessica se počela izvlačiti iz crne jame poniženoga beznađa u koju ju je bacio. Nije bilo drugog izbora do ostati uzdignute glave već sljedećeg trenutka i svih onih trenutaka koji će uslijediti. Suočila se s promatračima, izazivajući ih da izgovore samo jednu uvredljivu riječ. Jedan po jedan,

GIGA

okrenuli su joj leđa i u tišini se povukli.

Samo je jedan prišao naprijed. Vawtry je skidao svoj kaput dok je Jessica, čvrsto pridržavajući prsluk da se pokrije, skakala sa sarkofaga. Pohitao joj je ususret, s kaputom u rukama.

»Pokušao sam«, tužno je rekao, s puno takta skrećući pogled ustranu dok je ona omatala kaput oko sebe. »Rekao sam im da je Dain otišao sam, a da ste vi pošli potražiti svoju baku, ali jedan je sluga vidio kako ulazite u svjetlarnik...« Zastao je. »Žao mi je.«

»Voljela bih diskretno izići odavde«, rekla je ona, pazeći da joj glas ne izda nikakve osjećaje.

»Hoćete li biti ljubazni i pronaći lady Pembury?«

»Mrzim vas ovdje ostaviti samu«, rekao je.

»Ja ne padam u nesvijest«, rekla je. »Nemam se običaj prepuštati histeriji. Bit će mi posve dobro.«

Zabrinuto ju je pogledao, a zatim pohitao u kuću.

Čim je otišao, Jessica je svukla njegov kaput i svoju haljinu popravila najbolje što je mogla bez pomoći svoje sluškinje. Nije mogla dosegnuti sve vezice, od kojih se većina nalazila straga, ali uspjela je u tome dovoljno da veže prsluk i više ga ne mora pridržavati. Boreći se s vezicama i kopčama, okrutnom je objektivnošću razmatrala svoj položaj. Znala je da je malo važno to što je Dain nije oskvrnuo. Bitno je bilo to što su je uhvatili upravo s njime. Bilo je to dovoljno da je pretvori u robu s greškom u očima cijelog svijeta.

U manje od dvadeset četiri sata priča će dosegnuti svaki kutak Pariza. Za tjedan dana doći će do Londona. Već je dovoljno dobro uviđala što joj budućnost donosi.

Nijedan džentlmen koji drži do svoga ugleda neće ukaljati ime svoje obitelji ženidbom s nekakvim Dainovim otpatkom. Nakon ovoga, nijedna joj molitva neće pomoći da u svojem dućanu ugosti bogate, ugledne ljude od kojih je njezin uspjeh — jednako kao i ugled — ovisio. Dame će prikupljati svoje haljine kako se ne bi očešale o nju u prolazu ili pri prelasku ulice, i tako se slučajno zarazile. Gospoda će prestati biti gospoda i častit će je istim onim uvredama koje su upućivali i najjeftinijim uličarkama.

Ukratko, s ono malo riječi Dain joj je uništio život. Namjerno.

A samo ih je trebao jednom ošinuti onim svojim ubojitim pogledom i reći im da nisu vidjeli ništa, i oni bi zaključili kako je najzdravije složiti se s njime. Cijeli ga se svijet bojao, čak i njegovi takozvani prijatelji. Mogao ih je natjerati da učine i kažu i vjeruju štogod on poželio. Ali on je želio samo osvetu — za štogod je u svojem izopačenom umu vjerovao da mu je Jessica učinila. Odveo ju je u ovaj vrt samo s tom nakanom. Ne bi je začudilo da je čak usput nekome potajno dao znak, kako bi osigurao da se otkriće dogodi baš u najponižavajućem trenutku: njezin prsluk razvezan i spušten joj do struka, njegov jezik duboko u njezinu grlu, njegova prljava ruka pod njezinom haljinom.

Premda joj se lice zažarilo od sjećanja na sve to, odbila se posti-djeti onoga što je učinila.

Njezino ponašanje možda bi se po društvenim pravilima moglo smatrati nećudorednim, a po njezinoj vlastitoj prosudbi pogrešnim, ali u njemu nije bilo zla. Bila je zdrava mlada žena koja je jednostavno žudjela za osjećajima za kojima su žudjele i bezbrojne druge žene — i mogle prolaziti nekažnjeno ako su bile udate ili udovice i činile to diskretno.

Premda ona sama nije bila ni udana ni udovica i po uobičajenim pravilima trebala biti smatrana slobodnom, u svojem ga poštenju nije mogla kriviti jer je iskoristio ono što mu je tako drage volje bilo ponuđeno.

Ali mogla ga je i kriviti zato jer ju je odbio zaštititi. On sam nije imao što izgubiti, a vrlo je dobro znao da bi ona mogla izgubiti sve. Mogao joj je pomoći. To ga ne bi ništa koštalo, čak ni mrvicu napora. Umjesto toga, on ju je uvrijedio i napustio.

To je bilo zlo. To je bio podao, neoprostiv čin.

I zato će, čvrsto je odlučila, platiti.

U četiri i po ujutro, Dain je predvodio društvo u Antoine` su, restoranu Palais Royale. Društvo

GIGA

mu se dotad povećalo i uključilo i nekolicinu gostiju lady Wallingdon: Sellowbya, Goodridgea, Vawtrya i Esmonda. Spominjanje Jessice Trent se obzirno izbjegavalo. Umjesto toga se do pojedinosti i nadugo i naširoko prepričavao okršaj u sobi za kartanje koji je Dain propustio — između pijanog pruskog časnika i francuskog republikanca — i pustošenje koje je iza njega uslijedilo.

Čak su se i drolje našle obveznima izraziti svoje mišljenje: ona na Dainovu desnom koljenu stala je na stranu republikancu, dok je ona na lijevom čvrsto stajala uz Prusa. Obje su se prepirale s tolikom razinom neznanja, kako političkog, tako i gramatičkog, da bi to čak i Bertiea Trenta učinilo intelektualnim čudom.

Dain je poželio da nije pomislio na Trenta. Čim mu je bratova slika zatrcptala u mislima, pojavila se i sestrina: Jessice kako ga gleda u oči ispod pretjerano urešenog šeširića... kako mu promatra lice dok joj je raskopčavao rukavicu... kako ga udara šeširićem i svojom sitnom rukom u rukavici... kako ga ljubi uz bljesak munje i grmljavinu groma... kako se vrti po plesnom podiju s njime, haljine zapletene među njegovim nogama, lica sjajnog od uzbuđenja. I kasnije, u njegovu zagrljaju... plamena oluja prizora, osjećaja, i jedan drag, bolan trenutak... kad je poljubila njegov veliki, odvratan nos... i sasjekla mu srce u komadiće i zatim ga opet sastavila i natjerala ga da povjeruje kako za nju nije čudovište. Natjerala ga je da povjeruje u vlastitu ljepotu.

Laži, rekao je sebi.

Sve *su to* bile laži i trikovi, da ga uhvati u zamku. Uništio je njezina brata. Ništa joj drugo nije preostalo. I tako je, poput Susannah čiji je brat prokockao obiteljsko bogatstvo, Jessica Trent bila dovoljno očajna da postavi najstariju zamku u povijesti kako bi u nju za sebe uhvatila bogatog muža s plemićkom titulom.

Ali sad je Dain zatekao sebe u razmišljanju o ljudima koji su ga okruživali. Svi su oni bili pristaliji, boljeg ponašanja, općenito perspektivniji.

Pogled mu je zastao na Esmond koji je sjedio do njega. Bio je najljepši muškarac na tri kontinenta i vrlo vjerojatno — premda to nitko zasigurno nije znao — možda i bogatiji od markiza od Daina.

Zašto ne Esmond? upitao je sebe Dain. Ako je trebala bogatog ženika, zašto bi tako oštroumna žena poput Jessice Trent umjesto anđela Gabrijela izabrala Belzebuba, pakao umjesto raja?

Pogled Esmondovih plavih očiju susreo se s njegovim. »*Amore e cieco*«, promrmljao je na savršenom firentinskom narječju.

Ljubav je slijepa.

Dain se prisjetio kako mu je Esmond prije nekoliko tjedana govorio o »lošim predosjećaj ima« u vezi *Vingh-Huita*, i sjetio se događaja koji su se gotovo odmah zatim dogodili.

Promatrajući ga sada, Dain je i sam imao neugodan predosjećaj: da mu anđeoski grof čita misli baš kao što je čitao tragove, svima drugima nevidljive, o novoj propasti palače grijeha. Dain je upravo otvorio usta da ga oštro ukori, kad se Esmond ukočio, a glava mu se neznatno okrenula, pogled mu skrenuo nekamo drugamo, a osmijeh mu izbljedio.

Dain je i sam pogledao u tom smjeru — prema vratima — ali sprva nije mogao vidjeti ništa jer se Sellowby nagnuo naprijed lako bi sebi napunio čašu.

A zatim se Sellowby opet zavalio u svoju sjedalicu.

I onda ju je Dain ugledao.

Nosila je tamnocrveni ogrtač, zakopčan do vrata, i crni šal što joj je poput mantije prekrivao glavu i ramena. Lice joj je bilo blijedo i odlučno. Zaputila se prema velikom stolu, visoko uzdignute brade, bljeskajući srebrnim očima, i zastala par koraka pred njima.

Srce mu se skršilo i počelo lupati sušičavim luđačkim ritmom, od čega nije mogao ni udahnuti, a nekmoli izustiti ijednu riječ.

Pogledom je prešla po njegovim drugovima.

GIGA

»Odlazite«, rekla je tihim, odlučnim glasom.

Kurve su mu skočile s krila, u žurbi rušeći čaše. Prijatelji su mu naglo ustali sa svojih mjesta i odmaknuli se. Jedna se sjedalica zaljuljala i od nikoga prihvaćena tresnula o pod.

Samo je Esmond ostao priseban. »Mademoiselle«, započeo je blagim, smirujućim tonom.

Ona je zbacila šal iza leđa i podigla desnu ruku. U njoj je bio pištolj, cijevi uperene točno u Dainovo srce. »Odlazite«, rekla je

Esmondu.

Dain je čuo škljocanje zapinjanja oružja i škripu stolice dok je Esmond ustajao.

»Mademoiselle«, pokušao je opet.

»Pomoli se, Daine«, rekla je.

Podigao je pogled s pištolja na njezine sjajne, gnjevne oči. »Jess«, prošaptao je.

Ona je povukla otponac.

Osam

Hitac je Daina odbacio na naslon stolice koja je skupa s njime tresnula o pod.

Jessica je spustila pištolj, ispustila dah koji je sve dotad zadržavala, a zatim se okrenula i otišla.

Gledateljima je trebalo nekoliko trenutaka da im umovi shvate ono što su im vlastite oči i uši govore. U tih nekoliko trenutaka ona je od nikoga zaustavljena prošla kroz restoran i kroz vrata izišla na ulicu.

Kratko vrijeme iza toga pronašla je kočiju koju je naručila da je čeka, i vozaču rekla da je odveze do najbliže policijske postaje.

Tamo je potražila nadležnog službenika. Predala mu je pištolj i rekla mu što je učinila.

Policijajac joj nije povjerovao. Poslao je dvojicu *gendarmesa* u Antoine's i ponudio je čašom vina. Ljudi su se vratili sat kasnije, s opsežnim bilješkama koje su načinili na mjestu zločina, i s grofom d'Esmondom.

Esmond je došao kako bi dogovorio da je puste, rekao je. Bio je to nesporazum, nesretan slučaj. Rana markiza od Daina nije bila po život opasna. Tek ogrebotina, ništa više. On ne namjerava podignuti tužbu protiv mademoiselle Trent.

Naravno da ne namjerava, pomislila je Jessica. Protiv nje bi izgubio parnicu. Napokon, ovo je Pariz.

»Tada ću sama podignuti tužbu protiv sebe«, rekla je, visoko uzdignute brade. »I možete reći svome prijatelju...«

»Mademoiselle, bit će mi čast prenijeti bilo kakvu poruku koju poželite«, ugladeno je rekao Esmond. »Ali mislim da ćete Lakše komunicirati u mojoj kočiji.«

»Nipošto«, rekla je. »Uporno zahtijevam da me se zatoči, zbog vlastite sigurnosti, kako me on ne bi ubio i ušutkao. Jer, monsieur, to je jedini način na koji me *itko* može natjerati da šutim.« Okrenula se policijajcu. »Sa zadovoljstvom ću vam napisati opširno priznanje. Nemam ništa kriti. Sa zadovoljstvom ću razgovarati s no-vinarima koji će bez sumnje opsjesti ovo mjesto u sljedećih pola sata.«

»Mademoiselle, siguran sam da se sve može razriješiti na vaše zadovoljstvo«, rekao je Esmond. »Ali savjetujem vam da se smirite prije nego s bilo kime budete razgovarali.«

»Vrlo mudro«, rekao je policijajac. »Uznemireni ste. To je razumljivo. Ljubavna stvar.«

»Upravo tako«, rekla je, susrevši se sa Esmondovim zagonetnim plavim pogledom. »Zločin iz strasti.«

»Da, mademoiselle, kao što će svatko zaključiti«, rekao je Esmond. »Ako vas policija odmah ne pustu neće samo novinari opsjesti ovo mjesto. Cijeli će se Pariz podići na noge kako bi vas spasio i grad će preplaviti nemiri. Ne želite da zbog vas stradaju nedužni ljudi, siguran sam.« Vani se začula vika — prvi kontingent novinara, pretpostavila je. Na trenutak je oklijevala, dopuštajući da napetost u prostoriji naraste.

Zatim je slegnula ramenima. »No, dobro. Poći ću kući. Zbog ugroženih nedužnih ljudi.«

Do sredine jutra grof d'Esmond je već bio s Dainom koji je ležao na sofi u knjižnici.

Rana nije bila nikakva, siguran je bio Dain. Jedva ju je osjećao. Metak je prošao kroz meso.

Premda mu je ruka obilato krvavila, Dain je bio naviknuo na prizor krvi, uključujući vlastitu, i zato ne bi trebao gubiti svijest.

Ali jest, nekoliko puta, i svaki put kad bi ga nemoć svladala, osjećao je sve veću groznicu.

Došao je liječnik i pregledao ranu, obradio je i zavio i rekao Dainu da je imao puno sreće.

Bila je čista. Nijedna kost nije bila slomljena. Oštećenje mišića i živaca bilo je zanemarivo.

Nije bilo opasnosti od infekcije.

Dain, dakle, ne bi trebao biti grozničav, ali ipak ga je groznica svladala. Najprije ga je žarilo u ruci, zatim mu je vrućica zahvatila rame i vrat. A sada mu je pucala glava.

GIGA

Usted te unutarnje paklenske vatre, čuo je Esmondov glas, ugladen i utješan, kao uvijek.

»Ona zna, *naturellement*, da je nijedna porota u Francuskoj neće osuditi«, rekao je Esmond.

»Ovdje je lakše provući devu kroz ušicu igle nego li osuditi lijepu ženu za zločin koji se na bilo koji način čini povezanim s onim što nazivamo *l'amour*.«

»Naravno da zna.« zarežao je Dain. »Baš kao što i ja znam da to nije učinila u afektu. Jeste li joj vidjeli ruku? Ni mrvice drhtaja. Hladnokrvna i mirna kako vam drago. Nije bila obuzeta bezumnim gnjevom. Točno je znala što čini.«

»Ona zna što čini«, složio se Esmond. »Pucanj u vas bio je samo početak. Namjerava od vas načiniti spektakl. Rečeno mi je da vam prenesem kako će sve iznijeti u javnost — u sudnici ako uspije doći do suđenja na kojem ustraje, ili preko novina, ako to ne bude mogla drukčije — svaku pojedinost te epizode. Kaže da će ponoviti sve što ste joj rekli i opisati do pojedinosti što ste činili.«

»Drugim riječima, napuhat će i izokrenuti riječi u svoju korist«, rekao je Dain, gnjevno svjestan da je sve to što ona ima reći potpuna istina. I da će u očima svijeta lorda Belzebuba svesti na jecavog, od ljubavi bolesnog, uznojenog školarca. Prijatelji će mu se valjati od smijeha na njegove sladunjave izljeve, čak i one izgovorene na talijanskom.

Ona će se sjećati kako su te riječi zvučale — bila je vješta u latinskome, zar ne? — i vješto ih oponašati, jer je brzog i mudrog uma... i osvetnički raspoložena. A onda će sve te ponižavajuće tajne, maštanja, snovi, biti prevedeni na francuski i engleski — i ubrzo na sve druge jezike znane ljudskoj vrsti. Riječi će biti ispisane u oblačićima nad njegovom glavom u novinskim karikaturama. Farse tog događaja bit će uprizorene na pozornicama.

A to je samo djelić onoga s čime će se suočiti, znao je Dain.

Trebao se samo prisjetiti kako je tisak na stup srama stavio Byro-na desetak godina ranije — a pjesnik je u usporedbi s markizoni od Daina bio društveni uzor čestitosti. K tome, Byron nije bio izopačeno bogat, zastrašujuće krupan i ružan, i razdražujuće moćan.

Što su ljudi veći, to im je pad teži. I svijetu je draže vidjeti kako padaju.

Dain je vrlo dobro shvaćao kako svijet funkcionira. Dovoljno jasno je mogao sagledati što budućnost donosi. Vidjela je to, nedvojbena, i gospođica Trent. Zato ga nije ubila. Željela se osigurati da otrpi paklenske muke još za života.

Znala je da će patiti jer je udarila u jedino mjesto gdje ga je moglo zaboljeti: u njegov ponos. I ako on to ne bude mogao izdržati — a ona je, naravno, znala da ne može — bez dvojbe će privatno dobiti svoju zadovoljštinu. Natjerat će ga da *puže*.

Imala ga je točno tamo gdje ga je željela, ta đavolice.

Usred te paklenske vatre koja mu je divljala polovicom tijela, u glavi mu je počelo udarati.

»Bolje je da se osobno pozabavim njome«, rekao je. Jezik mu je odebljao, izobličujući mu riječi. »Pregovarajte. Recite joj...« Teško je progutao slinu. I grlo mu je gorjelo. »Uvjeti.

Recite joj...«

Sklopio je oči i u svojem uzburkanom, bolnom umu potražio prave riječi, ali one nikako nisu nadolazile. Glava mu je bila poput užarene grude metala po kojoj je lupao paklenski kovač, mrveći razbor, misao u ništavilo. Čuo je Esmondov glas, iz velike daljine, ali nije mogao razabrati značenje riječi. A tada je sotonski čekić zadao još jedan razorni udarac i oborio Daina u duboku nesvijest.

Proždiran grozničavom bolešću od koje nije trebao bolovati, Dain je plutao između svijesti i obeznanjenosti većinu vremena tijekom sljedeća četiri dana.

Ujutro petoga dana je napokon došao sebi, manje-više oporavljen. Što je značilo da su vrućica i potmula bol nestale. Ipak, lijeva mu se ruka odbijala pomaknuti. Beskorisno mu je visjela niz bok. U njoj je bilo osjećaja, ali na ništa je drugo nije mogao natjerati.

Liječnik se vratio, obavio pregled, zapisao nekakve mudrosti i odmahnuo glavom. »Ne mogu ništa pronaći«, rekao je.

Pozvao je i svoga kolegu koji jednako tako nije utvrdio ništa loše, pa je pozvao još jednoga, s

GIGA

istim učinkom.

Do kasnog poslijepodneva Dain se susreo s osmoricom ljudi od medicine i svi su mu oni kazali istu stvar. Dotad je Dain već bio izvan sebe. Pipali su ga i ispitivali i mrmljali nad njim veći dio dana. Potrošio je priličan novac na plaćanje liječničkih pretraga koje nisu dale nikakva rezultata.

I, kao šlag na tortu, tek koju minutu nakon što je posljednji nadržiliječnik otišao, pristigao je odvjetnički činovnik. Herbert mu je poruku koju je činovnik donio uručio upravo dok je Dain pokušavao sebi natočiti čašu vina. S pogledom na poruci izloženoj na srebrnom pladnju, Dain je promašio čašu i prolio vinom svoj kućni ogrtač, papuče i orijentalni čilim.

Zavitlavši kletve zajedno s pladnjem Herbertu u glavu, izjurio je iz salona do svoje sobe, gdje je samoga sebe doveo do ludila pokušavajući jednom rukom otpečatiti i razmotati poruku.

Dotad je bio već toliko obuzet bijesom da je jedva mogao razabrati slova.

A nije ni bilo puno toga za vidjeti. Prema poruci, gospodin Andrew Herriard se želio susresti s odvjetnikom njegova gospodstva, u ime gospođice Jessice Trent.

Lordu Dainu se utroba pretvorila u olovo.

Andrew Herriard je bio čuveni londonski odvjetnik s brojnom klijentelom moćnih iseljenika u Pariz. Bio je ujedno i stup pravičnosti — nepotkupljiv, odan i neumoran u obrani interesa svojih klijenata. Lord Dain je, kako i mnogi drugi ljudi, bio svjestan da se iza odvjetnikove svetačke vanjštine skriva čelična zamka s raljama i zubima kakvima bi i morska psina pozavidjela. Zamka je bila rezervirana prvenstveno za muškarce, jer gospodin Andrew Herriard je bio galantan vitez u službi slabijega spola.

Odvjetniku nije bilo bitno to što je zakon bio jasno na strani muških povlastica i što žena, prema svemu, nije imala nikakvih zakonitih prava i ničega što bi mogla nazvati svojim, uključujući svoje potomstvo.

Herriard je sam stvorio prava za koja je vjerovao da pripadaju ženama — i u tome imao uspjeha. Čak ni Francis Beaumont, zabludjela svinja kakav je bio, nije mogao dotaknuti niti desetinu novčića prihoda svoje žene, sve zahvaljujući Herriardu.

Stoga se Herriardov pristup, kad bi se neki neotesanac odlučio oglušiti na po njemu prekomjerne zahtjeve, svodio na izlaganje tog jadnika beskrajnom nizu pravnih zastupnika i sitnih parnica, sve dok jadnik ne bi popustio zbog čiste iscrpljenosti ili bio odveden, vrišteći, u kakvu ustanovu za umobolne.

Ukratko, gospođica Trent nije samo imala namjeru natjerati lorda Daina da puzi, već će imati Herriarda da za nju obavi prljavi posao, i to sve po zakonu, bez ijedne rupice kroz koju bi se Dain mogao provući.

»Nema životinje koja je snažnija od žene«, rekao je Aristotel, »niti ognja, niti bilo koje divlje mačke tako nemilosrdne.«

Nemilosrdna. Zla. *Paklenska*.

»A ne, nećeš«, promrmljao je Dain. »Ne preko posrednika, ti đavolski okote.« Zgužvao je poruku u čvrstu lopticu i zavitlao je u ognjište. A onda je odjurio do svoga pisaćeg stola, ščepao list papira, nažvrljao odgovor i vikom dozvao svoga sobara.

U svojoj poruci gospodinu Herriardu, Dain je izjavio da će se susresti s gospođicom Trent u sedam sati te večeri, u kući njezina brata. Neće, kao što je to Herriard zahtijevao, na susret s njome poslati svoga odvjetnika, jer markiz od Daina nema namjeru, napisao je, »da se neki zastupnik umjesto njega na nešto obveze, to potpiše i ostavi ga da na smrt iskrvari.« Ako gospođica Trent ima za ponuditi nekakve uvjete, može ih prokleta dobro iznijeti i izravno njemu. Ako joj to ne odgovara, slobodno može svoga brata poslati Dainu, koji će biti sretan ako bude trebao cijelu stvar riješiti s udaljenosti od dvadeset koraka — ovaj put s *oba*

GIGA

protivnika naoružana.

Obzirom na taj posljednji prijedlog, Jessica je odlučila kako je najbolje da Bertie večer provede negdje drugdje. On još nije imao pojma što se dogodilo.

Po povratku iz policijske postaje zatekla je svoga brata kako pati od bolnih posljedica nalijevanja alkoholom tijekom bala kod lady Wallingdon. Tijela oslabjelog mjesecima raskalašenosti, podlegao je gadnim probavnim smetnjama i nije napuštao krevet sve do jučerašnjeg popodnevnog čaja.

Umne su mu funkcije čak i u najboljim okolnostima bile nepouzdanе. U ovakvu stanju, napor da shvati Dainovo životinjsko ponašanje mogao bi izazvati povrat bolesti, ako ne i moždanu kap. Jednako tako, Jessica se nije usuđivala riskirati Bertievo razmetanje pred Dainom s nekakvom pogrešnom zamisli o osveti zbog njezine narušene časti.

Genevieve se s time složila. Sukladno tome, povela je Bertiea sobom na večeru kod vojvode d'Abonvillea. U vojvodu se moglo pouzdati da će držati jezik za zubima. Napokon, on je i savjetovao Jessici da se obuzda dok ne porazgovara s odvjetnikom.

Vojvoda je bio taj koji je plaćao i honorar gospodina Herriarda. Da Jessica nije na to pristala, Abonville bi bio osobno pozvao Daina. Ta ponuda kazala je Jessici sve što je trebala znati o osjećajima francuskog plemića prema Genevieve.

I tako je u sedam sati Bertie na siguran način uklonjen s puta. U salonu je s Jessicom bio jedino gospodin Herriard. Kad je Dain *ušao* unutra, oboje su stajali pred stolom na kojem se nalazila lijepa gomila dokumenata.

Ošinuo je Herriarda jednim prijezirnim pogledom, a zatim svoj podrugljiv pogled boje obsidijana zadržao na Jessici. »Madam«, rekao je, kratko joj kimnuvši glavom.

»Vaše gospodstvo«, rekla je ona, uz još kraći naklon.

»Toliko o društvenim finesama«, rekao je. »Sada možete prijeći na iznuđivanje.«

Gospodinu Herriardu su se usne spojile u tanku crtu, ali nije ništa rekao.

Uzeo je papire sa stola i dodao ih Dainu, koji je s njima pošao do prozora. Odložio je papire na široki prozorski prag, uzeo onaj s vrha i opušteno ga počeo čitati. Kad je dovršio, odložio ga je i uzeo sljedeći.

Minute su otkucavale. Jessica je čekala, postajući svakim trenutkom sve nervoznija.

Napokon, gotovo pola sata kasnije, Dain je podigao pogled s dokumenata za razumijevanje čijeg sadržaja mu je inače trebalo tek par časaka.

»Pitao sam se kako to namjeravate odigrati«, rekao je Herriardu. »Ako sebe postedimo pravnih i latinskih izraza, ono što se zapravo kuha jest tužba za klevetu — ako ne pristanem sve riješiti privatno, sudeći po vašim neumjerenim uvjetima.«

»Riječi koje ste izgovorili tako da ih je čulo šest drugih osoba mogu se protumačiti samo na jedan način, moj lorde«, rekao je Herriard. »Tim ste riječima uništili društveni i imovinski ugled moje klijen-tice. Zbog njih će joj biti nemoguće udati se ili zarađivati za pristojan samostalan život. Učinili ste je prognanicom iz društva u kojem je odrasla i po svim pravima mu pripada. Stoga će morati živjeti u progonstvu od svojih prijatelja i voljenih. Mora sebi izgraditi novi život.«

»Shvaćam, a ja bih za to trebao platiti«, rekao je Dain. »Srediti sve dugove njezina brata koji dosežu do šest tisuća funta.« Bacio je pogled na papir. »Njoj trebam davati rentu od dvije tisuće godišnje i... ah, da. Bilo je i nešto o osiguranju i održavanju mjesta stanovanja,«

Počeo je prebirati po papirima, usput ih nekoliko ispustivši na pod.

Tek tada je Jessica shvatila da ne koristi svoju lijevu ruku i da je drži u čudnu položaju, kao da nešto s njom nije u redu. A nije trebalo biti tako, izuzevši manju ranu od metka. Ciljala je pažljivo, a bila je izvrstan strijelac. Da ne spominjemo to da je on bio ogromna meta.

GIGA

On je u tom trenutku pogledao u nju i primijetio kako zuri u njegovu ruku. »Divite se svojem djelu, je li? Usuđujem se reći da biste poželjeli i bolje pogledati. Nažalost, nema se tu što vidjeti. Prema nadrtlječnicima, nije mi ništa. Osim što mi se ruka ne može pokrenuti. Ipak, smatram se sretnim, gospođice Trent, što niste ciljali mnogo niže. Ostao sam samo bez ruke, ne bez muškosti. Ali ne dvojim da će se ovdje nazočni Herriard i za to pobrinuti.«

Počela ju je gristi savjest. Zanimarila je taj osjećaj. »Dobili ste — i *dobit* ćete točno ono što zaslužujete, vi prijevarni, pakosni grubi-jane.«

»Gospođice Trent«, blago je rekao Herriard.

»Ne, neću paziti što govorim«, rekla je. »Njegovo gospodstvo je željelo da budem prisutna jer želi svađu. Vrlo dobro zna da je on kriv za sve, ali je proketo previše tvrdoglav da bi to priznao. Želi me natjerati da se počnem osjećati smutljivom, pohlepnom...«

»Osvetoljubivom«, rekao je. »Nemojte ispustiti osvetoljubivost.«

»*Ja osvetoljubiva?*« uzviknula je. »Nisam ja organizirala sve da se > usput dogodi< najveći skandal i ogovaranje u Parizu dok sam napola odjevena vođena — budala kakva jesam — ravno u propast.«

Crna obrva mu se mrvicu podigla. »Ne mislite valjda natuknuti, gospođice Trent, da *sam ja* organizirao tu farsu.«

»Ne moram ja ništa natuknuti! Bilo je očito. Vawtry je bio ondje. *Vaš* prijatelj. I ostali — ti podmukli pariški veliki intelektualci. Znam tko im je organizirao da mogu promatrati moje sramoćenje. I znam zašto. Učinili ste to jer ste bili kivni. Kao da je sve što se dogodilo — sva ta ogovaranja, svako ulubljanje vašeg dragocjenog ugleda — bilo *moja krivnja*.«

Usljedio je kratak trenutak napete tišine. Zatim je Dain bacio ostatak papira na tepih, otišao do stolića s pićem i sam se poslužio čašom serija. Trebala mu je za to samo jedna ruka, i samo jedan gutljaj da je ispije.

Kad se opet okrenuo njoj, onaj razdražujući podrugljivi osmijeh je opet bio na svojem mjestu.

»Čini se da smo živjeli u jednakim zabludama«, rekao je. »Ja sam vjerovao da ste *vi* organizirali taj — ovaj — prekid.« »Nisam iznenađena«, rekla je. »Čini se da vi jednako tako živite

u zabludi da ste izvrsna lovina — pogrešno me usput smatrajući potpunom luđakinjom. Kad bih *uistinu* očajnički tražila muža — a nije tako niti će ikad tako biti — ne bih pribjegavala takvim prastarim, jadnim trikovima.«

Zatim se pribrala. »Gospodine, vama se možda činim beznačajnom, suhonjavom usidjelicom ali, uvjeravam vas, vaše je gledište u manjini. Neudata sam po vlastitom izboru, ne stoga što nemam ponuda.«

»Ali sada ih više nećete imati«, rekao je. Cinično ju je polako odmjerio od glave do pete, od čega joj se naježila koža. »Zahvaljujući meni. I zbog toga sve ovo.«

Odložio je praznu čašu i okrenuo se Herriardu. »Oštetio sam robu i sad moram platiti cijenu na koju je procjenjujete, ili ćete me zasuti dokumentima, gnjaviti me odvjetnicima i činovnicima i povlačiti me kroz beskrajne mjesece parničenja.«

»Kad bi zakon na pravi način štitio žene, proces ne bi bio beskonačan«, staloženo je rekao gospodin Herriard. »Kazna bi bila brza i oštra.«

»Ali mi živimo u vremenima mračne neprosvjedećenosti«, rekao je Dain. »A ja sam, kao što će vas gospođica Trent uvjeriti, najmračniji od svih ljudi. Među ostalim mojim zastarjelim uvjerenjima je i zastarjela predodžba da, ako za nešto platim, to meni treba i pripadati. Kako, čini se, nemam izbora nego platiti za gospođicu Trent...«

»Nisam ja džepna ura«, odlučno je kazala ona. Sebi je rekla da se ne treba nimalo iznenađivati što ta samouvjerenja seljačina predlaže sve srediti tako što će je učiniti svojom *ljubavnicom*.

»Ja sam ljudsko biće i vi me nikad nećete posjedovati, koliko god platili. Možda ste mi uništili čast pred očima svijeta, ali zapravo je nikad nećete uništiti.«

On je podigao obrvu. »Uništio vašu čast? Draga moja gospođice Trent, predlažem vam da je

GIGA

iskupim natrag. Mi ćemo se oženiti. A sada, zašto ne sjednete i budete tihi kao dobra cura, a muškarcima prepustite da dogovore pojedinosti.«

Jessica je proživjela trenutak tupog neshvaćanja, a onda su je riječi pogodile oštro i razorno, poput udarca u glavu. Soba se zamračila i sve u njoj počelo je pijano teturati. Morala se posebno uprijeti kako bi se usredotočila. »Oženiti?« Glas joj je zvučao veoma dalek, slab, plaćan.

»Herriard zahtijeva da isplatim drugove tvoga brata i kuću i uzdržavam te ostatak tvoga života«, rekao je. »Pa, vrlo dobro. Prihvaćam — ali pod istim uvjetima na kojima bi ustrajali i drugi muškarci: ekskluzivno vlasništvo i pravo na nasljednike.«

Pogled mu je pao na njezine grudi i istoga je trena osjetila toplinu koja se nastavila širiti na cijelo tijelo, kao da su joj na tijelu njegove ruke, a ne pogled.

Pokušala se sabrati. »Shvaćam čemu ciljate«, rekla je. »Nije to uopće iskrena ponuda, već strategija da nam vežete ruke. Znae da vas ne možemo tužiti ako ponudite učiniti navodno časnu stvar. Znae i da se ja neću udati za vas. I zato mislite da nas imate u *point non plus*.« »Tako je«, rekao je, smiješeći se. »Ako me odbiješ i pokušaš pokrenuti parnicu, samo ćeš sebe poniziti. Svi će vjerovati da si novca gladna kučka.«

»A ako prihvatim tu vašu takozvanu ponudu braka, igrat ćete tu igru sve do posljednjeg časa — i ostaviti me da čekam pred oltarom«, rekla je ona. »I svejedno me poniziti.«

On se nasmijao. »I otvoriti vrata dugoj, skupoj parnici zbog prekršenog zavjeta? Olakšati Herriardu posao? Promisli još jednom, Jess. I shvati to jednostavno, zašto ne pokušaš? Brak ili ništa.«

Dohvatila je prvo što joj se našlo pod rukom — malenu ali tešku mjedenu figuru konja.

Gospodin Herriard joj je pristupio. »Gospođice Trent«, tiho je rekao. »Preklinjem vas da obuzdate strasti.«

»I mogla bi«, rekao je Dain. »To neće donijeti nimalo dobra. Ako već ne mogu izbjeći metak, ovome se mogu izmaknuti.«

Odložila je kip i okrenula se Herriardu. »Vi sve shvaćate, zar ne?« upitala je. »On ovo ne nudi kako bi naknadio štetu jer niti ne vjeruje da mi to duguje. Želi me samo što je više moguće iskoristiti — a ako i vas iskoristi u pregovorima, time će njegova pobjeda biti još slada.«

»Zbilja nije važno što misliš o meni«, rekao je Dain. »Postoje samo dvije mogućnosti. Ako čekaš da to učinim na još prihvatljiviji način, Jess, tako što ću pasti na koljena i moliti za tvoju ruku, tada možeš čekati i do Sudnjeg dana«, pridodao je, nasmijavši se.

I tada je čula, posve tiho, ali prepoznatljivo. Čula je to i ranije, u dječaćkim razmetanjima i hvalisanju: malenu, neskladnu notu nesigurnosti u takvom smijehu. Brzo je u glavi ponovila riječi koje je izgovorio i upitala se je li to bilo sve što mu je ponos dopuštao izreći. Muški je ponos bio krajnje dragocjena i krhka stvar. Zato muškarci oko nje grade utvrde, praktički od ranog djetinjstva.

Ja se ne bojim, govorili su dječaci, smijući se, kad bi ih obuzeo užas. Smijali su se kad su ih šibali i pretvarali se da ništa ne osjećaju. Bacali su i razne glodavce i reptile u krila djevojčica u koje su bili zaljubljeni i smijali se jednako nesigurnim smijehom kad bi te djevojčice vrišteći pobjegle.

Njegova je ponuda mogla biti ekvivalentom poklonjenog reptila ili glodavca. Ako je ona s gnušanjem odbije, on će se nasmijati i sebe uvjeravati da je upravo to i htio.

Ali možda nije bilo tako.

Jessica je sebe podsjetila na to kako jedno »možda« teško može biti pouzdana osnova za brak. S druge strane, Genevieve joj je savjetovala da baci udicu za njim. Čak i ovoga jutra, nakon svega što se dogodilo, Genevieve nije promijenila mišljenje. »Znam da se ponašao gnušno i ne krivim te što si ga ustrijelila«, rekla je. »Ali prisjeti se da je prekinut u trenutku kad muškarac najmanje želi biti prekinut. Nije razmišljao razumno. Nije mogao. Svejedno,

GIGA

sigurna sam da mu je stalo do tebe. Nije se činio tako drskim i ciničnim dok je plesao s tobom.«

»Brak ili ništa«, misli joj je prekinuo Dainov nestrpljivi glas. »To su uvjeti, jedini uvjeti. Izaberi, Jess.«

Dain je sebi rekao da to zapravo nije ni važno. Ako ona pristane, moći će napokon odagnati tu svoju idiotsku požudu u razmjenu za lihvarski iznos koji će morati platiti. Tada će je moći ostaviti u Devonu i ponovo se vratiti svojem životu. Ako odbije, neće platiti ništa i ona će otići i prestati ga opsjedati, a on će zaboraviti svoju požudu i zaboravit će nju. Kako god bilo, on dobiva, a ona gubi.

Ali srce mu je svejedno žestoko tuklo, a u želucu mu se kovitlala ledena, bolna strava koju nije osjetio još od djetinjstva.

Čvrsto je stisnuo vilicu i otprio te muke promatrajući je kako napušta Herriarda i kreće prema stolici. Ali nije sjela. Jednostavno je zurila u nju, bezizražajnog izraza svoga lijepog lica.

Herriard se namrštio. »Možda vam je potrebno nešto vremena, gospođice Trent. Nekoliko minuta privatnosti. Siguran sam da će njegovo gospodstvo toliko dopustiti«, rekao je, namrštivši se pritom Dainu. »Napokon, u pitanju je damina cijela budućnost.«

»Ne trebam više vremena«, rekla je gospođica Trent. »Aktivu i pasivu svake strane ovdje je dovoljno lako izračunati.«

Pogledala je Daina i na njegovo se zaprepaštenje nasmiješila. »Izglede za život u siromaštvu i tamu života na rubu civilizacije smatram jednako neprivlačnima. Mislim da ne postoji ništa apsurdnije od života jedino iz ponosa. Mnogo mi je draža uloga bogate markize. Naravno, Daine, vi ste savršeno odvatni i ne dvojim da ćete sve poduzeti kako biste mi život učinili jadnim. Ipak, gospodin Herriard će se pobrinuti da budem dobro osigurana u najamničkom smislu. Također, izvući ću ponešto osobnog zadovoljstva iz spoznaje da ćete morati progutati svaku i posljednju riječ koju ste ikad izgovorili o muškarcima koji dopuštaju biti uhvaćeni u zamku braka i o neprilikama s uglednim ženama. Dala bih sve da budem muha na zidu kad svoje zaruke budete objašnjavali svojim prijateljima, moj lorde Belzebube.«

Zurio je u nju, bojeći se povjerovati u ono što je čuo.

»Moj odgovor je da«, nestrpljivo je rekla ona. »Mislite li da sam takva glupača da kažem ne i pustim vas da se izvučete bez posljedica?«

Jedva je našao snage da odgovori. »Znao sam da se ne vrijedi pretjerano nadati.«

Prišla mu je. »Što ćete reći svojim prijateljima, Daine? Nešto poput toga da je brak manja gnjavaža od toga da vas nastavim progoniti i pucati u vas, pretpostavljam.«

Ovlaš mu je dotaknula rukav kaputa i taj lagani dodir u grudima mu je izazvao bolan grč.

»Trebali biste staviti podvez«, rekla je. »Načinite od toga predstavu. Da niti ne spominjemo kako ćete tako imati manje izgleda da se slučajno ozlijedite.«

»Podvez bi mi zgužvao kaput«, kruto je rekao. »I ne treba mi nikakva predstava niti pojašnjavanje bilo čega.«

»Vaši će vas prijatelji nemilosrdno zadirkivati«, rekla je. »Dala bih sve da to mogu čuti.«

»Naše ću im zaruke objaviti večeras, u Antoine`sa«, rekao je. »I mogu oko toga činiti što žele. Ništa mi ne znači što ti glupani misle. U međuvremenu ti savjetujem da potrčiš spakirati se. Herriard i ja moramo poslovno popričati.«

Ona se ukočila. »Spakirati se?«

»Prekosutra odlazimo za Englesku«, rekao je. »Ja ću se pobrinuti oko organizacije putovanja. Vjenčat ćemo se u Londonu. Neću dopustiti da se rulja spusti do Dartmoora i uznemiri stoku. Za Devon možemo poći nakon doručka, ujutro nakon vjenčanja.«

Njoj se pogled smračio. »O, ne, nećete«, rekla je. »Možemo se vjenčati i ovdje. Možete mi dopustiti da barem još malo uživam u Parizu, dok me ne prognate u Devon.«

GIGA

»Vjenčat ćemo se u crkvi Svetog Juraja, na trgu Hanover«, rekao je on. »Unutar mjesec dana. Neka sam proklet ako ću se s nadbiskupom od Canterburya natezati oko posebne dozvole. Vjenčanje će biti najavljeno. A u međuvremenu možeš uživati u Londonu. U Parizu ne ostaješ, pa stoga jednostavno izbacij tu zamisao iz svoje glave.«

Od pomisli na to da će markiza od Daina živjeti u kuhinjskom loncu, kako je nazivao svoj dom u Rue de Rivoli, koža mu se ježila. Njegova otmjena žena neće sjediti za stolom za kojim je polovica izopačenih Parižana bančila i jela i pila do iznemoglosti — i povraćala po ćilimima i namještaju. Neće plesa niti čitati uz vatru u salonu koji je udomljavao orgije kakvima bi i Rimljani pozavidjeli.

U mislima je zabilježio kako mora naručiti novi madrac za djedovsku postelju u Devonu i dati spaliti svu postojeću posteljinu i zastore. Neće dopustiti da se markiza od Daina zarazi predmetima među kojima je napravio kopile Charity Graves,

»Zbog vas sam imala užasan provod u Parizu«, rekla je, sijevajući munjama iz svojih sivih očiju. »Možete mi makar dopustiti da to nadoknadim. Neću sanjati o tome da ćete živjeti u mojem džepu, ali mislim da bi mi moglo biti dopušteno odlaziti na zabave i uživati u svojoj povraćenoj časti i...«

»Možeš ići na zabave u Londonu«, rekao je on. »Možeš imati koliko god želiš grandiozan vjenčani doručak. Možeš sebi kupiti sve krpice koje poželiš. Kojeg te vruga briga gdje si, sve dok ja plaćam račune?«

»Kako možete biti tako bezosjećajni?« uzviknula je. »Ne želim da me izguraju iz Pariza kao da sam nekakva uvredljiva tajna.«

»Tajna?« Podigao je glas. »U Svetom Juraju, na trgu Hanover? Koliko više javno i ugledno ovo vjenčanje može biti?«

Pogledao je preko njezine glave prema Herriardu koji je stajao uz stol, gurajući papire u svoju kožnu torbu za spise, držanja koje je pokazivalo naučeno ignoriranje onoga što se oko njega zbiva. »Herriarde, možda vi možete pojasniti kakav ću to užasno bolan zločin počiniti londonskim vjenčanjem.«

»Ova rasprava nije unutar mojih ovlasti«, rekao je Herriard. »Ništa više od broja uzvanika ili bilo kakvog drugog neslaganja kakva obično prate zaruke. To ćete morati sami dogovoriti.« Lord Dain je pomislio kako mu je dosta »dogovaranja« za jedan dan. Nije ovamo došao s namjerom da oženi autoricu svojih jada. Barem ne svjesno. Ponudio je to, pomislio je, jedino stoga što nije mogao podnijeti da bude stjeran u kut i opljačkan i pobijeden od jedne osvetničke male usidjelice i njezina đavolskog odvjetnika.

Nije shvaćao, sve dok to nije ponudio, koliko mu je njezin odgovor važan. Sve dosad nije shvaćao koliko dosadnim i depresivnim će se Pariz i predstojeći tjedni i mjeseci činiti kad bude razmišljao o njezinu odlasku... zauvijek.

Premda je ona pristala, još uvijek su ga morale brige jer još nije bila njegova i jer bi napokon ipak mogla pobjeći. Pa ipak, ponos mu ne bi dopustio da joj popusti. Ponudi ženi jedan prst, a ona će ti uzeti cijelu ruku.

Mora od početka biti onakav kakav je namjerio biti, rekao je sebi, a namjerio je biti gospodarom svoga doma. Neće dozvoliti da njime upravljaju. Zbog nikoga neće promijeniti svoj način života, pa čak ni zbog nje. Dain je izdavao zapovijedi; zapovijedi su se izvršavale. »Cara«, rekao je.

Ona ga je zabrinuto pogledala u oči.

Uzeo ju je za ruku. »Spakiraj svoje torbe«, blago je rekao.

Pokušala je istrgnuti ruku iz njegove. On ju je pustio, ali samo da bi je zdravom rukom obgrlio oko struka, privukao sebi i odigao od poda te pritisnuo svoje usne na njezine.

Sve se dogodilo u trenu. Jedva je imala vremena oduprijeti mu se. Jedan brz, drzak poljubac... i opet ju je spustio na pod i pustio je. Oteturala je korak unazad, zažarenog lica.

»To je sve od dogovora što ćeš dobiti, Jess«, rekao je, žurno gušeći vrelinu i glad koju je

GIGA

prekratak zagrljaj pobudio. »Ako se nastaviš prepirati, pretpostavit ću da želiš još.«
»Vrlo dobro, neka bude London — ali to će te koštati, Daine«, rekla je.

Okrenula se od njega. »Gospodine Herriard, nemajte milosti prema njemu. Ako želi slijepu poslušnost, neće je dobiti za jeftine novce. Očekujem za to kraljevsku naknadu za džeparac. Vlastite kočije i stoku. I to u velikim količinama, kako mužjake, tako i ženke. Natjerajte ga da zavija, gospodine Herriard. Ako ne bude urlao i stupao uokolo poput razjarenog slona, možete biti sigurni da niste tražili dovoljno.«

»Platit ću ja obilato«, rekao je Dain, đavolski se cereći, »za *slijepu odanost*. Još večeras ću početi sačinjavati popis zapovijedi.« Ekstravagantno joj se naklonio. »Dakle, do prekosutra, gospođice Trent.«

Ona mu je uzvratila kratkim naklonom. »Idite dovraga, Daine.«

»I hoću, nedvojbeno — jednoga dana.« Pogledao je odvjetnika. »Herriarde, vi sa svojim paklenskim dokumentima možete svratiti do mene sutra u dva.«

Ne čekajući odgovor, Dain je išetao *iz* sobe.

Devet

Na putu do Calaisa Dain se s Bertiem vozio na vanjskom sjedalu kočije. U svim se svratištima Dain s Bertiem povlačio u točionicu pića, dok bi Jessica objedovala sa svojom bakom. Za prijelaza Kanala njegovo se gospodstvo držalo suprotne strane francuskog parobroda. Na putu do Londona opet se vozio na vanjskom sjedištu otmjene kočije koju je iznajmio. A po dolasku u London ostavio je nju, Bertiea i Genevieve pred vratima kuće tetka Arthura i tete Louise. Jessica svoga vjerenika otad nije ni vidjela.

A sada je, puna dva tjedna nakon odlaska iz Pariza — tih četrnaest dana tijekom kojih se njezin budući muž činio odlučnim potpuno se ne obazirati na činjenicu da ona postoji — stigao u dva sata popodne i od nje očekivao da ostavi sve što je u tom času činila i pridruži

»Želi da s njime pođem u vožnju?« s odbojnošću je rekla Jessica kad se njezina smetena teta vratila u dnevnu sobu da joj prenese Dai-novu poruku. »Tek tako? Odjednom se sjetio da postojim i očekuje da dotrčim čim on pucne prstima? Zašto mu nisi rekla da ide dovraga?« Teta Louisa je utonula u svoju sjedalicu, rukama pritišćući čelo. U tih nekoliko minuta koliko je s njime provela, Dain je očito uspio potkopati čak i njezinu aristokratsku spokojnost.

»Jessica, molim te, pogledaj kroz prozor«, rekla je.

Jessica je odložila olovku na pisaći stol za kojim je ratovala s jelovnikom za vjenčani doručak, ustala i pošla do prozora. Dolje na ulici je ugledala otmjenu crnu dvokolicu. U nju su bila upregnuta dva veoma krupna, veoma temperamentna crna konja koja se Bertie svim silama trudio ukrotiti. Njištali su i nemirno se vrtjeli. Jessica uopće nije dvojila da će se već sljedećeg trenu vrtjeti njezinu bratu na glavi.

»Njegovo svemoćno gospodstvo kaže da bez tebe neće otići.« Glas tete Louise drhtao je od gnjeva. »Savjetujem ti da požuriš, prije nego ti te krvoločne zvijeri ne ubiju brata.«

U samo tri minute, uzavrela Jessica imala je šeširić na glavi i smeđi kaputić čvrsto zakopčan preko svakodnevne haljine.

Nakon sljedeće dvije, već su joj pomagali da se uspne na sjedalo kočije. Ili je prije *bacili* na njega jer Dain se spremno ogromnim tijelom bacio na sjedalo, tako da se morala stisnuti u kut kako bi izbjegla njegovo mišićavo rame. Pa čak i tako, u skućenom je prostoru bilo nemoguće izbjeci fizički kontakt. Beskorisna lijeva ruka ležala mu je u krilu, a mišićava mu se noga drsko oslonila o njezinu, kao i navodno osakaćena ruka. Njihova je toplina probila debelu tkaninu njezina kaputića, kao i haljinu od muslina pod njim, natjeravši joj kožu da se naježi.

»Udobno?« upitao je s podrugljivom uglađenošću.

»Daine, ova dvokolica nije dovoljno velika za nas oboje«, zlovoljno je rekla. »Zgnječit ćeš me.«

»Onda je možda bolje da mi sjedneš u krilo«, rekao je on.

Susprežući poriv da mu pljune u lice, usmjerila je pažnju na svoga brata koji je još petljao oko glava konja. »Proklet bio, Bertie, miči se odatle!« prasnula je. »Zar želiš da ti smrskaju glavu o te kamene ploče?«

Dain se nasmijao i uzdama dao znak zvijerima da krenu, a Bertie je žurno posrćući pobjegao u sigurnost nogostupa.

Trenutak kasnije dvokolica je vratolomnom brzinom jurila prenapučenim ulicama West Enda. Ipak, stisnuta između visoke podstavljene stranice sjedala kočije i poput kamena tvrdog tijela svoga vjerenika, Jessica je znala da postoji mala opasnost da ispadne van. Zavalila se u naslon i promatrala Dainove Paklene atove.

Bili su to najzloćudniji konji koje je u životu vidjela. Frkrali su i njištali na sve i svakoga tko im se zatekao na putu. Pokušavali su pregaziti pješake. Razmjenjivali su konjske uvrede sa svakim konjem kojega su susreli. Pokušavali su oboriti ulične svjetiljke i upirali se sudariti sa svakom kočijom s kojom su sučelice trebali podijeliti istu ulicu.

GIGA

Čak i kad su došle do Hyde Parka, životinje nisu pokazivale znakova umora. Pokušale su pregaziti radnike koji su završavali novi slavoluk na Hyde Park Corneru. U stampedu su se sjurile niz Rotten Row — kojim su smjele prolaziti jedino vladarske kočije. Ipak, nisu uspjele niti u jednom od svojih paklenskih pothvata. Premda bi čekao do posljednjeg časa, Dain je obuzdao sve pokušaje pustošenja. Na Jessicinu izmiješanu ljutnju i divljenje, činio je to naoko bez najmanjeg napora, unatoč tome što je upravljao samo jednom rukom.

»Pretpostavljam da u svemu ne bi bilo izazova«, rekla je, glasno razmišljajući, »kad bi se tvoja stoka ponašala kako pristoji.«

On je vješto odvratio desnog vranca od prijetećeg sudara s kipom Ahila i skrenuo sotonске zvijeri zapadno, u Drive. »Možda tvoja zlovolja komunicira s njima, pa su stoga prestrašeni. Ne znaju kamo trčati, što činiti. Nije li tako, Nick, Harry? Bojite se da će vas ustrijeliti?« Zvijeri su zabacile glave i odgovorile mu podlim konjskim smijehom.

Dainu baš pristoji dati konjima Luciferove nadimke, pomislila je. Kao što mu pristoji posjedovati životinje koje ta imena potpuno zaslužuju. »I ti bi bio zlovoljan«, rekla je, »da si prošli tjedan proveo hrvajući se s popisima uzvanika i jelovnicima za vjenčani doručak i udovoljavajući zahtjevima gomile napasnih rođaka. I ti bi bio prijek da su ti svi londonski trgovci opsjeli kući i da ti je salon počeo sličiti skladištu, zatrpan gomilama kataloga i uzoraka. Gnjava me otkad se objava naših zaruka pojavila u novinama.«

»Mene bi to najmanje činilo zlovoljnim«, rekao je on, »jer nikad ne bih bio toliko glup sebi dozvoliti da me to zabrinjava.«

»Ti si taj koji je zahtijevao grandiozno vjenčanje u Svetog Juraja, na trgu Hanover«, rekla je.

»A onda si sve prepustio meni. Nisi se pokušao niti pretvarati da mi pomažeš.«

»Ja? Pomažem?« s nevjericom je upitao. »K vragu, a čemu služi posluša, ti mala ludice? Zar ti nisam rekao da račune šalješ meni? Ako nitko u kući nije u stanju obavljati taj posao, tada nekoga unajmi. Ako želiš biti bogata markiza, zašto se tako i ne ponašaš? Radnička klasa je za to da radi«, pojašnjavao joj je s prenaplašenim strpljenjem. »Viša klasa im govori što trebaju činiti. Ne bi smjela narušavati društveni poredak. Pogledaj što se dogodilo u Francuskoj. Srušili su uspostavljeni poredak desetljećima prije, i što su time dobili? Kralja koji se odijeva i ponaša poput buržuja, otvorenu kanalizaciju u najelitnijim četvrtima i nijednu pristojno osvijetljenu ulicu, osim onih oko Palais Royala.«

Zurila je u njega. »Nisam imala pojma da si toliki torijevski snob. Čovjek to svakako ne bi zaključio po tvojem izboru društva.«

Zadržao je pogled na konjima. »Ako misliš na kurve, smijem li te podsjetiti da su i one unajmljena pomoć?«

Posljednje što je željela bilo je razmišljanje o njegovim partnericama u krevetu. Jessica nije željela razmišljati o tome kako se on zabavlja noću, dok ona leži besana u svojoj postelji, straveći se prve bračne noći i svojega neiskustva — da niti ne spominjemo njezin nedostatak rubensovske figure kojoj je on toliko odvratio bio sklon.

Beznadno sigurna da će joj vjenčanje biti pravi debakl — bez obzira što Genevieve govorila — Jessica nije željela brinuti hoće li ga zadovoljiti u postelji ili ne. Ipak, nije mogla obuzdati ponos i zbog ženske taštine nije mogla podnijeti neuspjeh u osvajanju svoga supruga. Bilo kojeg supruga, pa čak i njega. Nijedan od Genevievinih muževa nikad nije poželio zastraniti s nekom drugom, kao ni ljubavnici koje je diskretno imala tijekom svoga dugog udovištva. Ali sada je teško bilo pravo vrijeme za nošenje s tim problemom, rekla je sebi Jessica. Činilo se razumnijim iskoristiti prigodu za rješavanje nekih praktičnijih stvari. Poput popisa uzvanika.

»Znam ja gdje tvoje družice pripadaju na društvenoj ljestvici«, rekla je. »Muškarci su posve druga stvar. Gospodin Beaumont, na primjer. Teta Louisa kaže da ga se ne smije pozvati na vjenčani doručak jer nije priličan. Ali on ti je prijatelj.«

GIGA

»I prokleta ti je bolje ne pozivati ga«, čvrsto stisnute vilice je rekao Dain. »Taj me prokletnik pokušao špijunirati dok sam bio s kurvom. Pozovi ga na vjenčanje i svinja će pomisliti kako je pozvan i na prvu bračnu noć. Sa svim tim opijumom i pićem, vjerojatno ne može natjerati svoj kolac da stoji uspravno — pa promatra ostale kako to čine.«

Jessica je otkrila kako prizor rubensovskih drolja što mu se pre-vijaju u krilu nije ni približno tako mrzak kao ono što joj se sada obrazovalo u umu: dva metra tamnoputog, golog, *uzbuđenog* muškaka.

Otprilike je znala kako ta erekcija izgleda. Vidjela je neke od erotičnih gravura gospodina Rowlandsona. I poželjela da nije. Nisu joj bili po volji ti prizori Daina kako svojoj pohotljivoj kurvi čini ono isto što su činili muškarci na Rowlandsonovim slikama.

Taj joj prozor nije izlazio iz misli, smion poput ukrasa što se ističu tijekom državnih blagdana, ispreplevši joj utrobu u čvorove tako da je poželjela nekoga ubiti.

Nije to bila tek obična ljubomora, bila je prepuna gnjeva — a on ju je u to ponižavajuće stanje doveo s tek nekoliko neoprezno izgovorenih riječi. Sada je gledala u budućnost i vidjela ga kako to uvijek iznova ponavlja, sve dok je ne dovede do potpunog ludila.

Jessica je znala da mu ne bi smjela dopustiti da joj to učini. Ne bi smjela biti ljubomorna na bludnice. Trebala bi za njih zahvaliti svojoj sretnoj zvijezdi jer će s njome provoditi što je moguće manje vremena, a ona će ipak biti bogata plemkinja, slobodna da vodi život kakav je priželjkivala. Ponovila je to sebi najmanje tisuću puta od dana kad ju je onako drsko zaprosio i ona glupo dopustila da joj omekša srce.

Ali propovijedanje samoj sebi nije bilo od nikakve koristi. Znala je da je on savršeno grozan i da ju je odvratno iskoristio i da nije spo-soban voljeti i da se njome vjenčava uglavnom iz osvete... ali svejedno je priželjkivala da želi samo nju.

»Jesam li te napokon užasnua?« upitao je Dain. »Ili se samo duriš? Tišina je postala zaglušna.«

»Užasnuta sam«, rekla je oporo. »Nikad mi ne bi palo na um da bi ti smetalo promatra li te netko. Čini se da uživaš u javnim pri-zorima.«

»Beaumont je gledao kroz *špijunku*«, rekao je Dain. »Prije sve-ga, ne podnosim uljeze. A drugo — ja sam platio kurvu za sebe — ne za izvođenje besplatne predstave za publiku. Treće, neke stvari radije obavljam u privatnosti.«

Put kojim se kočija kretala sada je počeo zakretati na sjever, dalje od obala Serpentinea. Konji su svim silama upirali ostati uz obalu rijeke, usmjerivši se prema nekom šumarku. Dain ih je glatko vratio na pravi put, kao da niti ne obraća pažnju na to što čini.

»U svakom slučaju, *osjetio* sam obvezu da svoja pravila razjasnim i uz pomoć svojih šaka«, nastavio je. »Više je nego vjerojatno da mi je Beaumont to zamjerio. Ne bih mu želio pružiti šansu da se iskali na tebi. On je kukavica i podlac i ima ružnu naviku...« Zastao je u pola rečenice, mršteći se. »U svakom slučaju«, nastavio je s mračnim izrazom lica, »s njime ne trebaš imati posla.«

Trebalo joj je malo vremena da shvati što ta zapovijed podrazumijeva i u tom trenutku svijet kao da je postao malo ljepši, a teret na njezinu srcu mrvicu lakši. Pomaknula se ustranu da pomnije prouči njegov prijeteći profil. »To zvuči strašno... zaštitnički.«

»Platio sam za tebe«, hladno je rekao. »Ti si moja. A ja pazim na *ono što je moje*. Ne bih ni Nicka ili Harrya pustio blizu njemu.«

»Tako mi svega — želiš li to reći da sam ti ja jednako važna imovina kao i tvoja *stoka*?«

Stavila je ruku na srce. »Ah, Daine, tako si razorno romantičan. Posve sam očarana.«

Mršteći se, on je pogled opet skrenuo na konje. »Ta gornja odjeća, to kako-ga-već-zoveš«, ispitujući je rekao.

»Moj kaputić? Što s njime ne valja?«

»Bolje si ga popunjavala kad sam ga posljednji put vidio«, rekao je. »U Parizu. Kad si upala na moju zabavu i gnjavila me.« Skrenuo je životinje udesno, na drvoredima obrubljenu cestu

GIGA

nekoliko stotina metara južno od stražarnice. »Kad si se okomila na moje karakterne vrline. Sigurno se sjećaš. Ili ti je bolje pristajao samo zato jer si bila cijela mokra.«

Sjećala se. Još važnije, *on* se sjećao — dovoljno u pojedinosti da bi zamijetio gubitak na težini od otprilike jednog kilograma. Raspoloženje joj se popravilo za još nekoliko stupnjeva. »Možeš me baciti u Serpentine i to provjeriti«, rekla je.

Kratka cesta vodila je do malog kružnog toka u dubokoj sjeni. Drveće koje ga je okruživalo zaklanjalo je ostatak parka. Ubrzo će započeti popodnevna promenade i ovaj će zabačeni prostor, poput ostatka Hyde Parka, preplaviti pomodni Londončani. Ipak, trenutno je bio posve pust.

Dain je zaustavio dvokolicu i povukao kočnicu. »Vas dvojica mirujte«, upozorio je konje. »Samo jedna nepodopština i vući ćete teglenice u Yorkshireu.«

Njegov je glas, premda tih, prenio jasnu poruku: »Poslušnost ili Smrt.« Životinje su na nju odgovorile baš kao da su ljudi. Istoga su se trena pretvorile u par najpokornijih i najposlušnijih konja koje je Jessica ikad vidjela.

Dain je svoj mrki pogled sada usmjerio na nju. »A sada, što se vas tiče, gospođice Čangrizava...«

»Sviđaju mi se ti nadimci od milja«, rekla je, osjećajno mu gledajući ravno u oči. »Budalica. Supljoglavka. Čangrizava. Kako mi od njih srce uzdršće!«

»Tada ćeš biti ushićena i s još nekoliko imena koja imam na umu«, rekao je. »Kako možeš biti takav idiot? Ili si to učinila namjerno? Pogledaj se!« To posljednje bilo je usmjereno na njezin prsluk. »Ovim tempom, do dana vjenčanja će te posve nestati. Kad si posljednji put pristojno objedovala?« upitao je.

Jessica je pretpostavila da se to, prema Dainovu Rječniku, svrstavalo među izraze zabrinutosti.

»Nisam to učinila namjerno«, rekla je. »Nemaš pojma kako je biti pod krovom tete Louise. Ona priprema za vjenčanje rukovodi kao što generali zapovijedaju ratnim pohodom. Kuća se pretvorila u pravo bojište još od dana kad smo pristigli. Mogla sam im prepustiti da bitku vode među sobom, trebala sam ne brinuti za ishod — i ti bi me mrzio. Moja je teta užasna. Što znači da nemam izbora nego uzeti udjela u tome, noću i danju. A onda sam, jer mi nadzor nad svime potpuno iscrpljuje svu volju i energiju, previše umorna i uznemirena da bih pojela pristojan objed — čak i kad bi sluge bile u stanju pripremiti ga, što nisu jer i njih iscrpljuje do krajnjih granica.«

Usljedila je kratka tišina. A tada: »Dakle«, rekao je on, malo se promeškolvši u mjestu, kao da mu je postalo nelagodno.

»Rekao si mi da bih trebala unajmiti nekoga za pomoć«, rekla je ona. »Od kakve bi to koristi bilo kad bi se ona miješala i u njihov posao? Još uvijek bih se morala time baviti i biti dovedena...«

»Da, da, razumijem«, rekao je. »Ona te gnjavi. Natjerat ću je da prestane. Trebala si mi prije reći.«

Ona je rukama pogladila svoje rukavice. »Dosad nisam bila svjesna da imaš ikakve želje za mene ubijati zmajeve.«

»I nemam«, rekao je. »Ali čovjek mora biti praktičan. Trebat će ti sva snaga za prvu bračnu noć.«

»Ne mogu shvatiti zašto će mi trebati snaga«, ne obazirući se na mnoštvo prizora koji su joj se počeli rojiti umom i od kojih je počela osjećati trnce niz kralježnicu. »Trebam samo ležati.«

»Gola«, sablasno je rekao.

»Uistinu?« Dobacila mu je brzi pogled ispod trepavica. »Pa, ako moram, onda moram, jer ti imaš prednost iskustva u tim stvarima. Ipak, voljela bih da si mi to prije rekao. Ne bih krojačici stvarala toliko problema oko negližea.«

»Oko čega?«

GIGA

»Bio je užasno skup«, rekla je, »ali svila je fina poput paučine, a čipka oko ovratnika je izvanredna. Teta Louise je bila zgrožena. Rekla je da samo Ciprani nose takve stvari, i da ništa ne prepušta mašti.«

Jessica ga je čula kako duboko udiše zrak i osjetila kako mu se mišićava butina prislonjena uz njezinu stežu.

»Ali da je bilo po teti Louisi«, nastavila je, »trebala sam od brade do nožnih prstiju biti prekrivena debelim pamučnim nabranim grozotama, s malim ljubičastim petljama i ružinim pupoljcima. Što je apsurdno, kad noćna košulja otkriva puno više, da ne spominjem...«

»Koje boje?« upitao je. Glas mu je postao hrapav.

»Vinski crvene«, rekla je. »S uskim crnim vrpcama prošivenim kroz ovratnik. Ovdje.« Rukom je pokazala duboko *U* nad svojim grudima. »A tu je i najljupkiji prorez nad mojim... pa, *ovdje*.« Prešla je prstom preko obline svoje dojke, jedva par centimetara iznad bradavice. »I još jedan prorez s desne strane. Odavde« — pokazala je na svoj kuk — »pa sve dolje do poruba. I kupila sam...«

»Jess«, izgovorio je njezino ime jedva čujnim šaptom.

»... papuče koje joj pristaju«, nastavila je. »Crne, s...«

»*Jess*.« Jednim je munjevitim pokretom ispustio uzde i podigao je sebi u naručje.

Pokret je prestrašio konje koji su zabacili glave, frknuli i počeli uznemireno plesati.

»Prestanite!« Oštro je rekao Dain. Oni su se smirili.

Moćna mu se desna ruka stegnula oko njezina struka. Privukao ju je još bliže.

Bilo je to poput sjedenja na užarenoj peći: tvrdo poput opeke i vrelo, tijelo mu je titralo od napetosti. Kliznuo je rukom niz njezin bok i čvrsto je ščepao za butinu.

Podigla je pogled. Sa zlim namjerama u očima zurio je u svoju veliku ruku u rukavici. »Ti«, zarežao je. »Kuga te odnijela.«

Zabacila je glavu unazad. »Ako želiš, mogu je vratiti. Noćnu košulju.«

Oštar mu se crni pogled podigao naviše, do njezinih usana. Dah mu se produbio. »Ne, nećeš«, rekao je.

A tada su njegove usne, grube i gladne, pale na njezine, utiskujući se u ih kao da je kažnjavaju.

Ali ono što je Jessica osjećala bio je okus pobjede. Osjetila ju je u uzbuđenju koje nije mogao zamaskirati i čula je jasno kao glasnu izjavu kad joj je nestrpljivo gurnuo jezik u usta.

Želio ju je. Još uvijek.

Možda do nije htio, ali nije si mogao pomoći, ništa više nego ona sebi u žudnji za njim.

I u ovom se trenutku nije trebala pretvarati da je drukčije. Protegnula se da mu ovije ruke oko vrata i čvrsto se stiskala uz njega dok joj je on pustošio usta. I dok je ona pustošila njegova.

Mogli su biti dvije bijesne vojske, a poljubac borba na život i smrt. Oboje su željeli isto: osvojiti, posjedovati. On nije imao milosti. Ona je nije željela. Nije se mogla nasititi vrućega grijeha njegovih usana, žarkog pritiska njegove ruke što joj se uzdizala uz bok, drsko joj se zapativši prema dojki.

Ona je bila jednako drska, rukama mu prelazeći preko masivnih ramena i dolje, ukapajući mu prste u moćno mišićje ruku. *Moje*, pomislila je dok su mišići poskakivali i grčili se pod njezinim dodirom.

I ovo je *moje*, zaklinjala se, rukama mu obilazeći široka, čvrsta prsa. Imat će ga i zadržati ga, makar je to ubilo. Možda jest čudovište, ali je *njezino* čudovište. Neće njegove burne poljupce ni s kim dijeliti. Neće dijeliti njegovo krupno, veličanstveno tijelo. Privila se još čvršće uz njega. On se ukočio, iz dubine grla mu se oglasilo potmulo rezanje, a ruku je spustio dolje i čvrsto je ščepao za stražnjicu, privlačeći je još bliže sebi. Čak i kroz kožu rukavice i nekoliko slojeva tkanine, od njegova je odvažnog stiska osjetila kako joj koža požudno drhturi.

Poželjela je njegov dodir na svojoj nagoj puti: velike, gole, tamnolute ruke kako prelaze

GIGA

preko nje, posvuda. Grubo ili nježno, nije ju bilo briga. Sve dok ju je želio. Sve dok ju je ovako ljubio i dodirivao... kao da je posve izgladnio, baš kao i ona, kao da je se ne može dovoljno zasititi, kao što se ona njega nije mogla.

Povukao je svoje usne s njezinih i, mrmljajući nešto što je zvučalo poput na talijanskom izgovorenih kletvi, uklonio svoju vrelu ruku s njezine stražnjice.

»Makni se od mene«, promuklo je rekao.

Progutavši uzvik razočaranja, spustila je ruke, prekrížila ih u krilu i svrnula pogled u suprotnom smjeru.

Dain ju je promatrao s bijesnim beznađem.

Trebao je biti pametniji i držati se milju dalje od nje. Vjenčat će se za trinaest dana i tada će imati svoju prvu bračnu noć i nakon toga koliko poželi drugih noći da utaži svoju požudu i okonča s time. Rekao je sebi da nije važno koliko ga ona u međuvremenu proganja u mislima i muči. Izdržao je on i gore, za manju nagradu, i sigurno može izdržati još par tjedana frustracija.

Morao je to izdržati, jer mu je pred očima bio itekako živ prizor alternative: markiz od Daina nadnosi se i dašće nad svojom budućom mladenkom poput izgladnjelog psa mješanca pred mesarovim kolima. Jadno će cviljeti i lajati pred njezinim vratima danju i zavijati joj noću pod prozorom. Trčkarat će za njom do krojača i modistica i postolara i trgovaca pomodnom robom i sliniti i gundati oko nje na zabavama.

Bio je naviknut dobivati ono što je želio istoga časa kad bi to poželio i mudro zanemarivati ili odbijati ono što na taj način nije mogao imati. Spoznao je da je ne može zanemarivati ništa više nego što bi izgladnjelo pseto moglo zanemarivati dobar komad mesa.

Trebao je to shvatiti još onoga dana kada ju je upoznao, dok je oklijevao otići iz Champtoisovala dućana, nesposoban skinuti pogleda s nje.

U svakom slučaju, sada više nije bilo bijega od istine, kad je sebi — i njoj — omogućio tako ponižavajuće rječito razotkrivanje. Trebala je samo opisati komadić rublja, i već je izgubio pamet i pokušao je poharati.

»Želiš li da ti sidem iz krila?« pristojno je upitala, još uvijek gledajući ravno preda se.

»Želiš li ti?« razdražljivo je upitao.

»Ne, ovako mi je savršeno udobno«, rekla je.

Poželio je da i on može reći isto. Zahvaljujući toj maloj okrugloj stražnjici što mu se tako *udobno* ugniježdila u krilo, stegna su mu doživljavala plamene muke prokletih. Pulsiranje mu je davalo do znanja da je olakšanje tek milimetrima daleko. Samo ju je trebao okrenuti sebi i podignuti joj haljinu i...

A što se izgleda događanje nečeg takvoga tiče, mogla je jednako tako biti i u *Kini*, *gorko je* pomislio. To je bila ta nevolja s damama — jedna od bezbroj nevolja. Jednostavno nisi mogao obaviti posao onda kad poželiš. Moraš se udvarati i uvjeravati, a i onda se to mora učiniti u pristojnoj postelji. U tami.

»Onda možeš ostati«, rekao je. »Ali nemoj me više ljubiti. To je... izazovno. I nemoj mi govoriti o svojoj opravi za spavanje.«

»Vrlo dobro«, rekla je, dokono se ogledavajući oko sebe, baš kao da sjedi za stolom za čaj.

»Jesi li znao da se Shelleyeva prva žena utopila u Serpentineu?«

»Razmišlja li i moja prva žena o istome?« upitao je, nemirno je odmjeravajući.

»Ne, naravno. Genevieve kaže da je podignuti ruku na sebe zbog nekog muškarca neoprostivo netaktično. To sam samo onako, usput spomenula.«

Pomislio je kako je, unatoč mukama, prilično ugodno imati sitnu damu koja tako ugodno miriše ugniježdenu na svojem koljenu i *s njome dokono* razgovarati. *Osjetio je kako mu se*

GIGA

usne razvlače u osmijeh. Brzo je to promijenio u mrštenje. »Znači li to da si privremeno odustala od ljutnje?«

»Da.« Bacila je pogled na njegovu beskorisnu lijevu ruku, koja je tijekom njihova olujnog zagrljaja skliznula na sjedalo. »Zbilja bi morao nositi podvez, Daine. Da ne udaraš njome o stvari. Mogao bi se ozbiljno ozlijediti, a da ni ne primijetiš.«

»Dogodilo mi se to svega jednom ili dvaput«, rekao je, mršteći se na ruku. »I primijetio sam to, uvjeravam te. Osjećam sve, kao da normalno funkcionira. Ali nije tako. Ne želi se pokrenuti. Samo tako leži. I visi. Ovisno o okolnostima.« Nasmijao se. »Grize te savjest?« »Nimalo«, rekla je. »Pomislila sam te išibati bićem, ali ti to valjda ne bi ni osjetio.« Proučavao je njezinu mršavu ruku. »Za to bi trebalo mnogo više snage od one kojoj bi se mogla nadati«, rekao je. »I nikad ne bi bila dovoljno brza. Samo bih se izmaknuo i nasmijao se.«

Podigla je pogled. »Smijao bi se čak i kad bih te uspjela ošinuti. Smijao bi se i kad bi ti leđa bila rastrgana u komadiće. Jesi li se smijao nakon što sam te ustrijelila?«

»Morao sam«, bezbrižno je odgovorio. »Jer sam se onesvijestio. Smiješno.«

I moralo je biti smiješno, shvaćao je sada, istražujući spokojno sive dubine njezinih očiju. Bilo bi apsurdno zbog nje se žestiti. Za scenu u vrtu Wallingdonovih nije ona bila krivac. Počinjao je sumnjati čija bi to krivnja mogla biti. A ako su te sumnje opravdane, nije se samo ponašao odvratno, bio je i neoprostivo glup.

Zasluzio je da bude nastrijeljen. I ona je to obavila kako valja. Dramatično. Nasmiješio se, prisjećajući se. »Bilo je to uredno obavljeno, Jess. To ti moram priznati.«

»Bilo je izvrsno obavljeno«, rekla je ona. »Priznaj: briljantno planirano i izvedeno.«

Svrnuo je pogled ustranu, prema Nicku i Harryu koji su se pretvarali sneno pomirenima sa svijetom. »Bilo je vrlo dobro obavljeno«, rekao je. »Kad sada na to pomislim. Crvena i crna odjeća. Glas lady Macbeth.« Tiho se nasmijao. »Način na koji su moji odvažni drugovi poskakali od užasa kad su te ugledali. Poput gomile dama na čajanki na prizor miša.«

Pogled u kojem se čitalo da se zabavlja vratio se na nju. »Možda je vrijedilo biti nastrijeljen, samo da to vidim. Sellowby... Goodridge... u panici pred gnjevnom ženicom.«

»Nisam ja nikakva *ženka*«, oštro je rekla. »Samo zato jer si ti ogroman nespretnjaković, ne trebaš me činiti beznačajnom. Za tvoju informaciju, moj lorde Golijate, slučajno sam viša od prosjeka.«

Potapšao ju je po ruci. »Ne trebaš brinuti, Jess. Ipak ću te oženiti i uspjeti se nekako s time nositi. Zbog toga se ne trebaš uzbuđivati. Zapravo, donio sam sobom i dokaz.«

Gurnuo je ruku u duboki džep ugrađen u kočiji. Trebao mu je trenutak da pronađe paketić koji je tamo skrio, a taj je trenutak bio dovoljan da mu srce počne tjeskobno lupati.

Proveo je tri nervozna sata odabirući dar. Radije bi bio razapet na spravi za mučenje nego se vratio do broja trideset dva u Ludgate Hillu i ponovo otrpio to paklensko iskustvo. Napokon su mu prsti dohvatili sićušnu kutiju. Pa ipak, srce mu nije prestajalo lupati ni kad ju je izvukao i

nespretno joj je utisnuo u ruku. »Bolje je da je sama otvoriš«, napeto je rekao. »To je prokleta nezgrapna posao, ako ga moraš obaviti samo jednom rukom.«

Otvorila ju je, pogledavajući čas njega, a čas paketić u svojoj ruci.

Uslijedila je kratka

tišina. Osjetio je kako mu se utroba steže, a

koža postaje vlažna od znoja.

A tada: »Ah«, rekla je. »Ah, Daine.« Njegova je bespomoćna uspaničenost mrvicu popustila.

»Mi smo zaručnici«, kruto je rekao. »To je zaručnički prsten.« Prijedlozi prodavača kod

Rundella i Bridgea bili su užasni. Ka-

men koji bi bio prikladan njezinu rođendan — a Dain nije imao pojma kad joj je rođendan.

Kamen koji bi odgovarao boji njezinih očiju — kad nije bilo takva kamena, kad takav predmet nije ni postojao. Taj sluganski crv se čak usudio predložiti niz dragulja čija bi

GIGA

početna slova činila tvorila poruku: Rubin — Ametist — Dijamant — Opal — Safir — Topaz... za RADOST. Dainu je umalo došlo da povrati sve što je pojeo za doručak.

A onda, napokon, kad je već dosegnuo posljednju fazu očaja, zureći u smaragde i ametiste i bisere i opale i akvamarine i sve ostale proklete minerale koje je zlatar mogao priljepiti na prsten... tada ga je u posljednjoj od, činilo se tisuću, ladica Dain napokon pronašao.

Jedan jedini konveksno obrađen rubin, tako glatko ulašten da se činio tekućim, okružen očaravajuće savršenim dijamantima.

Rekao je sebi da ne mari hoće li joj se svidjeti ili ne. Ionako će ga morati nositi.

Otkrio je kako je puno lakše pretvarati se kad nje nema u blizini. Lakše povjerovati da je baš taj prsten izabrao jednostavno zato jer je bio najljepši. Lakše skriti u mračnoj pustoši svojega srca pravi razlog: da je to bilo odavanje priznanja, po simbolizmu jednako sladunjavu kao što bi to bilo koji zlatar predložio.

Krvavo crveni kamen za odvažnu djevojku koja mu je prolila krv. I dijamanti koji bljeskaju plamenim iskrama, jer munja je bljesnula kad ju je prvi put poljubio.

Njezin se pogled susreo s njegovim. Srebrna izmaglica joj je svjetlucala u očima. »Prekrasan je«, mekim je glasom rekla. »Hvala ti.« Svukla je rukavicu i uzela prsten iz kutije. »Ti mi ga moraš staviti na prst.«

»Moram li?« Pokušao je *da mu* se u glasu osjeti gnušanje. »Nekakva sentimentalna glupost, pretpostavljam.«

»Nema nikoga tko bi te mogao vidjeti«, rekla je.

Uzeo je prsten od nje i navukao joj ga na prst, a zatim brzo povukao ruku, bojeći se da će ona primijetiti kako drhti.

Okrenula je ruku na jednu i na drugu stranu i dijamanti su zasjali. Nasmiješila se.

»Barem ti pristaje«, rekao je on.

»Savršeno.« Okrenuvši glavu, poklonila mu je jedan brzi poljubac u obraz, a onda se hitro vratila na svoje sjedalo. »Hvala ti, Belze-bube«, veoma blago je rekla.

Njemu se srce bolno stegnulo. Dohvatio je uzde. »Bolje nam je otići odavde prije nego započne pomodni stampedo«, rekao je vrlo hrapavim glasom. »Nick! Harry! Sad se možete prestati igrati mrtvaca.«

A mogli su se pretvarati u bilo što. Trenirao ih je cirkuski konjušar i voljeli su izvoditi sve, odmah se odazivajući suptilnim zapovijedima za koje je Dainu trebalo tri dana da ih nauči od njihova prethodnog gospodara. Premda je znao kako sve to djeluje, čak je i njemu ponekad bilo teško prisjetiti se da reagiraju na određeni pokret uzdama ili promjenu tona glasa, a ne na njegove riječi.

U svakom slučaju, najdraža im je bila predstava koju su odigrali na putu za Hyde Park i on im je dopustio da je izvedu opet, za vrijeme cijelog puta natrag. To je njegovoj vjerenici odvuklo pažnju od njega, i usmjerilo je na molitve da se živa vrati pred prag kuće njezine tete. S Jessicom tako zaokupljenom, Dain je imao dovoljno vremena da opet povrati uzdrman spokoj i svojem razboru prepustiti da zbroji dva i dva, kako je trebao učiniti i tjednima ranije. Bilo je šestero svjedoka, bio je rekao Herriard.

Sada se Dain pokušao prisjetiti njihovih lica. Vawtry, da, posve užasnutog izgleda. Rouvier, čovjek kojega je Dain javno posramio. Dva Francuza za koje se sjećao da ih je mnogo puta vidao u *Vingt-Huitu*. I dvije Francuskinje, jedna od njih njemu posve nepoznata. Druga je bila Isobel Callon, jedna od najopakijih pariških naklapača... i jedna od najdražih družica Francisa Beaumonta.

Što je Jessica rekla te noći? Nešto o tome kako bi ogovaranja prestala da nije onako upala u njegovu kuću.

Ali možda i ne bi prestala, prisjetio se Dain. Možda je zanimanje javnosti za njegov odnos s gospođicom Trent nabujao do bezumnih

razmjera jer je netko ta ogovaranja poticao. Možda je netko sam širio glasine i poticao

GIGA

sklapanje oklada, znajući da će zbog tih glasina Belzebub podivljati.

Beaumont je samo trebao došapnuti pravu riječ pravoj osobi. Na primjer, Isobel Callon. Ona će sa zadovoljstvom prigrabiti tu poslasticu i od nje stvoriti pravu kampanju. Neće je za to trebati previše hrabriti, jer je i ona mrzila Daina. A onda, kad sjeme bude posijano, Beaumont se mogao vratiti u Englesku i uživati u svojoj osvetti sa sigurne udaljenosti... i umirati od smijeha kad pristignu pisma od prijatelja, opisujući do pojedinosti posljednja zbivanja u drami Dain protiv Trenta.

Kad mu se ta sumnja prvi put rodila, Dain je pomislio da je nestvarna, proizvod njegova uznemirenog uma.

Sad mu se činila mnogo stvarnijom od bilo kojeg drugog objašnjenja. Pojašnjavala je u najmanju ruku razloge zašto je inače ravnodušni Pariz postao tako opsjednut s nekoliko susreta jednog ružnog Engleza s jednom lijepom Engleskinjom.

Dobacio je pogled Jessici.

Ona je pokušavala ne obraćati pažnju na Nickovu i Harryevu izvedbu Atova Smrti, usredotočujući se na svoj zaručnički prsten. Nije navukla natrag rukavicu. Okretala je ruku čas na jednu, čas na drugu stranu, tjerajući dijamante da zasjaje duginim bojama.

Prsten joj se svidio.

Kupila je crvenu svilenu noćnu košulju, izvezenu crnim. Za svoju prvu bračnu noć Uzvratila mu je poljubac i dodirnuta ga. I činilo se da joj ne smeta to što nju ljube i dodiruju. Ljepotica i Zvijer. Tako bi to nazvao Beaumont, nitkov otrovnog jezika.

Ali za trinaest dana ta će Ljepotica biti markiza od Daina. I leći će u postelju Zvijeri. Naga.

A tada će Dain činiti sve za čime umire, činilo se, već cijelu vječnost. Tada će biti njegova i nijedan je drugi muškarac neće smjeti dotaknuti jer pripada ekskluzivno i samo njemu.

Istina, za cijenu kojom je platio to »ekskluzivno vlasništvo« mogao je kupiti cijeli Portugal. S druge strane, ona jest bila vrhunska kvaliteta. Dama. Njegova dama.

I bilo je lako moguće da Dain sve to duguje podmuklom, pokvarenom, kukavičkom, pakosnom Francisu Beaumontu.

U kojem bi slučaju, odlučio je Dain, bilo besmisleno — jednako kao i gubitak energije koju bi bilo bolje sačuvati za prvu bračnu noć — odvesti Beaumonta negdje ustranu i smrviti ga u vrlo sitne komadiće.

Zapravo, Dain mu je umjesto toga trebao zahvaliti.

Ali opet, markiz od Daina nije bio pretjerano uglađen.

Odlučio je kako ta svinja ne zavrjeđuje da se s njime gnjavi.

Deset

U vedro nedjeljno jutro jedanaestoga dana svibnja godine Gospodnje tisuću osamsto dvadeset osme, markiz od Daina stupio je pred svećenika u Svetom Juraju, na trgu Hanover, s Jessicom, jedinom kćeri pokojnog baroneta, lorda Reginalda Trenta.

Nasuprot općim očekivanjima, krov se nije urušio kad je lord Dain stupio u sveto zdanje i nijednom tijekom obreda nije sijevnula munja. Čak ni na kraju, kad je svoju mladu podigao u naručje i poljubio je tako čilo da je ispustila svoj molitvenik, nikakva grmljavina groma nije potresla zidove Svetog Jurja, prema se nekoliko starijih dana obeznanilo.

Kao posljedica toga, uvečer toga dana gospodin Roland Vawtry je Francisu Beaumontu uručio mjenicu na iznos od tri stotine funta. Gospodin Vawtry je prethodno potpisao i uručio mjenice na različite iznose i lordu Sellowbyu, kapetanu Jamesu Burtonu, Augustusu Tolliveru i lordu Avoryu.

Gospodin Vawtry nije znao gdje i kako će nabaviti novac za pokriće tih mjenica. Jednom je, desetljeće ranije, otišao do zelenaša. A to je ukratko rečeno funkcioniralo, naučio je to — a taj ga je nauk koštao dvije godine bijede — tako da, ukoliko ti oni posude pet stotina funta, natrag moraš vratiti tisuću. Radije bi si prosvirao glavu nego li ponovio to iskustvo.

Bio je bolno svjestan da ne bi imao problema s pokrivanjem svojih dugova časti da nije nagomilao tolike druge prije svoga odlaska iz Pariza. Danas uopće ne bi imao dugova, s jadam u srcu se prisjećao, da je u Parizu naučio svoju lekciju i počeo se kloniti oklada oko bilo čega, uključujući Daina.

A okladu je dobio točno jednom, a i to nije bila bog zna kakva pobjeda. Izgubio je dvije stotine funta u korist Isobel Callon kad je ostajala pri tome da je Dain namamio gospođicu Trent u vrt lady Wallingdon kako bi tamo s njome vodio ljubav.

Vawtry je taj novac jednostavno povratio kad je Dain, nasuprot Isobelinim samouvjerenim predviđanjima propustio, nakon što je uhvaćen na djelu, odigrati ulogu kavalirskog seljačine. Barem je jednom postupio sebi nalik.

Ali, na nesreću po Vawtryeve financije, to se dogodilo samo jednom. Jer niti tjedan dana iza toga, nakon što se zakleo da gospođicu Trent ne bi uzeo niti da mu je posluže na pladnju od čistog zlatna — nakon što ga je ta neshvatljiva žena *nastrijelila* — Dain je ušetao kod Antoinesa i hladnokrvno objavio svoje zaruke. Rekao je da je netko mora oženiti jer je ona javna ugroza, a on misli kako je jedini dovoljno krupan i opak da njome može upravljati. Zlovoljno se pitajući tko je kime ovdje upravljao, Vawtry se s Beaumontom smjestio za stol u uglu restorana sa specijalitetima od školjaka u Vinegar Yardu, s južne strane kazališta Drury Lane.

Nije to bila neka previše elegantna gastronomska ustanova, ali Beaumont joj je bio sklon jer je bila omiljeno utočište umjetnika. A bila je i vrlo jeftina, zbog čega joj je toga časa bio sklon i Vawtry.

»Dakle, čujem da vam je Dain priredio cijelu predstavu«, rekao je Beaumont nakon što im je konobarica napunila čaše. »Izbezumio svećenika. Smijao se dok je mladenka izgovarala svoje zavjete. I umalo joj smrskao čeljust ljubeći je.«

Vawtry se mrštio. »Bio sam siguran da će Dain zavlačiti do zadnjeg časa, a onda glasno objaviti >Ne prihvaćam. < I nasmijati se i izići istim putem kojim je i došao,«

»Mislio si da će se prema njoj odnositi kao i prema ostalim ženama«, rekao je Beaumont.

»Očito si zaboravio da su sve te ostale žene bile drolje i da su u Dainovu aristokratskom rječniku drolje samo seljačke djevojčure koje treba povaliti i zaboraviti. Ovo je posve drukčija situacija, Vawtry. Volio bih da si to uvidio.«

Vawtry je sada uviđao. I sad mu se to činilo tako očiglednim da nije mogao vjerovati kako to i sam nije shvatio stoljećima prije. Dama. Posve drukčija vrsta.

»Da sam uvidio, ti bi sada bio siromašniji za tristo funta«, rekao je bezbrižnim glasom, ali

GIGA

teška srca.

Beaumont je podigao svoju čašu i dobro je proučio prije nego je otpio jedan oprezan mali gutljaj. »Pitko«, rekao je, »ali jedva.«

Vawtry je iz svoje čaše povukao vrlo dugačak gutljaj.

»Zapravo, ono što ja možda želim«, nastavio je Beaumont nakon trenutka Šutnje, »jest da sam znao sve činjenice. Sada bi sve bilo drukčije.«

Namršteno je spustio pogled na stol. »Da sam tada znao istinu, mogao sam ti barem nešto došapnuti. Ali nisam znao jer mi moja žena ništa ne govori. Shvaćаш, doista sam vjerovao da gospođica Trent nema ni prebijenog novčića. Sve do sinoć, kada me je jedan prijatelj umjetnik koji procjenjuje crteže za Christies razuvjerio u to.«

Vawtry je nemirno pogledao svoga prijatelja. »Kako to misliš? Svi znaju da sestra Bertiea Trenta nema ni pera kojim bi mahala, zahvaljujući upravo njemu.«

Beaumont se brzo osvrnuo uokolo. A onda je, nagnuvši se preko stola, nastavio tihim glasom. »Sjećаш se one pljesnive male slike o kojoj nam je Dain pričao? One koju je kučka od Champtoisa dobila za deset sua?«

Vawtry je kimnuo glavom.

»Pokazalo se da je to ruska ikona, i to jedan od najboljih i naj-neobičnijih radova škole Stroganov koji postoje.«

Vawtry ga je blijedo gledao.

»Kasno šesnaesto stoljeće«, pojasnio je Beaumont. »Radionica i za izradu ikona koju je otvorila porodica Stroganov, ruski plemići. Umjetnici su slikali minijature za domaću upotrebu. Vrlo delikatan, naporan rad. Skupi materijali. Ovih dana na vrlo visokoj cijeni. Njezina je izrađena od zlatnih listića. Okvir je čisto zlato, optočeno dragocjenim draguljima.«

»Očito vrijedna više od deset sua«, rekao je Vawtry, trudeći se da mu glas ostane miran.

»Dain jest rekao da je oštroumna.« U dva je gutljaja ispraznio svoju čašu i iznova je napunio. Krajem oka je primijetio kako im konobarica prilazi s njihovim jelom. Poželio je da požuri. Nije želio čuti ništa više.

»Vrijednost joj, naravno, ovisi o tome koliko je cijeni posjednik«, nastavio je Beaumont. »A ja bih rekao: najmanje tisuću petsto funta. Na dražbi najvjerojatnije i nekoliko puta više. Ali poznajem najmanje jednoga Rusa koji bi za nju prodao i vlastitog prvorođenca. Deset, možda i dvadeset tisuća.«

Lady Granville, kći vojvode od Sutherlanda, svojem je mužu donijela miraz od dvadeset tisuća funta.

Takve žene, kćeri plemića najvišeg reda, bile su daleko izvan Vawtryeva dosega, skupa sa svojim ogromnim mirazima. S druge strane, gospođica Trent, kći beznačajnog baruneta, pripadala je istoj klasi provincijske vlastele kojoj je pripadao i sam Vawtry.

Sada je uvidio da je imao savršenu prigodu pozabaviti se oko nje, nakon što ju je Dain javno uvrijedio i ponizio. Tada je bila ranjiva. Umjesto što joj je samo dodao svoj kaput, Vawtry je mogao odigrati ulogu kavalirskog viteza. Mogao je, u tom slučaju, on danas s njome stajati pred svećenikom.

Tada bi ikona bila njegova, a mudri Beaumont bi mu mogao pomoći da je pretvori u gotov novac... spreman za ulaganje. Roland Vawtry mogao se skrasiti s dovoljno lijepom ženom i živjeti u mirnoj udobnosti, ne oviseći više o Gospodi Sreći — ili, još pobliže rečeno, o mušicama markiza od Daina.

Umjesto toga, Roland Vawtry je bio pet tisuća funta u dugu. Premda to prema standardima nekih ljudi nije bilo puno, po njegovim se jednako moglo raditi i o milijunima. Nisu ga brinuli trgovci kojima je dugovao, ali bio je duboko zabrinut zbog mjenica koje je uručio svojim prijateljima. Ako ih uskoro ne isplati, više neće imati prijatelja. Džentlmen koji ne isplati svoje dugove časti više se nije smatrao džentlmenom. A takvi su izgledi za njega bili još

GIGA

bolniji od prijatnji zelenaša ili zatvora za dužnike.

Svoj je položaj nalazio očajnim.

Određeni ljudi mogli su mu reći da Francis Beaumont tudi očaj može nanjušiti na dvadeset koraka i sebi priuštiti veliko zadovoljstvo još većim pogoršanjem takvog stanja. Ali tih mudrih osoba nije bilo u blizini, a Vawtry nije bio previše inteligentan momak.

Sukladno tome, do vremena kad su dovršili svoje jelo i ispraznili pola tuceta boca jedva pitkog vina, gospodin Beaumont je već iskopao svoju jamu i gospodin Vawtry je poslušno naglavce u nju upao.

Oprilike u vrijeme dok se Vawtry strmoglavljavao u jamu, pozadina nove markize od Daina ukazivala je na *simptome* jake *ukočenosti*.

Sjedila je sa svojim mladoženjom u elegantnoj crnoj putnoj kočiji u kojoj su se vozili još od jedan sat popodne, nakon što su napustili svoje goste na vjenčanom doručku.

Za čovjeka koji je na brak i ugledno društvo gledao s potpunim prijezirom i gnušanjem, on se ponašao začudno razdragano. Zapravo, činilo se da sve što se zbivalo nalazi krajnje zabavnim. Triput je od uzdrhtalog svećenika zatražio da govori glasnije kako prisutni ne bi ništa propustili. Dain je velikom šalom smatrao i cirkusku točku ljubljenja svoje mladenke. Čudo je što je nije prebacio preko ramena i iznio je iz crkve poput vreće krumpira.

A da jest, prijekorno je razmišljala Jessica, još uvijek bi uspijevao u svakom pogledu izgledati kao aristokrat. Ili prije kao neki vladar. Spoznala je da Dain posjeduje krajnje visoko mišljenje o svojem društvenom položaju, pri čemu uobičajena društvena ljestvica nije igrala baš nikakvu ulogu.

Njezinoj je teti svoja gledišta neuvijeno pojasnio nedugo nakon što je Jessici poklonio onaj srceparajući vjerenički prsten. Nakon što je Jessicu odveo kući i sat vremena proveo u njezinoj gostinjskoj sobi pažljivo pregledavajući njezine popise i jelovnike i druge svadbene gluposti, otprovio ju je iz sobe i u četiri oka popričao s tetom Louisom. Pojasnio joj je kako se valja odnositi prema budućoj markizi od Daina. Posve jednostavnim riječima.

Jessicu nitko ne smije gnjaviti i nitko joj ne smije proturječiti. Ona nikome nije odgovorna osim Dainu, a on ne odgovara nikome do li kralju, a i to samo ako je dobrog raspoloženja. Sljedećeg je dana Dainov osobni tajnik pristigao s parom slugu i sve preuzeo u svoje ruke. Nakon toga je Jessici preostalo jedino povremeno izdati pokoju zapovijed i navikavati se na to da se prema njoj odnose kao prema krajnje dragocjenoj i delikatnoj, sveznajućoj i općenito savršenoj princezi.

Premda se tako nije ponašao i njezin suprug.

Putovali su već više od osam sati i, premda su često zastajali radi promjene konja, to nije potrajalo ni sekundu više od one minute ili dvije koliko je dostajalo da zamjena bude obavljena. U Bagshotu je, negdje oko četiri sata, morala otići na nužnik. Vrativši se, zatekla je Daina kako nestrpljivo šeće ispred kočije, s džepnom urom u ruci. Oštro joj je prigovorio jer je taj zov prirode potrajao pet minuta dulje nego je konjušarima trebalo da raspregnu četiri konja i upregnu četiri svježa.

»Muškarac«, strpljivo mu je odgovorila, »samo treba raskopčati dugmad na hlačama i nekamo naciljati, i stvar je gotova. Međutim, ja sam žena i niti su mi odvodne cijevi, a ni odjeća tako susretljivi.«

Nasmijao se, ugurao je u kočiju i rekao joj da je paklenska muka, ali ona je tako rođena, zar nije? — obzirom da se rodila kao žensko. Svejedno, kad se drugi put trebala olakšati, nekoliko milja prije Ando-vera, gundajući joj je rekao da ne treba žuriti. Vrativši se, zatekla ga je kako strpljivo ispija vrč piva. Smijući se, ponudio je i njoj gudjaj i još se žešće nasmijao kad je iskapila cijeli decilitar i po koji mu je bio ostao.

»To je bila pogreška«, rekao je nakon što su se opet našli na cesti. »Sada ćeš željeti stati kod svakog svratišta odavde do Amesburya.«

To je vodilo nizu šala o nužnicima i noćnim posudama. Jessica nikad prije nije shvaćala zašto

GIGA

muškarci takve anegdote nalaze tako prokleta urnebesno smiješnima. Ali sada je i sama otkrila da mogu biti savršeno smiješne ako ih pripovijeda neki đavolski mudar pripovjedač. Toga se trena upravo oporavljala od posve nezrelog napada takve provale smijeha. Dain se zavalio u sjedalu koje je, po običaju, gotovo cijelo zauzeo. U kutovima napola sklopljenih očiju pojavile su mu se bore, a oštra se crta usta pretvorila u ljupko izvijen osmijeh.

Poželjela se naljutiti na njega jer ju je tjerao na tako neumjeren smijeh svojim krajnje djetinjastim pričama. Ali nije mogla. Izgledao je tako zadivljujuće zadovoljan samim sobom. Jadnica, bila je prisiljena Belzebuba držati *zadivljujućim*, ali pomoći nije bilo. Poželjela je uspeti mu se u krilo i prekriti mu podmuklo lice poljupcima. Uhvatio ju je kako ga proučava. Ponadala se da ne izgleda toliko opijenom kako se osjećala. »Je li ti neudobno?« upitao je.

»Leđa i udovi su mi posve odumrli«, rekla je, odmičući se mrvicu dalje od njega. Premda uzmaka nije bilo, čak ni u ovoj kočiji koja je bila prostranija od one dvokolice. Još uvijek je u njoj bilo samo jedno sjedalo, i priličan komad njega. Ali zrak je s večeri postao znatno hladniji, a on je bio veoma topao.

»Trebala si zatražiti da malo izideš i protegneš noge kad smo stali u Weyhillu«, rekao je.

»Nećemo se više zaustavljati sve do Ame-sburya.«

»Jedva sam i primijetila Weyhill«, rekla je ona. »Pripovijedao si jednu od najimbecilnijih anegdota koju sam ikad čula.«

»Da je bila samo malo manje imbecilna, ne bi je ni čula«, rekao je. »A ovako si se baš slatko smijala.«

»Nisam ti htjela povrijediti osjećaje«, rekla je. »Mislila sam da me želiš impresionirati pokazivanjem krajnjih granica svoje inteligencije.«

Uzvratio joj je zlim cerekanjem. »Kad te poželim *impresionirati*, moja damo, inteligencija s time neće ništa imati.«

Stoički je podnijela njegov pogled, premda joj se utroba vatreno uskomešala. »Nedvojbeno si time mislio na prvu bračnu noć«, pribra-

no je rekla. »Na > pravo snošaja < za koje si platio tako lihvarsku cijenu.

Pa, bit će me posve lako impresionirati, obzirom da si ti stručnjak, a ja to nikad nisam činila, niti jednom.«

Podmukao osmijeh mu je malo splasnulo. »Ipak znaš sve o tome. Nisi bila nimalo zbunjena onim što dama i gospodin na džepnoj uri tvoje bake čine. I čini se da imaš savršeno dobre spoznaje o tome što je droljama posao činiti.«

»Postoji razlika između intelektualnog znanja i praktičnog iskustva«, rekla je. »Priznat ću da sam zbog tog posljednjeg mrvicu zabrinuta. Pa ipak, ti nemaš nikakvih skrupula i sigurna sam da te neće biti stid poučiti me.«

Jessica se ponadala da neće biti previše nestrpljiv u tome. Inače je brzo učila i bila je sigurna da je u stanju otkriti kako mu ugoditi. Ako joj bude za to pružio šansu. Samo ju je to uistinu brinulo. Bio je navikao na profesionalke koje su bile uvježbane da zadovolje. Lako bi mu njezino neznanje moglo postati dosadno i razdražujuće i mogao bi je napustiti kako bi potražio ženu koja je manja... gnjavaža.

Znala je da je odvodi u Devon kako bi je ostavio tamo nakon što je se zasiti.

Znala je da se ona svim srcem nada nečemu većem.

Veći dio svijeta — osim, zasigurno, možda šačice gostiju na vjenčanju — vidio je u njemu čudovište, a njezino vjenčanje za Kugu i Koleru Ballistera kao nešto tek mrvicu blaže od smrtne kazne. Ali nije bio čudovište kad ju je držao u naručju. I zato se Jessica nije mogla prestati nadati u barem nešto više od toga. I nadajući se, bila je odlučna sve pokušati.

Njemu je pogled skliznuo ustranu. Trljao je palcem koljeno i mrštio se kao da mu se neki nabor imao drskosti pojaviti na hlačama.

GIGA

»Mislim da je bolje taj razgovor ostaviti za kasnije«, rekao je. »Nisam... K vragu, mislio sam da je barem to posve jednostavno. Pa nije to neko natjecanje za prvoga na sveučilištu u klasičnim znanostima ili matematici.«

Jedino za prvu u njegovu crnom srcu, pomislila je.

»Kad nešto činim, želim to činiti kako valja«, rekla je. »Zapravo, uvijek želim biti najbolja. Užasno težim natjecanju, shvaćаш. Možda je to stoga što sam se morala nositi s toliko dječaka. Morala sam svoga brata i rođake u svemu pobjeđivati, uključujući sportove, inače me ne bi poštovali.«

On je podigao pogled — ne prema njoj, već kroz prozor kočije. »Amesbury«, rekao je. »Već je prokleta bilo i vrijeme. Umirem od gladi.«

A Kuga i Kolera Ballistera toga trenutka je zapravo bio užasnut.

Svojom prvom bračnom noći.

Sad je, kad je već bilo prekasno, uvidio svoju pogrešku.

Da, znao je da je Jessica djeвица. Teško je to mogao zaboraviti, kad je to bio jedan od najponižavajućih aspekata cijele situacije: jedan od najvećih europskih razvratnika pokleknuo je pred engleskom usidjelicom.

Znao je da je ona djeвица, jednako kao što je znao da su joj oči boje dartmurske magle i promjenjive poput vremena na tim varljivim prostranstvima. Znao je to jednako kao što je znao da joj je kosa svileni mlaz, a koža pjenasti baršun. Znao je to i ta je spoznaja bila ugodna kad je s visine promatrao svoju mladenku dok je stajala pred svećenikom. Nosila je srebrnosivi plašt, a obraze joj je bilo oblilo blago rumenilo, i nije bila samo najljepše stvorenje koje je ikad vidio, već je bila i posve neukaljana. Znao je da je nitko prije njega nije imao, da je samo njegova i ničija više.

Znao je i da će s njome leći u postelju. Dovoljno dugo je i često o tome maštao. Štoviše, čekajući, kako se činilo, šest ili sedam cijelih vječnosti, odlučio je to učiniti kako priliči, u otmjeno namještenom prenoćištu, u velikoj, udobnoj postelji s čistom posteljinom, nakon ukusne večere i nekoliko čaša dobrog vina.

Nekako mu je promaknulo uzeti u obzir što djevičanstvo znači, pored netaknutosti. Nekako mu je u svim tim uzavrelim maštanjima izmakao jedan ključan čimbenik: nije bilo niza ljudi koji su mu prethodili kako bi mu olakšali put. Morao je taj put sam probijati.

A to je upravo bilo ono Čega se bojao: da će je skršiti.

Kočija se zaustavila. Potiskujući očajnički poriv za vrisne kočijašu neka nastavi voziti — najbolje sve do Sudnjeg Dana — Dain je pomogao svojoj ženi izići van.

Prihvatila je njegovu ruku kad su krenuli prema ulazu. Rukavicom obavijena ruka nikad joj se nije činila tako malenom kao toga časa.

Uporno je tvrdila da je viša od prosjeka, ali to nije nimalo kura-žilo čovjeka velikog poput kuće koji će je vjerojatno pritisnuti istom takvom težinom kad jednom legne na nju.

Smrvit će je. Nešto će slomiti, rastrgnuti nešto. I ako nekako uspije ne ubiti je i ako je taj doživljaj ne pretvori u blebetavu luđakinju, pobjeći će vrišteći od njega ako je ikad više pokuša dotaknuti.

Pobjeći će, i više ga nikad neće poljubiti i zagrliti ga i...

»Dakle, dabogda crkao i opet oživio — ovo ili je teglenica s ugljenom ovamo zalutala, ili je to Dain.«

Hrapavi glas trgnuo je Daina natrag u stvarnost i u zaboravljeno okruženje u kojem se nalazio. Ušao je u svratiste a da to nije ni primijetio niti čuo vlasnikovu dobrodošlicu odsutna uma i s istom se rastresenošću zaputio za svojim domaćinom prema stubištu što je vodilo do odaja koje je Dain rezervirao.

A niz stubište je silazio vlasnik onog glasa: njegov stari školski drug iz Etona, Mallory.

Odnosno, sada već vojvoda od Ainswooda. Prethodni vojvoda je u dobi od samo devet godina

GIGA

godinu dana ranije pao žrtvom difterije. Dain se prisjetio potpisivanja pisma sućuti koje je njegov tajnik napisao majci i taktički združenih izraza sućuti i čestitke Malloryu, rođaku preminuloga. Dain se nije opterećivao činjenicom da je taktičnost kad je u pitanju bio Vere Mallory bila uzaludna.

Dain ga nije vidio od Wardellova pogreba. Njegov je bivši školski drug tada bio pijan, a pijan je bio i sada. Ainswoodova crna kosa sličila je masnom štakorskom leglu, oči su mu bile izbuljene i krvave, a vilica gruba, obrasla barem dva dana nebrijanom bradom.

»Ainswoode«, rekao je, pristojno mu kimnuvši glavom na pozdrav. »Kakvo dražesno iznenađenje.«

»Teško se to može nazvati iznenađenjem.« Ainswood se bučno spustio nekoliko stuba niže.

»Potpuno si me oborio s nogu. Kad sam te posljednji put vidio, rekao si da se nipošto više nećeš vraćati u Englesku i, ako itko drugi poželi da mu prisustvuješ na pogrebu, da mu je bolje krepiti u Parizu.« Krvavi mu je pogled tada pao na Jessicu i nacerio se na način koji je Dain procijenio nesnosno opscenim. »Dakle, blagoslovljen bio ako se pakao nije potpuno zaledio. Daine, nisi se samo vratio u Englesku, nego k tome putuješ i s komadićem muselina.« Veze koje su sputavale Dainovo strpljenje počele su popuštati. »Neću pitati u kakvoj si to pustinjačkoj špilji živio kad ne znaš da sam već mjesec dana proveo u Londonu i da sam se jutros vjenčao«, rekao je hladnim glasom, osjećajući kako mu se utroba prevrće. »Ova *dama* slučajno je *moja* dama.«

Okrenuo se Jessici. »Madam, imam nepouzdanu čast predstaviti vam...«

Vojvodin glasan grohot ga je prekinuo. »Oženio?« uzviknuo je. »Brzo, ispričaj mi još jednu šalu. Može biti ti je ova rajska ptica sestra. Ili, još bolje, tvoja prateta Mathilda.«

Kako je svaka školovana žena znala da je »rajska ptica« istoznačnica za »bludnica«, Dain nije dvojio kako je njegova supruga bila svjesna da su je upravo uvrijedili.

»Ainswoode, upravo si me nazvao lažljivcem«, rekao je zlokobno tihim glasom. »Oklevetao si moju damu. Dvaput. Dajem ti točno deset sekunda da sročiš neku ispriku.«

Ainswood je načas zurio u njega. A onda se nacerio. »Oduvijek si bio dobar u srčanosti i zastrašivanju, moj momče, ali ovaj ti trik neće proći. Prepoznajem ja psinu kad je ugledam. Gdje si posljednji put glumila, golubice moja?« upitao je Jessicu. »U Kraljevu kazalištu, na Haymarketu? Shvaćaš, uopće te ne vrijeđam. Mogu ti reći da si iznad njegove uobičajene robe s Covent Gardena.«

»To je tripot«, rekao je Dain. »Gostioničaru.«

Njihov se domaćin, koji je u međuvremenu ustuknuo u mračan kut hodnika, dovukao do njih.

»Gospodine?«

»Molim vas, odvedite damu do njezine odaje.«

Jessica mu je zakopala prste u ruku. »Daine, tvoj prijatelj je tek napola pri svijesti«, šapnula je. »Zar ne možeš...«

»Gore«, rekao je on.

Uzdahnula je, ispustila mu ruku i učinila što je od nje tražio.

Pratio ju je pogledom dok nije prošla okretište. Tada se okrenuo vojvodi koji je još uvijek zurio za njom, s izrazom lica koji je jasno pokazivao njegove nepristojne misli.

»Vrhunski komad«, rekla je njegova milost, oktenuvši mu se i namignuvši. »Gdje si je pronašao?«

Dain ga je ščepao za ovratnik i gurnuo ga uza zid. »Ti glupi, prljavi komadu konjske balege«, rekao je. »Dao sam ti priliku, *cretino*. A sada ti moram slomiti vrat.«

»Tresem se od straha«, rekao je Ainswood, a zamagljene oči su mu bljesnule nanjušivši borbu. »Dobivam li mladicu ako pobijedim?«

Kratko vrijeme iza toga, gluha na prosvjede svoje sluškinje, Jessica je stajala na balkonu koji je gledao na dvorište gostionice.

»Moja damo, preklinjem vas da se sklonite odade«, molila ju je Bridget. »To ne pristoji vašoj

GIGA

visosti. Pozlit će vam, znam da hoće, i to na prvu bračnu noć.«

»Vidjela sam ja borbe i prije«, rekla je Jessica. »Ali nikad zbog mene. Premda ne očekujem da će načiniti previše štete. Računam da su podjednaki. Dain je krupniji, naravno, ali se mora boriti samo jednom rukom. A Ainswood nije samo dobro građen, već je i dovoljno pijan da više ništa ne osjeća.«

Kamenom popločano dvorište pod njima brzo se punilo ljudima, nekima odjevenim samo u spavačice i sa spavaćim kapama na glavama. Vijest se brzo proširila i malo je muškaraca moglo odoljeti primamljivoj tuči. I to ne bilo kakvoj tuči, jer protivnici su bili pripadnici najvišeg plemićkog reda. Ovo je bila rijetka prigoda za ljubitelje boksanja.

Okolo svakoga od njih se okupio krug navijača. Pola tuceta pristojno odjevene gospode okupilo se oko Daina. Nudili su mu uobičajene glasne i kontradiktorne savjete dok je Dainov sluga Andrews pomagao svojem gospodararu da skinje gornju odjeću.

Bridget je tiho vrisnula i leđima se oduprla o vrata balkona. »Neka nas Nebo sačuva — pa oni su *goli*.«

Jessicu nije bilo briga za *njih*. Pogled joj je počivao na samo jednom muškarcu, a taj joj je, onako gol do pojasa, oduzimao dah.

Plamen baklji svjeducao je na glatkoj maslinastoj koži, preko širokih ramena i snažnih bicepsa, i ljupko se prelijevao preko oštih uglova i gipkih oblina njegovih grudiju. Okrenuo se, otkrivajući njezinu smetenom pogledu glatka široka leđa što su sjajila poput crnog mramora, isklesana u jasnim crtama kostiju i ustalasanih mišića. Mogao je biti oživjeli mramorni rimski adet.

Utroba joj se zgrčila, a poznata vrućina što ju je prožimala bila je pulsirajuća mješavina žudnje i ponosa.

Moj, pomislila je, i ta je *pomisao* bila bolna, gorkoslatka, *misao* nade i očaja u jednome. Bio je njezin imenom, i po crkvenom i po svjetovnom zakonu. Ali nijedan ga zakon nije mogao učiniti istinski, potpuno njezinim.

Za to će se trebati dugo i tvrdokorno boriti.

Pijani je Ainswood, skrušeno je pomislila, imao više izgleda za pobjedu od nje. S druge strane, nije se činio previše inteligentnim, a njezina je borba zahtijevala pamet, a ne mišiće. Jessici pameti nije nedostajalo, a onaj prizor dolje, od kojega joj je dolazila slina na usta, bio je više nego dovoljna motivacija.

Promatrala je kako jedan od ljudi učvršćuje Dainovu lijevu ruku u improvizirani podvez. A zatim su dva protivnika stali jedan nasuprot drugome, na dohvata ruke.

Dat je znak.

Ainswood je istom divlje nasrnuo na svoga *protivnika*, *spuštene* glave i široko zamahujući šakama. Dain se uz osmijeh povukao, bezbrižno izbjegavajući pljusak udaraca, jednostavno puštajući vojvodu da nasrne što je jače mogao.

Ali koliko god jako nasrnuo, nije stigao nikamo. Dain je bio lagan na nogama, munjevitih refleksa — kakvi su i morali biti, jer Ainswood je unatoč pijanstvu bio iznenađujuće brz.

Svejedno, Dain mu je prepustio da ga zabavno proganja. Udarac za udarcem koji *su* se činili posve preciznima pogađali su samo zrak, dovodeći vojvodu do ludila.

Još je snažnije nasrnuo, unijevši još više snage u napad, pokušavajući udariti iz svakog kuta. Jedan je udarac očešao Dainovu ruku. A tada je uslijedio oku jedva primjetan pokret i glasno *tras!* I Ainswood je posrnuo unatrag, raskrvavljenog nosa.

»Tako mi svega, ravno u nos«, promrmljala je Jessica. »A uopće *nisam* vidjela udarac. Kao ni njegova milost, sigurna sam.«

Raskrvavljen ali nepokoleban, Ainswood se nasmijao i krenuo u novi ustrajan napad.

Dotad je Bridget ponovo stajala uz bok svoje nove gospodarice. »Neka nam se Bog smiluje«, rekla je, okruglog lica namrštenog od gnušanja. »Zar *jedan* udarac *nije dovoljan*?«

»Oni tako ne misle.« Jessica je opet pažnju usmjerila na borbu. »Želim reći, sve do kraja. Ah,

GIGA

dobar potez, Daine«, uzviknula je kad je moćna desnica njezina lorda tresnula vojvodu u bok. »To je ono što mu treba. U tijelo, dragi. Klipanu je glava tvrda poput nakovnja.« Srećom, njezini se uzvici nisu mogli čuti u općoj galami okupljenih gledatelja, jer Daina je mogao omesti — s nesretnim posljedicama — taj krvožedni savjet njegove nježne supruge. U svakom slučaju, očito je i sam došao do istog zaključka i jedan-dva-tri okrutna udarca u tijelo napokon su oborili Ainswooda na koljena. Dvojica su pohitali uspraviti njegovu milost na noge. Dain se odmaknuo.

»Predaj se, Ainswoode«, viknuo je netko iz kruga Dainovih navijača.

»Aha, prije nego te *doista* ozlijedi.«

S mjesta na kojem je stajala, Jessica nije mogla procijeniti koliku je štetu Dain načinio. Uokolo je bilo proliveno poprilično mnogo krvi, ali krvarenje iz nosa znalo je biti obilno. Ainswood se uspravio, ljuljajući se na nogama. »Samo naprijed, Nosino«, rugao se, teško dišući. »Još nisam svršio s tobom.« Nespretno je zamahnuo šakama.

Dain se prignuo, krenuo naprijed, u nekoliko brzih pokreta odmahnuo razmahale ruke i sručio šaku u trbuh svoga protivnika.

Vojvoda se presavio poput krpene lutke i počeo padati unatrag. Srećom, njegovi su prijatelji brzo reagirali, dohvativši ga samo trenutak prije nego mu je glava udarila o kamene ploče. Kad su ga uspravili u sjedeći položaj, glupo se nacerio Dainu. Niz lice vojvode slijevala se mješavina znoja i krvi.

»Ispričaj se«, rekao je Dain.

Ainswood je nekoliko puta duboko udahnuo. »Oprosti, Belze«, graknuo je.

»Iskoristit ćeš i prvu prigodu da se ispričaš mojoj dami.«

Ainswood je sjedio, kimajući glavom i duboko dišući još dugo vremena. A tada je, na Jessicin jad, podigao pogled prema balkonu.

»Oprostite mi, moja lady *Dain!*« *promuklo* je uzviknuo.

I Dain je podigao pogled. Vlažne crne kovrče pale su mu preko čela, a ljubak sjaj znoja bljeskao mu je na vratu i ramenima.

Oči su mu se načas razrogačile od zaprepaštenja kad mu je pogled pao na nju i čudan bolan grč mu je prešao licem. Ali već sljedećeg časa zamijenio ga je onaj poznati podrugljivi izgled.

»Moja damo«, rekao je i teatralno joj se naklonio.

Gomila je počela ushićeno klicati.

Ona mu je kimnula glavom. »Moj lorde.« Poželjela je s balkona mu skočiti u naručje.

Jednoruk se potukao sa svojim prijateljem, zbog nje. Borio se mudro, izvrsno. Bio je veličanstven. Poželjela je glasno vikari. Ali uspjela se tek drhtavo nasmiješiti, a zatim se okrenula i pohitala kroz vrata koja joj je Bridget držala otvorenima.

Sprva nesiguran kako protumačiti taj zabrinuti osmijeh svoje mladenke, Dain je sagledao cijelu situaciju i svoju vlastitu pojavu i prigrlio najgore moguće tumačenje.

Osmijeh i ležeran stav, zaključio je, bili su namijenjeni samo gledateljima. Bio je to osmijeh prikrivanja, poput mnogih njegovih, a s lakoćom je mogao zamisliti što je to prikrivala. Njezin novi muž bio je životinja.

Razmetao se u dvorištu gostionice poput običnog grubijana. Bio je prljav i poprskan Ainswoodovom krvlju i znojan i *smrdljiv*. Bio je i polugol, i baklje su joj omogućile živopisan pogled na ono što je namjeravao skrivati u tami: njegovo ogromno provincijsko tijelo.

Dosad je vjerojatno već čvrsto u rukama stiskala noćnu posudu i u nju ispuštala dušu — ako nije navlačila zasune na vrata i uz pomoć Bridget naguravala težak namještaj na njih.

Dain je odlučio ne oprati se u sobi. Umjesto toga je pošao do crpke u dvorištu, gluh na upozorenja svoga sluga o noćnom zraku i opasnom mrazu.

Ne želeći zaostati za njim, Ainswood mu se pridružio. U tišini su se polijevali vodom dok su

GIGA

njihovi prijatelji, okupljeni oko njih, vikali i prepirali se oko borbe.

Kad su obojica dovršila svoju hladnu kupku, stali su jedan nasuprot drugome, odmjeravajući se i sliježući ramenima kako bi odagnali drhtavicu.

Ainswood je prvi progovorio. »Tako mi svega, oženjen«, rekao je, odmahujući glavom. »Tko bi to pomislio?«

»Ona me nastrijelila«, rekao je Dain. »Morao sam je kazniti. >Oprosti jednu uvredu,< rekao je Publilije, >i time potičeš mnoge nove.< Ne mogu svakoj ženi koju sam razljutio dozvoliti da me proganja sa zapehim pištoljem u ruci. Morao sam je iskoristiti za primjer, zar ne?«

Pogledom je prešao preko ostalih okupljenih. »Ako se jedna žena izvuče nakon što je nastrijelila Belzebuba, druge bi počele misliti kako se mogu izvući nakon što nastrijele bilo kojeg muškarca, iz bilo kakva trivijalnog razloga.«

Ljudi okupljeni oko njega utonuli su u tišinu. Dok su razmatrali tu nečuvenu mogućnost, na licima im se pojavio veoma zabrinut izraz.

»Oženio sam je u općem interesu«, rekao je. »Dode vrijeme kad se čovjek mora uzdignuti iznad svojih sitnih interesa i djelovati u korist svojih prijatelja.«

»Doista mora«, rekao je Ainswood. Široko se nacerio. »Ali meni se to ne čini nekom velikom žrtvom. To je vrhunska — želim reći, tvoja dama je krajnje pristala.«

Dain je odglumio ravnodušnost.

»Ja bih *rekao prekrasna*«, oglasio se Carruthers.

»Prava kvaliteta«, dobio je netko drugi.

»Elegantnoga držanja«, javio se sljedeći dragovoljac.

»Graciozna poput labuda.«

Premda su mu se grudi širile, a ramena uspravljala, Dain je uspio zadržati izraz gnušanja.

»Dajem vam slobodu da razbijate glavu skladanjem lirskih oda njezinu savršenstvu«, rekao je.

»Ja, međutim, imam namjeru popiti neko piće.«

Jedanaest

Jessicina večera pojavila se otprilike dvadeset minuta nakon gužve. Njezin muž nije. Prema gostioničarevim riječima, nalazio se u salonu svratišta s nekim drugovima, i zatražio *da njezina visost* ne čeka na njega.

Jessica nije bila iznenađena. Iz iskustva je znala da muškarci nakon strašnog truda uloženog u to da jedan drugome prospu mozak odmah postaju najbolji prijatelji i proslavljaju svoje prijateljstvo tako što se nasmrta izopijaju.

Pojela je svoju večeru, oprala se i odjenula za spavanje. Nije se gnjavila s odijevanjem crvenocrne spavačice. Dvojila je da će se njegovo gospodstvo pojaviti u stanju prikladnom da bi to cijeno. Umjesto toga je odjenula oku manje zanimljivu košulju krem boje i preko nje pastelni haljetak od brokata, pa se s Byronovim *Don Juanom* smjestila u udobnu stolicu pokraj vatre.

Već je odavno bila prošla ponoć kad je u hodniku začula korake tri para nespretnih nogu i tri pijana glasa kako frfljaju neku opscenu pjesmicu. Ustala je i otvorila vrata.

Dotad ovješeno o dvojicu svojih prijatelja, Dain se odgurnuo od njih i bacio joj se ususret.

»Gle, pristiže mladenka«, promuklo je objavio. Prebacio je ruku Jessici preko ramena.

»Odlazite«, rekao je svojim prijateljima.

Oni su oteturali dalje. Nogom je zalupio vrata za sobom. »Rekoh ti da ne čekaš«, rekao je.

»Pomislila sam da bi ti mogla zatrebati pomoć«, rekla je. »An-drewsa sam otpravila u krevet. Spavao je na nogama. A ja sam ionako bila budna i čitala.«

Kaput i prethodno besprijeckorna košulja bili su zgužvani, a kravatu je izgubio. Krvlju poprske hlače bile su mu vlažne, a obje čizme oblijepljene osušenim blatom.

Pustio ju je iz zagrljaja i dugo vremena ostao zuriti u čizme, ljuljajući se. Zatim je ispod glasa prokleo.

»Zašto ne sjedneš na krevet?« predložila je. »Mogu ti pomoći izuti čizme.«

Nesigurno je krenuo prema krevetu. Uхватivši se za okvir, oprezno je sjeo na madrac. »Jess.« Ona je prišla i kleknula mu do nogu. »Da, moj gospodaru.«

»Da, moj gospodaru«, ponovio je poput jeke i nasmijao se. »Jess, gospojo, mislim da sam ja propalica. Baš si sretnica.«

Ona mu je počela povlačiti lijevu čizmu. »Još ćemo vidjeti kakva je moja sreća. Imamo samo jedan krevet i ako od pića budeš hrkao kao stric Arthur, preda mnom je jezovita noć — ili ono što je od nje ostalo.«

»Hrkao«, rekao je. »Brineš zbog *hrkanja*. Kokošja pameti.«

Svukla mu je čizmu i prihvatila se druge.

»Jess«, rekao je.

»Barem me prepoznaješ.«

Tijesna se čizma pokazala tvrdoglavijom. Ipak se nije usuđivala prejako povlačiti, kako se ne bi prevrnuo i pao na nju. »Bolje ti je leći«, rekla je.

On joj se glupavo nacerio.

»Dolje«, odlučno je rekla.

»Dolje«, ponovio je, poklonivši isti odsutan osmijeh prostori »Gdje je to?«

Ona je ustala, položila mu ruke na grudi i snažno ga gurnula.

Pao je na leđa, od čega je madrac poskočio. Tiho se nasmijao.

Jessica se sagnula i nastavila se boriti s čizmom.

»Nježna«, rekao je, zureći u strop. »Tankočutna gospođa Dain. Ima okus kiše. Ona je velika bol. I muka. *Ma come bella. Molto bella*. Preljepa... bol... i muka.«

Uspjela mu je strgnuti čizmu, »To se ne rimuje.« Ustala je. »Bal i nisi neki Byron.«

GIGA

Odgovorilo joj je hrkanje.

»Gle mladoženje«, promrmljala je. »Hvala nebesima što je postelja velika. Moja se bračna odanost ne proteže i na spavanje na podu.«

Pošla je do umivaonika. Nakon što je sprala blato s ruku, skinula je kućni ogrtač i prebacila ga preko sjedalice.

Zatim je zaobišla postelju s druge strane i odgrnula pokrivače što je dalje mogla. Ali još uvijek nedovoljno. Gornjim dijelom tijela ispružio se poprijeko preko madraca.

Gurnula ga je u rame. »Makni se, tupane.«

Mumlajući, najprije se prevrnuo na jedan, a onda na drugi bok.

Jessica ga je još jače gurnula. »*Miči se*, proklet bio.«

Nešto je potmulo promrmljao i još se malo okrenuo. Nastavila je gurati i napokon je — cijelo to vrijeme svega nesvjestan — uspio položiti glavu na jastuk i podigao noge s poda. Zatim se zgrčio u fetusni položaj, okrenut njezinoj strani kreveta.

Ona se uspela do njega i gnjevno povukla pokrivače. »Ja sam ti muka, je li?« tiho je rekla.

»Trebala bih te gurnuti na pod.«

Okrenula se i pogledala ga. Zamršene crne kovrče pale su mu preko obrve koja se u snu blago povila, kao u nevina djeteta. Desnom je rukom čvrsto stiskao ugao jastuka. Hrkaao je, ali vrlo tiho, tako da je to zvučalo poput postojana tihog mrmljanja.

Jessica je sklopila oči.

Premda mu tijelo nije dodirivalo njezino, bila ga je veoma svjesna, njegove težine na madracu... i pomiješanih muških mirisa duhanskog dima i pića i njega samoga... i topline koju je njegovo ogromno tijelo proizvodilo.

Bila je svjesna i krajnje iracionalne frustracije... i boli, ako bi bila posve iskrena.

Očekivala je da će Dain smlaviti nekoliko čaša sa svojim prijateljima. Očekivala je da će doći u pijanom stanju. To joj ne bi smetalo. Ne bi bio ni prvi ni posljednji mladoženja koji je u bračnu postelju došao pripit, a činilo joj se i da bi zbog te ošamućenosti bio snošljiviji prema njezinu neiskustvu.

Zapravo, kad bi se iskreno govorilo, voljela bi da je nesvjesniji što je više moguće.

Oduzimanje djevičanstva nije bilo najstetskije iskustvo, a Genevieve joj je rekla da često upravo najveći, najtvrdokorniji grubijani postaju histerični na prizor par kapi djevičanske krvi. Pojasnila joj je i kako se nositi s tom histerijom — i sa svime ostalim.

Svjesna da bi cijela njezina budućnost s Dainom mogla ovisiti o iskustvima ove noći, Jessica se na to pripremila kao što bi se svaki mudar general pripremio za odlučujuću bitku.

Bila je dobro obaviještena, posve odlučna dati sve od sebe. Bila je spremna biti vedra, popustljiva, odgovorna i pažljiva.

Na ovo nije bila pripravna.

On nije bio nekakav školarac. Znao je koliko može popiti. Znao je koliko mu treba da ga piće posve svlada.

Pa ipak nije stao. Na svoju prvu bračnu noć.

Razum joj je govorio da za njegovo ponašanje mora postojati nekakav glup, tipično muški razlog koji će ona prije ili kasnije razumjeti, i da će se pokazati kako sve to nije imalo nikakve veze s pokušajem da joj povrijedi osjećaje, ili učini da se osjeti neželjenom, ili poduzme da je obuzmu bilo kakve druge mračne primisli kakve je trenutačno proživljavala.

Ali bio je to dug dan i sada je shvaćala kako je većinu tog vremena provela napeta od izmiješanih očekivanja i nervoze zbog nečega što se, pokazalo se, neće niti dogoditi.

Bila je posve iscrpljena i nije mogla zaspati, a sutra mora prijeći još milijun milja istim iscrpljujućim tempom, u jednako uznemirenom emocionalnom stanju. Poželjela je zaplakati.

A još je više željela vikati i tući ga i vući ga za kosu i učiniti ga povrijeđenim i jednako bijesnim kakva je i sama bila.

GIGA

Otvorila je oči, uspravila se u sjedeći položaj i pogledom potražila nešto čime bi ga mogla udariti, a da pritom ne načini neku ozbiljnu štetu. Mogla bi ga zaliti vodom iz vrča, pomislila je, kad joj je pogled pao na umivaonik. Tek tada je shvatila da umivaonik ne bi trebala moći vidjeti. Svjetiljku na noćnom ormariću sa svoje strane ostavila je upaljenu. Pomaknula se do ruba kreveta i ugasila je. Sjedila je tako, zureći u tamu. Kroz prozor je dopiralo cvrkutanje ptica koje je najavljivalo zoru. On je nešto progundao i nemirno se promeškoltio. »Jess«, glas mu je bio sneno promukao. »Barem znaš da sam ovdje«, promrmljala je. »Pretpostavljani da je i to nešto.« Uzdahnuvši, ponovo je legla. Upravo je navlačila pokrivače kad je osjetila kako se madrac pomiče i tone. Začulo se još nerazumljivog gundanja. A onda je prebacio ruku preko njezina trbuha i nogu preko njezinih. On je ležao na pokrivačima. Ona je bila pod njima. Krupni su mu udovi bili teški, ali veoma topli. Osjetila se mrvicu bolje. Za nekoliko časaka, utonula je u san.

Dainov prvi svjestan osjećaj bio je pritisak malene, mekane stražnjice ugniježdene u njegovu krilu i slasno zaobljena dojka pod njegovom rukom. Istoga trena kad je te ugodne dijelove u glavi povezao sa ženom kojoj su pripadali, preplavila ga je gomila ostalih sjećanja i osjećaj snene zaljubljenosti zbrisan je plimom gnušanja na samoga sebe. Poput običnog seljačine se potukao u dvorištu gostionice, dok je njegova žena sve to promatrala. Popio je dovoljno vina da potopi sve američke domoroce i, umjesto da se razborito onesvijesti u salonu gostionice, dopustio je da ga njegovi glupi prijatelji odvuču do bračnih odaja. Kao da njegovoj novoj supruzi nije bilo dovoljno vidjeti ga prljava i oblivenog znojem, morao joj se pokazati i u svojoj mrtvo-pijanoj veličini. Čak i tada, nije se uglađeno obeznanio na pod, podalje od nje. Sručio je svoje veliko na vino i duhan zaudarajuće slonovsko tijelo na krevet i dopustio da mu njegova nježna ženica izuje čizme. Lice mu se zažarilo. Prevrnuo se na leđa i zagledao u strop. Barem je nije zlostavljao. Kako bi se posve osigurao protiv toga, popio je daleko više nego je i sam bio naviknuo. Čudo je da se uopće uspio uspeti stubama. A mogao je i bez tog čuda. Mogao je i bez nekoliko drugih stvari, poput bilo kakvih sjećanja. Poželio je da mu je i ostatak tijela oduzet kao lijeva ruka. Sotonin kovač opet mu je glavu koristio za svoj nakovanj. Luci-ferov glavni kuhar u ustima mu je miješao smrdljivo varivo. U neko doba, tijekom Dainovih bolnih par sati sna, Princ Tame očito je zapovjedio stadu podivljalih nosoroga da mu pregaze tijelo. Izvor Dainovih nevoljnih misli trgnuo se do njega. Oprezno se uspravio, namrštivši se zbog tisuća opakih igala koje su mu probadale lijevu ruku i žarile mu i bockale šaku. Ustao je iz kreveta uz podmukle prosvjede svake kosti, mišića i organa u tijelu i teturajući pošao do umivaonika. Začuo je pokrete i šuškanje s postelje. Zatim se oglasio sneni ženski glas. »Treba li ti pomoć, Daine?« I ono malo savjesti koju je lord Dain posjedovao negdje je oko njegovog desetog rođendana utonulo u fatalnu propast i nestalo. A na glas njegove žene koji mu je nudio pomoć uskrsnulo je poput Lazara iz mrtvih. Svojim mu je kvrgavim prstima stegnulo srce i ispustilo krik koji je trebao smrskati prozor, vrč s vodom i malo zrcalo nad umivaonikom u koje je Dain zurio. Da, šutke je odgovorio. Trebao je pomoć. Poželio se iznova roditi i ovoga puta se stvoriti

GIGA

ispravnim.

»Valjda ti u glavi mora biti gadno«, rekla je nakon dugog trenutka šutnje. »Bridget će dosad već biti na nogama. Poslat ću je dolje da ti smiješa lijek. I naručit ćemo ti lagan doručak, hoćemo li?«

Dok je to govorila, uslijedilo je još šuškanja. Ne gledajući, bio je svjestan da je ustala iz kreveta. Kad je prišla da uzme svoj kućni haljetak sa stolice, svrnuo je pogled prema prozoru. Magličasta sunčeva svjetlost prošarala je prozorski prag i pod. Naslutio je da je prošlo šest sati. Ponedjeljak. Dvadeseti svibnja. Dan nakon njegova vjenčanja.

I njegov rođendan, prisjetio se, odjednom preplavljen neugodnim iznenađenjem. Njegov trideset treći rođendan. I probudio se u istom stanju kojim je sebi čestitao i posljednjih dvadeset i kojim će sebe častiti i sljedećih dvadeset, mrzovoljno je pomislio.

»Ovome nema lijeka«, promrmljao je.

Ona se zaputila prema vratima. Zastala je i okrenula se. »Bi li htio prihvatiti malu okladu u vezi s time?«

»Samo tražiš izgovor da me otruješ.« Podigao je vrč i nespretno ulio vode u umivaonik.

»Ako te nije strah kušati ga, obećavam ti gotovo potpun oporavak do polaska odavde«, rekla je. »Ako ti dotad ne bude bolje, možeš tražiti kakvu god zaželiš naknadu. A ako ti bude bolje, zahvalit ćeš mi zaustavljanjem kod Stonehengea i pustiti me da istražujem — a da pritom ne moram slušati sarkastične primjedbe i gundanje oko kašnjenja.«

Pogledao ju je i brzo opet svrnuo pogled. Ali ne dovoljno brzo. Crna joj je zamršena kosa padala niz ramena, a blago rumenilo sna još joj krasilo obraze, biserno ružičasta sjena na bijelom porculanu. Nikad mu se nije činila krhkom. I, premda razbarušena, neumivena lica, mršava tijela pognutog od umora, nije mu se nikad činila ljepšom.

Baš smo Ljepotica i osvetoljubiva Zvijer, pomislio je, suočivši se sa svojim odrazom u zrcalu.

»Ako mi ne bude bolje«, rekao je, »tvoje ću krilo koristiti kao jastuk cijelim putem do Devona.«

Ona se nasmijala i izišla iz sobe.

U sedam i po ujutro, dvije milje iza Amesburya, Dain se naslonio na monolitnu stijenu na uzvišici koja je gledala na ravnicu Salisburya. Ispod se u daljinu prostirao valoviti pokrov zelenila s nekoliko četvrtastih komada blistavo žutih plodnih polja. Nevelik broj kuća bio je raštrkan po krajoliku, s ponekim usamljenim stadom ovaca ili krava, kao da ih je nekakva divovska ruka tako razasula. Tu i tamo, ista je nespretna ruka zabila u zemlju pokoju skupinu stabala na obzoru, ili je bacila u rascjepe među blagim obroncima.

Dain se namrštio svojem izboru metafora: pokrov i procjep i velike, nespretno ruke. Poželio je da nije progutao cijeli vrč one miomirisne tekućine koju mu je Jessica dala. Istoga trena kad se počeo bolje osjećati, onaj svrbež se ponovo javio.

Nije imao ženu već tjednima... mjesecima.

Ukoliko se uskoro ne olakša, morat će nekoga ozlijediti. Mnoštvo njih. To što je pretukao Ainswoda nije pomoglo ni mrvicu. Opijanje do besvijesti samo je taj svrbež privremeno umrtvilo. Dain je pretpostavljao da bi negdje na putu odavde do Devona mogao pronaći kakvu kurvu pravih razmjera, ali imao je odbojan osjećaj da to ne bi puno više pomoglo od tuče ili opijanja.

Ono što je želio bila je njegova mršava, sažaljenja vrijedna krhka žena i nije ju mogao prestati željeti od trenutka kad ju je upoznao.

Uokolo je vladala tišina. Mogao je čuti šuškanje njezine putne haljine kad bi se pomaknula. To izazovno šuškanje prilazilo mu je sve bliže. Zadržao je pogled na prizoru pred sobom sve dok nije zastala jedva metar dalje od njega.

»Koliko znam, jedan je od tih kamenih stupova pao prije ne tako mnogo vremena«, rekla je.

GIGA

»Tisuću sedamsto devedeset sedme«, rekao je. »Jedan prijatelj na Etonu mi je o tome pričao. Tvrдио je da se kamen survao od straha onoga dana kad sam se rodio. Zato sam provjerio. Bio je u krivu. U to sam vrijeme već imao pune dvije godine.«

»Pretpostavljam da si svojem školskom drugu prave činjenice osobno zabio u glavu.«

Zabacila je glavu da ga pogleda. »Pitam se, je li to bio Ainswood?«

Unatoč šetnji na svježem jutarnjem zraku, izgledala je umorno. Previše blijeda. Oči su joj okruživale sjene. Njegova krivnja.

»Bio je to netko drugi«, kratko je rekao. »I ne bi trebala misliti kako se mlatim sa svakom ludom koja me pokuša izazvati svojim neduhovitim dosjetcama.«

»Ti se ne mlatiš«, rekla je ona. »Ti si krajnje znanstven borac. Intelektualan, rekla bih. Znao si što će Ainswood učiniti i prije njega samoga.«

Odmaknula se od njega, krenuvši prema palom kamenu. »Pitala sam se kako ćeš to obaviti, samo s jednom rukom.« Spustila je svoj kišobran na kamen i zauzela pozu, stisnutih šaka, jedne ruke prislonjene uz tijelo. »Kako, pitala sam se, može sebe zaštititi i istodobno zadati udarac? Ali ti to nisi tako učinio.« Nagnula je glavu ustranu, kao da izbjegava udarac, i uzmaknula. »Bilo je to saginjanje i povlačenje, mamio si ga, puštao ga da troši snagu.«

»Nije bilo teško«, rekao je, progutavši iznenađenje. »Nije bio tako oprezan koliko je mogao biti. Ni približno tako brz kao kad je trijezan.«

»Ja sam trijezna«, rekla je. Skočila je na kamen. »Dođi, da vidimo jesam li dovoljno brza.« Nosila je ogroman slamnati šešir iz čijeg su vrha iznicali cvijeće i satenske vrpce. Bio joj je ogromnim čvorom vezan pod lijevim uhom.

Putna haljina je bila uobičajeno pomodno bezumlje od ukrasnih volana i čipke i prenapuhanih rukava. Par satenskih vrpce stezao joj je rukave na laktima, tako da su joj nadlaktice izgledale kao načinjene

od balona. Satenske vezice koje su joj vezivale donje dijelove rukava završavale su rojtama što su joj visjele s polovice podlaktica.

Nije se mogao sjetiti je li ikad vidio išta smješnije od tog luckastog komadića ženstvenosti ozbiljno postavljenog na stijenu u hvale vrijednom boksačkom stavu.

Prišao joj je, uzdrhtalih usana. »Sidi, Jess. Izgledaš krajnje glupo.«

Šaka joj je poletjela. Refleksno je trznuo glavom unazad i ona je promašila... ali samo za dlaku.

Nasmijao se — i nešto ga je pogodilo u uho. Oštro ju je pogledao. Smiješila se, a bljesak vragolije joj je ozario sive oči. »Jesam li te ozlijedila, Daine?« upitala je, očigledno hineći zabrinutost.

»Ozlijedila?« ponovio je, poput jeke. »Zar doista misliš da me *time* možeš ozlijediti?«

Ščepao joj je uvredljivu ruku. Ona je izgubila ravnotežu, posrnula naprijed i oslonila mu se o rame.

Usne su joj se našle par centimetara od njegovih.

On joj se primaknuo još bliže i poljubio je, divlje, ispustivši joj ruku kako bi je obgrlio oko struka.

Jutarnje sunce je toplo sjalo, ali ona je imala okus kiše, poput ljetne oluje, a grom koji je začuo bila je njegova vlastita potreba, vlastita krv koja mu je tukla u ušima, srce koje je bubnjalo istim nepostojanim ritmom.

Još ju je žešće poljubio, žedno pustošeći slatku vrućinu njezinih usana, istoga trena opijen kad mu je ona uzvratila istom mjerom, ispre-plevši svoj jezik s njegovim u izazovnom plesu od kojega mu se zavrtjelo u glavi. Tanke su joj se ruke ovile oko njegova vrata i čvrsto ga stegnule. Njezine čvrste, oble dojke pritisknule su mu se o grudi, šaljući valove vreline niže, izazivajući mu pulsiranje u preponama. Skliznuo je rukom niže, obuhvativši joj malenu, slasno zaobljenu stražnjicu.

Moja, pomislio je. Bila je lagana i vitka i zaobljena do slatkog savršenstva... i bila je njegova.

GIGA

Njegova vlastita žena, koja ga ushićuje *svojim nevinim* ali *objesnim* usnama i *jezikom*, cako zarazno posjednički se stišće uz njega. Kao da i ona njega želi, kao da osjeća isto što i on, istu bezumnu, snažnu potrebu.

Usana još uvijek priljubljenih uz njezine, skinuo ju je s njezina kamenog pijedestala i bio bi je polegao i na čvrsto do... ali oštar krik što im se začuo nad glavama vratio ga je u stvarnost. Odmaknuo je usne od njezinih i podigao pogled.

Vrana strvinarka odvažno je sletjela na jednu od manjih kamenih greda i pokazala mu svoj kljunast profil s kojega ono jedno blistavo oko kao da je promatralo Daina podrugljivom ptičjom dokolicom.

Veliki Kljune, sinoć ga je nazvao Ainswood. Jednim od onih starih etonskih epiteta — uz »Uholazu«, »Crnog Škanjca« i gomilu drugih nježnosti.

Užarena lica, okrenuo se od svoje žene. »Dođi«, rekao je, glasom oštrim od gorčine. »Ne možemo ovdje cijeli dan dangubiti.«

Jessica je čula tu gorčinu i razaznala rumenilo pod maslinastom bojom njegove kože. Kratko je vrijeme strepila da je učinila nešto što ga je uvrijedilo ili u njemu pobudilo odvratnost. Ali na pola puta niz strminu usporio je i dopustio da ga dostigne. A kad ga je uhvatila za ruku — onu sakatu — i stisnula je, pogledao ju je i rekao: »Mrzim vrane. Bučne, prljave stvari.« Pretpostavila je da je to najbliže pojašnjenju ili isprici dokle je mogao ići. Pogledala je natrag prema drevnom hramu. »Vjerujem da »je to stoga što si preosjetljiv čistokrvni čovjek. Meni je ona bila samo dijelom opće atmosfere. Mislila sam da je sve to veoma romantično.« Kratko se nasmijao. »Mislim da želiš reći >gotski<.«

»Ne, ne želimo, rekla je. »Naiazila sam se u zagrljaju tamnoputog, opasnog junaka, usred ruševina Stonehengea, drevnog tajnovitog mjesta. Ni sam Byron ne bi oslikao romantičniji prizor. Sigurna sam da vjeruješ kako u tebi nema nijedne romantične košcice«, pridodala je, pogledavši

I ga postrance. »Kad bi koju i pronašao, skršio bi je. Ali ne trebaš brinuti. Ne bih ni sanjala drukčije se izjasniti bilo kome drugome.« »Ja nisam romantičan«, kruto je rekao. »I zasigurno nisam *preosjetljiv*. A što se čistokrvnosti tiče — vrlo dobro znaš da sam napola Talijan.«

»I ta talijanska polovica je plave krvi«, rekla je. »Vojvoda d'Abonville mi je rekao da ti majka potiče od veoma stare firentinske plemićke loze. Time se, očito, pomirio s našim brakom.« Izgovorio je niz riječi koje nije mogla razumjeti, ali je pretpostavila da su u pitanju kletve na jeziku njegove majke.

»Namjerava oženiti Genevieve«, rekla je, ublažavajući stvar. »Zato se tako zaštitnički ponašao prema meni. Ali u toj privrženosti ima i koristi. Uzeo je Bertiea u svoje ruke, što znači da ubuduće nećeš morati brinuti o financijskim poteškoćama moga brata «

Dain je snatrio u tišini dok se nisu vratili u kočiju. A tada se, ispustivši uzdali, zavalio u naslon sjedala i sklopio oči. »Romantičan. Preosjetljiv. I misliš da je ohrabrujuće to što *ljubavnik* tvoje bake namjerava u svoje ruke uzeti tvoga praznoglavog brata. Jess, vjerujem da si i ti jednako luda kao i svi ostali članovi — i budući članovi — vaše cijele sulude obitelji.«

»Namjeravaš li spavati?«, upitala je.

»Mogao bih, ako uspiješ tri minute držati jezik za zubima.« »I ja sam umorna«, rekla je.

»Imaš li što protiv da ti se naslonim na ruku? Ne mogu spavati u posve uspravnom stavu.«

»Najprije skini taj idiotski šešir«, promrmljao je.

Skinula ga je i naslonila glavu na njegovu mišićavu ruku. Trenutak kasnije, pomaknuo se još malo u stranu i položio joj glavu na svoje grudi. Tako joj je bilo još udobnije.

Bila je to i sva utjeha koja je Jessici zasad trebala. Kasnije će pokušati shvatiti što ga je to uznemirilo tijekom njihova zagrljaja — i zašto je postao tako napet kad je govorio o obitelji svoje majke. Zasad se zadovoljila uživanjem u onome što je s ushićenjem osjećala kao bračnu privrženost.

Prespavali su većinu putovanja, sve dok nisu stigli do granice Devona. Unatoč kašnjenju u polasku, stigli su u Exeter do kasnog popodneva. Kratko potom prešli su rijeku Teign, spustili se do Bovey Traceya i prešli i rijeku Bovey. Nekoliko vijugavih milja zapadnije, Jessica je prvi put ugledala čudne kamene formacije Dartmoora.

»Haytor Rocks«, rekao je on, pokazujući kroz prozor prema ogromnoj nakupini stijena na vrhu brijega. Uspela mu se u krilo da bolje vidi.

Nasmijao se. »Ne trebaš se bojati da će ti promaknuti. Ima ih još obilje. Stotine tih stvari, gdje god pogledaš. Vrleti i kameni humci i mogile i močvare. Udala si se za mene samo da bi lutala upravo onim >predziđima civilizacije< koja si htjela izbjeći Dobrodošla, lady Dain, u strašnu divljinu Dartmoora.«

»Ja mislim da je prekrasna«, blago je rekla ona.

Poput tebe, htjela je pridodati. U narančastom sjaju zalazećeg sunca, neravan je krajolik bio mračan i okrutno lijep, baš poput njega.

»Treat ću dobiti još jednu okladu«, rekla je, uzvativši na njegovu mrzovoljnu šutnju. »Tako da me odvedeš do onih stijena.«

»Gdje ćeš dobiti upalu pluća«, rekao je. »Tamo je hladno, vjetrovito i vlažno, a vrijeme se mijenja od svježje jeseni do okrutne zime i opet natrag, deset puta u jednom satu.«

»Ja se nikad ne razbolijevam«, rekla je ona. »Ja nisam preosjetljiva i plemenite krvi — za razliku od nekih pojedinaca koje ne treba imenovati.«

»Bolje ti je sići mi s krila«, rekao je. »Uskoro ćemo biti u Ath-courtu, a possluga će biti vani u punoj ratnoj spremi. Već ću i ovako ostaviti jadan dojam. Nepopravljivo si me zgužvala i naborala. Vrpoljiš se i bacakaš čak i više dok spavaš nego kad si budna. Jedva sam sklopio oči cijelim putem do Exetera.«

»Tada si morao hrkati otvorenih očiju«, rekla je, vraćajući se na svoje mjesto uz njega.

»Nisam hrkao.«

»Na mojoj glavi«, rekla je ona. »I, nekoliko puta, ravno mi na uho.« Nalazila je to duboko muško bučanje neopisivo ljupkim. Namrštio se na nju.

Jessica se na to nije obazirala, vrativši pogled na krajobraz kroz koji su prolazili. »Zašto se tvoj dom zove Athcourt?« upitala je. »Po *nekoj velikoj bitci*, poput *Blenheima*?«

»Ballisteri su nekoć živjeli sjevernije«, rekao je. »Jednome od njih svidjelo se imanje Dartmoor, kao i kći i sve ostalo što je pripadalo Sir Guyu de Athu, moćnom tipu iz ovog kraja. Ime je, slučajno, izvorno glasilo *Death**. Iz očitih je razloga promijenjeno. Moj je pre-dak dobio kćer i imanje pod uvjetom da održi staro ime na životu. Zato muški članovi porodice dobivaju ono Guy de Ath odmah ispred >Ballister<.«

Pročitala je njegovo ime na bezbrojnim dokumentima povezanim s vjenčanjem. »Sebastian Leslie de Ath Ballister«, rekla je, smiješeći se. »Mislila sam da imaš sva ta imena jer te toliko ima.«

Osjetila je kako mu se tijelo ukrutilo. Podigla je pogled. I vilica mu se stegnula, a usne pretvorile u tanku crtu.

Upitala se koji mu je živac sada nesmotreno povrijedila.

Nije imala vremena za odgonetanje te zagonetke jer je *Dain* zgrabio njezin zaboravljeni šešir i naopačke joj ga nabio na glavu, a ona ga zatim morala popraviti i svezati vrpce. Zatim je morala pokuditi haljinu u kojoj je još *od* ranog jutra *putovala učiniti* koliko toliko pristojnom, jer kočija je skretala kroz kapiju, a Dainov loše prikriven nemir joj kazao da prilaz što se pružao iza kapije vodi do njegova doma.

* Engl. Death = Smrt.

Dvanaest

Unatoč neplaniranom zastajanju kod Stonehengea, Dainova se kočija dovezla pred prednji ulaz u Athcourt točno u osam sati i on i njegova nevjesta su obavili smotru domaće vojske slugu, koja se cijela postrojila u ceremonijalnoj vrsti i diskretno zauzvrat ispitivala njih. Uz tek nekoliko iznimaka, nitko od prisutnog osoblja nikad prije nije vidio svoga gospodara. Svejedno, bili su predobro uvježbani i plaćeni da bi pokazali ikakve osjećaje, uključujući znatiželju.

Sve je bilo spremno, točno kako je Dain bio zapovjedio, i svaki je zahtjev obavljen točno u minutu, prema rasporedu koji je unaprijed utvrdio. Kupke su im pripravljene još za njihova pregleda osoblja. Večernja odjeća bila je uglačana i uredno posložena.

Prvo je jelo posluženo istom kad su gospodar i njegova gospoda zauzeli svoja mjesta na suprotnim krajevima dugoga stola u špilji sličnoj blagovaonici. Hladna su jela stizala hladna, a ona topla — topla. Komornik Andrews za cijelog je objeda stajao do sjedalice njegova gospodstva i pomagao kod svih radnji koje su zahtijevale *dvije* ruke.

Jessica se nije činila nimalo zastrašenom blagovaonicom veličine Westminsterke opatije, ili tucetom slugu u livrejama što su pozorno čekali uz pomoćne stolove da svako jelo bude pojedeno.

U četvrt do jedanaest ona je ustala od stola i prepustila Daina njegovu portu. Hladnokrvno, kao da je ovdje vladarka već stoljećima, obavijestila je majordoma Rodstocka da će svoj čaj popiti u knjižnici.

Stol je bio raščišćen i prije nego je izišla na vrata, a gotovo istoga trena pred Dainom se stvorila boca vina. Čaša mu je nalivena istom tihom nenametljivošću, a gomila slugu tiho je i brzo nestala poput duhova čim je izgovorio: »To bi bilo sve.«

Po prvi put u dva dana, od trenutka kad je spoznao da to jest problem, Dain je dobio malo privatnosti i prigodu da kako valja promisli o problemu razdjevičenja svoje nevjeste.

A razmišljao je i o tome kako je ovo bio dug dan i kako osjeća bolove u svojoj oduzetoj ruci i kako je blagovaonica previše tiha i da mu se ne sviđa boja zastora i da je slika pejzaža što je vidjela nad kaminom premalena za ovo mjesto.

U pet do jedanaest odgurnuo je od sebe netaknutu čašu vina, ustao i pošao u knjižnicu.

Jessica je stajala uz postolje za knjige na kojem je ogromna obiteljska Biblija stajala otvorena na stranici na kojoj su bili ispisani datumi vjenčanja, rođenja i smrti. Kad je njezin suprug ušao, dobacila mu je prijekoran pogled. »Danas ti je rođendan«, rekla je. »Zašto mi to nisi rekao?«

Prišao joj je, kamenog izraza oblikovanog u uobičajenu podrugljivu masku, i pogledao mjesto koje je pokazivala prstom. »Pazi ti to. Moj duboko štovani roditelj nije mi prekrizio ime. Zadivljen sam.«

»Zar bih trebala povjerovati da nikad nisi pogledao u ovu knjigu?« upitala je. »*Da te ne zanimaju tvoji preci* — kad si znao sve o Guyu de Athu?«

»O mojim mi je precima pripovijedao moj učitelj«, rekao je. »Pokušavao je pouku iz povijesti oživjeti redovitim obilaskom galerije portreta. >Prvi grof od Blackmoora,< svečano bi izjavio kad bi zastao pred portretom viteza s dugim zlatnim uvojcima. >Načinjeno tijekom vladavine kralja Charlesa II,< bio bih obaviješten. Nakon čega bi moj učitelj izlagao događaje u doba njegova kraljevanja i pojašnjavao mi kako se moj plemeniti predak u to sve uklapao i što je činio kako bi dobio svoju grofovsku titulu.«

Rekao mu je njegov učitelj, a ne njegov otac.

»I ja bih voljela biti poučena na isti način«, rekla je. »Možda me sutra povedeš u obilazak galerije portreta. Pretpostavljam da mora biti deset ili dvanaest milja dugačka.«

»Šezdeset metara«, rekao je on, vraćajući pogled na stranicu. »Čini se da imaš pretjerani pojam o veličini Athcourta.«

GIGA

»Naviknut ću se«, rekla je ona. »Uspjela sam ne zijevati i ne postidjeti se kad su mi pokazivali omanji gradić poznat kao Odaje Njezina Veličanstva.«

On je još uvijek zurio u stranicu na kojoj je bio upisan njegov rođendan. Podrugljiv izraz lica nije *mu* se promijenio, ali u *tamnim se* očima naslućivao nemir. Jessica se zapitala je li taj nemir izazvao zapis neposredno ispod toga. To ju je rastužilo i osjetila je sućut prema njemu. »Ja sam svoje roditelje izgubila godinu dana nakon što si ti izgubio majku«, rekla je. »Stradali su u nesreći s kočijom.«

»Groznica«, rekao je on. »Ona je umrla od groznice. I to je upisao.« Dain je zvučao iznenađeno.

»Tko je upisao smrt tvoga oca?« upitala je. »To nije tvoj rukopis.«

Slegnuo je ramenima. »Valjda njegov tajnik. Ili vikar. Ili neki vrijedan službenik.« Odgurnuo joj je ruku i zalupio Bibliju. »Ako želiš nešto doznati o porodičnoj povijesti, imamo mnoštvo knjiga o tome na policama u dnu ove prostorije. Sve je zapisano do zamornih pojedinosti, unatrag sve do rimskih osvajanja, rekao bih.«

Opet je otvorila Bibliju. »Ti si glava obitelji i osobno moraš i mene unutra upisati«, blago je rekla. »Dobio si ženu, i to moraš zabilježiti.«

»Zar baš moram, ovog istog časa?« Podigao je obrvu. »A što ako napokon odlučim da te uopće ne zadržim? Morat ću se vraćati ovamo i zacrniti ti ime.«

Ona se odmaknula od postolja i pošla do radnog stola, uzela s njega tintu i pero i okrenula se natrag njemu. »Voljela bih vidjeti kako me se to pokušavaš riješiti«, rekla je.

»Mogu dobiti poništenje«, rekao je on. »Na temelju toga jer nisam bio pri zdravoj pameti kad je brak ugovoren. I brak lorda Port-smoutha je poništen s te osnove, upravo prekjučer.«

Svejedno je od nje uzeo pero i izveo veliku ceremoniju oko upisa njihova braka svojim upadljivim rukopisom, dodavši tome još nekoliko uresa kako bi pojačao dojam.

»Ah, baš fino obavljeno«, rekla je, naginjući mu se preko ruke da pogleda zapis. »Hvala ti, Daine. Sada ću biti dijelom povijesti Balli-ster.« Svjesno se grudima naslonila na njegovu ruku.

I on je toga postao svjestan. Brzo se odmaknuo, kao da se radi o paru vrelog ugljeglja.

»Da, u Bibliji si postala besmrtna«, rekao je. »Očekujem da ćeš sljedeće tražiti i portret i morat ću maknuti nekog čuvenog pretka u spremište kako bih načinio *mjesta za tebe*.«

Jessica se nadala da će ga kupka, večera i čaša ili dvije porta smiriti, ali i sad je bio jednako zazoran kao kad su prošli kroz kapije Athcourta.

»Ima li duhova u Athcourtu?« upitala je, zaputivši se s radoznom ležemošću prema visokom nizu polica za knjige. »Trebam li očekivati zveckanje lancima ili zlokobno zavijanje u ponoć ili mnoštvo kićenih dama i gospode što lutaju hodnicima?«

»Zaboga, ne. Tko ti je to utuvio u glavu?«

»Ti.« Podigla se na prste da prouči policu s knjigama poezije. »Ne mogu razlučiti obuzdavaš li se da mi ne kažeš nešto jezovito, ili očekuješ da se nešto jezovito dogodi. Pomislila sam da bi to mogli biti duhovi Ballistera što iskaču iz drvenarije.«

»Ne obuzdavam se ja oko ničega.« Pošao je do kamina. »Ja nisam *obuzdan*. Savršeno sam opušten. Kao što bih i trebao biti, u svojoj proklesoj kući.«

U kojoj je porodičnu povijest učio od svoga učitelja, a ne od oca, pomislila je. U kojoj mu je majka umrla kad mu je bilo deset godina... i čiji gubitak ga je, činilo se, još uvijek duboko bolio. U kojoj se nalazila ogromna obiteljska Biblija u koju nikad nije zavirio.

Pitala se je li znao imena svoje mrtve polubraće, ili ih je tek danas, poput nje, prvi put pročitao.

Uzela je s police lijepu, veoma raskošno uvezenu knjigu *Don Juana*.

»Ovo si sigurno ti kupio«, rekla je. »Posljednja su pjevanja *Don Juana* objavljena pred jedva četiri godine. Nisam znala da voliš Byro-nova djela.«

Još uvijek je stajao uz kamin. »Ne volim. Upoznao sam se s njime na putovanju u Italiju.

GIGA

Kupio sam to jer je njezin autor bio poročan tip, a njezin je sadržaj uživao ugled nećudorednoga.«

»Što će reći da je nisi pročitao.« Otvorila je knjigu i izabrala strofu iz prvoj pjevanja. >Udana ona bje, već nešto godina, za čovjeka / od pedeset ljeta, kakvih je mnoštvo muževa; / Pa ipak mislim, umjesto JEDNOGA takvog / Bolje bi bilo *imati od dvadeset pet DVA*.<<

Dainu su se kutovi usana svinuli nagore. Jessica je prelistala knjigu dalje. »Malo se *ona* trudila, i mnogo *se* kajala, / I šapćući >Nikad neću pristati< — uvijek pristajala.«

Prigušeni kikut. Ali imala ga je, Jessica je to znala. Smjestila se na sofu i preskočila stranice do drugog pjevanja, gdje je stala s čitanjem prethodne noći.

Šesnaestogodišnji Don Juan, pojasnila je, bio je protjeran zbog afere s prekrasnom Donnou Juliom, ženom pedesetogodišnjeg gospodina.

Tada je Jessica počela čitati naglas.

Kod trećeg pjevanja, Dain je napustio mjesto kraj kamina.

Do osmog pjevanja sjedio je do nje. Do četrnaestog se lijeno ispružio na sofi, s jastukom pod leđima i podnoškom pod nogama. Tijekom svega toga, njegova se oduzeta lijeva ruka nekim čudom našla na njezinu desnom koljenu. Jessica se pretvarala da to ne primjećuje i čitala dalje — o Don Juanovoj tuzi dok ga je brod odvezio iz njegove domovine, i o njegovoj odlučnosti da se popravi, i o njegovoj vječnoj ljubavi prema Juliji, i o tome kako je nikad neće zaboraviti, ili na bilo što drugo misliti osim na nju.

»>Za bolan um ne može liječnik lijeka...< / I tu se brod zaljulja i on dobi morskou bolest.«

Dain se tiho zakikotao.

»>Prije *će* Nebo *zemlju* poljubiti...< (*tu se razbolio još gore*) / O, Julia! Što je ikakva druga bol? — (Zaboga, dajte mi čašu pića; Pedro, Battista, pomognite mi ovdje dolje.)«

Da je čitala sama, Jessica bi se prigušeno smijala, kao što je to sinoć činila. Ali za Dainu je Don Juanove izjave o ljubavnim jadima deklamirala melodramatskom tjeskobom koja je sve više slabila kako je junakova *mol de mer* postajala jača od besmrtnu ljubavi.

Pretvarala se da ne primjećuje kako se krupno tijelo tako blizu njezinom trese od prigušenog smijeha, ili povremeni jedva čujan kikut koji joj je slao trnce niz tjeme.

» >Ljubljena Julia, čuj me kako još preklinjem!< / (Ovdje mu glas postade nerazumljiv zbog povraćanja.)«

Dašak joj je pošakljao uho i nije morala podizati pogled kako bi spoznala da joj *se* muž primaknuo da bi preko njezina ramena mogao i sam Čitati. Čitala je do sljedećeg pjevanja, svjesna njegova toplog daha na uhu i drhtaja koji je njegovo *tiho*, promuklo kikotanje u *njoj* budilo.

»Nedvojbeno bi on bio još jasnijeg stanja...«

»Ali more djelovaše kao sredstvo protiv povraćanja.« ozbiljno je sam dovršio pjevanje. Zatim je sebi *dozvolila* podići pogled, ali njegov je istoga trena skliznuo ustranu, a na grubo no ipak lijepo lice vratio se nedokučiv izraz.

»Ne mogu vjerovati da si je kupio i nikad je nisi pročitao«, rekla je.

»Siguran sam da je bilo zabavnije slušati kako je ženski glas čita«, rekao je on. »I svakako je manje naporno.«

»Tada ću ti redovito čitati«, rekla je. »Načinit ću ja kad-tad od tebe romantika.«

On je ustuknuo i nepomična mu je ruka skliznula na sofou. »Ti to nazivaš *romantičnim*? Byron je potpuni cinik.«

»U mojem rječniku, romantika nije plačljiv, sladunjav pojam«, rekla je ona. »Ona je poput ukusna jela začinjeno uzbuđenjem i humorom i zdravom mjerom cinizma.« Spustila je trepavice. »Mislim da ćeš ti jednom postati vrlo ukusno jelo, Daine — uz još samo nekoliko prilagodbi dodatnim začinima.«

»Prilagodbi?« ponovio je za njom, ukrutivši se. »*Mene* ćeš prilagođivati ?«

GIGA

»Naravno.« Potapšala je ruku što je do nje ležala. »Brak zahtijeva prilagodbe, s obje strane.«
»Ne ovaj brak, madam. Ja sam platio — i to mi je na nos izišlo — za slijepu pokornost, i to je upravo ono...«

»Prirodno, ti si gospodar svoga imanja«, rekla je ona. »Nikad nisam susrela čovjeka vještijeg u upravljanju svime i svakim. Ali čak ni ti ne možeš na sve misliti, ili skrbiti o onome što nisi nikad iskusio. Usuđujem se reći da u tome što čovjek ima ženu postoji mnogo koristi.«

»Korist je samo jedna«, rekao je, a oči su mu se pretvorile u tanku crtu, »i uvjeravam te, moja damo, mislio sam na to. Često. Jer to je jedina prokleta stvar...«

»Smislila sam jutros lijek za tvoje muke«, rekla je ona, potiskujući ljutnju... i zabrinutost. »A ti si mislio da lijeka nema. Zahvaljujući meni, upravo si otkrio Byrona. I to te oraspoložilo.«
On je nogom odgurnuo podnožak. »Shvaćam. Dakle, to ti je bila namjera — oraspoložiti me. Smekšati me — ili to pokušati.«

Jessica je sklopila knjigu i odložila je sa strane.

Odlučila je biti strpljiva, obavljati svoje dužnosti, paziti na njega jer mu je to očajnički trebalo, shvaćao on to ili ne. A sad se zapitala zašto se uopće muči. Nakon prošle noći — nakon današnjeg jutra — nakon što ju je za večerom protjerao u dno milju dugačkog stola — ovaj je tvrdoglavac imao drskosti njezine nadljudske napore svesti na *manipulaciju*. Strpljenja je nestalo.

»Pokušavam... te... smekšati.« Jedva je protisnuta te riječi, i one su u njoj odjeknule, natjeravši joj srce da ustrepta od gnjeva. »Ti samosvjesni, glupi *nezahvalnicče*.«

»Nisam ja slijep«, rekao je on. »*Vidim što* smjeraš, i ako misliš...«

»Ako misliš da to ne mogu postići«, kruto je rekla, »da te ne mogu natjerati da mi jedeš iz ruke kad bih to poželjela, savjetujem ti da još jednom dobro promisliš, Belzebube.«

Usljedila je kratka, olujna tišina.

»Iz tvoje ruke«, ponovio je vrlo, vrlo tiho.

Prepoznala je taj tihi ton i što on nagovješćuje i dio njezina mozga je vrisnuo: *Bježi!* Ali ostatak uma bio joj je ružičasta masa gnjeva. Polako, promišljeno, položila je svoju lijevu ruku dlanom gore na svoje koljeno. Desnim je kažiprstom nacrtala mali krug u njegovoj sredini.

»Tu«, rekla je glasom jednako tihim kao što je bio njegov, usana iskrivljenih u izazovni osmijeh. »Baš tako, Daine. S dlana moje ruke. A tada«, nastavila je, još uvijek upirući prstom u središte dlana, »tada ću te natjerati na puziš. I da *preklinješ*.«

Još je *jednom* džina protutnjala prostorijom i natjerala je da se zapita kako to da knjige nisu popadale sa svojih polica.

Tada je, mekan poput baršuna, stigao jedini odgovor koji nije očekivala, i jedini, odmah je to znala, koji je trebala predvidjeti.

»Volio bih te vidjeti da to pokušaš«, rekao je.

Vlastiti mozak mu je pokušavao nešto reći, ali Dain to od zvonjave u ušima nije mogao čuti: *puzati... i preklinjati*. Od podrugljivog tona njezina nježnog glasa i srdžbe što mu se kovitlala u utrobi nije mogao razmišljati.

I zato je sebe zatočio u hladan bijes, znajući da je tu siguran, nedostižan da bi ga se povrijedilo. Nije puzao i preklinjao ni kada se njegov osmogodišnji svijet smrskao u komadiće, kad je jedina stvar slična ljubavi koju je ikad iskusio utekla od njega, a otac ga odbacio od sebe. Svijet ga je gurao u nužnike, izazivao ga, izrugivao se s njime i tukao ga. Svijet mu je okrenuo leđa i natjerao ga da plaća za svaku ljupku obmanu koja se mogla nazvati srećom. Svijet ga je pokušao podjarmiti, ali *on* to neće dozvoliti, i svijet je morao naučiti živjeti s njime pod njegovim uvjetima.

Kao što mora i ona. I otrpjet će sve što bude trebao kako bi je tome poučio.

Pomislio je na velike stijene što joj ih je prije nekoliko sati pokazao, kojima ni stoljeća žestokih kiša i olujnih vjetrova nisu mogla nauditi ili ih skršiti. On je sebe učinio gomilom

GIGA

stijena poput njih i, osjećajući kako se ona odmiče do njega, rekao sebi da ona nikad neće naći uporište; ne može ga promijeniti niti malo više nego bi mu mogla nauditi ili ga skršiti.

Spustila se na koljena do njega i počekaao je jedan dugi trenutak u kojem je ostala nepomična. Oklijevala je, znao je to, jer nije bila slijepa. Zнала je prepoznati stijenu kad bi je vidjela i možda je već sada uviđala svoju pogrešku... i, vrlo uskoro, odustat će.

Podigla je ruku i dotaknula mu vrat — i gotovo istog trena trgnu-la ruku natrag, kao da je osjetila isto što i on: praskavi potres što mu je prohujao pod kožom da mu vrisne uzduž završetaka živaca.

Premda mu je pogled ostao uprt ravno naprijed, Dain je kutom oka vidio njezinu zbuñjenu reakciju, uhvatio je kako se mršti proučavajući svoju ruku, primijetio kako joj se sjetan pogled podiže do njegovog vrata.

A onda je, protrnula srca, opazio kako joj se kutovi usana sporo uzdižu. Primaknula mu se bliže i desno joj je koljeno skliznulo niz njegovu butinu, a lijevo joj se oduprlo o njegovo stegno. Zatim mu je desnu ruku provukla oko ramena, ispruživši mu lijevu preko gornjeg dijela grudiju i primaknuvši mu se bliže. Slatkim zaobljenim grudima pritisnula mu je ruku, dodirujući usnama preosjetljivu kožu u samom kutu njegovog oka.

On je ostao nepomičan, usredotočen na zadržavanje mirnog disanja, na obuzdavanje sebe da ne zaurla.

Bila je tako topla i mekana, a jedva zamjetan miris jabuke i kami' lice zatvarao se poput mreže oko njega... kao da već to vitko, zaobljeno tijelo što se oko njega obavijalo nije bilo dovoljno ozbiljna zamka. Razdvojenim mu je usnama skliznula niže, niz obraz, uz njegovu čvrstu vilicu, do kuta njegovih usana.

I, *Ludo!*, tiho je prekorio sebe jer ju je izazvao, svjestan da ona neće moći ustuknuti pred izazovom, a on se sam nakon takva izazova izvući bez ožiljaka.

Opet je ušetao u zamku, po stoti put, ali ovoga je puta bilo još gore. Nije se mogao prepustiti utaživanju žeđi u njezinoj slasnosti jer to bi predstavljalo ustupak koji nije bio spreman dati. Mora ostati sjediti poput granitnog monolita, dok mu se njezine mekane grudi uzdižu i spuštaju uz ruku, i dok joj topao dah i mekana usta izazovno prelaze njegovom kožom poput poteza kista.

I stajao je tako poput kamenog bloka dok mu je ona blago uzdi-sala na uho i taj mu uzdah strujao cijelim krvotokom. I takav je ostao, nepomičan izvana, iznutra kukavan, dok mu je ona polako razvezivala čvor kravate i uklanjala je.

Vidio ju je kako joj klizi kroz prste i pokušao zadržati pažnju na tom zgužvanom komadu bijele tkanine do svojih nogu, ali ona mu je sada ljubila potiljak i u isto mu vrijeme zavlčila ruku pod košulju. Nije bio u stanju primiriti pogled da bi usredotočio svoje misli jer bila je posvuda, groznica što ga obavija i žestoko mu pulsira iznutra.

»Tako si gladak«, oglasilo se straga njezino mrmljanje, a njezin mu dah žario sam korijen vrata dok mu je stiskala rame. »Gladak poput ulaštenog mramora, ali tako topao.«

Doista je bio usijan, a njezin tih, vlažan glas bio je poput ulja bačenog na vatru.

»I snažan«, nastavila je dok su joj zmijolike ruke jednako tako nastavljale, sklizale se preko napetih mišića što su se grčili i drhtali pod njezinim dodirom.

Bio je slab, veliki glupi vol što tone u glib djevičanskog zavodjenja.

»Možeš me podići jednom rukom«, nastavljao je grlen glas. »Volim tvoje velike ruke. Želim ih posvuda po sebi, Daine. Posvuda.« Jezikom mu je oblizala uho i on je zadrhtaao. »Na svojoj koži. Poput ovoga.« Po košuljom od finog lanenog platna osjetio je čvrst stisak i nad svojim ustreptalim srcem. Palcem mu je prešla preko napete bradavice, od čega je ispustio šuštav uzdah kroz čvrsto stisnute zube.

»Želim da ti to činiš«, rekla je, »meni.«

I on je želio, mila majko Božja, kako li je samo želio. Zglobovi na čvrsto stisnutoj šaci bili su mu posve bijeli, a grč vilice postao bolan, premda su ti osjećaji bili čisti užitek u odnosu na

GIGA

podmuklo pulsiranje koje je osjećao u preponama.

»Da učinim što?« upitao je, tjerajući riječi da mu prijeđu preko odebljala jezika. »Zar bih... trebao... nešto osjećati?«

»Kučkin sine.« Povukla je ruku i osjetio je prokleta kratak trenutak olakšanja, ali prije nego je dospio opet udahnuti ona mu se uspinjala u krilo, podižući haljinu kako bi ga mogla objahati.

»Želiš me«, rekla je. »Mogu to osjetiti, Daine.« I bilo je malo izgleda da joj to promakne. Između uzbuđenog mužjaka i vrele ženke više nije bilo ničega osim sloja vune i komadića svile. Njegove hlače. Njezine gaće... mekana stegna pritisnuta uz nje-gova. Neka mu Bog bude na pomoći.

Znao je što je tamo, pod tim gaćama: par centimetara čarapa nad njezinim koljenima, čvor podvezice, a iznad toga svilena koža. Osjetio je svrbež čak i u prstima one oduzete ruke. Kao da mu može čitati misli, podigla je tu beskorisnu ruku i prevukla je preko zgužvane svile svoje haljine.

Ispod, poželio je viknuti. Čarapa, podvezica, slatka, svilenkasta koža... molim te.

Čvrsto je stisnuo usta da riječi ne iziđu van.

Neće preklinjali, neće puzati.

Gurnula ga je na jastuke sofe i on je bez otpora u njih utonuo. Sva njegova snaga bila je usredotočena u obuzdavanje krika da mu ne pobjegne između usana.

Vidio je kako joj se ruka primiče vezicama na njezinu prsluku.

»Brak zahtijeva prilagodbe«, rekla je. »Ako želiš drolju, tada se moram tako ponašati.« Pokušao je sklopiti oči, ali nije imao snage čak ni za to. Pogled mu je bio prikovan za njezine vitke, skladne prste i podmukle radnje koje su obavljali... dok su veze popuštale i tkanina padala dolje... bujna ružičasta put se proljeva iz čipke i obješene svile.

»Znam da moje... čari... nisu ogromne poput onih na koje su naviknuo«, rekla je, gurajući prsluk dolje do struka.

Ugledao je mjesece blizance, glatke i bijele poput alabastera.

Usta su mu bila suha, a glava otupjela, ispunjena pamučnim vlaknima.

»Ali ako pridem veoma blizu, možda ćeš primijetiti.« Odignula se i nagnula nad njim... vrlo blizu, preblizu.

Jedan ukrućeni ružin pupoljak... na par centimetara od njegovih sprženih usana... miris žene, težak, hladeći mu nozdrve, kovitlajući mu mozak.

»Jess.« Glas mu je bio isprekidan i promukao, suh.

Um mu je postao pustinjom. Nikakvih misli. Nikakva ponosa. Bio je samo pijesak, uskovitlao u pješčanoj oluji.

Uz prigušen uzvik, povukao ju je dolje i zarobio joj usne... slatku oazu... *o da, molim te...* i one su se razdvojile pred njegovom mahnitom molbom. Žedno je zgrtao njezinu slast. Bio je isušen, usplamtio, a ona ga je ujedno hladila i još više raspaljivala. Bila je kiša, ali jednako tako i vruć konjak.

Prešao je rukom preko njezinih glatkih, gipkih leđa i ona je zadrhtala i na usne mu ispustila uzdah. »Volim tvoje ruke.« Tih, milujući šapat njezina glasa.

»*Sei bella*«, promuklo je uzvratilo, prstima je milujući i stišćući oko struka. Tako čvrsta i gipka, ali jao, tako sitna pod njegovom rukom.

Bila je tako sitna, ali on ju je želio cijelu, očajno ju je želio. Napijao se izglednjelim usnama na njezinu licu, ramenu, vratu. Obrazima se otirao o baršunaste obline njezinih dojki i njuškao po mio-mirisnoj udolini među njima. Načinio je jezikom krivudavu stazu do njezine ružičaste bradavice koja ga je maločas izazivala, i progutao je. Milovao ju je usnama, jezikom, i čvrsto joj za to vrijeme stiskao uzdrh-talo tijelo.

Nad njim se oglasio tih, zatečen uzvik. Ali njezini su mu prsti mrsili kosu, nemirno mu prelazeći preko tjemena, i on je znao da to nije bio uzvik bola, već ushita.

Napasnoj đavolici se to sviđalo.

GIGA

I tada je, čak i onako uzavreo i bezuman kakav je bio, spoznao da nije bespomoćan.

I on nju može natjerati da preklinje.

Srce mu je tuklo galopom, a um postao tup i opijen. Ipak, nekako se uspio malo pribрати i, umjesto pohotne žurbe, počeo drugu dojkę opsjedati sporije i promišljenije...

Ona se posve skršila.

»Ah. Ah, Daine. Molim te.« Prstima mu je u grću prelazila preko vrata, ramena.

Da, preklinji. Ovlaš joj je uzeo uzdrhtalu bradavicu među zube i nježno povukao.

»Mili Bože. Molim te... nemoj. Da. Ah.« Bespomoćno se vrpoljila, jednoga se časa privijajući njemu, a sljedećega pokušavajući od njega uteći.

Gurnuo je ruku pod zgužvanu, zapetljanu haljinu i čvrsto je stisnuo preko svilenih gaća.

Jauknula je.

Ispustio joj je dojkę i ona je skliznula dolje, prelazeći razdvojenim usnama preko njegovih sve dok joj on nije uzvratilo i pustio je unutra. Cijelo su mu tijelo protresli grčevi užitka dok mu je jezikom pustošila usta.

I dok se tako napijao vrućom žesticom njezina poljupca, gurnuo je ruku preko tanke svilene nogavice, hvatajući je nad čarapom i još više, do čvora koji joj je vezivao podvezicu. Brzo ga je odvezao i odmaknuo podvezicu, svlačeći joj čarapu, i skliznuo prstima preko njezina bedra i još više, preko zgužvanih svilenih gaća, kako bi je šćepao za slatko zaobljenu stražnjicu.

Odvojila mu se od usana, dišući plitko, isprekidano.

Još uvijek joj čvrsto stišćući stražnjicu, promijenio je položaj, povlačeći i nju za sobom tako da je legla na bok, stiješnjena između njegova golemog tijela i naslona sofe. Opet ju je poljubio, žestoko, dok mu se ruka primicala vezici njezinih gaća i odvezivala je i povlačila ih dolje. Osjetio je kako joj se tijelo ukočilo, ali nije joj se odmicao od usana, odvlačeći joj pažnju polaganim, nježnim poljupcem. Cijelo to vrijeme prsti su mu prelazili po njezinim butinama, stišćući, milujući, prikradajući se njezinoj nevinosti.

Zaječala je, odmaknuvši mu se od usana, ali on je nije puštao i nije se mogao zaustaviti u tom dodirivanju... fine, zategnute kože njezinih prepona... bujnih i zamršenih svilenih kovrča... i slasnih ženskih linija, toplih, mekanih poput maslaca... i skliskih poput maslaca... tog slasnog dokaza njezine želje.

On ju je pobudio, uzbudio ju je. Željela ga je.

Počeo je stiskati njezinu nježnu ženstvenost i ona je odjednom postala veoma, veoma mirna.

A zatim: »Ah.« Glas joj je bio blag od iznenađenja. »Ah. To je..., *podmuklo*. Ja nisam.,.« Ostatak se izgubio u prigušenom krikę i slasnoj toplini pritisnutoj uz njegov prst. Vitko joj se tijelo nemirno izvijalo i okretalo, njemu ususret, odmićući se od njega. »O Bože. *Molim te.*« Jedva je čuo njezinu molbu. Bio je na sve gluh. Krv mu je udarala u venama, tukući mu u ušima.

Pronašao je nježni pupoljak i uzak procjep pod njim, ali bio je tako sitan, tako tijesan nasuprot njegovu velikom nametljivom prstu.

Pomilovao je osjedjivi vršak i on je nabujao. Ona se čvrsto držala njegove jakne, proizvedeći tihe zvukove, gotovo bez daha, očajnički se pritišćući uz njegovo snažno tijelo. Poput preplašene mačkice. Ali nije bila preplašena. Vjerovala mu je. Njegova vlastita vjerna mačkica. Nevina. Tako krhka.

»Ah Jess, tako si sitna«, mrmljao je, očajavajući.

Nježno se pokušao progurati u nju, ali koliko god sklizak i vreo bio, put je bio previše uzak, pretijesan za njega.

Od pohote nabrekao ud divlje mu je napinjao hlače, ogroman, čudovišni osvajač koji će je rastrgati u komadiće. Poželio je zaplakati, zaurlati.

»Tako tijesna«, rekao je, glasa hrapavog od jada jer ju nije mogao prestati dodirivati, nije mogao prestati milovati ono što nije mogao, nije se usuđivao imati.

GIGA

Nije ga čula. Bila je izgubljena u groznici koju je u njoj budio. Dodirivala ga je, ljubila ga. Tako nemirnim rukama, nevino vragolastim usnama. Topila se u vatri koju je raspalio da bi je osvojio, i nije se mogao obuzdati u dolijevanju goriva na taj plamen.

»Ah, nemoj... da... *molim te.*«

Čuo je njezino soptanje, pa jecaje... i tijelo joj je zadrhtalo, i čvrsto se meso pribilo uz njegove prste... a zatim opustilo... i opet pribilo, dok joj je drugi vrhunac protresao vitak lik.

Povukao je ruku i primijetio kako drhti. Svaki mišić u tijelu bio mu je napet od uzbuđenja, bolan od napora koji je morao uložiti u obuzdavanje da je ne rastrgne. Prepone kao da mu je u škripac stegnu-la opačina samoga Sotone.

Duboko je isprekidano udahnuo. I još jednom. I ponovo, čekajući da se ona opet vrati na ovaj svijet i nadajući se da će mu se prepone prije toga primiriti, prije nego se bude morao pokrenuti.

Čekao je, ali ništa se nije događalo. Znao je da nije mrtva. Mogao je čuti, osjetiti njezino disanje... polagano, postojano, smireno... tako smireno.

S nevjericom je zurio u nju. »Jess?«

Nešto je promrmljala i još Čvršće se privila uz njega, ugnijezdivši glavu u kolijevku njegova ramena.

Još je punu minutu tako zurio otvorenih usta u njezino prekrasno smireno, *sveno* lice.

Kao da sam proklet, pomislio je ozlojeđeno. Ona je dobila što je htjela, a zatim se fino sklupčala i utonula u san.

A to je trebao *on* učiniti, prokleta bila ta njezina bezočnost. A sada će — proklinjući je zbog sebične nezahvalnosti — morati smisliti kako je — sa samo jednom zdravom rukom — odnijeti do kreveta, a da je ne probudi.

Trinaest

Jessica nije bila sigurna kada je postala svjesna da je nose uza stube. Sve se to činilo dijelom sna ili nekih davnih vremena kad je još bila pospana djevojčica, toliko sitna da ju je čak i ujak Frederic, najmanji i najkrhkiji od njezinih ujaka, mogao s lakoćom pokupiti jednom rukom i odnijeti je uz stube do dječje sobe. Ujakova je ruka, istina, bila tvrdo sjedalo i prijevoz je bio kvrgav, ali bila je potpuno sigurna, udobno pripijena uz krupno muško tijelo, glave ugniježdene na širokom ramenu.

Magla se postupno razbistrila i, čak i prije nego je otvorila teške očne kapke, Jessica je znala tko je nosi.

Sjetila se i svega što se dogodilo. Ili većine toga. Dobar dio se izgubio u deliričnom viru koji je Dain u njoj probudio.

»Budna sam«, rekla je, glasa otežalog od sna. Još uvijek je bila iscrpljena, a um joj je bio gust poput pudinga. »Ostatak puta mogu prijeći sama.«

»Skotrljat ćeš se niz stube«, mrzovoljno je rekao Dain. »U sva-kom slučaju, skoro smo stigli.« A stigli su, pokazalo se, do Odaja Njezina Visočanstva. Do Velikih Katakomba, promijenila im je u sebi ime dok ju je Dain unosio u polumračnu špilju njezine spavaonice.

Vrlo oprezno ju je položio na krevet.

Tada je pozvonio sluškinji... i otišao. Bez ijedne dodatne riječi i u priličnoj žurbi.

Jessica je sjedila pogleda uprtog u sada prazna vrata, osluškujući njegove ćilimom prigušene korake kako odlaze niz hodnik, sve dok nije začula prigušenu buku zatvaranja njegovih vrata. Uzdahnuvši, nagnula se da skine čarapu koju joj je bio razvezao i koja joj je skliznula do gležnja.

Od prvoga časa kad je pristala udati se za njega znala je da neće biti lako, podsjetila je sebe. Znala je da je večeras bio krajnje ćudljiva raspoloženja — zapravo, cijeloga dana. Nije od njega mogla očekivati da se ponaša razumno... i odvede je u postelju kako valja... i spava s njome.

Tada se pojavila Bridget i, kao da ne primjećuje uneređenu odjeću ili odsutnost duha svoje gospodarice, tiho i djelotvorno pripremila njezino gospodstvo za počinak.

Kad se jednom nasla pod pokrivačima, a sluškinja otišla, Jessica je zaključila da nema razloga strepiti zbog Dainova neuspjeha da je razdjeviči.

Ono što je učinio bilo je vrlo uzbudljivo i iznenađujuće, posebno posljednji dio, kad je u njoj izazvao maleni potres. Znala je što je to jer joj je Genevieve rekla. I, zahvaljujući svojoj baki, Jessica je bila veoma dobro upoznata s time da se takvi izvanredni osjećaji ne događaju uvijek, posebno ne u počecima braka. Nisu se svi muškarci htjeli time gnjaviti.

Nije mogla vjerovati da bi se Dain oko toga potrudio samo da bi postigao zgoditak, dokazao svoje nadmoći nad njom. Prema Genevievevim tvrdnjama, uzbuđenom muškarcu bilo je krajnje bolno sebi uskratiti olakšanje. Osim ako Dain nije imao nekakav tajni način olakšanja koji joj je Genevieve propustila spomenuti, zasigurno je pretrpio ozbiljnu nelagodu.

I sigurno je za takvo ponašanje morao imati neki ozbiljan razlog, nešto što nije mogao izbjeći. Ali Jessica nije mogla ni zamisliti što bi to moglo biti. Želio ju je, izvan ikakve dvojbe.

Pokušao se tome oduprijeti, ali nije mogao — ne nakon što je onako bestidno obnažila svoje grudi i gurnula mu ih ravno pod onaj arogantan firentinski nos... ne nakon što je podigla suknu i sjela mu na prepone.

Pocrvenjela je prisjetivši se toga, ali vreline koju je osjetila nije bila posljedica stida. Tada se osjetila čudesno slobodnom i poročnom... i bila je vrelo, slasno nagrađena za svoju odvažnost. Čak i sad je osjećala da je to bio njegov dar. Kao da je rođendan njoj, a ne njemu. I, nakon što je svoju suprugu darivao malim potresom, uz tu dugotrajnu i žestoku tjelesnu nelagodu uspio je — ne bez ozbiljnih poteškoća, bila je sigurna — odnijeti je na kat, a da je pritom ne

GIGA

probudi.

Zatekla je sebe u želji da to nije učinio. Bilo bi lakše da ju je grubo probudio i nasmijao joj se i natjerao je da se sama uspne stubama, posrćući... omamljena. I bilo bi još lakše da ju je jednostavno gurnuo poda se, zarinuo se u nju, a zatim se svalio s nje, okrenuo joj leđa i sam zaspao.

Umjesto toga je podnosio bolove. Naučio ju je užicama i nakon toga se skrbio o njoj. Bio je tako sladak i kavalirski, uistinu.

Njezin je muž običnu životinjsku privlačnost pretvarao u nešto mnogo složenije. I uskoro, osim ako ne bude veoma oprezna, mogla bi učiniti fatalnu pogrešku i zaljubiti se u njega. Sredinom popodneva sljedećega dana, lady Dain je otkrila da u Achcortu uistinu ima duhova.

Klečala je na otrcanom ćilimu u najvišoj odaji Sjevernog tornja. Prostorija je bila jedno od Athcourtovih groblja namještaja. Oko nje su se nalazili kovčezi prepuni odjeće iz proteklih vremena, kao i probrane neobičnosti i ekstremnosti predmeta namještaja, sanduci raznovrsnog posuda i izvjestan broj kućnih pomagala zagonetne namjene. Uz nju je klečala gospoda Ingleby, kućepaziteljica.

Obje su promatrale portret mlade žene kovrčave crne kose, očiju boje ugljena i uznositog firentinskog nosa. Jessica ga je pronašla u mračnom kutu sobe, skrivenog iza nagomilanih kovčega i umotanog ti debeli sloj baršunskih zastora s baldahina.

»Ovo može biti jedino majka njegova gospodstva«, rekla je Jessica, pitajući se zašto joj je srce ustreptalo kao da se nečega boji, premda nije bilo tako. »Haljina, frizura — neupitno posljednje desetljeće osamnaestog stoljeća.«

Nije bilo potrebe naglašavati fizičku sličnost. Dama je jednostavno bila ženska verzija trenutnog markiza.

To je bio i prvi portret koji je Jessica vidjela, a da je imao imalo sličnosti s njime.

Nakon Jessicina samotničkog doručka — Dain je jeo i nestao prije nego je ona sišla — gospođa Ingleby povela ju je u djelomični obilazak ogromne kuće, uključujući opuštenu šetnju dugom galerijom na drugome katu, nasuprot njihovim spavaonicama, u kojoj su se nalazili obiteljski portreti. Osim prvoga grofa od Blackmoora, čiji ju je oštar pogled podsjetio na Dainov, Jessica na njima nije otkrila drugih sličnosti.

Nigdje među tim uglednicima nije otkrila ženu koja bi mogla biti Dainova majka. Kad ju je o tome upitala, gospođa Ingleby joj je rekla da takav portret ne postoji, barem koliko je ona znala. U Athcortu se nalazila otkad je sadašnji markiz preuzeo titulu, kad je smijenio većinu ranijeg osoblja.

Taj je portret, dakle, bio skriven u vrijeme njegova oca. Zbog žala za njom? upitala se Jessica. Je li pokojnom markizu bilo previše bolno gledati sliku svoje žene? Ako je tako, morao je biti mnogo drukčiji čovjek od onoga kakvim ga je vidjela na njegovu portretu: ugladena sredovječnog čovjeka odjevena u sumornu, gotovo kvekersku jednostavnost. Ali skromna je odora bila u oštroj suprotnosti s izrazom njegova lica. Iza tih grubih crta lica i stisnutih, hladnih plavih očiju nije živio kakav ljubazan Prijatelj.

»Ne znam ništa o njoj«, rekla je Jessica, »osim datuma njezina vjenčanja i smrti. Nisam je zamišljala tako mladom. Pretpostavljala sam da je druga žena bila starija. Ona je tek malo više od djevojčice.«

I tko je, ljuti to se upitala, to zanosno dijete sputao za onaj grozan, pobožan stari ledeni blok? Ustuknula je, zatečena žestinom svoje reakcije. Brzo je ustala. »Neka to donesu u moju dnevnu sobu«, rekla je kućepaziteljici. »Možete ovlaš obrisati prašinu, ali neka je ne čiste dalje dok ne budem

imala prigodu istražiti je na boljem svjetlu.«

* * *

Gospoda Ingleby je bila dovedena iz Derbyshirea. Nije čula ništa o starim *porodičnim* skandalima koji su prethodili njezinu dolasku ovamo, a kako nije bila spremna tolerirati zakutna ogovaranja, ništa nije čula ni nakon toga. Agent lorda Daina zaposlio ju je ne samo zbog njezina besprijekornog ugleda kao kućepaziteljice, već i zbog njezinih čvrstih načela: po njenu viđenju, skrb o porodici bila je stvar nepovrjedivog povjerenja koje čovjek ne zlorabljuje došaptavanjem o skandalima iz leda svoga poslodavca. Uvjeti ili su bili dobri, ili nisu. Ako nisu, čovjek bi to uglađeno primijetio i otišao.

Ipak, njezini strogi pogledi nisu ostatku osoblja priječili ogovaranje čim bi im ona okrenula leda. I tako je većina njih čula za prethodnu lady Dain. Jedan od njih je bio i sluga pozvan da prenese portret do dnevne sobe sadašnje lady Dain. Rekao je gospodinu Rodstocku o čijem se portretu radi.

Gospodin Rodstock je bio previše dostojanstven da bi glavu slupao o policu kamina, kako je to bio toga časa poželio. Jedino je trepnuo, samo jednom, i zapovjedio svojim podređenima da ga odmah i neodgodivo obavijeste o povratku njegova gospodstva.

Lord Dain je većinu dana proveo u Chudleigju. U Star and Garteru se susreo s lordom Sherburneom, koji se krivudavim putem zaputio na jug, do Devonporta, na hrvački meč. Sherburne, koji je u braku bio manje od godine dana, svoju je mladu ženu ostavio u Londonu. Bio je posljednja osoba koja bi nalazila išta čudna u tome što tek nedavno oženjen čovjek napušta svoju mladenku kako bi pošao do bara u svratištu za kočije tek nekoliko milja od svoga doma. Štoviše, pozvao je Daina da mu se pridruži na putu do Devonporta. Sherburne je čekao još nekolicinu momaka koji su trebali pristići te večeri. Predložio je Dainu da se spakira, uzme svoju lisnicu i pridruži im se na večeri. Tada odmah ujutro mogu svi zajedno krenuti dalje.

Dain je bez oklijevanja prihvatio poziv, ne obazirući se na razoran krik svoje savjesti.

Oklijevanje je uvijek bilo znakom slabosti i u ovom bi slučaju Sherburne mogao pomisliti da Belzebub najprije treba ishoditi *dozvolu* svoje žene, ili da se nije u stanju odvojiti od nje na nekoliko dana.

A mogao je to veoma lako podnijeti, razmišljao je Dain sada, hitajući sjevernim stubištem do svoje sobe. Štoviše, trebalo ju je poučiti da njime ne može manipulirati i ta će mu lekcija biti mnogo manje bolna od one koju joj je dao prošle noći. Radije će dopustiti crnim vranama da mu se goste muškošću nego još jednom proživjeti to grozno iskustvo.

Otići će i smiriti se, i o svemu dobro promisliti, a kad se vrati tada će...

No, nije baš točno znao što će učiniti, ali to je bilo stoga jer nije bio smiren. A kada to bude, već će nešto smisliti. Bio je siguran da mora postojati neko jednostavno rješenje, ali nije o tom problemu mogao pribrano i objektivno razmišljati dok je ona bila u blizini i gnjavila ga.

»Moj lorde.«

Dain je zastao na vrhu stuba i pogledao dolje. Rodstock je hitao za njim. »Moj lorde«, ponovio je, ostavši bez daha. »Samo jednu riječ, molim vas.«

A za ono što je majordom imao reći trebalo je više od jedne riječi, premda nimalo više od potrebnoga. Njezino gospodstvo je istraživalo spremište u Sjevernom tornju. Pronašla je portret. Prethodne markize. Rodstock je pomislio kako bi njegovo gospodstvo željelo o tome biti izviješteno.

Rodstock je bio uzoran Čovjek, duša diskrecije i takta. Ništa u tonu njegova glasa ili držanju nije odavalo spoznaju o tome kakvu je bombu upravo ispustio pod noge svome gospodaru. Slično tome, njegov gospodar nije pokazao nikakvu svjesnost o bilo kakvoj eksploziji.

»Shvaćam«, rekao je Dain. »To je zanimljivo. Nisam ni znao da jedan takav imamo ovdje.

Gdje je sad?«

»U dnevnoj sobi njezina gospodstva, moj lorde.«

»Pa, u tom bih ga slučaju mogao i ja pogledati.« Dain se okrenuo i zaputio niz Dugu galeriju.

GIGA

Srce mu je tuklo neravnomjernim ritmom. Osim toga, nije osjećao ništa više. Nije ništa ni vidio tijekom beskonačna hoda pored portreta plemenita niza muškaraca i žena čijim se dijelom nikad nije osjećao.

Naslijepo je došao do dna dvorane, otvorio posljednja vrata s lijeva i opet skrenuo lijevo u uzak prolaz. Nastavio je kroz jedna vrata, pa prema još jednim i kroz njih te kroz drugi hodnik do vrata na njegovu kraju, koja su bila otvorena.

Portret koji nije trebao postojati stajao pred prozorom istoku okrenutog prozora dnevne sobe, na pohabanom štafelaju kojega su morali iskopati negdje iz učionice.

Dain je otišao do slike i dugo je promatrao, premda je boljelo, žestoko — više nego je mogao i slutiti — promatrati to prekrasno, okrutno lice. Grlo mu se zažarilo, jednako kao i oči. Da je mogao, sada bi zaplakao.

Ali nije mogao jer nije bio sam. Nije morao skidati pogleda s portreta da bi znao kako je njegova žena u sobi.

»Još jedan od tvojih nalaza«, rekao je, priječeći ciničnom smijehu da mu iziđe iz suhog grla.

»I to već u prvom ovdašnjem lovu na blago.«

»Srećom, Sjeverni je toranj prohladan i suh«, rekla je. I njoj je glas bio hladan i suh. »A slika je bila dobro umotana. Trebat će vrlo malo čišćenja, ali meni bi se više svidio neki drugi okvir. Ovaj je previše taman i pretjerano urešen. I, radije je ne bih stavila u galeriju s portretima. Voljela bih da ima svoje, zasebno mjesto. Možda iznad kamina u blagovaonici.

Umjesto onog pejzaža.«

Prišla je bliže, zastavši nekoliko koraka desno od njega. »Taj pejzaž zahtijeva manju prostoriju. Čak i da nije tako, radije bih gledala nju.«

I on bi, premda ga je živoga izjedala vlastita želja da joj udovolji.

Bio bi zadovoljan već zbog samog pogleda na svoju prekrasnu, nemoguću majku. Ne bi ništa tražio... ili tek veoma malo: mekanu ruku na svojem obrazu, makar samo na tren. Nestrpljivi zagrljaj. Bio bi dobar. Pokušao bi...

Sladunjave gluposti, prekorio je samoga sebe. Bio je to samo prokleti komad platna zamazanog bojom. Bila je to slika kurve, kao što je to znalo cijelo kućanstvo, cijeli Devon, i veći dio okolnog svijeta. Svi osim njegove žene, s tim njezinim đavolskim darom za izvrtanje svijeta naglavce.

»Ona je bila kurva«, oporo je rekao. I, kao da se to moralo reći i učiniti i svršiti s time, brzo i okrutno nastavio. »Pobjegla je sa sinom dartmuskog trgovca. Javno je s njime živjela, na groznicom poharanom otoku u Zapadnoj Indiji.«

Okrenuo se i pogledao u blijedo, namršteno lice svoje žene. Oči su joj se raširile od zaprepaštenja. A onda su, nevjerojatno, zablistale suzama.

»Kako se usuđuješ?« rekla je, bijesno trepćući kako bi odagnala suze. »Kako se usuđuješ, baš ti od svih ljudi, svoju majku nazivati kurvom? Ti novu ljubavnicu kupuješ svake noći. I to te košta nekoliko novčića. A prema tvojim vlastitim riječima, ona je sebi dozvolila samo jednoga ljubavnika — i to ju je koštalo svega: prijatelja, časti. Njezina sina.«

»Mogao sam misliti da čak i ovo možeš učiniti romantičnim«, podrugljivo je rekao. »Hoćeš li tu bludnicu vrele krvi pretvoriti u mučenicu zbog — zbog čega, Jess? *Ljubavi?*«

Okrenuo se od portreta jer u njemu se počeo rađati urlik i poželio je kriknuti: *Zašto?* Pa ipak, znao je odgovor, oduvijek. Da ga je njegova majka voljela — da ga je barem sažalijevala, ako ga već nije mogla voljeti — bila bi ga povelala sa sobom. Ne bi ga ostavila samog, u paklu.

»Ti ne znaš kakav je bio njezin život«, rekla je ona. »Bio si dijete. Nisi mogao znati što ona osjeća. Bila je strankinja, a njezin muž dovoljno star da joj bude otac.«

»Misliš, poput Byronove *donne Julie*?« Glas mu je bio prožet oporom ironijom. »Možda imaš pravo. Možda bi mama uspjela bolje s dva supruga, ili pet, ili dvadeset.«

»Ne znaš je li se tvoj otac prema njoj ponašao dobro ili loše«, bila je uporna njegova žena, poput učiteljice prema tvrdoglavom učeniku. »Ne znaš je li joj život učinio ugodnim ili

GIGA

nemogućim. Ali prema svemu što znaš, mogao ju je učiniti nesretnom — što je više nego vjerojatno, ako je njegov portret imalo točan pokazatelj njegova karaktera.«

A što je sa mnom? poželio je uzviknuti. *Ne znaš kako je meni bilo, odvratnom stvoru kojega je napustila, odbacila, klonila ga se, izrugivala se s njime, zlorabila ga. Otišla... da trpi... i skupo plaća za ono što su drugi smatrali zajamčenim: za snošljivošću, naklonošću, mekanom ženskom rukom.*

Zapanjio ga je vlastiti unutarnji gnjev i tuga, histerija djeteta... koje je umrlo prije dvadeset pet godina.

Natjerao se na smijeh i susreo se s njezinim postojanim sivim pogledom, s onom istom podrugljivom maskom na licu koju je tako dobro nosio. »Ako ti se moj mili otac toliko ne sviđa, slobodno ga prognaj u Sjeverni toranj. Možeš nju objesiti na njegovo mjesto. Ili u kapelu, ako ti je stalo.«

Krenuo je prema vratima. »Ne trebaš se sa mnom savjetovati oko preuređenja. Znam da nijedna žena ne može živjeti u kući i sve ostaviti kako je zatekla. Bit ću mnogo više zaprepašten ako budem znao pronaći put kroz kuću kad se vratim.«

»Nekamo odlaziš?« Glas joj je ostao miran. Kad je zastao i okrenuo se na pragu, gledala je kroz prozor, opet normalne boje puti, smirenog držanja.

»U Devonport«, rekao je. »Hrvački meč. Sherburne i neki drugi momci. Trebam se s njima naći u devet sati. Moram se spakirati.«

»Tada moram izmijeniti upute za večeru«, rekla je. »Mislim da ću ručati u jutarnjem salonu. Ali bolje je da prije toga malo odspavam, ili ću zaspati nad tanjurom. Obišla sam jedva četvrtinu kuće, pa ipak se osjećam kao da sam hodala od Dovera do kraja svijeta.«

Želio ju je upitati što misli o kući, što joj se sviđa — osim potresnog portreta njegove majke — a što ne sviđa — osim napadnog pejzaža u blagovaonici koji se ni njemu nije sviđao, prisjetio se.

Da nije odlazio, mogao je to doznati za večerom, u ugodnoj intimnosti jutarnjeg salona.

Ali intimnost je, rekao je sebi, bila posljednja stvar koja mu je sada trebala. Trebao je odlazak odavde, gdje ga ne može okrenuti naglavce svojim »otkrićima« od kojih srce zastaje... ili ga mučiti svojim mirisom, svojom svilenom kožom, blagim oblinama svoga vitkog tijela. Trebala mu je sva samokontrola da iz sobe iziđe normalnim hodom, ne potrčavši.

Jessica je deset minuta provela pokušavajući se smiriti. Nije djelovalo. Ne želeći imati posla s Bridget niti s bilo kime drugim, sama je sebi pripravila kupku. Srećom, Athcourt se dičio rijetkom raskoši tekuće tople i hladne vode, čak i na drugom katu.

Ni osama ni kupka nisu je smirile, a zadrijemati je bilo nemoguće. Jessica je ležala na svojoj ogromnoj, samotničkoj postelji, nepomična poput strašila, zureći u baldahin.

Jedva tri dana vjenčani, a veliki ju je magarac već ostavio samu. Zbog prijatelja. Zbog *hrvačkog meča*.

Ustala je, svukla svoju čednu spavaćicu i gola se zaputila u garderobu. Pronašla je vinski crven i crn negliže i navukla ga na sebe. Na noge je navukla crne papuče. Nabacila je na sebe težak crni i zlatan kućni ogrtač i pritegnuta pojas, ostavivši ovratnik dovoljno rastvoren da se pod njim nazirao komadić negližea.

Prošavši četkom kroz kosu, vratila se u svoju spavaonicu i izišla kroz vrata koja su vodila u prostoriju koju je gospoda Ingleby zvala Sobom za uzmak. U tom je času u njoj bio smješten dio Dainove zbirke umjetničkih rariteta. Uz to, bila je povezana s odajama njegova gospodstva.

Prošla je ogromnom polumračnom prostorijom do vrata koja su vodila u Dainove odaje.

Snažno je pokucala. Prigušeni glasovi koje je čula prilazeći vratima naglo su utihnuli.

Trenutak kasnije, Andrews je otvorio vrata. Ugledavši je onakvu, samo u odjeći za počinak, ispustio je glasan uzdah koji je brzo pretvorio u tiho, uglađeno nakašl javan je.

Podarila ga je dražesnim, bezazlenim osmijehom. »Ah, još nisi otišao. Tako mi je laknulo.

GIGA

Ako mi njegovo gospodstvo može posveti minutu, nešto ga moram upitati.«

Andrews je bacio pogled ulijevo. »Gospodine, njezino gospodstvo želi...«

»Nisam gluha«, začuo se Dainov zlovoljan glas. »Miči se odatle i pusti je unutra.«

Andrews je ustuknuo i Jessica je ušetala unutra, dokono se osvrćući oko sebe. Polako je ušla dublje u sobu i oko ogromne postelje svoga supruga, iz sedamnaestog stoljeća. Postelja je bila čak i veća od njezine, veličine otprilike tri puta tri metra.

Dain je u košulji, hlačama i s čarapama na nogama stajao do prozora, pogleda spuštenog u svoj putni kovčeg. Taj je stajao otvoren na teškom rezbarenom stolu za koji je pretpostavila da potječe iz istoga razdoblja kao i postelja. Nije se udostojao ni pogledati je.

»U pitanju je... delikatna stvar«, rekla je, oklijevajući, sramežljivo.

Poželjela je da se može natjerati i da porumeni, ali rumenilo nije lako dolazilo na njezine obraze. »Možemo li to obaviti... u četiri oka?«

Dobacio joj je brzi pogled i gotovo istoga ga trena vratio natrag na kovčeg. Zatim je zatreptao, još jednom okrenuo glavu prema njoj, ovoga puta strogo formalno. Polako ju je odmjerio od glave do pete i natrag, zastavši pogledom na razotkrivajućem ovratniku njezina ogrtača. Na obrazu mu je zatitrao mišić.

Zatim mu se lice sledilo, čvrsto poput granita. »Vidim da si spremna za počinak.« Pogledao je pokraj nje prema Andrews. »A što ti čekaš? >U četiri oka<, reklo je njezino gospodstvo. Zar si gluha?«

Andrews je izišao, zatvorivši vrata za sobom.

»Hvala ti, Daine«, rekla je, smiješeći mu se. Prišla je bliže, zahvatila punu šaku uštirkanih i uredno složenih ovratnika iz kovčega i bacila ih na pod.

On ju je pogledao. Pa je zatim pogledao na platno razasuto po podu.

Ona je dohvatila cijeli plik čistih bijelih rupčića i, još uvijek se smiješeći, i njih bacila dolje.

»Jessica, ne znam koju to igru igraš, ali nije zabavna«, vrlo tiho je rekao.

Ona je pokupila cijelu zbirku košulja i zavitala ih na pod. »jedva smo tri dana vjenčani«, rekla je. »Svu mladenku se *ne napušta* zbog nekakvih praznoglavih prijatelja. Nećeš od mene načini predmet sprdnje. Ako nisi sretan sa mnom, reci to, pa ćemo o tome porazgovarati — ili se posvađati, ako ti je draže. Ali nećeš...«

»Ti mi ne možeš zapovijedati«, rekao je ravnodušnim glasom. »Nećeš mi govoriti kamo smijem ili ne smijem ići — ili kada — ili s kime. Ja ne objašnjavam, a ti ne postavljaš pitanja. I *ne* dolaziš u moju

sobu s izljevima gnjeva.«

»O da, dolazim«, rekla je. »Ako izideš iz ove kuće, ustrijelit ću konja pod tobom.«

»Ustrijelit ćeš moga...«

»Neću ti dopustiti da me napustiš«, rekla je. »Nećeš me uzimati zdravo za gotovo, kako to čini Sherburne prema svojoj ženi, i nećeš me dovesti u položaj da mi se cijeli svijet smije — ili me žali — kao što to njoj čine. Ako baš ne možeš propustiti taj tvoj dragocjeni hrvački meč, možeš jednostavno i mene povesti sa sobom.«

»Tebe povesti?« Glas mu se povisio. »Prokletstvo, gospojo, povest ću ja tebe — ravno u tvoju sobu. I zaključati te unutra, ako se ne znaš pristojno ponašati.«

»Voljela bih to vidje...«

Zamahnuo je prema njoj, a ona se prignula samo časak prekasno. Već sljedećeg trena mu je visjela pod mišićavom rukom, dok ju je poput vreće krumpira odnosio prema vratima na koja je ušla.

Ona su još uvijek stajala širom otvorena. Srećom, otvarala su se u sobu, a njoj je samo jedna ruka bila zarobljena pod njegovom.

Gurnula je vrata i zalupila ih.

»Prokletstvo!«

GIGA

Ali ta je kletva bila jedino što je mogao učiniti. Imao je samo jednu sposobnu ruku, a ta je već bila zauzeta. Nije mogao pritisnuti kvaku, a da je prethodno ne pusti.

Još jednom je prokleo. Okrenuvši se, kruto je odšetao je do postelje i bacio je na nju.

Dok je padala na madrac, kućni ogrtač joj se rastvorio.

Dain ju je odmjerio bijesnim pogledom svojih crnih očiju. »Prokleta bila, Jess. Neka si prokleta do smrti.« Riječi su mu zapinjale u grlu. »Nećeš... ne možeš...« Posegnuo je da je ščepa za ruku, ali je ona brzo uzmaknula.

»Nećeš me tek tako ostaviti po strani«, rekla je, povlačeći se do središta ogromne postelje.

»Nisam dijete i neću dozvoliti da me zaključavaju u moju sobu.«

Kleknuo je na rub madraca. »Nemoj misliti da te, samo zato jer si me učinila bogaljem, ne mogu naučiti lekciju. Nemoj me tjerati da te progonim.« Bacio se prema njoj, posegnuvši joj za nogom. Ona se izmaknula i u ruci mu je ostala samo crna papuča. Bacio ju je na drugu stranu sobe.

Ona je dohvatila drugu i bacila je na njega. Sagnuo se i papuča je tresnula o zid. Tiho zaurlavši, svom se silinom bacio prema njoj. Ona se otkotrljala na suprotnu stranu postelje, a on izgubio ravnotežu. Tresnuo je ravno na nos u dnu velikog madraca.

Mogla je skočiti s postelje i pobjeći mu, ali nije. Došla je tu spre-
mna na bitku i ovoga će se puta boriti do samog kraja.

On se teškom mukom podigao na koljena. Prednjica košulje mu je otpala, otkrivajući napet mišićavi vrat i tamnu mrežu mučno podatne svilene dlake s kojom su se njezini prsti poigrali prethodne noći. Široke su mu se grudi podizale i spuštale od teškog disanja.

Trebala ga je samo kratko pogledati u oči da shvati kako je bijes tek manji dio onoga što ga je toga trena zaokupljalo.

»Neću se hrvati s tobom«, rekao je. »Niti prepirati. Poći ćeš u svoju sobu. Odmah.«

Izgubila je pojas svojeg kućnog ogrtača i njegov gornji dio joj je spao do lakata. Izvukla se iz njega pa utonula u jastuke i zagledala se u baldahin, tvrdoglavo stisnutih usana.

Prišao joj je bliže, a madrac je utonuo pod njegovom težinom.

»Jess, upozoravam te.«

Nije mu odgovarala niti okrenula glavu prema njemu. Nije morala. Taj njegov ubojiti ton nije bio onoliko prijeteći niti zastrašujući koliko je on to želio. I nije trebala baciti pogled da bi shvatila zašto je zastao.

Znala je da nije želio gledati u nju, ali nije mogao odoljeti. Bio je muškarac, i morao je pogledati, a ono što je vidio teško ga je moglo ostaviti hladnim. Bila je svjesna da joj je jedna od uskih naramenica spavačice skliznula niz rame. Bila je svjesna da joj se prozirna spavačica smotala oko nogu.

Čula je kako je zadržao dah.

»Prokleta bila, Jess.«

Osjetila je neodlučnost u tom hrapavom baritonu. Čekala je, još uvijek pogleda uprtog u crne i zlatne zmajevе nad svojom glavom, prepuštajući mu da se sam bori sa sobom.

Cijelu minutu i više je ostao nepomičan i tih, osim teškog i nepravilnog disanja.

A onda se madrac pomaknuo i utonuo još dublje i osjetila je njegova koljena uz svoj bok i začula njegov gubitnički prigušen jauk. Ruka mu je pala na njezino koljeno i skliznula nagore, uz šapat svile pod njegovim dodirrom.

Ležala je mirno dok joj je on stezao butinu, prelazio joj rukom preko trbuha. Toplina tog milovanja zavukla joj se pod kožu i učinila je grozničavom.

Zastao je na ovratniku spavačice i prstom joj krenuo niz obrub, preko dojke koja se stegnula pod njegovim dodirrom, a bradavica ukru-tila i nabrekla pod tankom svilom, tražeći više, baš kao i ona.

Uklonio je krhku tkaninu i prešao joj palcem preko tvrdog, bolnog vrška. Zatim se sagnuo i uzeo je u usta i ona je morala čvrsto stisnuti šake kako bi se spriječila da ga ondje zadrži.

GIGA

Stegnula je čvrsto vilicu kako ne bi, kao prethodne noći, uzviknula: *Da... molim te... štogod... samo nemoj prestajati.*

Sinoć ju je natjerao da preklinje, pa ipak je nije učinio svojom. A danas je pomislio da joj može okrenuti leđa i otići, i činiti što ga je volja. Mislio je da je može napustiti, ostaviti je jadnu i poniženu, mladenku, ali ne i ženu.

On nije htio željeti je, ali ipak jest. Želio je da preklinje za njegovu ljubav, kako bi se mogao pretvarati da je on taj koji sve drži pod nadzorom.

Ali nije bio. Vrele su mu usne prelazile od bradavice do ramena, vrata. Ruka mu je drhtala, dodir postajao grublji jer i njega je obuzimala groznica.

»Ah, Jess.« Glas mu se pretvorio u tjeskoban Šapat dok je lijegao do nje. Privukao ju je sebi i poljupcima joj obasuo lice. »*Baciami*. Poljubi me. *Abbracciami*. Zagrlj me. Diraj me. Molim te. Žao mi je.« Užurban, očajan mu je bio glas dok se borio s uskim vezicama.

Žao mi je. Uistinu je to rekao. Ali nije znao što govori, rekla je Jessica sebi. Bio je izgubljen u prostoj životinjskoj gladi, kao što je i ona bila, sinoć.

Nije žalio, bio je samo bezuman, obuzet primitivnom muškom požudom. Ruka mu je grozničavo radila, svlačeći joj spavaćicu, prelazeći joj po leđima, struku.

Ščepao ju je za ruku i poljubio je. »Ne ljuti se. Diraj me.« Gurnuo joj je ruku pod svoju košulju. »Onako kako si sinoć činila.«

Koža mu je gorjela. Vrela i glatka i čvrsta... paperjaste muške malje... mišići što drhture pod njezinim prstima... a snažno mu se tijelo trese na najmanji njezin dodir.

Željela se oduprijeti, ostati bijesna, ali ovo joj je bilo potrebnije. Željela ga je dodirivati i ljubiti i grliti ga od prvoga dana kad ga je upoznala. Željela je da gori za nju, baš kao što je željela da i on u njoj raspali plamen.

Gurao joj je spavaćicu još više dolje, preko bokova.

Ona je ščepala krajeve njegove košulje i jednim je divljim pokretom rastrgnula nadvoje.

Ruka mu je pala s njezina boka. Rastrgala mu je manšetu i po šavu pocijepala rukav sve do ramena. Napokon ga je otrgnula.

Privukao ju je sebi, pritišćući joj nage dojke o moćne grudi koje je razotkrila. Srce mu je tuklo odmah do njezinoga, u istom mahnitom ritmu. Ščepao ju je rukom za potiljak i pritisnuo usne o njezine i iz nje tim dugim, požudnim poljupcem izvukao sav bijes, ponos i razum.

Rastrgani ostaci njegove košulje našli su joj se u rukama. Istog mahnitog časa i on je rastrgao njezinu spavaćicu. Ruke su im se ispreplele, trgajući mu dugmad s hlača. Vuna se potrgala, a dugmad poispadala.

Koljenom joj je razmaknuo noge. Osjetila je kako mu tvrdi ud vrelo pulsira uz njezino stegno, kako njezina vrelina titra pod njegovom istraživačkom rukom. Pronašao je mjesto gdje ju je sinoć mučio i opet joj zadao slatke muke, sve dok nije kriknula, a tijelo joj prolilo ženske suze užitka.

Čvrsto ga je stisnula, uzdrhtala i očajna. »*Molim te*«, preklinjala je.

Čula je njegov glas, isprekidan od žudnje... riječi koje nije mogla razumjeti... a onda osjetila prodornu bol dok je ulazio u nju.

U umu joj se zacrnilo. *Molim te Bože, ne daj da se onesvijestim*, bilo je sve što je mogla pomisliti. Zakopala mu je nokte u leđa, stišćući se uz njega kako bi zadržala svijest.

Znoj mu se obraz prislonio uz njezin, a vrela dah joj pržio uho. »Dobri Isuse, ne mogu... Ah, Jess.«

Obujmio ju je rukom i prevrnuo se na bok, povlačeći i nju za sobom. Podvukao joj je ruku pod koljeno, podigao joj nogu i prebacio je preko svoga struka. Probadajući pritisak je popustio, a s njime i panika koja ju je obuzela. Pomaknula se nagore i ukopala mu lice uz krivulju vrata. Čvrsto ga je stiskala uza se, mirišući mu slasno znojnu kožu, mošusni miris požude.

GIGA

Bila je svjesna da se opet počeo pomicati, u njoj, ali njezino je neuko tijelo žudjelo, a ona bol postala tek daleko sjećanje. Već ju je zadovoljio i više nije ni očekivala, ali postupno je slast opet počela nadolaziti, prožimajući je sa svakim sporim, *posjedničkim* udarcem.

Ushit je počeo pjeniti u njoj, topao i nadražujući, i užitak joj je opet prostrujao tijelom, žestok i slastan.

Nije to bio onaj isti užitak kojemu ju je poučio ranije, ali svi su joj ga nagoni prepoznali i žudjeli za još. Počela se kretati uz njega, prateći njegov ritam i još je toga pristizalo, sve brže i žešće, i još brže...

žestoka utrka do vrhunca... do udarca munje od ushićenja... i slatke kiše olakšanja.

Četrnaest

Dovraga i bestraga«, promrmljao je Dain kad se nježno odmaknuo od nje. »Sada nikad neću prispjeti u Chudleigh na večeru.«

Prevrnuo se na leđa i snažno usredotočio na izvezene zlatne zmajevе nad svojom glavom, kako bi se obuzdao od toga da skoči i svoju ženu podvrgne detaljnom pregledu. Srećom, s utaženom požudom um mu je istoga trenutka ponovo počeo normalno raditi. A s povratom razboritosti uspijevao je posložiti jednostavne činjenice.

Nije silom nasrnuo na nju. Jessica ga je sama pozvala.

Zarinuo se u nju poput ovna za probijanje bedema i nakon toga bio nesposoban previše se obuzdavati, a ona ipak nije ni vrisnula ni zaplakala. Upravo suprotno, činilo se da je i sama u to unijela cijelu sebe.

Pogledao ju je. Kosa joj je pala preko očiju. Okrenuvši se prema njoj, uklonio joj je pramen s čela. »Pretpostavljam da si preživjela«, promuklo je rekao.

Ona je isпустиła čudan zvuk — sličan kašlju ili štucanju, nije mogao razlučiti. Zatim se privila uz njega i jedva protisnula: »O, Daine.«

Već sljedećeg trena lice joj se zarinulo u njegove grudi i počela je jecati.

»Per carita.« Obgrlio ju je rukom i čvrsto stegnuo za stražnjicu. »Zaboga, Jess, nemoj... Ovo je vrlo... mučno.« Zakopao je lice u njezinu kosu. »Ah, dobro. Plaći, ako baš moraš.«

Neće plakati dovijeka, rekao je sebi. I koliko god uznemirujuće bilo to slušati i osjećati kako mu suze kaplju na kožu, znao je da je sve moglo i gore proći. Barem mu se okrenula sučelice, a ne leđima. Osim toga, imala je i razloga za plač, pretpostavio je. Posljednjih nekoliko dana bio je prilično nerazuman.

No, dobro, i više od toga. Bio je prava zvijer.

Zatekla se kao mlađahna mladenka u ovoj mamutskoj krtici s njezinom velikom vojskom posluge, a on joj nije pomogao. Nije joj pokušao nimalo olakšati... baš kao što je ona rekla za njegova oca.

Ponašao se upravo kao svoj otac. Hladan i neprijateljski nastrojen, odbacujući svaki njezin napor da mu ugoditi.

Jer Jessica se trudila ugoditi mu, zar ne? Čitala mu je i pokušala razgovarati s njime i vjerojatno je mislila kako će portret njegove majke njemu predstavljati ugodno iznenađenje. Željela je da ostane, kad bi svaka žena poželjela da ga se što prije riješi. Ponudila mu se, kad bi se svaka druga žena onesvijestila od olakšanja što ga se riješila. I dala je sebe dragovoljno i strastveno.

On je bio taj koji je trebao zaplakati, iz zahvalnosti.

Prolom oblaka je prošao jednako naglo kako je i započeo. Jessica se odmaknula od njega, protrljala lice i sjela. »Gle, kako je netko postao osjećajan«, rekla je drhtavim glasom, »Je li mi nos pocrvenio?«

»Jest«, rekao je, premda se spuštao sumrak i jedva je išta uspijevao vidjeti.

»Bolje je da se umijem«, rekla je. Sišla je s kreveta, pokupila svoj kućni ogrtač i navukla ga na sebe.

»Možeš upotrijebiti moju kupaonicu. Pokazat ću ti put.« Krenuo je ustati, ali ona je samo odmahнула rukom.

»Znam gdje je«, rekla je. »Gospođa Ingleby mi je pojasnila raspored.« Samouvjereno je prešla sobu, otvorila prava vrata i pohitala kroz njih.

U njenoj odsutnosti, Dain je brzo istražio posteljinu i sebe očistio komadom svoje košulje, odbacivši ga nakon toga u ognjište.

Štogađ bilo razlogom njezine provale plača, to nije bio niz tjelesnih ozljeda, utješio je sebe. Pronašao je jednu kapljicu krvi na zlatnim zmajevima pokrivača, a malo je krvi ostalo i na njemu, ali nije to bilo nimalo slično pokolju koji je njegova previše napeta mašta umišljala

GIGA

ova tri posljednja dana.

Nije mogao vjerovati da je bio toliko bezuman. Prije svega, svaki bi kreten mogao to razumjeti: ako se žensko tijelo može prilagoditi izbacivanju derišta, zasigurno se može prilagoditi i alatki za rasplod — osim ako čovjek nije slon, što on nije bio, barem ne u potpunosti. Drugo, svaki bi se imbecil mogao prisjetiti da ova žena nikad, još od onoga trenutka pod pariškom uličnom svjetiljkom, nije ustuknula pred njegovim nasrtajima. Čak je i dovoljno jasno govorila — više nego jednom, i ne trepnuvši — o njegovim pravima na parenje.

Gdje je, za Boga miloga, pokupio tu ideju da bi ona mogla biti krhka ili slabašna? Pa to je bila žena koja ga je *nastrijelila!*

To je bilo zbog napetosti, zaključio je Dain. Trauma od spoznaje da je oženjen, kombinirana s luđačkom požudom za svojom mladenkom, bila je više nego je njegov um mogao podnijeti. A portret njegove majke ga je dotukao. S time mu je um posve prestao raditi.

Do Jessicina povratka Dain je doveo u red sebe i sve ostalo. Andrews je odnio gomile razbacane putne odjeće, svjetiljke su bile upaljene, jedan je sluga s porukom bio na pucu do Chudleigha i poslužena je večera.

»Čini se da si bio veoma uposlen«, rekla je, osvrćući se uokolo kad je ušla u sobu. »Soba je sad tako uredna.«

»Nije te bilo prilično dugo vremena«, rekao je on.

»Okupala sam se«, rekla je. »Bila sam uznemirena, kako ti kažeš.« Zurila je u čvor na vrpci pojasa, mršteći se. »Mislim da sam bila histerična. Voljela bih da nisam zaplakala, ali nisam se mogla obuzdati. Bilo je to... duboko potresno iskustvo. Valjda si ti na to naviknuo, ali ja nisam. To je previše snažno djelovalo na mene. Nisam očekivala... Pa, iskreno, očekivala sam da će biti gore. Mislim reći, kad smo došli do onoga. Ali, činilo se da nisi naišao na ikakve poteškoće, i nije se činilo da ti smeta ili te ljuti moje neiskustvo i, osim na časak, uopće se nije činilo kao da je prvi put. Barem ne onako kako sam ja taj prvi put zamišljala. A kad su sve moje brige nestale i kad su me preplavili oni izvanredni dojmovi... Ukratko, nisam mogla obuzdati svoje osjećaje.«

Napokon je, barem jednom, sve znakove pročitao manje više ispravno. Svijet je opet bio onakav kakav bi trebao biti. Sad je samo trebao paziti što čini, kako bi tako i ostalo.

»Ni ja nisam baš bio pri sebi«, rekao je. »Nisam naviknuo na stalno žensko društvo. To je... zbunjujuće.«

»Znam, uzela sam to u obzir«, rekla je. »>>Svejedno, Daine, ne možeš od mene očekivati da sve to opet proživim.«

Zagledao joj se u tjevu i promatrao kako se njegov lijepo uređen svijet iznova pretvara u kaos. U samo jednom trenu, njegovo dotad lako srce pretvorilo se u olovni lijes koji je sadržavao truplo krhke djetinje nade. Nije se trebao nadati. Trebao je shvatiti da je sve što čini pogrešno. Ali ni sad, jednako kao i cijelo vrijeme dotad, nije shvaćao kako je sve tako krivo učinio. Nije shvaćao zašto je ona poslana u njegov život, da bi mu podarila nadu i ubila je istoga časa kad se on usudio u nju povjerovati.

Lice mu se ukočilo, a tijelo pretvorilo u stijenu, ali nije bio u stanju bešćutno se nasmijati ili čak smisliti neku mudru smicalicu kojom bi zaokružio ovaj predobro poznat prizor. Iskusio je sreću u njezinu naručju, i nadu, i nije ih mogao ispustiti iz ruku a da ne zna zašto.

»Jessica, znam da sam bio... težak«, rekao je. »Svejedno...«

»Težak?« Podigla je pogled, širom otvorenih sivih očiju. »Bio si nemoguć. Počela sam misliti da ti nešto tu gore nije kako valja. Znala sam da me želiš. To je jedino oko čega nikad nisam dvojila. Ali dovući te u svoju postelju — tebe, najvećeg kurvara u kršćanskom svijetu — zaboga, bilo je to gore nego onda kad sam Bertiea morala odvući zubaru. I ako misliš da to namjeravam činiti i u ostatku našeg zajedničkog života, bolje ti je još jednom promisliti.

Sljedeći put ćeš ti, moj gospodine, biti zadužen za zavođenje — ili ga neće biti, kunem se.«

GIGA

Uzmaknula je korak i prekrižila ruke na prsima. »Doista tako mislim, Daine. Dosta mi je bacanja u tvoje naručje. Dovoljno ti se sviđam. I ako prvi primjer odlaska u postelju ne dokazuje da smo napokon jedno drugom na taj način dobar par, tada si ti beznadan slučaj i perem ruke od tebe. Neću dopustiti da me uništiš.«

Dain je otvorio usta, ali ništa iz njih nije izlazilo. Zatvorio ih je i pošao do prozora, *Uronio je u tapeciranu sjedalicu, zureći u prazno.* »Gore od... Bertiea... do zubara.« Isprekidano se nasmijao. »Do zubara. Ah, Jess.«

Čuo je njezine korake u papučama kako mu prilaze.

»Daine, je li ti dobro?«

Protrljao je rukom čelo. »Jest. Nije. Kakav sam ja idiot.« Okrenuo se i susreo s njezinim namrštenim pogledom. »Previše napet«, rekao je. »U tome je nevolja, zar ne? Ja sam previše napet.«

»Do pucanja«, rekla je. »Trebala sam to shvatiti. Oboje smo bili pod pritiskom. A tebi je još gore, jer si tako osjetljiv i emocionalan.«

Osjetljiv. Emocionalan. Na sebi je nosio ovnovno krzno — i očito imao otprilike jednako toliko pameti. Ali nije joj proturječio.

»Napetost, da«, rekao je.

»Zašto se i ti ne okupaš?« predložila je. Pogladila mu je kosu i uklonila mu je s čela. »I dok ti budeš uživao u dugom, dobrom namakanju, ja ću naručiti večeru.«

»Več sam je naručio«, rekao je. »Trebali bi je uskoro zgotoviti. Mislio sam da bismo mogli ovdje večerati. To bi nas poštedito brige oko odijevanja za večeru.«

Pogledom mu je proučavala lice, a usne su joj se polako iskrivile u osmijeh. »Možda i nisi tako beznadan slučaj kako sam mislila. A što je s Sherburneom?«

»Poslao sam glasnika s porukom u Chudleigh«, rekao je. »Obavijestio sam Sherburnea da ćemo se vidjeti na hrvačkom meču. U subotu.«

Ustuknula je, a osmijeh joj je počeo blijedjeti. »Shvaćam.« »Ne, ne shvaćaš.« Ustao je. »Ti ideš sa omom.« Promatrao je kako joj se hladan stav otapa dok je probavljala tu posljednju rečenicu i donosila odluku da mu povjeruje. Meke su joj se usnice opet svinule nagore, a u očima joj zasjala srebrna izmaglica. »Hvala ti, Daine«, rekla je. »To bi mi se veoma sviđjelo. Nikad dosad nisam vidjela pravi hrvački meč.«

»Moglo bi to biti novo iskustvo za cijelu okolinu«, rekao je, ozbiljno je odmjeravajući od glave do pete. »Jedva čekam vidjeti Sherburneu lice kad stignem tamo vukući sa sobom svoju ženu.«

»Eto, vidiš li?« rekla je, ne shvativši to kao uvredu. »Rekla sam ti da ima i neke koristi od toga što imaš ženu. Mogu ti biti od velike pomoći kad poželiš zaprepastiti svoje prijatelje.«

»I to. Ali najprije mi je na umu bila moja vlastita udobnost«, pridodao je, zaputivši se preko sobe. »Željeto te se da skrbiš o mojim mušicama i smiruješ mi osjetljive živce i...«

Nacerio se. »I griješ mi poselju, naravno.«

»Kako romantično.« Pritisnula je ruku uz srce. »Mislim da ću se obeznaniri.«

»Bolje ti je to ne činiti.« Dain se zaputio prema vratima *na* koja je ona ušla. »Ne mogu čekati uokolo da bih te podizao s poda. Mjehur samo što mi nije eksplodirao.«

S iznova uspostavljenim svjetskim poretom, Dain je bio u stanju lagodno vrijeme provedeno u toploj kupki posvetiti uređivanju svoga mentalnog rječnika. Uklonio je svoju ženu iz opće kategorije s oznakom »Žene« i posvetio joj zaseban odjeljak. Pridodao je natuknicu da ga ona ne smatra odvratnim i ponudio nekoliko pojašnjenja: (a) loš vid ili slab sluh, (b) neki poremećaj u njezinu inače zdravom umu, (c) naslijeđena Trentova ekscentričnost ili (d) Božje djelo. Kako Svemoguća nije u posljednjih dvadeset pet godina za njega učinio baš niti jedno dobro djelo, Dain je pomislio kako je proketo već bilo i vrijeme, ali je svejedno zahvalio Nebeskome Ocu i obećao biti dobar koliko god je to u stanju biti.

A njegova su očekivanja po tom pitanju, kao i većina njegovih očekivanja, bila veoma

GIGA

skromna. Nikad neće biti idealan muž. Gotovo da nije imao ni pojma što to uopće znači biti dobar muž — osim osnova koje su se odnosile na hranu, odjeću, utočište i zaštitu od životnih nedaća. I na dobivanje derišta.

Čim mu je na um pao potomak, Dain je zalupio rječnik. Bio je dobre volje. Nije to htio pokvariti zebnjom i pripremati se na još jednu bezumnost prije nego to postane neizbježno. Osim toga, postojali su podjednaki izgledi da derišta ispadnu sličnija njoj nego li njemu. U svakom slučaju, neće biti u stanju osigurati se od njihova pristizanja jer nije bilo izgleda da bi mogao držati ruke podalje od nje.

Znao je prepoznati dobru stvar kad bi je dobio. Znao je da je to što je naletio na svoju ženu bilo najbliže poimanju raja što je ikad doživio. A po prirodi je bio previše sebičan i iskvaren da bi to izgubio. Sve dok je ona voljna, neće brinuti o posljedicama. Naravno, nešto grozno se mora dogoditi, prije ili kasnije. Ali takav mu je bio cijeli život. Kako to nije mogao spriječiti, štogod da bilo, najbolje mu je držati se Horacijeva gesla: *Carpe diem, quam minimum credula postero*. Uzmi sve što ti dan donosi i ne vjeruj u sutra.

I tako se, sa zasad propisno posloženim i sređenim pitanjima, Dain pridružio svojoj ženi za večerom. Tijekom jela je nastavio revidirati svoj rječnik. Neobičnom popisu njezinih savršenstava već je bio pridodao i poznavanje umjetnosti boksanja. Za večerom je otkrio da posjeduje znanje i o hrvanju, prikupljeno iz sportskih časopisa i muških razgovora. Natjerala je ona u bijeg ne samo svoga brata, pojasnila je, već i svojih deset malih rođaka — jer je ona jedina bila u stanju »nositi se s gomilom neukih divljaka«. Pa ipak, nijedan je od tih nezahvalnika ne bi poveo na profesionalni meč.

»Čak ni na borbu Polkinhornea protiv Carra«, ogorčeno je rekla Dainu.

Taj se čuveni meč također održao u Devonportu, dvije godine ranije.

»Prisustvovalo mu je sedamnaest tisuća gledatelja«, rekla je. »Možeš li mi, molim te, pojasniti kako bi u tolikom mnoštvu jedna žena mogla privući pozornost.«

»Ti bi privukla pozornost čak i među sedamdeset tisuća«, rekao je «on. »Najljepša si djevojka koju sam ikad vidio, kako sam ti, nejasno se prisjećam, rekao još u Parizu.«

Ona se, zatečena, zavalila u sjedalici, a glatke joj je obraze oblilo rumenilo. »Zaboga, Daine, to je strašan kompliment — a čak niti ne vodimo ljubav.«

»Ja sam ti nevjerojatan momak«, rekao je on. »Čovjek nikad ne zna kakvu zaprepašćujući! stvar ću izreći. Ili kada.« Srknuo je malo vina. »Želim reći, privući ćeš pozornost. U normalnim okolnostima imala bi gomilu pijanih klipana koji bi te gnjavili i ometali ti pratioca. Ali kako ću ti pratilac biti ja, neće biti ni gnjavaže ni ometanja. Svi će klipani, koliko god pijani bili, držati oči na hrvačima i ruke sebi.« Odložiti je čašu s vinom i opet prihvatio vilicu. »Bolje je da i bludnice postupe jednako«, rekla je, vraćajući pozornost na svoju hranu. »Ja nisam tako velika i zastrašujuća kao ti, ali imam ja svoje metode. Neću podnositi ni takve nelagode.«

Dain je zadržao pogled na svojem tanjuru i usredotočio se na gutanje zalogaja od kojeg se umalo ugušio.

Ona je bila posjednički nastrojena... i to zbog njega.

To prekrasno, ludo stvorenje — ili slijepo i gluho stvorenje, štogod bila — hladnokrvno je to izjavilo kao da govori: »Dodaj mi solenku«, bez imalo svijesti da se Zemljina os upravo snažno nagnula.

»Ti veliki sportski događaji obično privlače gomile bludnica«, rekao je. »Bojim se da ćeš imati pune ruke...« Usna mu se trgnula. »Odbijajući ih.«

»Pretpostavljam da ću tražiti previše ako te zamolim da im ne daješ povoda«, rekla je.

»Draga moja, ne bih ni sanjao o tome«, rekao je. »Čak i ja znam da je veoma loše dobacivati mamce drugim ženama dok ti je supruga u blizini. Da ne spominjemo kako bi me vjerojatno zbog toga ustrijelila.« Tužno je odmahnuo glavom. »Jedino priželjkujem da će moje

GIGA

obuzdavanje biti dovoljno. Ali zbunjujuće je to što njima, čini se, ne treba nikakva povoda. Kamo god pošao...«

»Tebe to ne zbunjuje«, rekla je ona, prijekorno ga pogledavši. »Dobro ti je znano kakav dojam ostavljaš na žene i zasigurno bezgranično uživaš promatrati ih kako uzdišu i sline zbog tvoje veličanstvene pojave. Ne želim ti kvariti zabavu, Daine. Ali tražim od tebe da uzmeš u obzir moj ponos i kloniš se mojeg javnog poniženja.«

Žene... uzdišu i sline... zbog njegove veličanstvene pojave.

Možda joj je onaj okrutni snošaj uništio dio mozga.

»Ne znam o čemu to govoriš«, rekao je. »Zar nisam za tebe platio kraljevsku otkupninu? Zašto bih, dovraga, trošio novac i energiju vabeći druge žene, kad sam jednu kupio za trajnu upotrebu?«

»Prije par sati si bio spreman napustiti me«, naglasila je. »Nakon samo tri dana braka — i prije nego si ga konzumirao. Tada te očito nije bilo mnogo briga za novac i energiju, ništa više nego te je bilo briga za moj ponos.«

»Tada nisam bistro razmišljao«, rekao je. »Bio sam na milosti svojim delikatnim živicima. K tome, nisam navikao skrbiti o tuđim osjećajima. Ali sad kad mi se um raščistio, shvaćam u čemu je stvar, i to je dobro. Napokon, ti si markiz i od Daina i nikome ne bi bilo dobro smijati ti se ili te sažalijevati. Jedno je kad se ja sam ponašam kao magarac. Ali posve je drugo kad moje ponašanje ima utjecaja na tebe.« Odložio je vilicu i nagnuo joj se bliže. »Jesam li to ispravno shvatio, moja gospodi) suprugo?«

Mekane su joj se usne iskrivile u osmijeh. »Savršeno«, rekla je. »Kakav pronicav um imaš, Daine, kad je bistar. Ideš ravno u srž stvari.«

Taj odobravajući osmijeh pogodio ga je ravno u srce i tamo se toplo sklupčao.

»Dobri bože, kakav je to strašan kompliment bio.« Položio je ruku na svoje srce, koje se rastapalo od dragosti. »I to mojoj razboritosti, ni manje ni više. Mojoj primitivnoj, muškoj razboritosti. Sigurno ću se onesvjesriti.« Pogled mu je skliznuo do njezina dekoltea. »Možda mi je bolje prileći. Možda...« Podigao je pogled do njezinih očiju. »Jesi li gotova. Jess?« Ispustila je tihi uzdah. »Valjda sam bila gotova onoga dana kad sam te upoznala.« Ustao je i prišao njezinoj stolici. »Svatko ti je to mogao reći. Ne mogu shvatiti na što si mislila, onako me opsjedajući.« Blago joj je zglobovima prstiju prešao po svilenastom obra/u. »Nisam bistro razmišljala«, rekla je.

Uhvatio ju je za ruku i podigao je sa stolice. »Počinjem sumnjati da si uopće sposobna za bilo kakvo razmišljanje«, rekao je. Toga trena, ni on to nije bio u stanju. Bio je i previše bolno svjestan njezine kože, bespriekorno porculanski bijele, i malene, dražesne ruke u njegovoj. Bio je bolno svjestan svoga ogromnog, nezgrapnog tijela i grubog ponašanja, i svoje tamnopotosti, iznutra i izvana. Još uvijek mu je bilo teško povjerovati da je prije samo nekoliko sati žestoko prodirao u nju, tažeći svoju životinjsku požudu na njezinu nevinom tijelu. Jedva je mogao vjerovati da je požuda u njemu opet narasla, tako divlje, tako rano. Ali, on je bio životinja. Trebala mu se samo nasmiješiti i čudovišna, okrutna potreba bi u njemu nabujala, ograničujući mu razbor i uništavajući sažaljenja vrijednu tanku vanjsku opnu civiliziranog muškarca.

Rekao je sebi da se smiri, da razgovara, da se udvara. Ona je željela biti zavedena i to je bilo najmanje što je mogao učiniti. Trebao je za to biti sposoban. Trebao je imati toliko kontrole nad sobom. Ali najbolje što je mogao bilo je odvesti je do postelje, umjesto da je odmah šćepa, baci je na stol pred sobom i svali se na nju.

Odmaknuo je pokrivače i posjeo je na madrac. Zatim je bespomoćno nastavio zuriti u nju, prekapajući po nabujalaj baruštini svoga mozga u potrazi za pravim riječima.

»Nisam se mogla držati dalje od tebe«, rekla je, svojim sivim očima istražujući njegove.

»Znala sam da bih trebala, ali nisam mogla. Mislila sam da to shvaćaš, ali čini se da nisi. I taj

GIGA

si dio krivo shvatio, zar ne? Zaboga, pa što si uopće mislio, Daine?»

Izgubio je nit razgovora. Pitao se što je to pročitala na njegovu licu. »Što sam to krivo shvatio?« upitao je, pokušavši se popustljivo nasmiješiti.

»Čini se, sve.« Spustila je svoje smirujuće obrve. »I zato ne iznenađuje što sam te krivo procijenila.«

»Zato se nisi držala po strani? Jer si me krivo procijenila?«

Odmahnula je glavom. »Ne, a niti zato jer sam praznoglava. Ne bi trebao misliti da sam luda, Daine, jer nisam. Znam da tako izgleda, ali postoji posve razumno objašnjenje. Um se, kao što biste svi vi muškarci morali znati, ne može nositi s žestinom životinjskog nagona. Žudjela sam za tobom otkad sam te ugledala.«

Koljena su mu počela klecati. Čučnuo je pred nju i čvrsto se uhvatio za rub madraca. Pročistio je grlo. »Požuda.« Uspio je tu jedinu riječi izgovoriti tiho i sigurno. Odlučio je ne pokušavati više s bilo kakvim riječima.

Opet mu je istraživala oči. »Nisi to znao, zar ne?«

Pretvarati se bilo je daleko izvan njegovih moći. Odmahnuo je glavom.

Podigla je ruke da mu njima obujmi lice. »Mora da si slijep. I gluh. Ili užasno zbrkan. Svi u Parizu su znali. Ti, jadniče. Ne želim ni pokušati zamišljati što ti se zbivalo u glavi.«

Uspio se nasmijao. »Mislio sam da svi znaju za mene. Da sam *ja... opijen*. I bio sam. Rekao sam *ti to*.«

»Ali, dragi, ti žudiš za svakom ženom koju ugledaš«, rekla je, uvijek tako strpljiva. »Zašto bi Pariz ludovao zbog toga? Bilo je to zbog moga ponašanja, zar ne shvaćaš? Vidjeli su da sam previše zalučena da bi se držala po strani, kao što bi razborita dama čvrstoga morala trebala činiti. To je ono što je njima sve ovo učinilo zanimljivim.«

Dragi. Soba se razdragano vrtjela oko njega.

»Željela sam biti razborita«, nastavila je. »Nisam ti htjela smetati. Zнала sam da će to voditi do nevolje. Ali nisam mogla odoljeti. Ti si tako... muževan. Tako si potpuno *muškarac*. Velik si i snažan i možeš me podići jednom rukom. Ne mogu opisati kako je to izvanredan osjećaj.« Muževan, to je razumio. I bio je takav. Znao je i da o ukusima ne vrijedi raspravljati. Dok ona nije naišla, uvijek su ga više privlačile krupnije žene. No, dobro. Njezinu su ukusu više odgovarali veliki, snažni muškarci A on je zasigurno i to bio.

»Čula sam sve o tebi«, rekla je. »Mislila sam da sam na sve spremna. Ali nitko te nije točno opisao. Očekivala sam gorilu.« Prešla mu je kažiprstom niz nos. »Nisi trebao imati lice kraljevića de Medici-a. Nisi trebao imati građu rimskoga boga. Na to nisam bila spremna. Nisam imala spremnu obranu.« Tiho uzdahnuvši, položila mu je ruke na ramena. »Još uvijek nemam. Fizički ti uopće ne mogu odoljeti.«

Pokušao je u svojem rječniku pod »Dain« pronaći kraljeviće de Medici i rimske bogove, ali ti se izrazi nisu nigdje uklapali i od same pomisli na njih poželio je prasnuti u grohotan smijeh. Ili zaplakati. Nije se mogao odlučiti što od to dvoje. Zaključio je da postaje histeričan. Što ga nije iznenađivalo. Ona je imala dara takvim ga činiti.

Ustao je. »Ne trebaš brinuti, Jess. Požuda nije problem. S požudom se veoma lako mogu nositi, hvala lijepa.«

»Znam.« Odmjerila ga je od glave do pete. »S njome se nosiš do savršenstva.«

»Zapravo, pripravan sam nositi se s njome ovoga istog časa.« Počeo je gomilati jastuke na uzglavlju postelje.

»To je krajnje... uvidavno od tebe«, rekla je, strijeljajući pogledom s jastuka na njega.

Potapšao je rukom gomilu. »Želim da legneš ovdje.« »Naga?«

Klimnuo je glavom.

Bez imalo oklijevanja, ustala je i razvezala pojas svoga ogrtača. Promatrao je kako se odora rastvara. Ona je lijeno slegnula ramenima.

Femme fatale, pomislio je dok je kao začaran promatrao kako crna svila klizi s njezinih uskih

GIGA

ramena, preko bijele puti i bolno ženstvenih oblina, i pada uz senzualno šuštanje do njezinih nogu.

Promatrao je dražesno kretanje njezina vitkog tijela dok se uspinjala na postelju i smještala se na jastuke, bez srama, bez sustezanja, bez straha.

»Gotovo poželim da mogu cijelo vrijeme biti naga«, blago je rekla. »Volim kako me promatraš.«

»Misliš na dahtanje i slinjenje?« I on je razvezao svoj pojas. »Mislim na taj snen, namrgođen pogled koji tada dobiješ.« Položila je ruku na svoj trbuh. »Od toga mi utroba postane vrela i zbrkana.«

Odbacio je svoj kućni ogrtač.

Ona je oštro udahnula zrak.

Nabujali mu se ud ispružio baš kao da se odaziva na njezin poziv. Dain je spustio pogled.

»Muževnost želiš. Muževnost ćeš i dobiti.«

»I to krupnu i snažnu.« Glas joj je bio promukao. Blagim mu je sivim pogledom odmjerila cijelo tijelo. »I prekrasnu. Kako sam ti, k vragu, mogla odoljeti? Kako si mogao pomisliti da sam to u stanju?«

»Nisam shvaćao da si tako površna.« Uspeo se na postelju i razmaknuo joj noge.

»Valjda sam i to«, rekla je. »Inače...« Skliznula mu je rukom uz stegno. »O, Daine, da si samo mogao naslutiti što mi je prolazilo glavom kad sam te upoznala...«

Nježno ali odlučno ju je uhvatio za ruku i spustio je na madrac. »Kaži mi.«

»U glavi sam ti svukla svu odjeću. Nisam mogla tome odoljeti. Bilo je to zastrašujućih par trenutaka. Užasavala sam se mogućnosti da bi mi se um mogao toliko pomutiti, da to uistinu učinim. Ondje, u dućanu. Pred Champtoisom. Pred Bertiem.«

»Svukla si mi odjeću«, rekao je. »U mislima.«

»Da. Zapravo, strgnula je. Kao što sam učinila prije kratkog vremena.«

Nagnuo se nad nju. »Želiš li znati što je meni prolazilo glavom, *cara*?«

»Nešto jednako tako izopačeno, nadam se.« Čvrsto mu je rukom stisnula grudi. Opet ju je odmaknuo od sebe.

»Poželio sam te... oblizati«, polako je rekao. »Od tjemena... do vršaka nožnih prstiju.« Sklopila je oči. »Izopačeno, da.«

»Poželio sam te oblizati i ljubiti te i dodirivati... posvuda.« Poljubio ju je u čelo. »Posvuda gdje je bijelo, posvuda gdje je ružičasto. Posvuda drugdje.« Prešao joj je jezikom preko jedne mekane obrve. »I to namjeravam sada učiniti. A ti moraš ostati tu ležati. I prihvatiti to.«

»Da.« Jednosložan znak prepuštanja i drhtaj — očito od užitka, jer su joj se nukane, zrele usne izvinule u osmijeh.

Prebrisao je usnama taj prikriven, mačji osmijeh, i više nije rekao ni riječi, bacivši se na ostvarenje svoje maštarije.

A stvarnost je, spoznao je to, bila još slada, a njezin okus i miris daleko zavodljiviji nego u snu.

Poljubio joj je nos i okusio saten njezina obraza. Udisao ju je i kušao je i otkrivao je, sve u jednome i uvijek iznova: savršenu zao-bljenost njezina lica, kosinu kostiju njezinih obraza, kožu tako finu i besprijekornu da je poželio zaplakati kad ju je prvi put ugledao.

Savršenstvo, pomislio je tada i to mu je umalo slomilo srce jer je nije mogao imati.

Ali sada ju je napokon imao. Mogao je svojim usnama dotaknuti to savršenstvo... to lice koje slama srca... izazovno slasno uho... gladak stup njezina vrata.

Prisjetio se kako je stajao u sjeni i gladovao za tom bijelom kožom izloženom na svjetlosti ulične svjetiljke. Prešao je rastvorenim usnama preko snježno bijelog ramena u koje je zurio iz svoga skrovišta, i niz njezinu desnu ruku, do vrhova njezinih prstiju i opet natrag. Istim je sporim, posjedničkim načinom prešao niz i uz njezinu lijevu ruku.

Prsti su joj se svinuli, a dah pretvorio u slasne kratke uzdahe koji su mu žuborili u venama i

GIGA

od kojih mu je srce bubnjalo poput violončela.

Obasuo joj je poljupcima čvrste, oble dojke što su se uzdizale i spuštale s njezinim ubrzanim disanjem. Jezikom je oblizao nabrekle rumene bradavice i kratko joj osluhnuo tihe jecaje, a zatim sebe natjerao da pode dalje jer bilo je toga još, a on ništa nije htio uzimati zdravo za gotovo. Sve će to osobno iskusiti jer sada je po njemu svijet i sutra mogao skončati i pakao se otvoriti i progutati ga.

Nastavio je prema dolje, poljupcima obasipljući njezin gladak trbuh i pohotne obline bokova... do vanjske strane njezine vitke, lijepo oblikovane noge, do tankog gležnja i dalje do vrhova nožnih prstiju, baš kao što je obećao. A tada je ponovo krenuo natrag, do njezina satenskog unutrašnjeg dijela butine.

Sada je već drhtala, a njemu prepone otežale, vrele i više nego spremne.

Ali još nije dovršio što je namjerio, a jedino sadašnjosti je mogao vjerovao. Ovaj trenutak mogao bi biti sve što će imati. I tako ju je opet ljubio i kušao, opet do nožnih prstiju i natrag. Zatim je jezikom prešao cijelim putem po njezinoj baršunastoj koži do mjesta neposredno iznad tamnoga gnijezda malja među njezinim nogama.

»Prekrasna si, Jess«, rekao je promuklim glasom. »Svaki tvoj centimetar.« Zaronio je prstima u vlažne, tamne kovrče.

Ona je jauknula.

Prislonio je usne uz toplo, ovlaženo središte.

Ona je tiho kriknula i prstima ga šćepala za kosu.

Ženski vrisak užitka odjekivao mu je venama. Bogati mirisi i okusi Žene preplavili su mu ćutila. Ona je bila sve što je na cijelom svijetu htio, i bila je njegova, željela ga je, vlažna i vrela samo za njega.

Svojim ju je usnama štovao, jer ga je željela. Zadovoljavao ju je iz deliričnog zadovoljstva što to čini, sve dok joj se ruke u njegovoj kosi nisu stisnule u šake i dok nije uzviknula njegovo ime, a on osjetio kako joj drhtaji potresaju tijelo.

Zatim je, napokon, zaronio u njezinu vrelu mekoću koja ga je dočekala dobrodošlicom i pridružio joj se.

A tada se svijet zatresao i za njega, i da je toga časa svijeta nestalo otišao bi u vječno prokletstvo sretan, jer se ona privla u njega i ljubila ga kao da sutrašnji dan ne postoji i kao da će ga grliti i ljubiti zauvijek.

A kad je svijet eksplodirao i on se ispraznio u nju, bilo je to kao da mu se duša u nju izlila, i on bi joj tu dušu drage volje predao kad bi to bila cijena čiste sreće koju mu je podarila.

Sljedećeg dana, Jessica mu je poklonila ikonu.

Dain ju je pronašao na svome mjestu za stolom kad je došao na doručak. Stajala je između njegove šalice kave i tanjura. Čak i pri slabom svjetlu oblačnoga jutra, biseri su svjetlucali, topazi i rubini iskriili, a dijamanti isijavali zrakama dugine boje. Unutar blistavog zlatnog okvira madona sivih očiju sjetno se smiješila namrštenom djetesću u svojem naručju.

Ispod draguljima optočenog okvira bio je podvučen mali komadić presavijenog papira.

Ustreptala srca, Dain ga je uzeo u ruku i otvorio.

»Sretan rođendan«, pisalo je. To je bilo sve.

Podigao je pogled s poruke na svoju ženu koja je sjedila nasuprot njemu, glatke kose uokvirene maglovitim svjetlom s prozora.

Premazivala je maslacem komad pogačice, naizgled ne primjećujući, po običaju, kataklizmu koju je upravo pokrenula.

»Jess.« Jedva je uspio i tu jednu riječ protisnuti kroz svoje stisnuto grlo.

»Da?« Odložila je nož i žlicom na pogačicu izručila grudu ukuhanog voća.

On je mahnito prelistavao svoj mentalni rječnik u potrazi za pravim riječima, ali nije mogao pronaći ono što je želio jer ni nije znao što traži.

»Jess,«

GIGA

Komadić pogačice zastao je na pola puta do njezinih usana. Pogledala ga je.

Dain je pokazao na ikonu.

Pogledala ju je i ona. »Ah. No. pomislila sam, bolje ikad nego ikad. I da, znam da to zapravo nije dar jer ionako pripada tebi. Sve moje — ili gotovo sve — je zakonski postalo tvoje kad smo se vjenčali. Ali pretvarat ćemo se da jest, jer nisam imala vremena smisliti, a nekmoli pronaći išta prikladno što bih ti mogla podariti za rođendan.« Ubacila je maslacem premazan i velikodušno zaslađen komadić u usta... kao da je sve time u cijelosti pojašnjeno i sređeno i nijedan komadić neba nije pao na zemlju.

Prvi put u životu, Dain je naslutio kako bi se čovjek morao osjećati u koži Bertiea Trentu, posjedujući potrebnu prosječnu količinu sive tvari, ali ne posjedujući znanje kako je natjerati da djeluje. Možda Trent i nije bio takav rođen, pomislio je Dain. Možda je jednostavno onesposobljen cijelim životom prepunim eksplozija.

Možda bi se pojam *femme fatale* trebao shvaćati doslovnije. Možda je fatalno utjecala na mozak.

Ne na moj mozak, odlučno je zaključio Dain. *Mene neće pretvoriti u potpunog imbecila.*

On se s time mogao nositi. Mogao je to srediti. Samo je ostao zatečen, ništa više. Posljednji rođendanski dar dala mu je njegova majka, kad mu je bilo osam. Kurva koju su mu za trinaesti rođendan osigurali Wardell i Mallory nije se računala jer Dain se izvukao tako što joj je platio.

Bio je iznenađen, ništa više. Veoma iznenađen, morao je priznati, jer je iskreno vjerovao da bi Jessica prije ikonu bacila u kotao uzavrele kiseline nego li dopustila da je on ima. Nije čak ni pitao za nju rijekom pregovora oko vjenčanja jer je pretpostavio da ju je davno prije prodala i čvrsto se odbio ponadati, čak i na pola sekunde, da to ipak nije učinila.

»Ovo je... prekrasno iznenađenje«, rekao je, kao što bi svaka pametan odrastao čovjek u takvim okolnostima rekao. »*Grazie*. Hvala ti.«

Ona se nasmiješila. »Znala sam da ćeš shvatiti.«

»Nipošto ne mogu shvatiti sve implikacije i simbolična značenja«, vrlo pribrano je rekao. »Ali opet, ja sam muškarac i mozak mi je previše primitivan za tako složene proračune. Ipak, mogu vidjeti — kao što sam vidio čim je sva prljavština uklonjena — da je ovo izvanredno umjetničko djelo i dvojim *da* će mi ikad dojaditi promatrati ga.«

To je bilo dražesno, pomislio je. Odraslo. Inteligentno. Razborito. Samo je trebao držati ruku na stolu i ona neće zadrhtati.

»Nadala sam se da ćeš to tako doživjeti«, rekla je. »Bila sam sigurna da ćeš prepoznati koliko je izvanredna i rijetka. Zato jer budi više osjećaja od uobičajenih djela Srroganovih, koliko god ta druga bila lijepa.«

»Budi osjećaje.« Zurio je u bogato oslikane likove. Čak i sada, premda je bila njegova, osjećao je nemir, otpor da joj se prepusti ili istraži osjećaje koje je budila.

Ustala je, prišla mu i položila mu ruku na rame.

»Kad sam je prvi put ugledala nakon što su je popravili i oči-stili, snažno je djelovala na mene«, rekla je. »Doživljaji su bili veoma neobični. Očito pri toj razini umjetnosti ostajem bez daha. Ti si dobar

poznavatelj. Ja sam tek pripadnica vrste brbljaviea i nisam uvijek sigurna zašto mi je neki predmet privukao pogled, čak i kad nemam dvojbi oko njegove vrijednosti.«

On je zbunjeno podigao pogled. »Tražiš od mene da ti pojasnim zašto je tako posebna?«

»Osim neobične boje njezinih očiju«, rekla je. »1 obilate uporabe zlata. 1 majstorske izrade. Ništa od toga ne objašnjava zašto pobuđuje tako snažne osjećaje.«

»U tebi pobuđuje te snažne osjećaje jer si sentimentalna«, rekao je. Oklijevajući, vratio je pogled natrag na ikonu.

Pročistio je grlo i nastavio Strpljivijim tonom učitelja. »Čovjek je naviknuo na klasično rusko durenje. Ali, shvaćaš, ovo je posve drukčije. Djetesce Isus izgleda uistinu mrgodno i

GIGA

mrzovoljno, kao da mu je dosta poziranja, ili je gladno — ili samo želi da mu se posveti pažnja. A na licu njegove mame nema onog tradicionalno tragičnog izraza lica. Napola se mršti, da.. Možda je blago razdražena jer je dječak zamoran. Pa ipak mu oprašta. Jer razumije da on ne zna bolje. Nevino derište, uzima sve zdravo za gotovo: njezine osmjehe i bodrenje, njezino str-pijenje... praštanje. Ne zna što ima, da ne spominjemo zahvalnost za to. I tako on prijeteći i mršti se... u blaženu dječjem neznanju.«

Dain je zastao jer soba kao da je odjednom postala pretiha, a žena do njega previše mirna. »To je sveukupno prirodna i ljudska poza«, nastavio je, pazeći *da* mu glas ostane blag i neutralan. »Zaboravljamo da ovaj par predstavlja svete likove i umjesto toga se usredotočujemo na jednostavnu ljudsku dramu unutar ustaljenih umjetničkih pravila i bogatih uresa. Kad bi ova madona i njezino dijete bili samo sveti, djelo ne bi bilo ni upola rako rijetko i zanimljivo.«

»Shvaćam što želiš reći«, tiho je kazala njegova žena. »Umjetnik je uhvatio osobnosti svojih modela i majčinu ljubav prema malom dječaku, i trenutne osjećaje koje njih dvoje dijele.«

»Upravo to je ono što pobuđuje tvoje osjećaje«, rekao je. »Čak ih i ja nalazim zanimljivima i ne mogu odoljeti teoretiziranju o tome što izrazi njihovih lica odražavaju — premda su oboje odavno mrtvi i istina teško da ima značaja. To je umjetnikov dar: on tjera čovjeka da se zapita. Kao da se našalio s promatračem, zar ne?«

Bacivši brz pogled s ikone prema Jessici, na silu se nasmijao, kao da je raj prekrasan portret majčinske ljubavi koji srce slama tek zabavna umjetnička zagonetka.

Ona mu je rukom stisnula rame. »Znala sam da u njoj ima više od onoga što je prepoznalo moje neuvježbano oko«, rekla je, previše blago. »Tako znaš opažati, Daine.« Zatim se brzo odmaknula od njega i vratila na svoje mjesto.

Premda ne dovoljno brzo. Uspio je to uhvatiti, samo treptaj oka prije nego je to uspjela skriti. Vidio je to u njezinim očima, baš kao što je naslutio u njezinu glasu trenutak prije: tugu... sažaljenje.

I srce mu se stegnulo i ustreptalo — zbog gnjeva na samoga sebe, jer je nekako izrekao previše, i na nju, jer je bila tako brza — u shvaćanju onoga što je rekao i, još gore, što je osjećao.

Ali on nije dijete, podsjetio je Dain sebe. Nije bespomoćan. Bez obzira što je nesvjesno mogao svojoj ženi razotkriti, karakter mu se nije promijenio. *On* se nije promijenio, ni mrvicu.

U Jessici je pronašao nešto dobro, to je bilo sve, i namjeravao je to što više iskoristiti. Naravno, dopustit će joj da ga učini sretnim. Pa ipak, prije će dopustiti da ga živa oderu i skuhamu u ulju, nego što će svojoj ženi dopustiti da ga *žali*.

Petnaest

Ušao je Andrews i s njime prvi sluga, Joseph. Govedi odrezak njegova gospodstva stavljen je pred njega, i njegovo pivo. Andrews je razrezao odrezak dok se Jessica, sjedeći beskorisno na svojoj stolici, pretvarala da jede doručak koji je imao okus piljevine i kojega je bilo otprilike jednako tako lako progutati.

Ona — stručnjak u tumačenju muškaraca — jedva je uopće razumjela svoga supruga. Čak i sinoć, kad je otkrila da nije tašt kao što je vjerovala, i da ne shvaća olako žensku ljubav kao što je pretpostavljala, nije naslutila prave razmjere nevolje,

Samo je sebe podsjetila da mnogi muškarci nisu u stanju sebe jasno sagledati. Na primjer, kad bi se Bertie pogledao u zrcalu, pomislio bi da mu pogled uzvraća čovjek koji ima mozga. Kad bi Dain pogledao u svoje, nekako mu je promicao pravi doseg njegove tjelesne ljepote. Čudno za dobrog poznavatelja stvari, ali opet, muškarci općenito nisu bili dosljedna stvorenja.

A što se tiče ženske ljubavi, Jessica nikad nije bila previše oduševljena mogućnošću vlastitog zaljublivanja u njega. Stoga je bilo razumljivo to što su i druge žene — čak i očvrsnule profesionalke — mogle zaključiti da je on više od onoga s čime su se voljne nositi.

Ipak, trebala je shvatiti i to da poteškoće leže dublje. Trebala je sve te znakove povezati: njegovu silnu osjetljivost, njegovo nepovjerenje prema ženama, njegovu živčanost u obiteljskom domu, ogorčenost prema vlastitoj majci, prema portretu njegova odbojnog oca, a i Dai-novo proturječno ponašanje prema Jessici samoj.

Znala je — nije li joj to svaki nagon govorio? — da mu je strašno potrebna, da treba nešto od nje.

Trebalo mu je isto što je trebalo svakom ljudskom biću: ljubav.

Ali trebao je ljubavi daleko više od mnogo, jer je očito nije imao više od mrvicu još otkad je bio dijete,

... on sve uzima zdrave za gotovo: njezine osmjeh i bodrenje, njezino strpljenje... praštanje. Jessica je znala da se trebala nasmijati, kao što je to on učinio, i ne činiti stvari ozbiljnijima, bez obzira što je osjećala. Nije trebala govoriti o mamama i njihovim malim dječacima koje vole. Tada Dain ne bi podigao pogled prema njoj kao što jest i ona ne bi u njemu vidjela usamljenog malog dječaka. Ne bi joj bilo žao tog dječaka i Dain taj žal ne bi vidio u *njezinim* očima.

A sada će on misliti da ga sažalijeva — ili još gore, da ga je na mjerno namamila da se razotkrije.

Vjerojatno je pobjesnio na nju.

Nemoj, tiho je molila. Budi ljut ako baš moraš, ali nemoj mi okrenuti leđa i otići.

Dain nije otišao.

Ipak, *da Jessica* nije već bila toliko navikla na mušku iracionalnost, njegovo ponašanje tijekom sljedećih nekoliko dana uništilo bi svaku nadu koju je polagala u izgradnju ičega makar izdaleka nalik pravome braku. Zaključila bi da je on uistinu Belzebub i da nikad nije ni bio malen dječak — ostavljen sam i slomljena srca i usamljen — već izdanak izniknuo ravno iz lubanje Princa Tune. veoma slično načinu na koji je Atena iskočila Zeusu iz glave.

Ali to je bilo, ubrzo je shvatila, upravo ono u što je Dain želio da povjeruje: da je on razvratnik bez srca kojega je njoj privlačila prije svega požuda i koji ju je promatrao tek kao zabavnu igračku.

Do petka, obljubio ju je na prozorskom pragu svoje spavaonice, u niši galerije portreta, pod glasovirom u glazbenoj sobi i uz vrata njezine dnevne sobe — pred portretom svoje majke, ni manje ni više. A to su *bili* samo dnevni poroci.

Barem je za vođenja ljubavi bio neprestano strastven. Štogod pribran i racionalan bio u stanju glumiti, nije se mogao pretvarati da je ne želi — i to jako — ili da ključno u cijeloj priči nije

GIGA

to Što je i nju činio jednako ludom od požude.

Ipak, u ostatku vremena bio je onaj Dain kakvog su svi poznavali. Satima je bez prekida mogao biti srdačan, čak šarmantan. A onda bi se, bez jasna razloga, okomio na nju, prskajući je sarkazmima kao kiselinom, ili joj propovijedajući ili povremeno izgovarajući gomilu riječi *fino* proračunatih da joj um *pomrače gnjevom*.

Poruka je, drugim riječima, bila to da je Jessici dozvoljeno pružiti mu užitak; ipak, nije ga smjela vrijeđati bilo kakvim nježnijim osjećajima, poput privrženosti ili sućuti. Ukratko, nije mu se smjela pokušavati zavući pod kožu ili — Bože oprosti! — zaskočiti ga i zavući mu se u ono njegovo crno, pokvareno srce.

A to uopće nije bilo u redu, obzirom na zvijer koja joj je već gmizala pod kožom i ubrzano joj se poput smrtonosnog nametnika gnijezdila u srcu. On na tome uopće nije trebao poraditi.

Zaljubljujivala se u njega — *unatoč* svemu, pa i svojim najrazboritijim prosudbama — sporije, istina, ali jednako neizbježno kao kad je za njim osjetila požudu.

Ipak, to nije značilo da nije bila u snažnu iskušenju žestoko ga ozlijediti. Kad je u pitanju bila ozlojedenost, Dain je bio genij. Do petka je ozbiljno razmatrala zaslužuje li da ga još jednom nastrijeli i pokušavala odlučiti bez kojeg dijela njegove anatomije bi najlakše mogla živjeti.

Do subote je donijela zaključak da joj je vjerojatno najmanje bitan njegov mozak.

Obuzet pohotom, u gluho se doba noći trgnuo iz sna i nju probudio da mu zaliječi boljku. Za što je, pokazalo se, trebalo dvije doze lijeka. Dosljedno tome, prespavali su jutro.

Kao posljedica kasnog polaska za Devonport, stigli su na hrvački meč neposredno nakon njegova početka i propustili dobra mjesta u publici. I za sve je bila kriva Jessica — jer ne bi bio tako pohotan, žalio se Dain, da ona nije spavala stražnjicom mu gnječeći privatnost.

»Stojimo preblizu«, prigovarao je sada, rukom je zaštitnički obgrlivši oko ramena. »U sljedećih nekoliko rundi bit ćeš poprskana znojem — i vrlo vjerojatno krvlju, ako Sawyer ne prestane nogom udarati Keasta u koljeno.«

Jessica ga nije podsjećala da je on bio taj koji se nasilu probio naprijed.

»Tako je Cann sredio Polkinhornea«, rekla je. »Ja sam mislila da su na zapadu zemlje udarci nogom u hrvanju dozvoljeni.«

»Volio bih kad bi netko u ovoj gomili povjerovao da su dozvoljeni i sapun i voda«, promrmljao je, ogledavajući se oko sebe. »Okladit ću se u pedeset funta da u krugu jedne milje nema muškarca koji se okupao u zadnjih dvanaest mjeseci.«

A Jessica je primjećivala samo uobičajene muške mirise i zadah na alkohol, duhan i mošus — a morala se jače uprijeti da bi to primijetila jer je bila pritisnuta uz bok svoga muža, a od njegova prepoznatljivog mirisa poigrali su joj i prsti na nogama. Trebala se jako pomučiti da ostane usredotočena na meč dok je njegovo toplo tijelo budilo uzavrela sjećanja na grozničavo vođenje ljubavi u sitnim satima toga jutra. Krupna mu se ruka ljuljala tek par centimetara od njezine dojke. Zapitala se bi li itko u gomili što se oko njih natiskivala išta primijetio ako bi promijenila položaj da tu udaljenost ukloni.

Mrzila je sebe jer ju je poželjela ukloniti.

»Ovaj meč je jadan«, gundao je Dain. »Mogao bih tog Sawyera složiti na pod vezanih ruku i jedne noge slomljene. K vragu, Jess, čak bi i ti to mogla učiniti. Ne mogu vjerovati da je Sherburne proputovao dvjesto milja da svjedoči ovom krajnje nikakvom spektaklu, kad je mogao udobno ostati kod kuće i pumpati svoju ženu. Čovjek bi to mogao razumjeti da je ružna ili pjegava — ali posve je dobra, ako čovjek voli takva kineskim lutkama slična stvorenja. A ako mu nije po ukusu, kog ju je vraga budala ženio? Nije je napumpao — a vjerojatno niti neće, kad ga nikad nema kući da obavi posao.«

Govor je bio tipičan za Dainovo raspoloženje toga dana: cijeli se svijet urotio da bi njega gnjavio. Čak i Sherburne, jer nije... *fino* udobno ostao kući sa svojom ženom.

Udobno? Jessica je zaprepašteno trepnula. Zaboga, zar je doista postigla nekakav napredak kod svoga tvrdoglavog muža?

GIGA

Susprežući osmijeh, pogledala ga je postrance. »Moj lorde, ne čini li vam se da se dobro zabavljate?«

»Zadah je nepodnošljiv«, rekao je, izbjegavajući je pogledati. »A ona re *prokleta svinja Ainswood* pogledava ispod oka. Kunem se, taj čovjek *preklinje* da mu odvalim glavu s ramena.«

»Ainswood?« Istegnula je vrat ali nije uspjela prepoznati nijedno lice u gomili.

»Ne trebaš mu uzvraćati«, rekao je Dain. »On je takav idiot da će to shvatiti kao ohrabrenje. Ah, krasno, sad je počeo i Tolliver. A i Vawtry

»Sigurna sam da gledaju tebe«, pomirljivo je rekla Jessica, premda s dušom u nebu. Taj grubijan je uistinu bio *ljubomoran*. »Vjerojatno su se okladili hoćeš li doći, a Ainswood ne pogledava mene ispod oka, nego se naslađuje jer je dobio.«

»Tada mi je žao što nisam ostao kod kuće. U krevetu.« Dain se mrštio na nju. »Ali ne, postojanje moje žene smatralo bi se beznačajnim ako ne bi mogla pogledati hrvački meč. i tako...«

»I tako si žrtvovao svoju udobnost kako bi mi ugodio. A onda, nakon sve te gnjavaže, ispadne da se uopće ne radi o dobrom meču. Srdit si jer si vjerovao da će mi ovo biti zadovoljstvo i misliš da mi je to zadovoljstvo pokvareno.«

Namrštenosti je nestalo. »Jessica, nasmijavaš me. Nisam dijete. Imam snažnu odbojnost prema tome da me nasmijavaju.«

»Ako ne želiš da te nasmijavaju, onda trebaš prestati biti čangrizav oko svega na svijetu i jasno reći u čemu je problem.« Opet je usredotočila pažnju na meč. »Ja nisam čitač misli.«

»Čangrizav?« ponovio je, odmičući ruku od nje. »Čangrizav?«

»Poput dvogodišnjaka kojem nedostaje sna«, rekla je.

»Poput dvogodišnjaka?«

Kimnula je glavom, tobože zaokupljena mečom, a sve pažnje usmjerene na pobješnjelog muškarca do sebe.

Jednom je — dvaput — triput bijesno udahnuo. »Odlazimo«, rekao je. »Natrag u kočiju. *Odmah*.«

Dain nije mogao dočekati povratak u kočiju. Jedva je uspio stići do vanjskog ruba gledališta, a kočija je bila još prilično daleko, zahvaljujući

njihovu kasnom dolasku i gomili kočija koje su pristigle prije njih. Otmjene kočije bile su natisnute uz skromna seoska kola, a mrzovoljna bića koja su ostavljena tu kako bi se brinula o konjima ublažavala su sebi muke glasno se međusobno prepirujući.

U potrebi ublažavanja vlastitih muka i uvjeren da će eksplodirati prije nego stigne do kočije, Dain je svoju ženu požurio do prvog slobodnog prostora koji je uočio.

Bilo je to groblje uz sićušnu ruševinu crkvu u kojoj, dvojio je Dain. služba nije održavana još od vremena Armade. Nadgrobni spomenici čije je natpise odavno izbrisao slani zrak bili su pijano nagnuti u svim smjerovima, osim uspravno. Odnosno, oni koji su se uopće trudili na bilo koji način stajati. Gotovo pola ih je odavno odustalo od tog pokušaja i ispružilo se na mjestu gdje su pali, a gust visok korov ih okružio poput džepara oko džinom nalivenog mornara.

»Čini se kao da *ovo mjesto* niti ne postoji«, rekla je Jessica, osvrćući se oko sebe i naizgled nesvjesna velike, bijesne ruke koja je stiskala njezinu dok ju je nepopustljivo vodio dalje.

»Kao da nitko ne primjećuje niti ga je briga što je ovdje. Kako čudno.«

»Učas ti se više neće činiti tako čudnim«, rekao je. »Poželjet ćeš da ni ti ne postojiš.«

»Kamo idemo, Daine?« upitala je. »Sigurna sam da ovo nije prečac do kočije.«

»Bit ćeš veoma sretna ako ovo ne bude prečac do tvoga sprovoda.«

»Ali, gledaj!« uzviknula je. »Kakvi divni rodendroni.«

Dain nije morao pogledavati u smjeru kamo je pokazivala prstom. Već je bio primijetio divovsko grmlje, s obiljem bijelih, ružičastih i grimiznih cvatova. Primijetio je među njima i

GIGA

stupovima uokvirena vrata što su vodila ili na crkveni posjed ili na imanje iza njega. Koliko je znao, zid je još morao biti ondje, ili barem njegovi ostatci, skriveni gustim nasadima rodendrona. Bio mu je važan jedino taj »skriveni« dio. Grmlje je stvaralo neprobojan štit pred svim prolaznicima.

Odvukao je svoju ženu do vrata, gurnuo je prema desnom stupu koji je bio bolje skriven i leđima je pritisnuo uz njega.

»Ja sam dvogodišnjak, je li, moja damo?« Zubima je strgnuo rukavicu s desne ruke. »Naučit ću ja tebe koliko sam star.« Strgnuo je i drugu rukavicu.

Posegnuo je prema dugmadi na svojim hlačama.

Njoj je pogled poletio prema njegovoj ruci

Brzo je otkopčao tri dugmeta na prednjici hlača koja je pala dolje.

Čuo je kako ona glasno uzdiše.

Brzo narastajući ud pritiskao mu je tkaninu hlača. Trebalo mu je devet sekunda da raskopča rasporak. Ud mu je izletio van, ukroćen do dršćuće užarenosti.

Jessica se teško oslonila o stup, sklopljenih očiju.

Podigao joj je haljinu. »Želim te cijeli proklet dan, đavo te odnio.«

Čekao je predugo da bi se gnjavio S vezicama njez/inih gaća ili ikakvim finesama. Pronašao je procjep na njima, gurnuo prste unutra i zapetljao ih u svilene kovrče.

Trebao ju je samo dotaknuti — tek nekoliko puta nestrpljivo pomilovati — i bila je spremna, upirući mu se u prste, ubrzanog i plitkog daha.

Prodro je u nju i žarki užitak ga je prožeo od glatke, vruće dobrodošlice koja ga je dočekala i tihog jauka užitka koji je čuo. Ščepao ju je za stražnjicu i podigao je.

Ovila je noge oko njega i. čvrsto mu se držeći za ramena, zabacila glavu i grleno se nasmijala.

»I ja sam tebe željela, Daine. Mislila sam da ću poludjeti.«

»Ludo«, rekao je. I bila je luda, kad je željela ovakvu životinju.

»Tvoja luda«, rekla je.

»Prestani, Jess.« Nije ona bila ničija luda. a najmanje njegova.

»Volim te.«

Riječi su probujale kroz njega i počele mu udarati ravno u srce. Nije ih mogao pustiti unutra. Gotovo potpuno se povukao, Samo da bi opet nasrnuo, ovaj put još žešće.

»Ne možeš me spriječiti«, protisnula je ona. »Volim te.«

Prodirao je žestoko u nju, opet i iznova, oštrim, divljim trzajima. Ali nije je mogao zaustaviti.

»Volim te«, opet mu je rekla, ponavljajući to kod svakog sljedećeg nasrtaja, kao da će time uvući riječi u njega kao što se on svojim tijelom uvlačio u nju.

»Volim te«, rekla je čak i kad se zemlja zatresla i ushit prohujao kroz njega poput munje.

Prekrio joj je usta da spriječi te dvije fatalne riječi, ali one su se slijevale u njegovo žedno srce čak dok se njegovo sjeme još slijevalo u nju. Nije mogao svoje srce spriječiti da se napije tih riječi, nije ga mogao odvratiti da u njih povjeruje. Pokušao ju je ostaviti vani, baš kao što je pokušavao ne tražiti od nje više od onoga što je bilo sigurno. Uzaludno.

Nikad nije bio, niti će ikad biti siguran od nje.

Femme fatale.

Pa ipak, bilo je i gorih načina umiranja.

I *Carpe diem*, rekao je sebi, rušeći se na nju.

Kao što je to mogao i očekivati, Dain je izišao iz raja i ušetao ravno u noćnu moru.

Do vremena kad su napustili crkveno dvorište i pohitali prema svojoj kočiji, apsurdan meč je i završio apsurdno, tehničkom odlukom. Gledaoci su se u rijekama razilazili na sve strane, dio gomile prema gradu, a drugi dio prema brojnim kočijama.

Nedaleko od njihove kočije, dozvao ga je Vawtry.

»Čekat ću u kočiji«, rekla je Jessica. »Trenutačno se od mene ne može očekivati sudjelovanje

GIGA

u razboritom razgovoru.«

Premda je dvojio da je i sam za to sposoban, Dain se upućeno zakikotao. Pustivši je da pode do kočije, pridružio se Vawtryu.

Uskoro im se pridružilo njih još nekoliko, uključujući Ainswo-oda, i Dain se ubrzo priključio općem zgražanju nad užasno razoča-ravajućim hrvačima.

Vawtry je bio usred ogleđa o zahvatu koji su suci poništili, kad je Dain primijetio da Ainswood uopće ne prati što se govori, već zuri u nešto iza njegovih leđa.

Siguran da čovjek opet pogledava Jessicu, Dain mu je dobacio upozoravajući pogled, namrštivši se na njega.

Ainswood to nije primijetio. Okrenuvši se natrag Dainu, naceren, rekao je: »Čini se da ti sluga ima pune ruke posla.«

Dain je ispratio vojvodin veseo pogled. Jessica je bila u kočiji, izvan dosega vojvodina podmuklog pogleda.

Međutim, u međuvremenu se Joseph — koji je kao prvi sluga bio zadužen skrbiti o lady Dain — natezao s nekim odrpanim, prljavim balavcem. Po svemu sudeći, džeparom. Sportski događaj je i njih privukao, kao i kurve, u ogromnim količinama.

Joseph je uspio odrpanca dohvatiti za ovratnik, ali se derišće okrenulo i udarilo ga nogom.

Joseph je glasno prokleo. Ulični deran mu je uzvratio nizom prostota koje bi bile na diku i najokorjelijem mornaru.

Toga su se trena vrata kočije otvorila i na njima pojavila Jessica. »Josephe! Koga to vruga činite?«

Premda veoma dobro svjestan da bi ona mogla srediti situaciju — kako god to izvela — Dain je bio svjestan i činjenice da bi u svemu tome on morao biti autoritet... a njegovi su prijatelji sve promatrali.

Pohitao je presjeći joj put.

U tom se trenu iza njega začuo krik od kojeg se ledila krv u žilama.

Zatečen od krika. Joseph je popustio stisak. Balavac se oslobodio i pobjegao od njega brzinom munje.

Ali Dain je istog časa pojurio i, ščepavši naramenicu prljave jakne, zaustavio derišće. »Čuj, ti mali...«

Tada je ušutio, jer dječak je podigao pogled i Dain je sada gledao dolje... u mrzovoljne crne oči, namrgođene nad čudovišnim kljunom od nosa, na tamnopotom, mrzovoljnom licu.

Dain je brzo povukao ruku.

Dječak se nije ni pomaknuo. Mrke su mu se oči raširile, a namrštena usta širom otvorila.

»Da, ljubavi«, oglasio se kreštav ženski glas s rubova noćne more. »To ti je tata, baš kako sam ti rekla. Isti ti. Niste li, moj lorde? I nije li on isti vi?«

Odvratno sličan. Kao da prostor među njima nije ispunjavao zrak, nego dugih dvadeset pet godina, i kao da je to lice dolje njegovo, uzvraćajući mu pogled s kakva đavolskog zrcala.

A i glas koji je čuo bio je glas osobne Sotonine kurve, znao je Dain i prije nego se susreo sa zlobnim pogledom Charity Graves — baš

kao što je, ugledavši tu zloću, znao da je to učinila namjerno, kao što je činila sve. uključujući donošenje na svijet toga čudovišnog djeteta.

Otvorio je usta da se nasmije, jer je to morao učiniti, jer je to bio jedini način.

A tada se prisjetio da nisu sami na nekom otoku iz noćne more u paklu, već na otvorenoj pozornici, odigravajući sablasnu farsu pred publikom.

A jedan od tih gledatelja je bila njegova žena.

Premda se činilo da je protekao cijeli jedan život, već sljedećeg časa Dain je bio u pokretu, nagonski pokušavajući zagradići Jessicu pogled na dječaka. Ali i derišće se trgnulo iz ošamućenosti i istoga trena odjurilo u gomilu.

»Dorninick!« vrisnula je njegova prokleta majka. »Vrati se. Iju bavi.«

GIGA

Dain je brzo pogledao svoju ženu koja je stajala pet ili šest metara dalje, prelazeći pogledom sa žene na njega — a zatim dalje iza, prema gomili u kojoj je dječak nestao. Dain joj je krenuo ususret, bacivši pogled u pravcu Ainswooda.

Možda i po običaju pijan, vojvoda je primio poruku. »Tako mi svega, Charity, jesi li to ti, cvjetić?«

Charity je hitala prema kočiji — prema Jessici — ali Ainswo od je bio brz. Uhvario je kurvu za ruku i čvrsto je povukao natrag. »Nebesa mi, *to jesi ti*«, glasno je izjavio. »A ja sam mislio da te još drže zatvorenu u ludari.«

»Pusti me!« kričala je ona. »Moram nešto reći njezinu gospodstvu.«

Ali dotad je Dain već bio došao do svoje žene. »U kočiju«, rekao je Jessici.

Oči su joj bile širom otvorene, pogled veoma ozbiljan. Bacila je pogled prema Charity koju je Ainswood odvlačio dalje, pripomognut od nekoliko drugova koji su također shvatili što se događa.

»Nisu joj sve daske na broju«, rekao je Dain. »To nije ništa važno. U kočiju, draga.«

Jessica je ukočeno sjedila u kočiji, ruku čvrsto stisnutih u krilu. Ostala je takva, stisnutih usana, kad se kočija pokrenula i više nije izustila ni riječi niti promijenila držanje.

Nakon dvadeset minuta vožnje s mramornim kipom, Dain više nije mogao izdržati. »Molim te da mi oprostiš«, kruto je izustio, »Znam, obećao sam ti da nećeš biti javno osramočena. Ali ovo nije bilo namjerno. Mislim da je to bilo očito.«

»Znam vrlo dobro da nisi namjerno začeo to dijete«, ledeno *mu* je uzvratila. »Teško bi to bilo *prvo na što* muškarac misli dok se

»valja s bludnicom.« Toliko što se tiče nadanja *da* nije uspjela vidjeti dječaku lice. Mogao je to znati Njezinu pažljivom oku ništa nije promicalo. Ako je mogla pod centimetrima plijesni i prljavštine prepoznati dra-

gocjenu ikonu, mogla je s lakoćom primijetiti to kopile s udaljenosti od dvadeset koraka.

Vidjela ga je, u to nije bilo sumnje. Jessica ne bi prosuđivala samo na osnovi bludničkih riječi. Da ga nije vidjela, dala bi Dainu prigodu za obranu. A on bi opovrgnuo Charityne optužbe.

Ali sada neće biti poricanja te tamnopute kože i čudovišnog nosa — vidljivog i lako prepoznatljivog s kilometara udaljenosti. Nema nade u poricanje, kad je Jessica primijetila da je majka ravne, crvenkasto-smede kose i zelenih očiju.

»I nije dobro pokušavati zanijekati i tvrditi da nisi znao za to dijete«, nastavila je Jessica.

»Tvoj prijatelj Ainswood je znao i dovolj-

no brzo se pobrinuo da ženu skloni s puta — kao da sam glupa, pa ne vidim što mi se događa

ispred nosa. > Ludara<, kako da ne. Mnogo vas pripada u Bedlam. Trčite uokolo poput

razdraženih kokoši — a u međuvremenu dječak pobjegne. Imao si ga.« Okrenula se prema

njemu, a iz očiju joj je bljesnuo gnjevan prijekor. »Ali pustio si ga da ode. Kako si mogao.

Daine? Nisam mogla vjerovati svojim očima. Dovraga, gdje ti je bila pametr?«

Zurio je u nju.

Ona se okrenula natrag prema prozoru. »Sad smo ga izgubili i samo Bog zna koliko će vremena proteći dok ga opet ne pronađemo. Dođe mi vrištati. Da nisam otišla s tobom na ono

goblje, možda sam ga sama mogla uhvatiti. Ali jedva sam mogla hodati, da ne spominjem

trčanje — a i ne smijem ti se suprotstavljati u javnosti, tako da sam ti teško pred tvojim

prijateljima mogla doviknuti: >Za njim, idiote! < — čak i da ionako nije bilo prekasno. Ne

mogu se sjetiti kad sam vidjela dječaćića da tako brzi bježi. Jednoga je trena bio tu. Već

sljedećeg je nestao.«

Srce mu se zgrčilo u šaku, nemilosrdno mu tukući o rebra.

Nađi ga. i Uhvati ga.

Željela je da pode za tim odvratnim stvorenjem koje je napravio s tom pohlepnom,

osvetoljubivom droljom. Željela je od njega da ga pogleda, da ga dodirne i...

GIGA

»Ne!« Riječ je eksplodirala iz njega, urlik nijekanja, i s njome je Dainov um obuzela tama i hladnoća.

To maleno, tamnoputo *lice* u koje je pogledao pretvorilo mu je utrobu u uzavrelu jamu osjećaja koja je u sebe htjela progutati i posljednji komadić njegove volje. Od riječi njegove žene kroz sve pukotine u njemu navrla je lava.

Ali ledena tama je došla, kao što je uvijek dolazila, da ga spasi i primiri mu osjećaje, kako je uvijek činila.

»Ne«, brzo je ponovio, glasa hladnog i kontroliranog. »Neće biti pronalaženja. Uopće ga nije trebala ni dobiti. Charity Craves je jako dobro znala kako se riješiti takvih >neugodnosti<. Učinila je to bezbroj puta prije nego sam ja naišao i bezbroj puta nakon toga, ne sumnjam.« Njegova je žena zurila u njega, lica blijedog i zaprepaštenog, baš kao što je izgledala kad joj je rekao za svoju majku.

»Ali bogati aristokrati ne staju veoma često Charity na put«, nastavio je, pričajući svojti priču na jednako hladan i okrutan način kako je pripovijedao o svojoj majci. »I kad je doznala da je trudna, znala je da je derište moje ili Ainswoodovo. Kako god ispalo, umislila je da se dokopala zlatne koke. Kad se pokazalo da je derište moje, nije čekala ni minute da dozna ime moga odvjetnika. Istoga mu je trena pisala, tražeći za uzdržavanje petsto funta godišnje.«

»Pet stotina?« Jessici se vratila boja u lice. »Profesionalku? Čak niti prilježnici, nego običnoj drolji koju si dijelio s prijateljem?« s gnušanjem je pridodala. »I to nekoj koja je dijete namjerno začela — ne nekoj uglednoj djevojci kojoj se eto dogodilo...«

»Uglednoj?« Jess, zar si i na trenutak pomislila da ja... zaboga, što? Da sam zaveo — *namamio* nevinu djevojku — i ostavio je trudnu?«

Glas mu se počeo podizati. Stisnuvši šaku, pridodao je: »Znaš vrlo dobro da sam uspijevao izbjegavati veze s uglednim ženama dok mi ti nisi eksplodirala u život.«

»Zasigurno nikad nisam pomišljala da bi se ti bavio zavodjenjem nevinih«, odrješito je rekla.

»Jednostavno mi se nije činilo vjerojatnim da bi drolja mogla zatrudnjeti iz čiste pohlepe. Čak i sada mi je teško zamisliti da bi neka žena mogla biti tako bezumna. Pet stotina funta.«

Odmahnula je glavom. »Dvojim da čak i kraljevski vojvode toliko plaćaju za svoje usputne grijehe. Nije ni čudno što si tako pobjesnio. I nije čudo što između tebe i majke tog dječaka ima toliko ružnih osjećaja. Sumnjala sam da te je željela namjerno osramotiti. Sigurno je čula — ili vidjela — da je tvoja žena s tobom.«

»Ako opet pokuša«, mračno je rekao, »dat ću i nju i tog uličnog derana kojeg je izrodila protjerati. Ako ti pride na bliže od dvadeset milja...«

»Daine, žena je jedna stvar«, rekla je. »Dijete je posve druga. On je nije tražio za majku, ništa više nego si ti tražio da budeš rođen. Bila je krajnje neljubazna jer ga je danas htjela iskoristiti. Nijedno dijete ne bi trebalo *dovoditi u* takav *položaj*. Ipak, sumnjam da ona misli na ičije osjećaje osim na svoje. Primijetila sam da je mnogo bolje odjevena od svoje takozvane >ljubavi<. Prljavština je jedno — maleni dječaci ne mogu ostati čisti više od dvije i po minute — ali nema opravdanja za to što dijete nosi dronjke dok mu je majka odjevena poput londonske pomodarke.«

Pogledala ga je. »Usput, koliko joj daješ?«

»Pedeset«, rekao je kruto. »Više nego dovoljno da ga hrani i odijeva — i da joj omogući da sve šro zaradi na leđima potroši samo na sebe. Ali valjda su i dronjci bili dio njezine igre: da mene prikaže pravim nitkovom. Šteta što sam navikao na tu ulogu i što me mišljenje drugih luda ni najmanje ne brine.«

»Pedeset godišnje je više nego velikodušno. Koliko je star?« upitala je Jessica. »Šest, sedam?«

»Osam, ali to nema...«

»Dovoljno star da primijeti kako izgleda«, rekla je, »Ne mogu opravdati njegovu majku što ga tako loše odijeva. Ima novca i trebala bi znati kako će se dječak te dobi osjećati. Ponižen, ne

GIGA

sumnjam — zbog čega i jest izvrijedaao Josepha. Ali ona se ne brine o djetetu, kao što rekoh, i sve što si mi rekao samo me još više učvršćuje u uvjerenju da je neprilična majka. Daine, moram od tebe tražiti da staviš nastranu svoje osjećaje prema njoj i razmisliš o svojem sinu. On je tvoj po zakonu. Možeš joj ga oduzeti.«

»Ne.« Osjećaji su mu bili smireni, ali u glavi mu je počelo tući, a u beskorisnoj ruci bolno probadati. Nije bio u stanju ublažiti fizičku bol. Uz nju je jedva uspijevao misliti. Čak i da je mogao hladnokrvno razmišljati, nije joj mogao ponuditi objašnjenje koje bi je zadovoljilo. Ne bi ni trebao objašnjavati, rekao je sebi. Nikad ne bi mogao postići da ona to razumije. Povrh svega, nije ni želio da ona to shvati, ništa više nego je to želio samome sebi, što je osjetio kad je spustio pogled na to lice, U tom đavolskom zrcalu.

»Ne«, ponovio je. »I prestani oko toga dizati prašinu. Jess. Ništa se od ovoga ne bi dogodilo da nisi ustrajala u odlasku na taj pro-kleti hrvački meč. K vragu, čini se da ne mogu ni stopu učiniti kad si ti u blizini, a da« — umorno je odmahnuo rukom — »a da mi se sve ne vrati u lice. Nije ni čudo što imam glavobolju. Ako nije jedno, onda je nešto drugo. *Žene*. Posvuda. Supruge i madone i majke i kurve i... i ti, nasmrt me opsjedate, cijela gomila vas.«

Do tog je vremena Roland Vawtry oslobodio Ainswoda i ostale odgovornosti za Charity Graves i odveo je do svratišta u kojem je, po njezinim tvrdnjama, odsjela.

A uopće nije trebala stanovati u nikakvom svratištu u Devonpor-tu. Trebala je biti tamo gdje ju je ostavio prije dva dana. u Ashburtonu, gdje nije ni spomenula Daina ili Dainovo kopile. Tamo je samo ušetaia u salon i smjestila se za obližnji stol s tipom koji ju je izgleda poznavao. Kad je nešto kasnije taj tip otišao, a Vawtryevi drugovi se razišli svojim poslom, zatekao se za istim stolom S njome, časteći je kriglom piva. Nakon čega su zajedno promijenili prostoriju na nekoliko veselih sati koji suy prema Beaumontovira tvrdnjama, Vawtryu bili jako potrebni

Beaumont je u tome imao pravo, kao što je, čini se, imao pravo i oko mnogo drugih stvari. Ali Beaumont nije sada bio ovdje da istakne kako je Charity Graves jako potrebno gotovo nasmrt pretući.

Svratište srećom nije bilo ugledno, pa nitko nije prigovarao kad se Vawtry za njom uspeo u njezinu sobu. Čim je za sobom zatvorio vrata, zgrabio ju je za ramena i protresao.

»Ti lažljiva, podla, nevoljna mala droljice!« prasnuo je. Zatim se odmaknuo od nje. u strahu da će je *uistinu* ubiti, i siguran u to da mu baš i nije očajnički potrebno biti obješen zbog ubojstva bludnice.

»Ah, tako mi svega«, rekla je ona, nasmijavši se. »Bojim se da nisi presretan što me vidiš, Rolly, ljubavi moja.«

»Nemoj me tako zvati — i nisam ti ja nikakva tvoja ljubav, glupa kravo. Učinit ćeš da me ubiju. Ako Dain dozna da sam bio s tobom u Ashbuttonu, sigurno će misliti da sam te ja nagovorio na onu seenu.«

Svalio se u stolicu. »A onda će me raznijeti, dio po dio. I kasnije postavljati pitanja.« Prošao je prstima kroz kosu. »I nema koristi nadati se da neće otkriti jer nikad ništa ne ispadne dobro kad je on u pitanju. Kunem se, to mora biti neko prokletstvo. Dvadeset tisuća funta — procurilo mi je kroz prste — a nisam ni znao da su tu — i Sada *ovo*. Jer nisam znao da si ondje — ovdje — kako bilo. I to derište — njegovo kopile. Tko je znao da ga ima? A sada svi znaju — zahvaljujući tebi — uključujući *nju* — i ako me on ne ubije, ta će me kučka ustrijeliti.«

Charity mu je- prišla. »Jesi li rekao »dvadeset tisuća«, ljubavi?« Sjela mu je u krilo i prebacila mu ruku oko svoga ramena, pritisnuvši mu dlan o svoju bujnu dojku.

»Ostavi *me* na miru«, progundao je. »Nisam raspoložen.«

Raspoloženje Rolanda Vawtrya moglo se opisati kao crni očaj.

Bio je do grla potonuo u dugove, bez izgleda da se iz njih ikad izvuče jer je bio ovisnik o Gospođi Sreći, a ona je bila jako kapriciozna, kako ga je Beaumont bio mudro upozorio. Ona

GIGA

je ikonu kojoj nije bilo cijene darovala čovjeku koji je već imao toliko da to nije mogao u tri života potrošiti. Napustila je čovjeka koji nije imao gotovo ništa i ostavila ga s manje od ništa. Nije mu mogla podariti čak ni drolju, a da tu ženu ne učini uzrokom njegove propasti. Gospodin Vawtry je iskreno za sebe vjerovao da je u posljednjem stadiju očaja. I ono malo zdrava razuma i samopouzdanja što ih je nekad posjedovao okrutno je u samo nekoliko dana poharao čovjek koji je najveće užitke u životu pronalazio u činjenju drugih ljudi jadnima. Vawtry nije bio u stanju prepoznati da njegov položaj nije bio nj upola tako katastrofalan kako se činilo, ništa više nego je bio stanju prepoznati Francisa Beaumonta kao podmuklog posrednika koji mu je uništavao duševni mir.

Otrovana uma, Vawtry je vjerovao da je njegovo prijateljstvo s Dainom izvor svih njegovih nevolja. »Onaj koji s đavlom objeduje mora imati dugačku vilicu,« citirao je Beaumont, a Roland Vawtry je spremno shvatio da je njegova vilica prekratka za objedovanje s ljudima Dainova kova, i da je njegov slučaj jednak onome Bertiea Trenta. Veza s Belzebubom ih je obojicu uništila.

A sada Vawtry nije bio samo uništen nego — zahvaljujući Charity — i u neposrednoj opasnosti od nasilne smrti. Morao je razmisliti — ili, još bolje, pobjeći glavom bez obzira, spašavajući život. Znao je da ništa od toga ne može učiniti kako valja dok mu je krilo prepuno jedre drolje.

Svejedno, koliko god bio gnjevan na nju, nije bio sklon odgurnuti je od sebe. Njezina je raskošna stražnjica bila topla i mekana, i milovala mu je potiljak kao da je nije samo prije par minuta zamalo ubio. Ženski dodir — čak i besramne kurve — bio je vrlo utješan.

Pod tim utješnim dodirima Vawtryev se um spram njoj smekšao. Napokon, Dain je i Charity priredio ružne srvari. Ona je barem imala hrabrosti suprotstaviti mu se.

Osim toga, bila je lijepa — vrlo lijepa — i krajnje vesela družica u postelji. Vawtry joj je stisnuo dojku i poljubio je.

»Eto, sad vidiš kako si zločest bio«, rekla je. »Kao da se ja neću brinuti o tebi. Ludi dječake.« Promrsila mu je kosu. »Neće on pomisliti ništa od onoga što govoriš. Samo trebam ljudima reći kako mi je gospodin Vawtry platio...« Kratko je razmislila. »Platio mi je dvadeset funta da me skloni s puta i da ne gnjavim njegova dragog prijatelja, lorda Daina. Reći ću im da si kazao kako im ne trebam kvariti medeni mjesec.«

Kako je pametna bila. Vawtry je zaronio licem u njezine bujne, lijepe grudi.

»Ali ja dolazim — došla sam — kako bilo, jer sam pokvarena, lažljiva kurva«, nastavila je.

»A ti si — bio si — bijesan na mene. pretukao si me.« Poljubila ga je u tjeme. »Tako ću reći.«

»Kad bih barem imao dvadeset funta«, mrmljao joj je on u dekolte. »Dao bih ti ih. Bi. O, Charity, što mi je činiti?«

Posjedujući urođene vještine za svoju profesiju, ona mu je poka zala što mu je činiti, a on je, sklon krivom poimanju očitih stvari, te profesionalne vještine protumačio kao osjećaje koje prema njemu gaji. Nije prošlo mnogo sati, a on joj je povjerio sve svoje muke i satima kasnije, dok joj je spavao u naručju. Charity Graves je ležala budna i planirala kako postići ostvarenje svih svojih snova.

Šesnaest

Polu sata nakon što je uletio u svoju spavaonicu i za sobom zalupio vrata. Dain je stajao na pragu Jessicine garderobe. Hladnim je pogledom odmjerio Bridget koja je vadila ukosnice Jessici iz kose. »Izlazi«, rekao je vrlo tiho.

Bridget je pobjegla.

Jessica je ostala u istom položaju u kojem ju je zatekao, na sjedalici uz svoj toaletni stolić. Ne pomičući tijelo, podigla je ruke i nastavila uklanjati ukosnice. -Više se neću s tobom prepirati oko toga«, rekla je. »To je gubitak vremena. Odbijaš ćuti ono što ti govorim.«

»Nemam ja tu što slušati«, protisnuo je kroz zube. »K vragu, to nije tvoj posao.«

Na isti je način za povratka kući uzvraćao na sve njezine pokušaje da mu pomogne razumjeti u čemu je problem... jer jedna kratka scena sa ženom iz njegove prošlosti poništila je sav napredak koji je Jessica kod njega postigla. Bili su opet ondje gdje su se zatekli kad ga je nastrijelila.

»Ti si moj posao«, rekla je. »Dozvoli mi da to kažem jednostavnim riječima.« Okrenula se na sjedalici i pogledala ga ravno u oči. »Napravio si nered, Daine. Počisti za sobom.«

Zastao je, trepćući. A onda su mu se usta iskrivila u ružan osmijeh.

»Govoriš mi da je to moja dužnost. Smijem li te posjetiti, madam, da mi ti... da mi *nitko*... neće govoriti...«

»Taj je dječak u *nevolji*«, rekla je. »Njegova će ga majka uništiti. Pojasnila sam ti to na sve moguće načine, ali ti odbijaš slušati. Odbijaš vjerovati mojim instinktima, i to baš u ovome, a dobro znaš da sam praktički sama odgojila deset dječaka. Što uključuje bavljenje i desetinama njihovih divljih prijatelja. Ako nešto razumijem, moj lorde, to su dječaci — dobri, užasni i sve vrste koje dolaze između.«

»Ali ono što, čini mi se, ne razumiješ jest da ja nisam mali dječak kojem će netko određivati što je moja prokleta dužnost!«

Uzalud je trošila riječi. Okrenula se natrag zrcalu i izvadila posljednje ukosnice.

»Dosta mi je svega ovoga«, rekla je. »Dosta mi je tvoga nepovjerenja. Dosta mi je toga da me se optužuje kako manipuliram i propovijedam i... gnjavim. Dosta mi je pokušavanja nošenja sa ustrajno nerazumnim čovjekom kao da je razuman. Dosta mi je odbijanja svakoga mojeg pokušaja da dosegnem do tebe, i to popraćenog uvredama.«

Dohvatila je svoju četku i počela je polaganim, sigurnim pokretima provlačiti kroz kosu. »Ti ne želiš ništa od onoga što ti mogu ponuditi, osim tjelesnog zadovoljstva. Sve osralo je dosađivanje. Pa dobro, onda. Prestat ću ti dosađivati. Više nema pokušaja oko tako smiješne stvari kakav je razuman razgovor između dvije odrasle osobe.«

Kratko se i zajedljivo nasmijao. »Naravno da nema. Umjesto toga će uslijediti ledena tišina. Ili prijekorna tišina. Ili mrzovolja. Ukratko, jednako onome kako si se prema meni odnosila posljednjih deset milja na povratku u Athcourt.«

»Oprostite ako sam se ponašala neprihvatljivo«, pribrano je rekla. »Ubuduće se više neću tako ponašati.«

Pnšao je toaletnom stoliću i desnom se rukom oslonio o njega. »Pogledaj me«, rekao je, »i reci *mi* što bi to trebalo *značiti*.«

Odmjerila je njegov krut stav. U dubini njegovih očiju osjećaji su utrnuti i zbog njega ju je zaboljelo srce, više nego ikad prije. Želio je njezinu ljubav. Ona mu ju je dala. Danas mu je to i jasno rekla i on joj je povjerovao. I to je vidjela u njegovim očima. Pustio je toj ljubavi da ude u njega i — premda nije bio siguran što bi s njome učinio, i vjerojatno u to neće biti siguran još mjesecima, možda i godinama — Bije je pokušao odbaciti.

Sve dok se nije pojavila pakosna Charity Graves.

Jessica više nije imala namjeru provoditi tjedne radeći na njemu, samo da bi joj se svi njezini napori vratili u lice kad ga sljedeći put netko ili nešto uznemiri. Morat će prestati promatrati

GIGA

sadašnjost — a nju posebno — kroz izobličene naočale prošlosti. Morat će naučiti tko je njegova žena i nositi se s tom ženom, a ne s nekakvom općom vrstom. Ženama, na koje je gledao s tako ogorčenim prijezirom. I sve će to morati naučiti na težak način, jer ona trenutačno ima hitniji problem na čijem će rješavanju trošiti svoju energiju.

Dain je bio odrastao čovjek, navodno sposoban za razumno rješavanje problema... na kraju. Njegov je sin, međutim, bio u opasnijem položaju, jer mali su dječaci u potpunosti bili na milosti drugima. Netko mora nešto poduzeti za Dominickovo dobro. Bilo je itekako jasno da taj netko mora biti Jessica. Kao i obično.

»To znači da si pobijedio«, rekla je. »Odsad će biti po tvome, moj gospodine. Želiš slijepu odanost. To ćeš i dobiti.«

Još jednom joj se podrugljivo nasmijao. »Povjerovat ću ti tek kad se osobno u to osvjedočim«, rekao je. I izišao iz sobe.

Dainu je trebao tjedan dana da povjeruje, premda je to vidio i čuo svakoga dana i svake noći. Njegova se žena slagala sa svime. Što je rekao, bez obzira koliko to imbecilno bilo. Nije se oko ničega prepirala, bez obzira koliko je on podbadao. Bila je savršeno srdačna, bez obzira koliko on bio neugodan. Da je Dain bio imalo praznovjeran, mogao je povjerovati da je duša neke druge žene ušla u Jessicino prekrasno tijelo.

Tjedan s tom srdačnom, slijepo poslušnom strankinjom izazvao je u njemu snažnu nelagodu. Nakon dva tjedna već je bio očajan.

Pa ipak, nije se imao na što požaliti. Odnosno, na ništa što bi mu njegov ponos dopustio. Nije mogao reći da ga je na smrt gnjavila kad nije dala niti naslutiti da se u nečemu s njime ne slaže ili da je nečim nezadovoljna.

Nije mogao reći da je hladna i ravnodušna u postelji, kad se ponašala jednako željno i požudno kao od početka.

Nije se mogao požaliti da je neljubazna, kad su se svi nepristrani promatrači jednoglasno slagali da joj je ponašanje upravo anđeosko.

Samo je on — kao i ona — znao da je zapravo kažnjen, a i zašto.

Sve je to bilo zbog one neizrecive stvari koju je učinio s Charity Graves.

Jessici nije bilo važno što je to biće bilo iznutra pokvareno u jednakoj mjeri koliko je bilo ružno izvana, to što nije bilo niti koma-dića dobra koji je moglo naslijediti od svoga izopačenog čudovišta od oca i svoje podmukle kurve od majke. Jessici ne bi bilo važno da je to biće imalo i dvije glave i da su mu iz ušiju izvirali crvi — što ga, po Dainovu gledištu, ne bi učinilo nimalo više odbojnim nego je već bilo. Moglo je puzati po trbuhu i biti prekriveno zelenom sluzi, a Jessici bi bilo svejedno: Dain ga je stvorio; dakle, Dain se za njega mora i pobrinuti.

Jednako je mislila i kad je u pitanju bio njezin brat. Nije bilo bitno to što je Bertie bio potpuni glupan. Dain je tu ludu namamio u nevolje; stoga, Dain ga mora iz njih i izbaviti. Jednako je mislila i kad je ona bila u pitanju: Dain ju je upropastio: Dain mora *popraviti* štetu. I opet je, kao u Parizu. Jessica osmislila njegovu kaznu paklenskom preciznošću. Ovoga puta, sve za što je on uporno tvrdio da ne želi Jessica nije ni nudila. Nije bilo gnjavljenja, dodijavanja ili neposluha. Nije bilo neugodnih sentimentata, sažaljenja... i nije bilo ljubavi — jer više nijednom, nakon što mu je te riječi zabila u um i srce na groblju u Davenportu, Jessica nije opet izustila: »Volim te.«

Na svoju vječnu sramotu, on ju je na to pokušao natjerati. Tijekom vođenja ljubavi, Dain je pokušavao sve što je mogao smisliti da je natjera na izgovaranje tih riječi. Ali, koliko god bio nježan, ili strastveno kreativan, bez obzira koliko čeznutljive talijanske lirike joj ulijevao u uši, nije ih željela izreći. Uzdisala je i jaukala, stenjala je. Izvikivala je njegovo ime. dozivala je Svemoćnoga. čak ponekad i Posrnuloga... ali nikad te dvije slatke riječi kojih mu je srce bilo gladno.

Nakon tri tjedna je postao očajan. Pristao bi na sve što bi makar neodređeno sličilo

GIGA

privrženosti: na jedno »glupane« ili »seljačino«

— na dragocjenu vazu bačenu mu u glavu — na svoje košulje u komadićima — na svađu, molim te Bože, makar jednu.

Nevolja je bila u tome što se nije usuđivao previše upirati. Da se uzdigao do istinski odvratnih visina za koje je bio sposoban, mogao je izazvati svađu za kojom je žudio; ali mogao ju je i otjerati od sebe. Zauvijek. A to nije mogao riskiran.

Pa ipak, Dain je znao da njezino strpljenje neće vječno potrajati. Biti najsavršenija žena na svijetu najgorem mogućem mužu na svijetu bila je herkulska zadaća. Čak ni ona to neće moći vječno izdržavati. A kad joj strpljenje popusti, otići će. Zauvijek.

Nakon mjesec dana, u Daina se uvukla panika jer je primijetio prve tragove napetosti u njezinu besprijekornom, anđeoski strpljivom i *srdačnom* držanju. I sam posve blijedog lica, sjeo je za doručak u nedjeljno jutro sredinom lipnja. Ništa nije skrivalo fine znakove napetosti sto su joj se pojavili na čelu i u kutovima očiju. I držanje joj je bilo napeto, kruto, kao i pokoran osmijeh što joj je lebdio na usnama tijekom sablasno vedrog razgovora u kojem nije bilo ničega određenog, posebno ne onoga što bi njoj ili njemu išta značilo.

Gubim je, pomislio je i ruka mu je nagonski krenula da je dose-gne i povuče je natrag. Ali umjesto toga je posegnuo za loncem za kavu. Napunio je sebi šalicu i bespomoćno zurio u tamnu tekućinu i u njoj vidio svoju crnu budućnost jer joj nije bio u stanju dati ono što je željela.

Nije mogao prihvatiti čudovišnu stvar koju je ona nazivala njegovim *sinom*.

Dain je znao da je njegovo ponašanje u njezinim očima iracionalno. Nije to bio u stanju čak ni sebi objasniti, premda je ro pokušavao tijekom cijelog ovog posljednjeg paklenskog tjedna. Ali nije mogao spoznati ništa osim gnušanja. Čak i sad, uspaničen i bolnoga srca, nije mogao razmišljati a da mu se odmah utroba ne ispuni žuči već na samu viziju koja mu se radala u glavi: to tamnoputo, mrzovoljno lice sa svojim čudovišnim kljunom... i izobličeno, groteskno malo tijelo. Jedino je bio u stanju ostati tiho sjediti u svojoj stolici, hineći civiliziranu odraslu osobu, dok je u njemu čudovište divljalo i urlalo, žudeći za uništenjem.

»Bolje mi je požuriti«, rekla je Jessica, ustajući. »Inače ću zakasniti u crkvu.«

I on je ustao, uglađeni suprug, i ispratio je u prizemlje, i promatrao dok je Bridget njezinu gospodstvu pomagala omotati se šalom i staviti šešir na glavu.

Našalio se jednako kao i svake prethodne nedjelje, rekavši kako lady Dain pruža dobar primjer zajednici, a sam je lord Dain uviđavan jer se drži podalje, kako se krov crkve ne bi urušio na pobožne duše Athtona,

A kad je kočija njezina gospodstva otišla, ostao je stajati kao i prethodne četiri nedjelje na vrhu prilaza, gledajući za njom sve dok nije nestala iz vida.

Ali na ovaj Gospodnji dan odmora, po povratku u kuću nije, kao obično, otišao u svoju radnu sobu. Tog je dana ušao u malenu kapelu Atheourta i sjeo na tvrdu klupu na kojoj je u djetinjstvu bezbroj nedjelja drhtao, očajnički pokušavajući misli zadržati na nebeskim stvarima, a ne na gladi koja mu je proždimala trbuh.

Ovoga se puta osjetio jednako izgubljenim i bespomoćnim kakav je bio i taj mali dječak, pokušavajući shvatiti zašto ga je njegov Nebeski Otac načinio tako krivim iznutra i izvana i pitajući se kakva bi to molitva morala biti izmoljena. kakva kazna plaćena, da postane onakav kakav bi trebao biti.

I ovoga se puta odrastao čovjek upitao, jednako očajno kao što je upitao i maleni dječak desetljećima prije: *Zašto mi ne želiš pomoći?*

Dok se lord Dain borio sa svojim unutarnjim demonima, njegova je žena pripremala zamku jednome od krvi i mesa. I, premda je imala dovoljno vjere u Providnost. Jessica je radije pomoć potražila iz dostupnijih izvora. Njezin je pomoćnik bio Phelps, kočijaš.

On je bio jedan od rijetkih iz posluge koji su u Athcourtu bili još od vremena bivše markize. Tada je Phelps bio tek pomoćnik u stajama. To što je zadržan i promaknut bilo je dokaz

GIGA

Dainova poštivanja njegovih sposobnosti. A to što ga je zvao »Phelps« umjesto uobičajenog »kočijaš John« bilo je dokazom i osobnog poštivanja.

A na to je poštivanje i uzvraćeno.

To ipak nije značilo da je Phelps svoga lorda smatrao nepogrešivim. Značilo je, Jessica je spoznala nedugo nakon nepravilnosti u Devonportu, da Phelps shvaća razliku između činjenja onoga što mu njegov gospodar zapovjedi i onoga što je za njegova gospodara dobio.

Savez Jessice i kočijaša uspostavljen je prve nedjelje kad je pošla u crkvu u Athton. Nakon što je sišla iz kočije, Phelps je zatražio dozvolu da se prikloni vlastitoj »meditaciji«, kako je on to nazvao, u svratištu Whistling Ghost.

»Svakako«, uzvratila je Jessica, poprativši to tužnim osmijehom. »Kad bih ti se samo mogla i ja pridružiti.«

»Jest, valjda«, rekao je svojim otegnutim devonskim naglaskom. »Ta strka juče s tom zlom ženom čuče se vala dosad širom Dartmoora. Ali gospođa se brine radi malo potiha klepetanja jezikom, zar ne? Ako ste i njega dobro upucali, a bogme jeste.« Žilavo mu se lice razvuklo u osmijeh. »Eto, na. Pokazaćete vi i ovim drugima od čega ste građeni.«

Nekoliko dana kasnije, kad ju je dovezao u vikarijat na čaj, Phelps je još više pojasnio svoj stav, podijelivši s Jessicom ono što je u Whistling Ghostu čuo o Charity Graves i o dječaku, Dominicku, uz ono što je i sam o tome znao.

Tako je do ove pete nedjelje Jessica već imala dobiti predodžbu o tome kakva je žena ta Charity Graves i više nego dostatnu potvrdu da Dominicka valja spašavati.

Prema Phelpsovim riječima, dječak je ostavljen na skrbi postarijoj primalji Annie Geach, dok je Charity poput ciganke lutala Dartmo-oom. Annie je umrla otprilike mjesec dana prije Dainova povratka u Englesku. Otad se Charity neprestano vrtjela u blizini Athtona. Premda su je rijetko vidali u samom mjestu, njezin sin, prepušten uglavnom samome sebi, često je vidan i prečesto stvarao nevolje.

Prije otprilike mjesec i po nekoliko ga je dobronamjernika pokušalo poslati u školu. Dominick je odbio smiriti se, napravivši opću zbrku i metež kad je tri puta ipak došao na nastavu.

Zapodijevao je tuču sa starijom djecom i izvodio prljave trikove i prema učitelju i prema učenicima. Nije ga se moglo poučiti dobrom ponašanju jer je odgovarao smijehom, izrugivanjem i opscenostima. Nije ga se ni bičem moglo urazumiti jer ga je trebalo najprije uhvatiti, a bio je đavolski brz.

U posljednjih nekoliko tjedana ponašanje mu je postajalo sve sramotnije, a ispadi učestaliji.

Tijekom samo jednog tjedna Dominick je u ponedjeljak gospodi Knapp strgnuo rublje sa sušila, u srijedu ubacio mrtvog miša u košaru za tržnicu gospođice Lobb, a u petak se nabacivao konjskom balegom na svježe obojana vrata staje gospodina Pomeroya.

A tek prije kratkog vremena Dominick je dvojici mladaca načinio modricu na oku, jednome raskrvario nos, pomokrio se na prednjim stubama pekare i pokazao stražnjicu svećenikovoju sluškinji.

Dosad su se seljaci obuzdavali od pritužaba. Čak i da su Dominicka mogli uhvatiti, ne bi znali što činiti s paklenskim sinom gospodara posjeda. Nitko još nije smogao hrabrosti Daina suočiti sa zločinima njegova potomka. Nitko još nije bio u stanju zaobići pravila pristojnosti i takta i požaliti se na Dainovo kobile njegovoj ženi. Štoviše, nitko nije uspio pronaći Charity Graves i natjerati *nju* da nešto poduzme u vezi svoga Đavoljeg Sjemena.

Ovo posljednje je najviše brinulo Jessicu. Charity nitko nije vidio u posljednjih petnaest dana, tijekom kojih su Dominickovi pokušaji da na sebe skrene pažnju — kako je ona vidjela sve te grozote — sve više postajali očajnički.

Jessica je bila sigurna da traži pažnju svoga oca. Kako je Dain bio nedostupan, jedini način da to ostvari bilo je podizanje uzbune u selu. Jessica je sumnjala da je i majka na neki način poticala ili hrabrila te neredne. Pa ipak, metoda se činila glupo rizičnom. Činilo se da je Dain mnogo skloniji Charity dati deportirati nego joj platiti da ode, ako je to bilo ono što je željela.

GIGA

Alternativno rješenje, čak još više uznemirujuće, činilo se manje vjerojatnim. Charity je možda jednostavno napustila dijete i on bi vrlo lako mogao spavati u stajama ili vani, u močvari, u zaklonu stijena. Ipak, Jessica nije vjerovala da je žena jednostavno tako otišla, praznih ruku. Nije mogla u zamku uhvatiti kakva bogatog ljubavnika, inače bi cijeli Dartmoor za to znao. Prema Phelpsu, diskrecija nipošto nije bila nešto do čega je Charity držala. U svakom slučaju, Jessica je sinoć donijela odluku da se dječaku više ne može dopuštati daljnje bjesnilo.

Strpljenje stanovnika Athtona došlo je do samih granica. Jednoga će dana, vrlo uskoro, gomila bijesnih seljana zalupati na vrata Athcourta. Jessica nije imala namjeru na to čekati, ništa više nego na mogućnost da napušteno dijete umre od gladi ili se uguši u nekom podmuklom dartmurskom glibu.

I tako je na doručak došla s istim napetim izrazom lica koji bi imala teta Claire kad bi mučila jedna od njezinih smrtnih glavobolja.

Sve su sluge to primijenile, a Bridget ju je dvaput na putu do crkve upitala ne osjeća li se možda njezino gospodstvo loše. »Glavobolja, ništa više«, odgovorila joj je Jessica. »Neće potrajati, *sigarna* sam.«

Nakon izlaska iz kočije, Jessica je dangubila sve dok Joseph nije po ustaljenom običaju otišao do pekare, gdje mu je radio mladi brat. Ostali sluge već su bili u crkvi ili u potrazi za vlastitom nedjeljnom zabavom. To joj je ostavilo još samo jednoga neželjenog stražara, Bridget.

»Mislim da će biti bolje ako ne pođem na službu«, rekla je Jessica, trljajući desnu sijepoočiti. »Vjerujem da tjelovježba uvijek uklanja glavobolju. Treba mi samo jedna dobra, duga šetnja. Otprilike jedan sat će biti dovoljno.«

Bridget je bila sluškinja koja je zanat izučila u Londonu. Njezin pojam dobre, duge šetnje bilo je svladavanje udaljenosti od ulaznih vrata do kočije. Bilo joj je posve lako izračunati da bi tih »otprilike sat« uobičajenim tempom njezine gospodarice značilo tri do pet *milja*. I tako je, kad se Phelps »dobrovoljno ponudio« da će umjesto Bridget pratiti gospodaricu, sluškinja na to pristala uz tek neznatne prosvjede i pohitala u crkvu prije nego bi se Phelps možda mogao predomisлити.

Kad im je Bridget nestala iz vida, Jessica se okrenula Phelpsu. »Što si sinoć čuo?« upitala je. »U petak popodne je pustio je na slobodu zečeve Toma Ham-bya. Tom ga je ganjao sve do krajnjeg južnog zida parka njegova gospodstva. Juće popodne klinjo je poharo kante svaštara Jema Futsea i Jem ga je jurio baš do istog mjesta.«

Phelps je pogledom odlutao na sjever, u smjeru parka. »Mali ide tamo gdi ne smiju za njim, točno na privatni posjed njegova, gospodstva.«

Drugim riječima, dječak je tražio zaštitu svoga oca, pomislila je Jessica.

»Ima tamo jedna od onih malih ljetnih kućica, blizu mjesta gdje mi je zbrisao«, nastavio je kočijaš. »Djed njegova gospodstva ju je izgradio za dame. Mali bi ko ništa mogao provaliti unutra, ako to samo poželi.«

»Ako mu je leglo u toj ljetnoj kućici, onda nam je bolje požuriti«, rekla je Jessica. »Do tamo ima skoro dvije milje.«

»Jest, glavnom cestom i onom na imanju«, rekao je on. »Ali ja znam kud je preče, ako vam nije mrsko malo zgrabiti uzbrdo.«

Četvrt sata kasnije Jessica je stajala na rubu čistine, promatrajući pristalu ljetnu kuću koju je drugi markiz dao izgraditi za svoju ženu. Bila je to osmerokutna kamena građevina obojana u bijelo, s kosim konusnim crvenim krovom visokim gotovo koliko i cijela kuća. Okrugli prozori pomno izrađenih okvira krasili su svaku drugu stranicu osmerokuta. Na stranicama bez prozora nalazili su se medaljoni slične veličine i oblika, izrezbareni, kako se činilo,

GIGA

prikazima srednjovjekovnih vitezova i dama. Prozore i medaljone dosjetljivo su okruživale ruže puzavice zasađene na suprotnim kutovima osmerokuta. Vijugavu šljunčanu stazu što je vodila do vrata obrublivala je visoka živica tise.

Estetički rečeno, bila je to sveukupno prilična zbrka, ali ipak je u njoj bilo nekakva šarma. I Jessica je svakako mogla prepoznati kako bi ovo mjesto moglo biti privlačno jednom djetetu. Počekala je dok Phelps nije zaobišao građevinu, provirujući oprežno kroz prozore. Kad je to obavio, samo je odmahnuo glavom.

Jessica je progutala kletvu. Bilo je previše nadati se da će dječak doista biti ovdje, premda je bila nedjelja, a on je svoje nasrtaje na selo običavao ograničavati na popodneva u tjednu. Već je htjela izići iz svoga skloništa i posavjetovati se s Phelpsom. kad je začula lomljavu grane, tupi udarac i brze korake. Mahnula je Phelpsu da se skloni i on je spremno čučnuo iza živice. Već sljedećeg trena dječak je izletio na čistinu. Ne zastajući niti se osvrćući oko sebe, odjurio je niz stazu do vrata. Časak prije nego je

došao do njih, Phelps je iskočio iz svoga skloništa i uhvatio ga za rukav. Dijete je zarinulo lakat Phelpsu u privatna mjesta i ovaj je, pre-savivši se. uz prigušenu kletvu ispustio rukav. Dominick se sjurio niz srazu i preko čistine poletio prema drveću iza ljetne kućice. Ali Jessica je odmah vidjela kamo je namjerio i već je trčala u tom smjeru. Pojurila je za njim niz jahaću stazu, preko mosta i niz vijugavu usku stazu uz potok.

Da nije otrčao cijelu uzbrdicu do ljetne kućice, ne bi imala nikakvih izgleda uhvatiti ga, ali bio je iscrpljen i usporio na približno ljudski tempo, u odnosu na onaj uobičajeni paklenski. Na raskrižju dviju staza je kratko zastao, oklijevajući — očito mu je to bilo nepoznato područje — i u tih par sekunda dok nije znao što će Jessica je sebe natjerala potrčati još malo brže. Tada je skočila i uhvatila ga u stisak.

Pao je — srećom, u travu — a ona na njega. Prije nego se dosjetio iskoprcati i osloboditi, ščepala ga je za kosu i oštro povukla. Ispustio je gnjevan urlik.

»Cure se ne bore pošteno«, u dahu je izgovorila. »Budi miran ili ću ti počupati kosu.«

U jednom dahu joj je uputio cijeli niz prostota.

»Sve sam te riječi već čula«, rekla je između dubokih udisaja zraka. »A znam i gore.« Nakratko je uslijedila tišina dok je probavljao tu neočekivanu reakciju. A onda: »Miči se s mene!- Prasnuo je. »*Miči se s mene, kravo!*«

»Govoriš to na pogrešan način«, rekla je. »Pristojno je reći >Molim vas, gospodo, siđite s mene.<«

»Goni se«, rekao je.

»Ah. Bože«, kazala je ona. »Bojim se da ću morati poduzeti drastične mjere.«

Pustivši mu kosu. glasno mu je poljubila tjeme.

On je zaprepašteno *uzdahnuo*.

Spustila je još jedan bučan poljubac, ovoga puta na potiljak. Cijeli se ukrutio. Poljubila ga je u prljavi obraz.

Ispustio je dah koji je dotad držao, popratio ga bujicom prostota i izvukao se ispod nje. Ali, prije nego je dospio uteći, ščepala ga je za odrpanu jaknu i brzo se uspravila na noge, podižući ga za sobom.

Pohabanom ju je čizmom krenuo udariti u gležanj, ali ona se izmaknula, ne popuštajući stisak.

»Smiri se«, rekla je svojim najboljim Poslušnost ili Smrt glasom, dobro ga pretresavši.

»Pokušaj me još jednom udariti i uzvratit ću ti — samo, ja neću promašiti.«

»Pišam ja na tebe!« uzviknuo je Divlje se pokušao otresti od nje, ali Jessica je imala čvrst stisak, da ne spominjemo obilje prakse s jogunastom djecom.

»Pusti me, ti glupa krmačo!« vrisnuo je. »Pusti me! *Pusti me!*« Divlje je povlačio i vrpeljio se. Ali ona ga je ščepala za koštunjavu ruku, uspjela ga čvrsto pritisnuti uza se i obujmiti ga rukama.

Otimanje je prestalo, ali ne i gnjevna vika, Jessici se učinilo da je uistinu prestrašen, ali nije

GIGA

mogla vjerovati da je ona uzrok toga straha.

Krici su mu postajali sve očajniji, kad se odgovor na njezine nedoumice pojavio pred njima. Phelps je iskrsnuo iza zavoja krivudave staze, vukući za sobom neku ženu. Dijete je prigušeno kriknulo i sledilo se.

Ta žena je bila Charity Graves.

Ovoga puta dijete je progonila njegova vlastita majka i, za razliku od nesretnih seljana Athcourta, veoma je dobro znala što s njime učiniti. Za početak, ubit će boga u njemu. Pobjegao joj je prije dva tjedna i Charity je tvrdila kako ga je posvuda tražila. Napokon je dolutala do Athtona — premda je znala da bi je i života moglo koštati ako se približi na manje od deset milja od njegova gospodstva, rekla je. Jedva je dospjela do Whistling Ghosta, kad su iz njega istrčali Tom Hamby i Jem Furse, predvođeni još desetak gnjevnih ljudi koji su je brzo okružili.

»I onda mi daju — dali su mi — pune uši toga za slušati«, rekla je Charity, usput prijeteći pogledavši svoga sina,

Jessica ga više nije držala za ovratnik. Na pojavu svoje majke, dječak ju je sam čvrsto uhvatio za ruku. Sada je više nije ispuštao. Osim žestokog stiska svoje male ruke, nije se ni maknuo, tijela ukrućenog i crnih očiju prikovanih na njegovoj majci.

»Svi u Dartmooru znaju što čini«, rekla je Jessica. »Ne možete od mene očekivati da vam povjerujem kako o tome ništa niste čuli. Gdje ste to bili, u Konstantinopolju?«

»Ja sam zaposlena žena«, rekla je Charity, zabacivši glavu unazad. »Ne mogu svake sekunde paziti na njega, a nemam ni dadilje da to čini umjesto mene. Poslala sam ga u školu, zar nisam? Ali učitelj ga nije mogao urazumiti, zar ne? A i kako ja to mogu učiniti, pitam ja vas, kad dječak nasrće na mene i ne znam kuda sve zalazi?«

Jessica je dvojila da je Charity imalo brinula kuda joj sve zalazi sin, sve dok nije čula da mu je utočište u parku Athcourta. Ako njegovo gospodstvo otkrije da se uličar krije u kićenoj, neokaljanjoj ljetnoj kući drugoga markiza, otvorit će se sam pakao, dobro je znala Charity. Čak i sada nije bila tako odvažno prkosna kakvom se činila. Zeleni bi joj pogled s vremena na vrijeme skliznuo ustranu, po zelenilu

koje ih je okruživalo, kao da očekuje da Dain svakog časa iskrsne između drveća.

Koliko god bila nemirna, ipak se nije činilo da je u prevelikoj žurbi. Premda Jessica nije mogla naslutiti što se točno mota po ženinoj glavi, bilo je dovoljno jasno da procjenjuje markizu od Daina i sukladno tome prilagođuje svoj pristup. Brzo spoznavši da kažnjavanje Dominicka ne nailazi na odobravanje, Spremno je krivnju za sve prebacila na teške okolnosti u kojima je živjela.

I premda se činilo da je Jessica ozbiljno sluša, Charity je provo-dila daljnje prilagodbe.

»Znam što mislite«, mekšim je glasom rekla žena. »Da se ne brinem o njemu kako treba i da dijete ne bi... neće pobjeći ako nije nesretno. Ali nisam ga ja takvim učinila, nego ona naduta derišta u školi. Rekli su mu čime mu se majka bavi — kao da njihovi tate i braća nisu dolazili kucati mi na vrata, kao i njihove mame i sestre, kako bi ispravile svoje >pogreške<. I ti zlatni mali lupeži izmislili su da sam ja obična prljavka. I nazivali su ga svakakvim imenima. Nisu li, ljubavi?« rekla je, sažaljivo pogledavši Dominicka.

»Čudite li se onda što je bio nemiran i stvarao nevolje?« nastavila je, kad dječak nije odgovorio. »Nije u pitanju samo to da oni takvo što zaslužuju jer su se okomili na jadnog klipana i stvarali mu noćne more. Sada više ne voli ni svoju mamu i neće uz nju ostat. I pogledajte kamo ludo dijete dolazi, gospodo. I neće li mi njegov tata zato odrubiti glavu? Kao da sam ja to učinila, namjerno. Dat će me uhititi, hoće, i baciti me u ubožnicu. I ukinut će novac za uzdržavanje dječaka, a što će onda biti s nama. pitam ja vas?«

Phelps je sa strpljivim gnušanjem promatrao Charity. Otvorio je usta da nešto kaže, ali je primijetio Jessicin upozoravajući pogled. Potražio je olakšanje tako što je očima zakolutao prema nebu.

GIGA

»Utrošili ste prilično snage, a da mi niste rekli ništa što već nisam sama zaključila«, odrješito je rekla Jessica. »Ono što mi niste rekli jest što ste uopće mislili dobiti svojim dolaskom u Athron, kad ste shvaćali kakvi su osjećaji njegova gospodstva, ili zašto ste iza toga čekali negdje u blizini premda ste bili svjesni Dominickova nemira i načina na koje ga je izražavao. Sigurno nešto očajnički želite, kad ste spremni preuzimati toliki rizik.«

Izgled progonjene jadvnice istoga je trena nestao s Charityna lica. Namrštivši se, nepristojno je Jessicu odmjerila od glave do pete.

»Dakle, Dain nije oženio neku praznoglavku, je li?« rekla je Charity, smiješeći se. »Možda jesam imala neke planove, gospojo, i možda ih je dječak pokvario. Ali možda i nije bilo velike štete, ne tolike da je ne možemo popraviti, vi i ja.«

Nekoliko minuta kasnije, nakon što su Dominicka nagovorili da napokon pusti Jessici ruku, skupina se polako zaputila prema glavnoj cesti. Phelps je dječaka odveo na diskretnu udaljenost ispred dvije žene, tako da ove mogu nesmetano pregovarati.

»Nisam ni ja praznoglava«, rekla je Charily, kradomice se osvrćući oko sebe. »Lako mogu vidjeti da želite tog malog vruga. Ali Dain ga ne želi. Inače bi dosad već došao i odveo ga sa sobom, zar ne? I znate da mi ne možete tek tako uzeti dječaka, jer ću napraviti gužvu — i budete sigurni da će Dain za nju ćuti. A nema čovjeka u okolini koji bi Dominicka skrio i za vas brinuo o njemu, ako se to pitate. Znam to. Pokušala sam. Nitko ga ne želi jer ih je strah. Strah ih je Daina, a strah ih je i dječaka jer izgleda poput malog zloduha, a tako se i ponaša.«

»Nisam samo ja u problemima«, hladno je rekla Jessica. »Kad Dain dozna da ste dijete pustili da divlja po Athtonu, *poželjet* ćete da je ubožnica mjesto gdje ćete ubuduće živjeti. A njemu je na umu jednosmjerna karta do Novog Južnog Walesa.«

Charity se nasmijala. »Ah, *neću* se ja toliko zadržavati da bih doznala što mu je na umu. Trebali se ranije ćuti Toma i Jema — i ostale. Ni oni neće čekati da doznaju kakve su želje njegova gospodstva. Traže da odem i progonit će me po cijelom Dartmooru, govore, i povesti pse da im pomognu. I ako me ne natjeraju u baruštinu, svezat će me za kola i šibati odavde do Exetera, tako su obećali. Zato sam odlučila sutra se ukrcati u prvu kočiju za London.«

»Mudra odluka«, rekla je Jessica, potiskujući drhtavicu na pomisao o malom Dominicku kako luta po mračnim četvrtima Londona. »Ali susrevši mene, pretpostavili ste da ne morate otići praznih ruku.«

»Tako mi svega, baš ste brzi.« Smiješak koji je podarila Jessici bio je savršeno prijazan. Charity je, bilo je to jasno, bila poslovna žena i uživala je izazovima koje su pružali žilavi poslovni partneri. »Kad ste tako brzi, pretpostavljam da ćete smisliti što učiniti s mojom malom ljubavi ako ga se drage volje odreknem, bez galame. Baš kao što ću ja smisliti što s njime učiniti u Londonu, ako odlučite da nije vrijedan truda.«

»Ne želim vas požurivati, ali moram stići do crkve dok služba ne završi«, rekla je Jessica.

»Možda ćete biti ljubazni i opisati mi taj moj >trud< jednostavno, u funtama, šilinzima i penijima.«

»Ah, mnogo je jednostavnije od toga«, rekla je Charity. »Samo mi morate dati sliku.«

Sedamnaest

U dva sata tog popodneva Dain je sa svojom ženom stajao na vrhu obronka što je gledao na pustopoljinu.

Tražila je od njega da je nakon užine povede do Hayton Rocksa. Njezino bljedilo i bore od umora oko očiju i usta govorili su mu da nije navikla na uspone — ili na klimu, jer i usred lipnja vrištine su znale biti tako hladne i vlažne da su se čovjeku ledile kosti. Uzduž južne obale Devona uspijevalo je suptropsko cvijeće i drveće, kao u stakleniku. Dartmoor je bio posve duga priča. On je oblikovao svoju vlastitu klimu i ono što se zbivalo na visoravnima imalo je malo veze s uvjetima koji su vladali u niti dvije milje udaljenoj dolini.

Ipak, Dain je svoje brige zadržao za sebe. Ako je Jessica poželjela uspeti se na jedan od vrhova velikog grebena što je obrubljavao vrištine, imala je za to dobar razlog. Ako se nadao popraviti štetu koja je među njima nastala, mora podastrijeti dokaze o vjeri u njezine prosudbe.

Rekla je, zar nije, da joj je dosta njegova nepovjerenja... i mnoštva drugih stvari.

I tako je i on držao jezik za zubima umjesto da joj kaže kako će joj biti toplije u zaklonu ogromne stijene nego na rubu grebena okrenutog udarima arktičkih vjetrova.

Okrutan vjetar se podigao kad su došli do masivnog granitnog izdanka koji je činio krunu brijega. Oblaci su se okupljali u podmuklu sivu masu, obećavajući Dartmooru oluju — dok je toga istog trena samo nekoliko milja zapadnije, u Athcourtu, bez dvojbe još sjalo sunce.

»Mislila sam da će biti sličnije vrištinama u Yorkshireu«, rekla je. Pogledom je prelazila po kamenjem posutom krajobrazu pod njima. »Ali izgleda posve drukčije. Krševitije. Više... vulkanski.«

»Dartmoor je u osnovi gomila granita«, rekao je. »Prema mome učitelju, dio je prekinutog lanca što se proteže do otočja Scilly. Dobar njegov dio se žestoko opire kultivaciji, što flora, kako mi je rečeno, iscrpno pokazuje. Malo toga pored kleke i vrijeska je dovoljno tvrdoglavo da bi ovdje pustilo korijen, jedim raskošni komadići zelenila...« Pokazao je prema bujnoj zelenoj točki u daljini »Na primjer, tamo. Izgleda poput oaze u veoma krševitoj pustinji, zar ne? Ali to je, u najboljem slučaju, komadić močvare. U najgorem, živi pijesak. A to je samo mali komadić tla. Nekoliko milja sjevernije nalazi se močvara Grimspound, samo jedna od mnogih koje su gutale cijele ovce, krave, pa i ljude.«

»Reci mi, Daine«, rekla je, ne odvrćući pogled od divljeg krajolika koji se pružao pod njima, »kako bi se osjećao kad bi doznao da je neko dijete ostavljeno da luta tim močvarama, bez nadzora, danima, čak i tjednima.«

U glavi mu se pojavilo tamnoputo, mrzovoljno dječje lice

Oblio ga je hladan znoj, a utrobu mu ispunila ogromna težina, kao da se upravo nagutao olova.

»Isuse, Jess.«

Okrenula se i pogledala ga. Pod širokim obodom šešira oči su joj bile mračne poput niskih oblaka nad njihovim glavama. »Znaš na koje dijete mislim, zar ne?

Pod tom unutarnjom težinom više nije mogao stajati uspravno. Udovi su mu drhtali. Natjerao je sebe pomaknuti se prema gorovitoj stijeni. Stisnutom se šakom oslonio na blagoslovljeno nepopustljiv granit i bolno čelo prislonio na šaku.

Došla je do njega. »Pogrešno sam te shvatila«, rekla je. »Misli-la sam da je tvoje neprijateljstvo usmjereno prema dječakovoj majci. I zato sam bila sigurna da ćeš ubrzo shvatiti kako je dijete važnije od stare mržnje. Čini se da drugi ljudi lako izlaze na kraj sa svojom kopiladi, čak se i hvale njima. Mislila sam da si samo svojeglav. Ali, očito nije to u pitanju. Ovo se čini problemom svemirskih razmjera.«

»Da.« Duboko je udahnuo probadajući: hladan zrak. »Znam,

ali ne mogu to zamisliti. Mozak mi... postane sputan. Oduzet.« Na »silu se kratko nasmijao.

GIGA

»Smiješno.« »Nisam imala pojma«, rekla je ona. »Ali barem mi sada to govoriš. To je napredak. Na nesreću, ne pomaže mnogo. Nalazim se pred pomalo teškom odlukom, Daine. Naravno, spremna sam djelovati, ali ne mogu to nikako učiniti, a da tebe ne obavijestim o situaciji.«

Oblaci su počeli prosipati hladne kaplje kiše koje mu je snažan vjetar lijepio za vrat. Podigao je glavu i okrenuo se prema njoj. »Bolje nam se vratiti u kočiju, prije nego se ozbiljno ne razbojiš.«

»Odjevena sam veoma toplo«, rekla je. »Znam što očekivati od vremena.«

»Možemo o tome raspravljati kod kuće«, rekao je. »Pred toplom vatrom. Volio bih tamo stići prije nego se nebo otvori i potopi nas.«

»Ne!«- prasnula je, udarivši nogom o pod. »O ničemu mi ne *raspravljamo!* Ja ću ti reći, a ti ćeš *slušati!* I nije me briga ako uhvatiš upalu pluća i uz to hripavi kašalj. Ako taj mali dječak može izdržati močvaru — sam samcat — odjeven u krpe i s čizmama punim rupa, s ničim u želucu osim onoga što može ukrasti da bi tamo smjestio, tada je prokleta možeš izdržati i ti!« Opet mu je u mislima bljesnulo ono lice.

U njemu je počelo rasti gnušanje, bolno i tupo. Dain se natjerao na udisanje više zraka, u dugim, teškim udasima.

Da, prokleta je dobro mogao izdržati. Prije više tjedana joj je rekao da se prestane prema njemu ponašati kao da je dijete. Želio je da se prestane ponašati poput srdačnog automata. Željama mu je udovoljeno i sada je znao da može i hoće sve izdržati, samo ako ga ona ne napusti.

»Slušam«, rekao je. Naslonio se leđima na stijenu.

Zabrinuto ga je proučavala pogledom. »Ne pokušavam te mučiti, Daine, i da sam samo znala u čemu je tvoj problem, pokušala bih ti pomoći. Ali za to je očito potrebno prilično vremena, a njega nemam. Trenutačno tvojem sinu hitnije treba pomoć nego tebi.«

Natjerao se na pažljivo slušanje njezinih riječi, potiskujući onaj mučan prizor u glavi.

»Razumijem. U močvari, rekla si. Sam samcat. Neprihvatljivo. Potpuno neprihvatljivo.«

»I zato moraš razumjeti da sam, čuvši za to, morala djelovati. Kako si jasno dao do znanja da o njemu ne želiš ništa čuti, bila sam prisiljena djelovati iza tvojih leđa.«

»Razumijem. Nisi imala izbora.«

»I ne bih te ni sada uznemirivala, da nisam obvezna učiniti nešto što mi možda nikad nećeš oprostiti.«

U jednom je gutljaju progutao svu svoju mučninu i ponos. »Jess, jedina neoprostiva stvar koju mi možeš učiniti jest da me napustiš«, rekao je. »*Se mi lasci mi uccido.* Ako me ostaviš, ubit ću se.«

»Ne budi smiješan«, rekla je. »Nikad te ne bih napustila. Zbilja, Daine, ne mogu shvatiti otkud ti takve lude zamisli.«

A tada se, kao da je time sve pojašnjeno i riješeno, istom vratila glavnoj temi i rekla mu što se dogodilo tog dana: kako je uhodila zvijer do njezina legla — u Dainovu vlastitom parku, ni manje ni više, gdje je mali zloduh provalio u ljetnu kuću i tamo manje-više živio najmanje tjedan dana.

Dainu je mučnina počela popuštati, a onu je neizdrživu težinu u utrobi počela odnositi bujica zaprepastene nevjerice. Đavolsko Sjeme koje je usadio u Charity Graves teroriziralo je njegovo vlastito selo, šuljalo se po njegovu vlastitom parku — a Dain o tome nije čuo ni došaptavanja.

Ostavši bez riječi, mogao je jedino otvorenih usta zuriti u svoju ženu dok je ukratko prepričavala kako je dječaka uhvatila, i nastavila dalje, opisujući susret s njegovom majkom. U međuvremenu se atmosfera nad njima zloslutno zamračila. Rijetke kapi pretvorile su se u postojanu kišu. Pod njom se gomila perja i vrpce što su joj ukrašavale šešir pognula i popadala. viseći sada namočena niz obod. Ali Jessica je bila slijepa na stanje svoga šešira, kao

GIGA

i na divljački snažan vjetar, postojani pljusak kiše i crne mase što su im se kotrljale nad glavama.

Došla je do kritične točke u svojoj priči i to ju je trenutačno jedino mučilo. Među ljupko povijenim obrvama joj se pojavila duboka brazda, a pogled joj pao na vlastite čvrsto prekrižene ruke.

»Charity u zamjenu za svoga sina želi ikonu«, rekla je. »Zaprijetila je da će inače, ako ga pokušam uzeti, podići veliku galamu — jer to će privući tvoju pažnju, a ona zna da ćeš ga poslati — i nju — u progonstvo. Ali to ne mogu dopustiti i dovela sam te ovamo da ti to kažem. Naći ću načina da ga držim podalje od tvojih očiju, ako to buš uporno zahtijevaš. Međutim, neću dopustiti da ode sa svojom neod-govornom majkom u London, gdje će dopasti ruku džepara, nastranih ljudi i ubojica.«

»Ikonu?« rekao je, jedva obraćajući pažnju na ostalo. »Kučka želi moju Madonu — Stroganova — za tog odvratnog malog...«

»Dominick nije odvratan«, oštro je rekla Jessica. »Istina, ponašao se monstruozno, ali prije svega nije imao nikakva odgoja kod kuće. a osim toga je u velikoj mjeri bio i izazvan. Bio je blaženo nesvjestan da je kopile ili što to uopće znači, kao što nije shvaćao ni pravu prirodu posla kojim mu se majka bavi — sve dok nije pošao u školu gdje su ga seoska djeca na najokrutniji mogući način prosvijetlila. On je samo prestrašen i zbunjen, i bolno svjestan da nije poput druge djece — i da ga nitko ne želi.« Zastala je. »Osim mene. Da sam se pretvarala da nije tako, njegova majka možda ne bi tražila toliko mnogo. Ali nisam se mogla pretvarati i time još povećati djetetu jade.«

»Kuga odnijela tog crnog kurvina sina!« uzviknuo je. odmaknuvši se od stijene. »Ta kučka neće imati moju ikonu!«

»Tada ćeš joj morati sam oduzeti dijete«, rekla je Jessica. »Ne znam gdje se skriva, ali ozbiljno sumnjam da ju se može pronaći u manje od dvadeset četiri sata. Što znači da sutra u rano jutro netko mora biti na postaji za kočije u Postbridgeu. Ako taj netko nisam ja, tada to moraš biti ti.«

Otvorio je usta da gnjevno zaurla, a zatim ih zatvorio i umjesto toga odbrojio do deset.

»Predlažeš«, rekao je smirenim glasom, »da u cik zore odšućem dolje do Postbridgea... i strpljivo dočekam dolazak Charity Graves... i tamo, pred gomilom domaćih ljudi, *pregovaram* s njome?«

»To svakako ne«, rekla je Jessica. »Ne moraš pregovarati. On je tvoj sin. Samo ga trebaš uzeti i ona u vezi s time ništa neće moći učiniti. Neće moći tvrditi da je prevarena — što bi lako mogla učiniti ako bilo tko osim tebe to pokuša.«

»Uzeti ga — tek tako? Pred *svima*?«

Potajice ga je pogledala ispod namočenog šešira. »Ne shvaćam zašto je to tako strašno. Samo predlažem da se ponašaš u svojem uobčajenom stilu. Uleti tamo i uzmi ga i reci Charity da se goni dovraga. I k vragu sve što ostali misle.«

Čvrsto se držao sve tanjih niti samokontrole. »Jessica, ja nisam idiot«, rekao je. »Vidim što ti je na umu. Pokušavaš sa mnom... upravljati. Zamisao o sasijecanju Charity Craves trebala bi biti neodoljivo privlačna. I savršeno logična jer nemam namjeru dati joj svoju ikonu. Što je istina.«

»Svjesna sam toga«, rekla je. »I upravo zato je nipošto nisam mogla ukrasti. Ne mogu vjerovati da je ta žena zbilja pomislila da to mogu. Ali ona je potpuno nemoralna i valjda joj riječ > izdaja < ništa ne znači.«

»Pa ipak, namjeravaš uzeti ikonu ako ne učinim ono što tražiš«, rekao je.

»Moram. Ali to nisam mogla učiniti, a da ti ne kažem.«

Podigao joj je prstom bradu i, pognuvši glavu, oštro je pogledao.

»Je li ti ikad palo na um, gospođo logična, da ti ja *neću* dopustiti da je uzmeš?«

»Palo mi je na um da bi me mogao *pokušati* spriječiti«, rekla je.

GIGA

Uzdahnivši, pustio joj je bradu i skrenuo pogledom prema ogromnoj gomili granita. »I u tome bih trebao biti jednako uspješan. pretpostavljam, kao u pokušaju nagovaranja ove stijene da prošeta do

Dorseta.«

Dain je u daljini začuo potmulu grmljavinu, kao da mu sama nebesa potvrđuju da mu je položaj beznadan.

Osjećao se zbunjeno i bijesno i bespomoćno, kao u Parizu, kad mu se jedna druga oluja kotrljala ususret.

Nije mogao ni razmišljati o toj ogavnoj stvari koju je napravio s Charity Graves, a da ne postane fizički bolestan. Kako će, za ime Lucifera, poći po njega i gledati ga i razgovarati s njime i dodirivati

ga i *uzeti tu stvar u svoje skrbništvo?*

Oluja s Haytora pratila ih je sve do Athcourtu. Lupala je po krovu i šibala u prozore i bljeskala demonskim munjama koje su kuću obasjavale blještavom bijelom svjetlošću. Oni koji su čuli njegovo gospodstvo kako bjesni po kući mogli su lako povjerovati u to da je on uistinu Belzebuh, čija srdžba je pokrenula i same sile prirode.

Ali, pomislila je Jessica, Dain se nije dobro nosio sa svojim emocionalnim problemima. Imao je samo tri metode za nošenje s »gnjavažom«: obori na pod, prestraši da pobjegne ili kupi.

Kad te metode nisu djelovale, bio je posve izgubljen. I tada bi bio zlovoljan.

Bjesnio je na sluge jer nisu dovoljno brzo pomogli njegovoj ženi da se oslobodi gornjih dijelova odjeće, a zatim dopustili da sve kaplje na mramorni pod vestibula — kao da s mokre odjeće ne bi trebalo kapati ili kao da blatnjave čizme iza sebe ne bi trebale ostavljati prljave tragove.

Spopao ga je bijes jer njihove kupke nisu bile vrole i spremne istoga trena kad su došli do svojih odaja — premda nitko nije imao pojma o točnom vremenu kad će se lord i lady vratiti. Proklinjao je jer su mu čizme bile *uništene* — kao da ih nije imao najmanje dvadeset pari.

Jessica je čula tutnjavu njegova gnjevnog glasa kroz nekoliko zidova dok se kupala i preodijevala i pitala se hoće li jadni zlostavljeni Andrews napokon nešto prigovoriti.

Ali Daina je vlastita kupka morala za stupanj ili dva smiriti jer se do vremena kad je kočoperno ušao u njezine odaje zaglušna slonovska rika stišala na rezanje, a olujni izrazi lica ublažili na mrzovoljne poglede.

Ušao je osakaćene ruke u podvezu. »Prilagodbe«, rekao je nakon što je Bridget mudro pobjegla, ne čekajući da je otjeraju. »Brak zahtijeva proklete prilagodbe. Poželiš podvez, Jess, i dobiješ ga.«

»Ne gužva ti kaput«, rekla je, odmjeravajući ga kritičnim okom. »Zapravo, izgleda prilično elegantno.« Nije pridodala da izgleda kao da planira izići jer je bio odjeven za jahanje.

»Nemoj me zasmijavati«, rekao je. Zatim je ušetao u njezinu dnevnu sobu, uzeo portret svoje majke sa štafelaja, iznio ga — i nastavio prema vratima.

Ona ga je slijedila niz hodnik, pa niz južno stubište, do blagovaonice.

»Želiš mamu u blagovaonici«, rekao je. »Mama visi u blagovaonici.«

Naslonio je sliku uz stolicu i povukao uže zvona. Sluga se odmah pojavio.

»Recite Rodstocku kako želim da se prokleti pejzaž skine i na njegovo mjesto postavi portret«, rekao je Dain. »I recite mu kako želim da se to *odmah* obavi.«

Sluga je istoga trena nestao.

Dain je izišao iz blagovaonice i preko kratkog malog predvorja ušao u svoju radnu sobu.

Jessica je pohitala za njim.

»Portret će nad kaminom izgledati jako lijepo«, rekla je. »U Sjevernom tornju sam pronašla komplet ljupkih zastora. Dat ću ih oprati i objesiti u blagovaonici. Oni će bolje odgovarati portretu od sadašnjih.«

GIGA

On je otišao do svoga radnog stola, ali nije sjeo. Zastao je pred njim, napola joj okrenuvši leđa. Vilica mu je bila čvrsto stegnuta, a pogled mračan.

»Bilo mi je osam godina«, s mukom je prozborio. »Sjedio sam ondje.« Glavom je pokazao prema stolici što je stajala pred stolom. »Moj je otac sjedio ondje.« Pokazao je na mjesto na kojem je i sam obično sjedio. »Rekao je da mi je majka Izebela, da će je psi pojesti. Rekao mi je da će ići u pakao. Rilo je to sve čime je objasnio njezin odlazak.«

Jessica je osjetila kako joj krv nestaje iz lica. I ona se morala okrenuti dok se ponovo ne pribere. Što nije bilo lako.

Pretpostavljala je da mu je otac bio grub, nepomirljiv. Ali nije ni zamišljala da je mogao — da je bilo koji otac mogao — biti tako surovo okrutan... prema malom dječaku... zbunjenom, prestrašenom, u tuži za izgubljenom majkom.

»Tvoj je otac bio ljut i ponižen, nema dvojbe«, uspjela je mirnim glasom izgovoriti. »Ali da mu je uistinu bilo stalo do nje, bio bi pošao za njom umjesto da iskaljuje svoj gnjev na tebi.« »Ako ti pobjegneš«, divlje je rekao Dain, »ja ću te progoniti. Slijedit ću te do kraja svijeta.« Ako je uspjela ostati pri svijesti kad joj je zaprijetio da će se zbog nje ubiti, uspjela je u tome i sada. rekla je sebi.

»Da, znam to«, rekla je. »Ali tvoj je otac bio jadan, ogorčen starac koji je oženio krivu ženu, a ti nisi. Očito je ona bila previše živčana — otud si i ti to naslijedio — i on ju je učinio nesretnom. Ali ja nisam nimalo živčana i nikad ti neću dozvoliti da me učiniš nesretnom.« »Baš kao što nećeš prokletoj ženi dozvoliti da Sotonin okot odvede u pokvareni London.« Jessica je kimnula glavom.

Naslonio se na stol i zagledao u ćilimom pokriven pod. »Nije li ti, možda, palo na um da bi dijete moglo poželjeti ostati uz svoju majku. Da bi takvo što moglo...« Ušutio je, udarajući rukom o rub stola, u potrazi za pravim riječima.

Nije morao dovršiti. Znao je da govori o sebi: o tome kako ga je odlazak majke uništio... i da se još od toga nije potpuno oporavio.

»Znam da će to biti traumatično«, rekla je Jessica. »Zatražila sam od njezove majke da ga pokuša pripremiti na to. Predložila sam da mu pojasni kako je tamo kuda ona ide previše opasno za malog dječaka i da ga je bolje ostaviti ovdje, na sigurnome, na mjestu gdje je sigurna da će o njemu dobro skrbiti.«

Dobacio joj je jedan brz pogled. A zatim mu je pogled opet potonuo na ćilim.

»Voljela bih kad bi to bila istina«, rekla je Jessica. »Da ga je uistinu voljela, nikad ga ne bi izložila takvom riziku. Najprije bi mislila na njegovo dobro — kao što je učinila i tvoja majka«, usudila se pridodati. »Ona nije odvušla malog dječaka na opasno putovanje morem. nesigurna hoće li ga moći uzdržavati — želim reći, ako uopće uspije preživjeti putovanje. Ali njezin je slučaj bio tragičan i čovjek je mora sažalijevati. Charity Graves... Ah, dakle, na neki način, ona je i sama dijete.«

»Moja je majka tragična heroina, a Charity Craves je dijete«, rekao je Dain. Odgurnuo se od stola i zaobišao ga, ali ne prema stolici, već prema prozoru. Pogledao je van.

Oluja je jenjavala, primijetila je Jessica.

»Charity želi lijepu odjeću i drangulije i pažnju svih muškaraca oko sebe«, rekla je. »Sa svojim izgledom i pameću — i šarmom, jer ima ga, priznajem — mogla je dosad već postati čuvenom londonskom kurtizanom, ali je previše lijenu, stvorenje od trenutka.«

»Pa ipak, to stvorenje od trenutka je bacilo oko na moju ikonu, obavijestila si me na povratku kući«, rekao je. »Kuju nikad nije vidjela. I za čije se postojanje uzda u riječ seoske lude koja je to čula od nekoga koji je to čuo od naših slugu. Pa ipak, uvjerena je da ta stvar vrijedi dvadeset tisuća funta. Koji je iznos, rekla ti je, jedina prihvatljiva cijena koju joj umjesto nje možeš dati - i to u zlatnicima, jer ona nema vjere u papire. Volio bih znati tko joj je stavio tih dvadeset tisuća u glavu.«

Jessica mu se pridružila kod prozora. »1 ja bih, ali nemarno vremena da bismo to otkrili, zar

GIGA

ne?«

Kratko se nasmijavši. okrenuo se prema njoj. »Mi? Uopće se ne radi o >nama<, kao što savršeno dobro znaš. Radi se o >Dainu<, jadnom papučaru koji mora činiti točno ono što mu njegova žena kaže, ako zna što je za njega dobro.«

»Da si papučar, slijepo bi me slušao«, rekla je. »Ali uopće nije tako. Zahtijevao si pojašnjenje mojih motiva, a sada pokušavaš dokučiti Charityne. Pripremaš se i na to kako se odnositi prema svojem sinu. Pokušavaš se staviti u njegov položaj, kako bi mogao brzo shvatiti bilo kakve problematične reakcije, i na njih pametno i učinkovito odgovorio.«

Prišla mu je bliže i potapšala mu ovratnik. »Samo naprijed. Reci mi na što te to >navodim< i kako to tobom > upravljam« ili što već pogubno supružničkoga činila.«

»Jessica, ti si prava muka, znaš li to?« Namrštio se na nju. »Da mi nije toliko strašno stalo do tebe, izbacio bih te kroz prozor.«

Obgrlila ga je oko struka i naslonila mu glavu na grudi. »Nije ti samo >stako, nego >strašno stalo<. Ah, Daine, vjerujem da ću se onesvijestiti.«

»Ne sada«, prijekorno je rekao. »Nemam te vremena podizati s poda. Miči se od mene, Jess. Moram poći do prokletog Postbridgea.«

Brzo se odmaknula od njega. »Sada?«

»Sada. naravno.« Još se više odmaknuo od nje. »U sve bih se okladio da je kucka već tamo — i što prije završim s tom prokletom besmislicom, to bolje. Oluja se povlači, što znači da ću imati nečega sličnog svjetlu još par sati. A to opet znači da imam manje izgleda u jahati u kakav jarak i slomiti vrat.« Brzo je zaobišao stol i krenuo prema vratima.

»Daine, pokušaj ne eksplodirati na njih«, doviknula mu je.

Zastao je i dobacio joj jedan ozlojeđen pogled.

»Mislio sam da je trebam sasjeći«, rekao je.

»Da, ali pokušaj ne užasnuti to dijete. Ako pobjegne, trebat će ti sve đavolje vrijeme da ga uhvatiš.« Pohitala je do njega. »Možda bih i ja trebala poći.«

»Jessica, mogu to sam obaviti«, rekao je. »Nisam baš posve nesposoban.«

»Ali nisi navikao imati posla s djecom«, rekla je. »Njihovo ponašanje zna povremeno biti veoma zbunjujuće.«

»Jessica, idem pokupiti tu malu zvijer«, namršteno je rekao. »Nemam namjeru oko ičega se zbunjivati. Pokupit ću ga i donijeti ga tebi i onda se ti nad njim možeš zbunjivati koliko ti srce želi.«

Pošao je do vrata i trzajem ih otvorio. »Za početak, možeš smisliti što s njime učiniti jer ubij me ako ja imam pojma što bi to moglo biti.«

Dain je odlučio povesti svoga kočijiša sa sobom, ali ne i kočiju. Phelps je poznavao svaku cestu, stazu i poljski put u Dartmooru. Čak i ako oluja pojača i nastavi na zapad s njima.

Phelps će ih brzo dovesti do Postbridgea.

Osim toga, ako je mogao svojoj gospodarici pomagati u stvaranju nevolja njezinu mužu, Phelps je mogao prokleta dobro i Dainu pomoći da se iz tih nevolja izvuče.

Dain nije bio siguran u to kako je Jessici ovih posljednjih tjedana uspjelo nagovoriti njegova odanog kočijaša da izda njegovo povjerenje, ali vrlo brzo je uvidio da nije čovjeka potpuno smotala oko prsta. Kad je Jessica dotrčala do staja ne bi li posljednji put izmolila da im se pridruži, Phelps je dogovorio kompromis.

»Kad bi možebit' gospoja spremila momku paketić, biće joj lakše u srcu«, predložio je kočijaš. »Brinut će da će bit gladan i možbit' mu je hladno, a vi previše u žurbi da na to pazite. Možbit' ona pronađe neku igračku ili nešto drugo da ga zabavlja.«

Dain je pogledao Jessicu.

»Valjda će to biti dovoljno«, rekla je. »Premda bi bilo bolje da sam i ja tamo.«

»Ti nećeš biti tamo, zato izbij tu zamisao sebi iz glave«, rekao je Dain. »Dat ću ti pola sata da pripraviš taj prokleti paketić, i to je sve.«

GIGA

Petnaest minuta kasnije Dain je uzjahao svoga konja, pogledavajući prema ulaznim vratima Athcourta. Čekao je još pet minutu, a zatim se zaputio niz dugačak prilazni put, prepustivši Phelpsu da se nosi s paketićima i njezinim gospodstvom.

Phelps ga je sustigao nekoliko metara izvan kapije Artcourta. »Zadržala je igračka«, pojasnio je dok su nastavljali dalje. »Išla je sve do Sjevernog tornja, rekla je, i našla jednu onu slikovnicu. Morska bitka, rekla je.«

»To mora biti Nelson i Parker kod Kopenhagena«, rekao je Dain. »Ako je bila jedna od mojih«, pridodao je, nasmijavši se. »Valjda je to jedina koju nisam uništio prije nego su me poslali u školu. Dobio sam je za osmi rođendan. Čovjek se ne treba pitati kako ju je uspjela pronaći. Moja bi dama mogla pronaći i poslovičnu iglu u plastu sijena. To je samo jedan od njezinih posebnih darova, Phelpse.«

»Aha, a to možbit' i nije loše, kad vaše gospodstvo stalno nešto gubi.« Phelps je bacio pogled na lijevu ruku svoga gospodara, koju je Dain izvukao iz poveza istoga časa kad im je kuća nestala iz vida. »Eto, sad ste biće izgubili povez za ruku, zar ne, moj lorde?«

Dain je spustio pogled. »Zaboga, jesam. Pa, nemarno ga vremena tražiti, zar ne?«

Nekoliko su minuta nastavili jahati u tišini.

»Možbit' joj nisam smio pomoći u potrazi za klinjom«, napokon je rekao Phelps. »Ali brinuo sam još otkad sam čuo da je stara Annie Geach napokon otegnula papke.«

Phelps je pojasnio da je stara primalja bila sve majčinsko što je Dominick poznao.

»Kad je Annie umrla, nitko se više nije htio brinuti o klipanu«, rekao je Phelps. »Koliko se sjećam, mati mu je stvarala nevolje pred vašom novom mladenkom, misleći da ćete nešto morati učiniti — možda joj dati novac da ode, ili nabaviti malom dadilju. Ali niste podali nikoga da je potraži, čak ni kad je mali počeo stvarati pakao u selu...«

»Nisam znao da stvara pakao«, razdražljivo ga je prekinuo Dain. »Jer mi prokleta nitko nije rekao. Čak ni ti.«

»Nisu to moja posla«, rekao je Phelps. »A i bilo me strah hoće-te li oko toga sve krivo učiniti. Progonstvo, reklo je njezino gospodstvo. Na to ste mislili. Prognati ih oboje — mamu i maloga. Jednom sam to već vidio, kad je vaš tata sve krivo učinio. Bio sam mlad kad vas je tata poslao od sebe, i bilo me strah da ću ostati bez posla. I mislio budala da plemstvo zna više od neukog selje. Ali sad ću napuniti pola vijeka i vidim stvari nešto drukčije nego prije.«

»Da ne spominjem kako bi te moja žena mogla nagovoriti da vidiš vilenjake u svojim džepovima kad bi to odgovaralo njezinim planovima«, promrmljao je Dain. »Trebao bih se smatrati sretnim što te nije nagovorila da je skriješ u svoje bisage.«

»Pokušala je«, rekao je Phelps, naeerivši se. »Reko sam da će više dobra učiniti ako sve pripremi za maloga. Pronaći ostale vaše drvene vojnike. I dovesti dadilju, i urediti dječju sobu.«

»Rekao sam da ću ga dovesti«, Dain je hladno obavijestio kočijaša. »Nisam rekao da bi prljavi prosjak mogao živjeti u *mojoj* kući, spavati u *mojoj* dječjoj sobi...« Zašutio je, osjetivši kako mu se utroba podiže.

Phelps nije ništa odgovorio. Držao je pogled na cesti pred njima.

Dain je pričekao da mu se utroba primiri. Prešli su još jednu milju prije nego su unutarnji čvorovi popustili na podnošljivu razinu.

»Problem > svemirskih razmjera <, tako je to ona nazvala«, gundao je Dain. »Koji ja moram riješiti, kako se čini, negdje između ovog mjesta i Postbridgea. Stižemo do West Webburn Rivera, zar ne?«

»Još frtalj milje, moj lorde.«

»A otud je do Postbridgea, koliko — manje od četiri milje, zar ne?«

Phelps je kimnuo glavom.

»Četiri milje«, rekao je Dain. »Četiri proklete milje za rješava-nje problema svemirskih razmjera. Neka mi Bog pomogne.«

Osamnaest

Charity Graves je zasigurno bila veoma sposobna bludnica, pomislio je Roland Vawtry. I dovoljno pametna da u trenu smisli novi plan, nakon što su se na nju s jedne strane okomili seoski glupani, a s druge lady Dain.

Ipak, kao majka je bila krajnje beskorisna.

Vawtry je stajao do prozora što je gledao na dvorište svratišta, pokušavajući ne obraćati pažnju na odvratne zvukove iz sebe i na još odvratniji smrad.

Odmah nakon susreta s lady Dain, Charity je pohitala do svoje kućice u Grimspoundu, kupila sve svoje stvari i ugurala ili u olupinu od dvokolice koju je kupila prije tjedan dana, zajedno s jednakom takvom olupinom od konja.

Ipak, derište se jogunilo oko ulaska u dvokolice, zbog oluje koja se nalazila stotinama milja daleko.

Ne želeći riskirati da joj iskoči iz kola i nestane u močvari. Charity se pretvarala da mu povlađuje. Obećavši da će počekati dok oluja ne prestane, hladnokrvno mu je poslala komad kruha i krčag dumbirova piva. U pivo je dodala »tek mrvicu — niti pola kapljice — laudanuma«, kako je tvrdila.

Tih »polo kapljice« utišalo je Dominicka do nesvijesti. Smjestila ga je u dvokolice i tamo je spavao cijelim putem do svratišta u Posthridgeu i još neko vrijeme iza roga, dok je Charity pojašnjavala Vawtryu zbog čega su im propali izvorni planovi i što je umjesto toga uspjela postići.

Vawtry joj je vjerovao. Ako je rekla da lady Dain želi to odvratno dijete, tada je to bila istina. Ako je Charity rekla da njezino gospodstvo neće ništa o tome reći Dainu, i to je morala biti istina, premda je Vawtryu tu istinu bilo mnogo teže prihvatiti. Više nego jedanput je pošao do prozora kako bi izvadio dvorište u potrazi za znakovima Belzebuba ili njegovih podređenih. »U najgorem slučaju, sutra se umjesto nje može pojaviti on«, rekla mu je. »Ali na tebi je samo da na to budnim okom paziš. Njega se valjda može ugledati i s milje udaljenosti, zar ne? Tada samo svi trebamo brzo nestati. I, ako uspijemo tog nesnosnog dječaka obuzdati još tjedan dana, možemo se vratiti na prvi plan.«

Prvi plan je uključivao kriminalne radnje.

Drugi plan je zahtijevao tek oprezno izviđanje — i, u međuvremenu, slušanje zdravog razuma. Čak i ako se lady Dain izbrbljala, čak i ako je Dain odlučio dati se u potjeru za Charity, loše vrijeme će ga zasad zadržati kod kuće. Za dva će sata sunce zaći i nije bilo previše izgleda da će za Postbridge krenuti po mraku, kroz blato, posebno zato jer nije mogao znati da je Charity već tamo. To je, svatko će se složiti, za Daina bila prevelika gnjavaža. Svejedno, Vawtry nije mogao suspregnuti želju da se u Charity zdravi razum protezao i na skrb o djetetu. Da se od početka ispravno brinula o dječaku, sve ne bi doseglo razmjere krize sa stanovništvom Arhtona. Da ga je, osim toga, pošteno izmlatila, umjesto što ga je nalilalaudanuma, ne bi povraćao večeru koju je upravo požderao i već se bavio planiranjem povraćanja i onoga što će pojesti za doručak.

Vawtry je okrenuo leđa prozoru.

Dominick je ležao na uskom krevetiću. čvrsto rukama Stišćući rubove tankog madraca i glave obješene nad noćnu posudu koju mu je majka pridržavala. Bljuvanje je prestalo, makar privremeno, ali prljavo lice mu je bilo sivo, usne plave, a oči crvene.

Charity je susrela pogled svoga ljubavnika. »Nije to od lauda-uma«, rekla je, braneći se. »To je od ovčetine koju je jeo za večeru.«

Morala je biti pokvarena — ona ili mlijeko. Rekao je tla sve ima ružan okus.«

»Svega se toga već riješio«, rekao je Vawtry, »i ne izgleda nimalo bolje. Izgleda gore. Možda je bolje da pozovem liječnika. Ako U-M-R-E«, pridodao je, nadajući se da su u Charity sposobnosti sricanja bolje od onih majčinskih, »njezinu gospodstvu neće biti drago. I neka

GIGA

dama koju poznajem mogla bi se naći bliže vješalama nego joj se sviđa.«

Spominjanje vješala uklonilo je svu boju iz Charitynih ružičastih obraza. »Zadrži za sebe te najcrnje misli«, rekla je. opet se okrenuvši djetetu. Ali nije ništa prigovorila kad je Vawtry pokupio svoj šešir i napustio sobu.

Tek je bio došao do vrha stuba, kad je začuo zloslutno poznatu tutnjavu... koja je lako mogla dolaziti i iz paklenske utrobe, jer bio je to glas samoga Belzebuba.

Vawtryu nije trebao zadah sumpora ili pramen dima da bi ga obavijestio kako se u onom jednom trenutku u kojem je bio odvojio pogled od prozora svratište Golden Hart pretvorilo u crnu jamu pakla, i da će za samo nekoliko trenutaka biti pretvoren u jednu gomilicu pepela.

Otrčao je natrag *do* sobe i širom otvorio vrata. »On je ovdje!« uzviknuo je. »U prizemlju.

Tjera strah u kosti vlasniku.«

Dječak se istoga časa uspravio u sjedeći položaj, širom otvorenih očiju promatrajući Vawtrya koji se luđački ustrčati po sobi, skupljajući svoje stvari.

Charity je ustala. »Ostavi stvari«, pribrano je rekla. »Nemoj paničariti. Roily. Upotrijebi glavu.«

»Bit će ovdje za minutu! Što ćemo činiti?«

»Vrlo brzo ćemo nestati odavde«, rekla je, pošavši do prozora kako bi izvidjela dvorište. »Ti iznesi Dorninicka kroz ovaj prozor, spusti se niz gredu do onih kola sa sijenom i skoči.«

Vawtry je odjurio do prozora. Kola sa sijenom činila su se miljama daleko — a u njima i nije bilo baš previše sijena. »Ne mogu«, rekao je. »Ne s njime.«

Ali ona je već otišla od prozora i, dok je on procjenjivao rizik, već otvarala vrata. »Večeras se ne smijemo sastajati. Ali moraš uzeti dječaka — ja ga ne mogu nositi, a vrijedi novaca, sjeti se — i potraži me sutra u Moretonhampsteadu.« »Charity!«

Vrata su se za njom zalupila. Vawtry je ostao zurit u njih, osluškujući u otupjelu užasu njezine korake kako hitaju prema stražnjem stubištu.

Okrenuo se i vidio da i dječak zuri u vrata. »Mama!« uzviknuo

je. Izvukao se s ležaja, uspio zateturati tri koraka prema vratima, a onda se zaljuljao i srušio na pod. Vawtry je začuo ono isto prigušeno krkljanje kojega se naslušao proteklih sati.

Vawtry je oklijevao na pola puta između bolesnog djeteta i prozora. A tada je vani u hodniku začuo Dainov glas.

Vawtry je otrčao do prozora, otvorio ga i popeo se preko njega van. Niti deset sekunda kasnije, dok je on još oprezno puzao po gredi, čuo je kako se vrata sobe treskom otvaraju. A čuo je i glasnu psovku. Zaboravivši na oprez, brzo je gmižući stigao iznad kola sa sijenom i skočio dolje.

Uletjevši u sobu poput oluje, čvrsto odlučan sasjeći Charity Graves, lord Dain je umalo čizmama smrvio svoga sina. Srećom, samo jedan bijesan korak dalje, primijetio je prepreku na svojem putu i zastao. U tom kratkom vremenu je pogledom prešao cijelu sobu posutu različitim ženskim stvarima, ostatke jela na poslužavniku, praznu vinsku bocu i prevrnut ležaj i neke neodređene svaštarije, uključujući odvratnu gomilu prljavštine i krpa do svojih nogu.

Koja se činila živom, jer se pomicala.

Dain je žurno pogledao ustranu i triput duboko udahnuo da bi zatomio žuč koja se u njemu počela nakupljati. Što je bila greška, jer zrak je bio kiseo.

Natjerao je sebe da spusti pogled.

»Mama«, dahtala je stvar. »Mama.«

Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulie-ribus, et benedictus fructus ventris tui, Iesus.

Dain se sjetio izgubljenog djeteta, samoga i očajnog, što traži utjehu od Djevice Marije nakon što je njegova vlastita otišla.

Santa Maria Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc et in hora mortis nostrae.

To je dijete molilo, ne znajući za što moli. Nije znao što je njegov

GIGA

sin, niti što mu je majka. Ipak, znao je da je sam.

Dain je znao što znači biti sam, neželjen, prestrašen, zbunjen, kako je Jessica pričala o njegovu sinu.

Znao je što to njegovo užasno dijete osjeća. I on sam je bio užasan i neželjen.

»Mama je otišla«, kruto je rekao. »Ja sam tata.«

Stvar je podigla glavu. One oči su mu bile otečene i uokvirene crvenilom, a s velikog kljuna je kapala slina.

»Kuga te odnijela, kako si prljav«, rekao je Dain. »Kad si se zadnji put okupao?«

Lice derišta se uobličilo i namrštilo tako da bi i sam Lucifer od toga pobjegao u potrazi za zaklonom. »Odjebi«, graknuo je.

Dain ga je šćepao za ovratnik i podigao. »Ja sam ti otac, ti mala ništarijo, i kad kažem da si prljav i da trebaš kupanje, imaš reći: Da, gospodine.« Nemoj ti meni govoriti...«

»Gubi se.« Dječak je to protisnuo glasom negdje između jecaja i smijeha. »Gubi se. Gubi se, gubi se, gubi. Odjebi, odjebi, odjebi. «

»Ovo nije zbunjujuće ponašanje«, rekao je Dain. »Nisam nimalo zbunjen, znam točno što činiti. Naručit ću kupku — i dati jednom od ljudi iz staje da te dobro oriba. I ako se usput dobro napiješ sapu nice, i to će biti za tvoje dobro.«

Na to je ništarija isпустиła promukli vrisak prepun psovki i počela se praćakati poput na udicu ulovljene ribe.

Dainov stisak nije popustio, ali dječakova iznošena košulja jest. Pohabani ovratnik se otrgnuo, a njegov vlasnik se oslobodio — na točno dvije sekunde, prije nego što ga je Dain uhvatio, podigao s poda i stisnuo pod pazuhu.

Gotovo u istom otkucaju srca, Dain je začuo zloslutno krkljanje.

A tada je dječak povratio... ravno na lordove čizme.

Nakon čega se uzvrpoljeni smotuljak pod Dainovom rukom pretvorio u beživotnu masu.

Prožeo ga je nemir i narastao do slijepe panike.

Usmrtio je dijete. Nije ga trebao tako čvrsto držati. Nešto je slomio, zgnječio nešto... ubio vlastitog sina.

Dain je začuo korake. Panični mu je pogled odlutao do vrata.

Pojavio se Phelps.

»Phelpse, pogledaj što sam učinio«, muklim je glasom rekao Dain

»A vidim, usvinjili ste te svoje lijepe čizme«, rekao je Phelps, prilazeći mu. Povirio je u beživotni lik obješen Dainu uz bok. »Što ste to napravili, iscijedili večeru iz njega?« »Phelpse, mislim da sam ga ubio.« Dain je jedva mogao pomicati usne. Cijelo mu je tijelo bilo oduzeto. Nije se mogao natjerati da pogleda dolje... u truplo.

»Zašto onda diše?« Phelps je svrnuo pogled s djetetova na lice svoga gospodara. »Nije on mrtav. Samo bolestan, čini mi se. Možda je nazebao na dolasku ovamo po lošem vremenu. Zašto ga ne spustite tamo na ležaj, da ga možemo pogledati?«

Smušen, pomislio je Dain. Jessica bi rekla da je smušen. Ili pre-napet. Užarenog lica, oprezno je podigao dječaka, odnio ga do kreveta i nježno položio na njega.

»Čini se malo grozničavim«, rekao je Phelps.

Dain je oprezno položio ruku na dječakovo prljavštinom prekriveno čelo. »On... prilično je vruć, mislim«, reklo je njegovo gospodstvo.

Phelpsu je pažnja bila drugdje. »Možbit' je u ovom problem«, rekao je, otišavši do malog kamina. S ognjišta je uzeo bocu i odnio je Dainu. »Kolko ja znam, ni vama ludanum nije dobro sjeo. Dadilja vam ga je dala kad vam je mama pobjegla i neko ste vrijeme bili strašno bolesni.«

Ipak, Dain u to vrijeme nije bio napola izgladnio, niti su ga vukli kroz dartmursku vlagu.

Ležao je na sigurnome, u svojoj postelji, sa slugama na oprezu i bolničarkom da mu dade čaja i okupa mu natečeno tijelo.

GIGA

... bilo je bolje ostaviti ga na sigurnome, gdje je bila sigurna da će o njemu skrbili.

Dain nije bio voljen, ali njegova majka ga je ostavila u potpunoj sigurnosti. Pazili su na njega, osiguravali mu sve što je trebao.

Majka ga nije povela sa sobom... tamo gdje bi sigurno s njome umro, od groznice, na otoku na drugoj strani svijeta.

Ovog je dječaka majka ostavila da umre.

»Idi dolje i reci im da moramo odmah dobiti lonac čaja«, rekao je Phelps. »Pazi da u njega stave puno šećera. 1 neka donesu bakrenu kadu. 1 sve ručnike koje imaju.«

Phelps je krenuo prema vratima.

»I paketić«, rekao je Dain. »Donesi paketić koji je moja gospoda spremila.«

Phelps je pohitao van.

Do vremena kad su donijeli čaj, Dain je svome sinu svukao znojem natopljenu odjeću i umotao ga u plahtu.

Phelps je naručio da upale vatru i postavio kadu blizu nje. Dok je on to radio, njegov je gospodar žlicom ulijevao jako zašećeren čaj u dječaka koji mu je klonulo ležao u naručju, opet pri svijesti — hvala nebesima — ali jedva,

Pola lonca čaja kasnije izgledalo je da se počinje vraćati u život. Blijedi pogled postao je malo bistriji, a glava mu se prestala ljuljati kao u krpene lutke. Ta glava, nerazmrsivo klupko crnih uvojaka poput Dainovih, bila je sva prekrivena bljuvotinama, bez većeg iznenađenja je primijetilo njegovo gospodstvo.

Ali, jedno po jedno, savjetovao je samoga sebe.

»Osjećaš se bolje?« promuklo je rekao.

Zbunjen crni pogled podigao se da bi se susreo s njegovim. Ljepljive dječje usne su drhtale.

»Jesi li umoran?« upitao je Dain. »Želiš li malo odspavati? Znaš, nema žurbe.«

Dječak je odmahnuo glavom.

»Baš. Valjda si spavao puno više nego si želio. Ali bit će ti dobro. Mama ti je dala neki lijek koji ti ne čini dobro, ništa više. I meni se to jednom dogodilo. Povratio sam utrobu. A onda mi je za vrlo kratko vrijeme bilo puno bolje.«

Dječak je spustio pogled i nagnuo se preko strane kreveta. Dainu je trebao jedan trenutak da shvati kako derište pokušava vidjeti njegove čizme.

»Ne trebaš gledati«, rekao je. »Uništene su. To je drugi par u jednom danu.«

»Zgnječio si me«, rekao je dječak, braneći se. »I okrenuo te naopako«, složio se s njime Dain.

»Upravo da uznemirim osjetljiv želudac. Ali nisam znao da si bolestan.«

Jer Jessica nije bila ovdje da mi to kože, u sebi je pridodao Dain.

»Pa ipak, kako si napokon opet pronašao svoj jezik«, nastavio je, »možda možeš pronaći i apetit.«

Još jedan zbunjen, drhtav pogled.

»Jesi li gladan?« strpljivo je upitao Dain. »Je li ti trbuh prazan?«

Time je Dain zaradio nagradu u vidu polaganog kimanja glavom.

Opet je Phelps poslao dolje, ovaj put po kruh i zdjelu bistre juhe. Dok je Phelps bio odsutan, Dain se zabavio umivanjem lica svoga sina. To je potrajalo prilično vremena, jer njegovo gospodstvo nije znalo koliko snažno može trljati. Ali uspio je većinu prljavštine ukloniti, a da mu pritom ne oguli i pola kože, i dječak je to izdržao, premda se cijelo vrijeme tresao poput tek održbljenog ždrebeta.

A zatim, nakon što je pojeo nekoliko komada prepečenog kruha i šalicu juhe, i prestao sličiti na svježje iskopan leš, Dain je pažnju usmjerio prema maloj bakrenoj kadi uz vatru.

»Njezino gospodstvo je poslalo čistu odjeću za tebe«, rekao je Dain, pokazujući prema stolici na koju je Phelps nabacao odjeću. »Ali moraš se najprije okupati.«

Dominicku je pogled nekoliko puta odletio s odjeće prema kadi i natrag. Na licu mu se

GIGA

pojaviо tjeskoban izraz.

»Moraš se najprije okupati«, odlučno je rekao Dain.

Dječak je ispustio sablastan urlik kojim bi se ponosio i onaj irski duh, glasnik smrti. Pokušao se istrgnuti i pobjeći. Dain ga je čvrsto uhvatio i podigao s kreveta, slijep na udaranje šakama i nogama i gluh na zaglušnu vrisku.

»Prestani s time!« oštro je rekao. »Želiš li da ti opet pozli? To je samo kupka. Nećeš od nje umrijeti. Ja se kupam svaki dan i još nisam umro.«

»Ne-e-e-e!« Uz taj sažaljenja vrijedan jauk, prljava glava njegova sina pala je Dainu na rame.

»Ne, tata. *Molim te*. Ne, tata.«

Tata.

Dainu se stegnulo grlo. Podigao je ruku do dječakovih jadno mršavih leđa i nježno ga potapšao.

»Dominice, posve si prekriven bljuvotinama«, rekao je. »Postoji- samo dva načina da ih se riješimo. Ili ćeš se okupati u toj lijepoj bakrenoj kadi...«

Glava njegova sina su podigla.

»Ili moraš pojesti cijelu zdjelu bijele repe.«

Dominick je ustuknuo i užasnuto pogledao svoga oca.

»Ž,ao mi je«, rekao je Dain, potiskujući osmijeh. »To jedini preostali lijek.«

Otimanje i jauci su istoga trena prestali.

Sve je — čak i sigurna smrt — bilo bolje od repe.

Jednako tako se i Dain osjećao kao dijete. Ako je dječak naslijedio njegovu reakciju na laudanum, čovjek bi trebao razumno zaključiti da je naslijedio i Dainovu mladalačku odbojnost prema repi. Čak mu ni sada nije bila previše draga.

»Phelpse, sada možeš naručiti da nam pošalju mnogo tople vode«, reklo je njegovo gospodstvo. »Moj se sin želi okupati.«

Prvo kupanje je Dain morao obaviti sam, dok je Dominick sjedio ukrućen od zgražanja, usta iskrivljenih u grimasu mučenika. Ipak, nakon što je ono bilo gotovo, bio je nagrađen zavirivanjem u slikovnicu i rečeno mu je da se s njome može igrati čim bude čist.

Dominick je odlučio drugo kupanje obaviti posve sam.

Dok je on pod Phelpsovim budnim okom stvarao mjuhuriće po kadi, Dain je naručio večeru.

Dok ona nije stigla, dječak je izišao iz kade i Dain ga je dobro posušili ručnicima, uvukao ga u staromodno karirano odijelo koje mu je Jessica pronašla i očešljao mu neurednu kosu.

A onda mu je u ruke stavljena dotad skrivana slikovnica i, dok se on njome igrao, Dain je sa svojim kočijašem sjeo za jelo.

Uzeo je nož i vilicu i upravo namjeravao razrezati svoju ovčetinu, kad je shvatio da je uzeo svoj nož i vilicu.

Dugo je zurio u vilicu u svojoj lijevoj ruci.

Pogledao je Phelpsa koji je mazao maslac na ogromni komad kruha.

»Phelpse, moja ruka radi«, rekao je Dain.

»Zbilja«, bezizražajno je ustvrdio kočijaš.

Tada je Dain shvatio da mu je ruka morala djelovati već neko vrijeme a da on to nije ni primijetio. Kako je inače mogao svome sinu pridržavati glavu dok mu je žlicom davao čaj? Kako ga je drukčije mogao nositi i istodobno ga tapsati po leđima? Kako je drukčije mogao pomicati dječakovo kruto tijelo ovamo i onamo dok ga je kupao i prao mu kosu? Kako drukčije ga je obukao u to prokleta nepraktično odijelo, s pustim redovima dugmadi?

»Prestala je raditi iz medicinski nepoznatog razloga, a sad je bez razloga opet proradila.« Dain se namrštio, promatrajući ruku. »Baš kao da joj ništa nije ni bilo.«

»Gospođa je i rekla da je s njom sve u redu. Rekla je — bez uvrede, moj lorde — da je to sve

GIGA

u vašoj glavi.«

Dainu su se oči suzile. »Tako je rekla? Da je sve u mojoj glavi? Da sam, drugim riječima, zbrkan?«

»Samo kažem što je ona rekla. A ja mislim da je to bio neki komad kosti, olova ili čega već. Možda se sve samo zaliječilo.«

Dain je vratio pažnju na svoj tanjur i posvetio se rezanju ovčetine. »Upravo tako. Postojalo je medicinsko objašnjenje, ali onaj francuski nadržiliječnik nije priznavao da je pogriješio, a svi su se njegovi prijatelji držali uz njega. Nečega je unutra bilo, i to se samo zaliječilo.«

Upravo je gutao prvi zalogaj, kad mu je pažnju privukao Domi-nick koji je potrbuške ležao pred vatrom, proučavajući Bitku kod Kopenhagena.

Problem svemirskih razmjera stisnuo se na veličinu jednog bolesnog i prestrašenog dječaka. I nekako je, rijekom tog stiskanja, nešto samo sebe zaliječilo.

Dok je tako promatrao svoga sina, lord Dain je shvatio da to »nešto« nije bila krhotina metala ili kosti. Bilo je to nešto u njegovoj glavi, ili možda u srcu. Jessica mu je ciljala lijevo od srca, zar nije? Možda je dio tog organa ostao nepokretan... od straha? zapitao se.

Se mi lasci mi uccido, rekao joj je.

Da, bio je užasnut pomišlju da bi ga mogla ostaviti.

Sada je shvaćao da se tako osjećao od dana kad ga je nastrijelila. Tada se bojao da je učinio nešto neoprostivo, da će je zauvijek izgubiti. I nije se prestao bojati. Jer jedina žena kojoj je ikad prije bilo stalo do njega napustila ga je... jer je bio čudovište, nesposobno voljeti.

Ali Jessica je rekla da to nije istina.

Dain je ustao od stola i pošao do vatre. Dominick ga je promatrao kako prilazi. U tamnoputom, umorom izobličenom licu svoga sina Dain je vidio svoje vlastito: crne nemirne oči... omraženi kljun... mrzovoljna usta. Ne, uz bilo kakvo rastezanje pojma indignacije, dijete nije bilo lijepo. Lice mu nije bilo lijepo, a tijelo mu je bilo nezgrapno građeno — mršave noge, prevelika stopala i ruke, široka koščata ramena.

Nije imao ni blistavu ćud. Ni prljavi rječnik nije pridonosio općem dojmu. Nije bio lijepo dijete i zasigurno nije bio šarmantan.

Bio je baš poput svoga oca.

I baš je poput svoga oca trebao nekoga — bilo koga — da ga prihvati. Nekoga tko će paziti na njega i privrženo ga dodirivati.

I time uopće nije tražio previše,

»Čim Phelps i ja dovršimo večeru, krećemo za Athcourt«, rekao je Dominicku. »Osjećáš li se dovoljno jakim za jahanje?«

Dječak je sporo kimnuo glavom, nikako ne odvajajući pogled od očevog.

»Dobro. Popet ću te na moga konja i, ako obećáš da ćeš biti pažljiv, možda ti dati da držiš uzde. Hoćeš li biti pažljiv?«

Ovaj put brže kimanje glavom. I zatim: »Da, tata.«

Da, tata.

I na mračno, grubo dartmursko srce lorda Belzebuba pala je slatku kiša i sjeme ljubavi niknulo je iz nekoć golog tla.

* * *

Dok je lord Dain dovršavao svoju zanemarenu večeru, Charity Graves je već trebala stići do Moretonhampsteada. A umjesto toga, bila je u Tavistocku, nekih dvadeset milja u suprotnom smjeru.

Bilo je to stoga jer se Charity sudarila s Phelpsom na stražnjem izlazu kroz koji je planirala pobjeći. On joj je rekao da je lord Dain došao uzeti dječaka i da je, ako zna što je za nju dobro, Charity bolje tiho i brzo nestati. Prije nego je Charity dospjela prizvati potrebnu

GIGA

količinu majčinskih suza i tužnih jauka zbog rastanka s voljenim sinom, Phelps joj je pružio mali zavežljaj.

Zavežljaj je sadržavao jednu stotinu zlatnika, još tisuću četiristo funta u novčanicama i poruku od lady Dain. U poruci je njezino gospodstvo isticalo da je tisuću petsto funta bolje nego ništa i mnogo prihvatljivije od prebivališta u Novom Južnom Walesu. Zatim je predložila da gospođica Graves kupi kartu za Pariz, gdje se na njezinu profesiju bolje gledalo i gdje se njezine sve brojnije godine — Charity se opasno bližila strašnim tridesetima — neće smatrati tako velikim nedostatkom.

Charity je zaključila da napokon uopće nije nekakva ožalošćena majka. Zadržala je jezik za zubima i nestala, baš kao što joj je Phelps preporučio.

Do vremena kad je pronašla svoju dvokolicu, već je načinila jednostavnu kalkulaciju. Dijeliti dvadeset tisuća funta sa svojim ljubavnikom bilo je posve druga stvar od dijeljenja tisuću i petsto. Roily joj se sviđao, istina, ali ne *toliko*. I tako je, umjesto da krene sjeverno prema Moreton-hampsteadu cestom koja bi je napokon dovela u London, Charity se zaputila na jugozapad. Iza Tavistocka će joj sljedeća postaja biti Plymouth, odlučila je. Tamo će pronaći neki brod da je odveze u Francusku.

Pet tjedana ranije Roland Vawtry se survao u jamu, a da to nije ni shvaćao. Ali dosad je shvatio da se nalazi na dnu veoma duboke rupe. Ono što mu je promaklo bila je činjenica da je dno rupe prekriveno živim pijeskom.

A ono što je umjesto toga vidio bila je spoznaja da je izdao Charityno povjerenje.

Da, dojurila je u Postbridge, ravno u svratište u kojem je znala da je Vawtry odsjeo. Da, poslala je po njega, umjesto da diskretno sama unajmi sobu. I da, to je značilo da stanari Golden Harta znaju da su bludnica i on u vezi. Pa ipak, kako je Vawtry koristio lažno ime, postojala je šansa da Dain neće doznati istinu.

A ta je šansa, što će Vawtry prekasno saznati, prestala postojati kad se uspaničio i napustio derište.

Dječak je morao ćuti kako ga Charity zove »Rolly« i, još gore, moći će opisati kako izgleda. Dominick nije prestajao zuriti u mamina »prijatelja« cijelo vrijeme dok je u sebe trpao jelo koje je nekoliko minuta kasnije počeo povraćati.

Charity je, onako munjevitog uma, brzo uočila problem. Rekla je Vawtryu da povede dječaka jer je to najsigurnije i najmudrije učiniti.

On je »vrijedan novca«, također je rekla.

Vawtry je o svemu tome razmišljao dok se skrivao pod vlažnom gomilom sijena, neodlučan kojim putem pobjeći i pitajući se hoće li imati sreće iz dvorišta svratišta uteći neprimijećen, kad tu odluku jednom napokon donese.

Ali mjesto se nije napunilo ljudima kojima je zapovjedbene loviti Rolanda Vawtrya. U njemu nije bilo nikoga. Iz. sobe koju je Vawtry nedavno napustio nisu više dopirali novi sotonski urlici.

Napokon je prikupio hrabrost i skočio sa sijena.

Nitko mu nije prepriječio put. Najhladnokrvnije što je mogao, pošao je do staja i zatražio konja.

I tamo je doznao razloge svoga pomilovanja.

Markiz od Daina, bio je obaviješten, sve je uposlenike svratišta — a i dobar broj gostiju — razjurio jer mu je dječak bio bolestan.

Tada je Roland Vawtry uvidio da mu je Usud dao šansu da ponovno srekne ugled u njegovim ljubljenim očima.

Nije mu dugo trebalo da smisli kako to ostvariti.

Napokon, sada više ništa nije mogao izgubiti.

Nije samo bio pet tisuća funta u dugu, već se suočavao s, u to nije bilo dvojbe, brzim

GIGA

sakaćenjem od Dainove ruke. Dain je sada imao drugih stvari o kojima je trebao misliti, ali to neće vječno potrajati. A tada će se dati u progon svoga bivšeg druga. Vawtry je imao samo jednu šansu i morao ju je iskoristiti. Mora ostvariti Charityn plan... i to posve sam.

Devetnaest

Gospoda Ingleby je Jessici rekla da je, kad je u šesnaestom stoljeću Athcourt proširen i renoviran, raspored bio sličan onome u Hardvick Hallu, u Derbyshireu. Prizemlje je uglavnom bilo područje u kojem su se nalazili zajednički i radni prostori. Obiteljske odaje zauzimale .su prvi kat. Na drugom katu, zahvaljujući visokom stropu i visokim prozorima najsvjetlijem i najprozračnijem, nalazile su se javne i gostinske odaje.

U vrijeme Dainova djeda namjena prvog i drugog kata je zamijenjena, s iznimkom Huga galerije koja je i dalje sadržavala zbirku portreta.

Ipak, dječje sobe, kao i učionice i odaje dadilja i guvernanti ostale su tamo gdje su se nalazile još od petnaestog stoljeća, u sjeveroistočnom kutu prizemlja — u najhladnijem i najmračnijem dijelu glavne zgrade.

A to, rekla je Jessica gospodi Ingleby nedugo nakon što su Dain i Phelps otišli, nije prihvatljivo.

»Dijete će biti dovoljno uznemireno time što je odvojeno od jedine obitelji za koju zna i jer je dovedeno u špilji slično mjesto prepuno stranaca«, rekla je. »Neću ga protjerati u mračni kut dva kata dalje, gdje će sigurno imati noćne more.«

Nakon konzultacija, dvije su se žene složile da bi Južni toranj, odmah iznad Jessicinih odaja, bio mnogo prikladniji. Sve što bi se trebalo iz soba Južnog tornja maknuti lako se preko krova moglo prenijeti do jednoga od pet preostalih tornjeva. Sluge mogu učiniti isto sa stvarima donesenim iz drugih spremišta. To bi značilo nekoliko veoma drugih putovanja od sadašnjih dječjih odaja do novih, ali tek nekoliko. Većina namještaja bila je prije dvadeset pet godina pohranjena u skladišta.

Zahvaljujući velikoj vojsci posluge Athcourta, projekt je brzo napredovao.

Do zalaska sunca nove su dječje prostorije bile opremljene posteljom, tepihom, svježom posteljinom i lijepim žutim zastorima. Ove potonje nisu bile toliko svježije, ali nakon dobrog protresanja na pred-večernjem svježem zraku mogle su se smatrati prihvatljivima. Jessica je pronašla i dječju stolicu za ljuljanje, prilično izudarano ali cijelu, i drvenog konjića na kotačima kojemu je nedostajalo pola repa, te veći dio drvenih vojnika koje je Phelps spomenuo.

Mary Murdock, koja je bila određena za dadilju, prekapala je po prepunoj škrinji dječjih stvari njegova gospodstva, kako bi pronašla dovoljno odjeće koja će aktivnom djetetu poslužiti u danima dok mu se ne bude mogla izraditi nova garderoba. Bridget je uklanjala čipku s male noćne košulje, jer joj je njezina gospodarica rekla da nijedan dječak sadašnjeg naraštaja ne bi ni mrtav na sebe navukao tu kičenu stvar.

Radile su u skladištu Sjevernog tornja koje je postalo stožerom cijele kampanje jer je na tom mjestu prethodni markiz pohranio većinu stvari iz vremena kratke vladavine svoje druge žene. Jessica je upravo iskopala lijepi komplet slikovnica. Slagala ih je na prozorskom pragu kad je u mraku iza njega kutom oka uhvatila bljesak svjetla.

Nagnula se bliže debelom staklu. »Gospodo Ingleby«, odsječno je rekla. »Dođite ovamo i recite mi što je to.«

Kućepaziteljica je pohitala preko sobe do prozora okrenutog na zapad. Pogledala je van. A zatim je pošla rukom do grla. »Neka bude milost s nama. To mora da je mala stražarnica. I čini se da je... u *plamenu*.«

Odmah je dat znak za uzbunu i kuća se ubrzo ispraznila, a njezini stanari pohitali van, do stražarnice.

Mala građevina nalik posudi za papar čuvala je jedan od manje korištenih ulaza u Arhcourt. Njezin je Stražar nedjeljne večeri obično provodio na molitvi. Ako i do temelja izgori — što

GIGA

je bilo vrlo izgledno, jer se vatra morala rasplamsati prije nego ju je itko uočio — gubitak neće biti katastrofalan.

Ipak, otvoreno skladište drvene grade njegova gospodstva nije bilo daleko od vrata. Ako se vatra proširi dalje, naslage grade bit će izgubljene, zajedno s daščarama prepunim drvodjeljskog alata. Kako se iz tog skladišta gradom za izgradnju i popravak domova opskrbljivala većina ljudi povezanih s posjedom, požar je postao javni problem i privukao većinu sposobnih muškaraca, žena i djece iz okolice.

Drugim riječima, sve se dogodilo upravo onako kako je Charity Graves bila obećala Vawtryu. Cijeli mali svijet Athtona spustio se do usplamtjele stražarnice. U svoj toj strci, Vawtryu nije bilo teško neprimijećen se uvući u kuću lorda Daina.

Ipak, nije bilo onoliko lako koliko bi bilo cjedan ranije, kako je izvorno planirano. Kao prvo, Vawtry nije mogao birati pravi trenutak, već je vatru morao postaviti odmah iza oluje. Posuda za papar od kamena i drva tvrdoglavo se i uporno odbijala uopće užgati, da se ne spominje plamen dovoljne visine da bi se vidio miljama uokolo. Zahvaljujući vlazi, požar će se jednako tako sporo širiti, što znači da će biti pod kontrolom puno prije nego je to gospodinu Vawtryu odgovaralo.

Nadalje, prema izvornom se planu od njega tražilo samo da potpali vatru. Charity je bila odgovorna za upad u Atheourt i obavljanje posla s ikonom. Umjesto toga, gospodin Vawtry je morao odigrati obje uloge, što je značilo ludu trku s jednoga na drugi kraj imanja — uz neprestanu molitvu da zaštitnička tama neće ujedno skriti i neku prepreku zbog koje će slomiti vrat.

Treće, Charity je nekoliko puta bila u kući i znala je opći raspored. Vawtry je tamo bio jednom, prigodom pogreba prethodnog markiza i jedno noćenje nije bilo dovoljno za ovladavanje brojnim stubištima i hodnicima jedne od najvećih kuća u Engleskoj.

Dobra je vijest bila to što se, kako je Charity i obećala, nitko nije gnjavio zabavljanjem svih vrata i prozora prije nego su otrčali u vatrogasna junaštva, a gospodin Vawtry je bez nevolja došao i do pravog kraja kuće.

Loša je vijest bila to da je morao lutati od sobe do sobe prije nego je otkrio da se put koji ide preko sjevernog sporednog stubišta, što ga je Charity bila opisala, skriva iza vrata maskiranih u dio zida obloženog tiskanim tapetama iz tudorskog razdoblja.

Tek kad ga je pronašao, prisjetio se primjedbe koju je uz smijeh dala Charity, kako se svi sluge »pretvaraju kao da su nešto drugo, kao da slugu uopće ni nema, a velika se kuća sama vodi.«

Ipak, pronašao ga je, a dolazak do drugog kata iza toga je bio brz posao.

Vrata koja su vodila do Dainovih odaja bila su ona prva s lijeva. Kako ga je Charity uvjeravala, čovjeku treba samo jedan tren da se uvuče unutra i još jedan da prede ogromnu odaju i pokupi ikonu. Što je najvažnije, ikona je bila točno tamo gdje je i rekla da će biti. Lord Dain je pogansku sliku koju mu je žena poklonila držao uz postelju, rekao je sluga Joseph svojem mlađem bratu... koji je to rekao svojoj zaručnici... koja je to prenijela *svome* bratu... koji je slučajno pripadao Charitynim redovitim mušterijama.

Ali nikad više, zakleo se Vawtry dok je izlazio iz spavaonice. Nakon ove noći Charity će svoju postelju i izvanredne sposobnosti dijeliti samo s jednim čovjekom, junačkim gospodinom Rolandom Vawtryem koji će je povesti u inozemstvo, daleko od Dartmoora i njegovih prljavih starina. Pokazat će joj sofisticirani svijet Pariza. Francuska prijestolnica njoj će se činiti poput bajke, a on će biti vitez u sjajnom oklopu.

Izgubljen u maštanjima, otvorio je vrata, strčao se jedan red stuba i... zatekao se u hodniku kojega se nije sjećao. Pohitao je do njegova kraja gdje se, kako se pokazalo, nalazila glazbena soba.

Nakon prolaska kroz još desetak vrata, završio je u plesnoj dvorani s čijeg je ulaza vidio veliko glavno stubište. Krenuo je prema njemu, pa zastao, nesiguran treba li opet potražiti

GIGA

stražnje stube.

Ali dok ih pronađe proći će sati, rekao je sebi, a kuća je trenutačno bila prazna. Krenuo je prema stubištu i preko prostranog okretišta, iza ugla... i ostao u mjestu ukopan.

Na stubama je stajala žena, gledajući u njega... da bi zatim spustila pogled na ikonu koju je stiskao na grudima.

U tom kratkom trenu u kojem je pogled lady Dain prelazio s njegova lica na dragocjeni predmet koji je držao, Vawtry je povratio prisebnost — i kontrolu nad vlastitim udovima. Potrčao je niz stube, ali ona se bacila za njim i on se prekasno izmaknuo. Ščepala ga je za rukav kaputa, zbog čega je posrnuo. Ikona mu je odletjela iz ruku. Već je sljedećeg trenu povratio ravnotežu i odgurnuo je sebi s puta.

Čuo je lom, ali se nije osvrtao. Pogleda uprtog u sliku u dnu tepihom obloženih Stuba, otrčao je dolje i dohvatio je.

Jessica je glavom udarila u zid. Pokušavajući se naslijepo za nešto uhvatiti kako bi zadržala ravnotežu, bacila je kinesku vazu s postolja na kojem je stajala. Ova je udarila u ogradu stubišta i smrskala se u komadiće.

Premda je svijet oko nje opasno tonuo u tamu, uspjela se uspraviti. Čvrsto se držeći ograde, pohitala je dolje, ne obazirući se na šarena svjetla koja su joj plesala oko glave.

Kad je došla do velike dvorane, čula je kako su se vrata zalupila pa muške psovke, a zatim užurbane korake na kamenu. Bistrijeg uma, shvatila je da se njezin plijen, vjerojatno pri pokušaju bijega kroz stražnji izlaz, izgubio i da je završio u ostavi. Pohitala je niz dvoranu prema paravanima i došla do vrata ostave baš kad je on iz nje istrčavao.

Ovaj put ju je uspješno zaskočio. Ali, premda je on već trčao prema vestibulu, zgrabila je prvo što joj se našlo pri ruci — porculanskog pekinezera - i on joj je već sljedećeg časa izletio iz ruke i odletio prema njemu.

Pogodio ga je postrance u glavu. Posrnuo je, pa pao na koljena, još uvijek stišćući ikonu. Dok mu je trčala ususret, vidjela je kako mu krv kaplje s lica. Ali čak i tada, prokleti se čovjek nije predavao. Otpu-zao je prema vratima i posegnuo za kvakom. Kad ga je dohvatila za ovratnik, okrenuo se i zamahnuo rukom, odbacivši je tako snažno da je izgubila ravnotežu i pala na podne ploče.

Jessica je vidjela kako mu se prsti ovijaju oko kvake, vidjela je kako se ona pomiče... i bacila se opet na njega. Ščepavši ga čvrsto za kosu, tresnula mu je glavom o vrata.

Odgurivao ju je, vrištao kletve, pokušavao se osloboditi, ali ona je bila previše bijesna da bi se na to obazirala. Svinja je pokušavala ukrasti dragocjenu Madonu njezina muža i *neće* se s njome izvući odavde.

»E, *nećeš!*« protisnula je, opet mu tresnuvši glavom o vrata, »Nikad!« Tres. »Nikad!« Tres. Vawtry je pustio vrata i ikonu i otkotrljao se ustranu da je otrese sa sebe.

Ali ona se nije dala. Zakopala mu je nokte u tjeme, u lice, u vrat. Pokušao se prevaliti preko nje. Udarila ga je nogom u prepone. Odskočio je i prevalio se na bok, rukama stežući privatne dijelove tijela.

Upravo ga je bila opet ščepala za kosu, u namjeri da mu lubanju smrskala u komadiće o mramorni pod, kad je osjetila par snažnih ruku kako joj se ovijaju oko struka i podižu je, dalje od Vawtrya, dalje od cijelog poda.

»Dosta je, Jess.« Oštar glas njezina muža probio je bezumno ludilo i ona se prestala opirati, vraćajući se opet u svijet koji ju je okruživao.

Vidjela je otvorena velika vrata i gomilu slugu sleđenih na njihovom pragu. Pred tom gomilom kipova stajao je Phelps... i Dominick, koji je držao kočijaša za ruku i širom otvorenih usta zurio u Jessicu.

To je bilo sve što je vidjela jer ju je Dain brzo prebacio preko ramena i otišao s njome kroz

GIGA

paravane u Veliku dvoranu.

»Rodstock«, rekao je, ne zastajući da bi se osvrnuo, »vestibul je u sramotnom stanju. Neka se netko za to pobrine. *Odmah.*«

Nakon što je ženu ostavio na sigurnome, u kupaonici, s Bridget koja se o njoj brinula i dvoje kršnih slugu pred vratima njezinih odaja, Dain se vratio u prizemlje.

Vawtry je, ili ono što je od njega ostalo, ležao na drvenom stolu u staroj učionici. Phelps je uz njega držao stražu. Vawtryu je nos bio slomljen i izgubio je jedan zub i uganuo ručni zglob. Lice mu je bilo prekriveno osušenom krvlju, a jedno mu je oko potpuno zatvorila velika oteklina.

»Sve u svemu, dobro si prošao«, rekao je Dain, nakon što je pregledao nastalu štetu. »Srećom, nije imala pištolj uza se, zar ne?«

Dok je Jessica odnosio u njezinu sobu, Dain je shvatio što se dogodilo. Vidio je ikonu kako leži na podu vestibula. Za požar je čuo još dok je jahao prema kući. Mogao je zbrojiti dva i dva.

Nije trebao ispitivati svoga sina da shvati kako su Vawtry i Charity Graves suradnici u zločinu.

»Dopustio si da te pohlepna kurva s velikim, debelim vimenima pretvori u blesavog idiota«, prijezirno je sve sažeo Dain. »To je dovoljno jasno. Ono što želim znati jest otkud ti zamisao da ta stvar vrijedi dvadeset tisuća funta. Prokletstvo. Vawtry, zar nisi već pri pogledu na nju mogao zaključiti da vrijedi najviše pet — a znaš da nijedan antikvar neće platiti ni pola toga.« »Nije bilo vremena... za pogledati.« Vawtry je imao velikih poteškoća s prevaljivanjem riječi preko svojih natečenih desni i zgnječenih usana. Izgovor mu je zvučao poput: »Nje... bije... nja... di...«, ali uz Phelpsovu pomoć, Dain je uspio razumjeti.

»Drugim riječima, do večeras je nikad nisi vidio«, rekao je Dain. »Što znači da ti je netko za nju rekao... Najvjerojatnije Bertie. A ti si *tim povjerovao* — što je dovoljno imbecilno, jer nitko pri zdravoj pameti ne sluša Bertiea Trenta — ali onda si sve to morao ispričati i Sotoninoj osobnoj kurvi. A ona će, otkrio si, spremno prodati svoga prvorodca za dvadeset tisuća funta.« »Bili ste blesavi, tu nema greške«, žalobno poput grčkog zbora je dobacio Phelps. »Prodala je svoga malog za samo tisuću petsto. Dakle, ne osjećate li se pomalo cvrknutim, gospodine? Mislim, bez uvrede, ali...«

»Phelpse.« Dain je zlokobno pogledao svoga kočijaša. »Da, moj lorde.« Phelps mu je uzvratilo pogled širom otvorenih očiju, u što Dain cijelu minutu nije mogao povjerovati.

»Ja nisam Charity Graves dao tisuću petsto funta«, veoma tihim glasom je reklo njegovo gospodstvo. »Koliko se sjećam, krajnje razumno si predložio da ćeš poći na stražnju stranu svratišta, kako bi joj spriječio bijeg ako meni izmakne. Pretpostavio sam da si zakasnio i da je ona pobjegla. Nisi mi ponudio drukčije obavijesti.«

»Gospoja je bila zabrinuta da će mama podići galamu pred klipanom«, rekao je Phelps.

»Gospoda nije htjela da se još više uznemiri, kad se vjerojatno prepadne od vašeg upada. Zato mi je rekla da curi dam nešto novca da šuti. To je njezin džeparac, rekla je gospoja, koji može potrošiti kako želi. I tako ga je potrošila da začepi usta mami i napisala poruku u kojoj je curi rekla da ode u Pariz i dobro se zabavi.«

»U Pariz?« Vawtry je naglo sjeo.

»Rekla je da će je tamo momci više voljeti i biti ljubazniji od ovdašnjih. I valjda se curi svidjela ideja, jer se razvedrila i rekla da gospoja nije od loše sorte. I trebao sam reći gospoји je li učinila ono što je gospoja htjela — rekla dječaku, ovako ili onako, ono što je gospoja od nje tražila.«

... *bilo je bolje ostaviti, ga ondje gdje će biti siguran... i gdje će o njemu skrbiti*, Jessica je rekla kurvi što treba kazati i kurva je to učinila.

GIGA

Tada je Dain uvidio koliko je povjerenja njegova žena imala u njega. Da nije, pošla bi s njime, bez obzira što on rekao ili učinio. Ali, ona je vjerovala... da će dječaka učiniti sigurnim, i uvjeriti Dominicka da je ono što mu je rečeno istina.

Možda je njegova žena, pomislio je Dain, njega poznavala mnogo bolje nego je on poznavao samoga sebe. Ona je u njemu prepoznala kvalitete koje on nikad nije razabirao kad bi pogledao u zrcalo.

Ako je tako, mora vjerovati i da je vidjela neke kvalitete u Charity, za koje on nikad nije ni pomislio da ih ima. Charity mora imati nešto poput srca, ako se pomučila pripremiti Dominicka na svoj odlazak.

Jessica je rekla i da je sama Charity dijete.

A to se doista činilo istinom. Ubaci joj neku zamisao u glavu i ona će to odmah prihvatiti. Zatekao je sebe kako se ceri na Vawtrya. »Trebao si pronaći neku drugu igračku da joj njome skreneš pažnju«, rekao je Dain. »Nešto sigurnije za planiranje i za maštanje. Znaš, ona je dijete. Nemoralna, neprincipijelna. A sada ima tisuću petsto funta u rukama j potpuno je zaboravila na ikonu — i na tebe. Nikad neće doznati — ili je, ako za to i čuje, neće biti briga — da sj riskirao život i čast za...« Dain se kratko nasmijao. »Što je bilo u pitanju, Vawtry? Ljubav?«

Pod modricama i oteklinama i osušenom krvi, Vawtryu je lice dobilo veoma tamnu crvenu boju. »Ona to *ne bi*. Ona to *ne može*.«

»Kladim se s tobom u pedeset funta da je ovoga trena na putu prema obali.«

»Ubit ću je«, graknuo je Vawtry. »Ne može me ostaviti. *Ne može*.«

»Jer ćeš je progoniti«, podrugljivo je rekao Dain. »Slijedit ćeš je do kraja svijeta. To jest. ako te prije toga ne objese.«

Iz Vawtryeva naručenog lica brzo je nestala boja, ostavivši za sobom išaran pejzaž na bolesno sivoj pozadini.

Dain je jedan dugi trenutak proučavao svoga bivšeg druga. »Nevolja je u tome što ne mogu smisliti prokletije čistište od onoga u koje si se sam survao. Ne mogu zamisliti goru kaznu od beznadne opijenosti Charity Graves.« Zastao je. »Osim jedne.« Dainu su se usne izvile u podrugljivi smiješak. »A ta je biti za nju oženjen.«

Bilo je to najučinkovitije rješenje, zaključio je Dain, Zasigurno je bilo znatno manja gnjavaža od pokretanja parnice protiv zaludene budale.

Vawtry je počinio jedan zločin, palež, i pokušao počinuti drugi, krađu.

Pa ipak. podmetnuo je požar na najmanje vrijednoj građevnu na imanju i šteta je, zahvaljujući vlazi i brznoj reakciji Dainovih ljudi, bila minimalna.

A što se tiče krade: Jessica je sposobnog kriminalca kaznila okrutnije nego bi to Dain bio učinio. To što je žena bila izvršiteljica kazne pridodalo je ljupku primjesu poniženja ostalim Vawtryevim nevoljama.

Svaki džentlmen s imalo muškog ponosa radije bi poželio da mu užarenim kliještama iščupaju muškost, nego li dopustio da cijeli svijet dozna kako ga je pretukla slabašna žena.

Stoga je, mudročću Salomona — i živo se prisjećajući Jessicine ucjenjivačke metode u Parizu — njegovo gospodstvo izgovorilo rečenicu.

»Pronaći ćeš Charity Graves, gdje god bila«, rekao je Dain svojem zatočeniku. »I oženit ćeš je. To će te učiniti zakonski odgovornim za nju. A ja ću te držati zakonski i *osobno* odgovornim ako se ikad više približi na deset milja mojoj ženi, mome sinu, ili bilo kojem drugom članu moga kućanstva. Ako nas — bilo koga *od nas* — ikad više bude gnjavila, organizirat ću veliki prijem s večerom, Vawtry.«

Vawtry je zatreptao. »Večerom ?«

»Na tu ću večeru pozvati sve naše vesele prijatelje«, rekao mu je Dain. »A kad porto počne

GIGA

kružiti, ustati ću i podariti društvo tvojim očaravajućim pustolovinama. Dat ću im vrhunski opis, posebno onoga čemu sam večeras svjedočio sa svojih ulaznih vrata.«

Nakon trenutka koji mu je trebao da to shvati, Vawtry se posve skršio. »Pronaći je?« uzviknuo je, divlje se ogledavajući oko sebe. »Oženiti je? *Kako?* K vragu, zar ne vidiš? Ne bih se niti uvalio u sve ovoda nisam na tri koraka od vješala. Nemam *ničega*, Daine. I manje od toga.« Zarežao je. »Da budem precizan, pet tisuća manje, ja sam *uništen*. Zar to ne vidiš? Uopće ne bih dolazio u Devon da mi Beau-mont nije rekao da mogu zaraditi bogatstvo na tom hrvačkom meču.«

»Beaumont?« ponovio je Dain.

Vawtry nije obraćao pažnju na njega. »Sreća, nego što. S tim zbrkanim amaterima. Možeš li vjerovati?« Prošao je prstima kroz kosu. »Navlačio me je. svinja. >Najveći meč nakon Canna i Poklinghornea«, rekao je.«

»Beaumont«, ponovio je Dain.

»Dvadeset tisuća, toliko mi je rekao da ta stvar vrijedi«, jadro je nastavio Vawtry. »Ali i oko toga me je navlačio, zar ne? Rekao je da poznaje Rusa koji bi za to prodao svoga prvorođenca, I ja sam mu *povjerovao*.«

»Dakle, Beaumont je taj koji ti je tu ideju stavio u glavu. Od sviju, baš Beaumont«, rekao je Dain. »Mogao sam i znati. On me mrzi«, pojasnio je zbunjenom Vawtryu.

»Mrzi? Ali zašto je mene uvalio?«

»Da te učini kivnim na mene, u nadi da će tako među nama stvoriti neprijateljstvo, pretpostavljam«, rekao je Dain. »Da ti još više poveća jade i istodobno jednostavno sve učini još zabavnijim za sebe.« Dain se namrštio. »On je jedan običan podmukli mutikaša. Nema hrabrosti sam kao čovjek tražiti osvetu. Zbog čega me još više živcira to da je u svojoj zlobnoj igri uspio daleko više nego je to u najluđim snovima sanjao.« Još jače se namrštio. »Mogao sam te dati objesiti. A on bi na to umirao od smijeha.«

Dok je Vawtry pokušavao to probaviti, Dain je počeo kružiti malom prostorijom, razmišljajući.

»Mislim da ću isplatiti tvoje dugove, Vawtry«, napokon je rekao.

»Ti ćeš što?«

»I dat ću ti skroman godišnji prihod«, nastavio je Dain. »Za obavljene usluge.« Zastao je i prekrižio ruke na leđima. »Vidiš, moj veoma dragi, veoma odani prijatelju, nisam imao pojma koliko moja ikona vrijedi... dok mi ti to nisi rekao. A zapravo sam je planirao dati gospodi Beaumont, u zamjenu za portret moje žene. Jessica mi je rekla koliko se gospoda Beaumont divila ikoni. Pomislio sam da bi to bila ljepša nagrada *umjetnici* od običnog novca.« Dain se jedva primjetno nasmiješio. »Ali nijedan portret, pa čak ni onaj koji je naslikala briljantna Leila Beaumont, ne vrijedi dvadeset tisuća funta, zar ne?«

Vawtry je napokon povezao konce. Izudarano lice mu se iskrivilo u osmijeh.

»Naravno, pisat ćeš Beaumontu i zahvaliti mu što ti je povjerio tu informaciju«, rekao je Dain. »To bi bilo pristojno od tebe. I naravno, kao tvoj veoma drag prijatelj, on će biti nesebično ushićen što si mogao profitirati na njegovoj mudrosti.«

»Čupat će kosu kad to pročita«, rekao je Vawtry. A zatim je pocrvenio. »Neka me vrag odnese, Daine, ali jedva više znam što reći ili misliti. Sve — otišlo je skroz krivo — a ti si ipak našao načina kako to ispraviti, unatoč svemu što sam učinio. Da si me bacio u najbliži glib, nema *tog* čovjeka u Engleskoj koji bi te zbog toga krivio.«

»Ako ne budeš tu paklensku ženu držao dalje od mene, bacit ću vas oboje u glib«, obećao je Dain. Krenuo je prema vratima, »Phelps će naći nekoga da te zakrpi. Poslat ću ti nekoga od slugu s tvojim putnim troškovima. I očekivat ću da do izlaska sunca odeš, Vawtry.«

»Da, da, naravno. Hva...«

Za Dainom su se zalupila vrata.

Dvadeset

U dva ujutro, lord Dain je izronio iz svoje kupke. Tada je morao obući svoj kućni ogrtač, nazuti papuče i poći potražiti svoju ženu jer nje, kao što je mogao i očekivati, nije bilo tamo gdje je trebala biti, u svojoj postelji.

Najprije je pokušao u Južnom tornju, ali nije dežurala uz Domi-nickovo uzglavlje. Tamo je bila Mary, drijemajući u stolici, Dječak je spavao čvrstim snom, ispružen potrbuške, pobacavši pokrivače u gomilu na podu.

Gundajući ispod glasa, Dain je razmrsio plahte i pokrivače i čvrsto ih uglavio u rubove postelje oko svoga sina. Zatim je ničega svjesno deriše potapšao po glavi i otišao, Četvrt sata kasnije, pronašao je Jessicu u blagovaonici.

Umotana u svoj zlatnocrni svileni kućni ogrtač, kose bezbrižno skupljene i ukosnicama učvršćene na tjemenu. Stajala je pred kaminom. Prstima je obuhvatila času konjaka i zurila u portret njegove majke.

»Mogla si me pozvati da se i ja s tobom napijem«, rekao je s vrata.

»Ovo se tiče samo Lucie i mene«, rekla je, ne skidajući pogled sa slike. »Došla sam podići čašu njoj u čast.«

Podigla je čašu. »Za tebe. moja draga Lucia: jer si moga pokvarenog muža donijela na svijet... jer si mu podarila toliko toga najboljeg u sebi... jer si ga se odrekla tako da bi živio i odrastao u muškarca... i da bi ga ja mogla pronaći.«

Promučkala je jantarnu tekućinu u čaši i znalački je omirisala. A onda ju je uz jedan tih zadovoljan uzdah prinijela ustima.

Dain je ušao u sobu, zatvorivši vrata za sobom. »Nemaš pojma koliko si sretna jer si me pronašla-«, rekao je. »Ja sam jedan od nekolicine ljudi u zapadnoj Europi koji te sebi mogu priuštiti. A to je, u to uopće ne dvojini, moj najbolji konjak.«

»Pri procjeni tvoje pozitivne i negativne uzela sam u obzir i tvoj vinski podrum«, rekla je Jessica. »Vrlo je vjerojatno upravo on presudio u tvoju korist.«

Pokazala je čašom prema slici. »Ne izgleda li izvrsno ondje?« Dain je pošao do čela stola, sjeo u svoju stolicu i počeo proučavati portret. Tada je ustao i pošao do pomoćnog stola i razmotrio je iz tog ugla. Istražio ju je i s vrata koja su vodila u Galeriju glazbenika, S prozora i S dna dugačke trpeze. Napokon se pridružio svojoj ženi pokraj kamina, prekrizio ruke na prsima i sneno promotrio svoju majku i odatle.

Ali iz kojeg god je ugla promatrao i koliko god uporno zurio, više nije bilo one unutarnje boli. Vidio je samo prekrasnu ženu koja ga je voljela na svoj osebujan, temperamentan način.

Premda nikad neće doznati punu istinu o onome što se dogodilo dvadeset pet godina ranije, znao je dovoljno i dovoljno vjerovao da bi joj oprostio.

»Bila je zgodna ženska, zar ne?«

»Krajnje.«

»Pretpostavljam da čovjek teško može kriviti tog dartmutskog lupeža što ju je nagovorio da pobjegne s njime«, rekao je. »Barem je ostao uz nju. Umrli su zajedno. Koliko li je to moralo razbjesniti moga oca.« Nasmijao se. »Ali nema dvojbe da je još više bjesnio zbog Izebelina sina. Nije me mogao razbaštiniti jer je bio preveliki snob da svoju dragocjenu ostavštinu prepusti U vulgarne ruke potomaka svoga mlađeg brata. Veliki licemjer čak nije bio u stanju uništiti njezin portret — jer ona je bila dio povijesti Ballistera, a on je, poput svojih plemenitih predaka, morao sve sačuvati za svoje potomke, sviđalo mu se to ili ne.«

»Nije bacio čak ni tvoje igračke.«

»Ali zato je izbacio mene«, rekao je Dain. »Prašina se iza moje majke jedva slegla kad me spakirao za Eton. K vragu, kakav svojeglav stari idiot. Mogao me je kultivirati, osvojiti me s nimalo napora. Glina u njegovim rukama. Mogao me je oblikovati kako je god poželio. Da joj se htio osvetiti, to bi bio pravi način da to postigne — i u isto vrijeme dobije onakvoga sina

GIGA

kakvoga je želio.«

»Drago mi je što te nije oblikovao«, rekla je Jessica. »Ne bi ispao ni upola tako zanimljiv.« Spustio je pogled na njezino nasmiješeno lice. »Zanimljiv, nego što. Kuga i Kolera Ballisterovih. Gospodar grijeha osobno. Najveći kurvar u kršćanskom svijetu. Samosvjestan, nespretn nezahvalnik.«

»Najporočniji čovjek koji je ikad živio.«

»Veliki nespretnjaković. Pokvaren, sebičan, pakosran grubijan.« Kimnula je glavom. »Nemoj izostaviti ono > uobraženi seljačin<.« »Nije važno što ti misliš«, uzvišeno je rekao. »Moj sin vjeruje da sam kralj Arthur i svi vitezovi Okrugloga stola u jednome.«

»Preskroman si, dragi«, rekla je. »Dominick je uvjeren da si Jupiter i cijeli panteon rimskih božanstava u jednome. To je skroz mučno.«

»Ne znaš ti što je mučno, Jess«, rekao je. nasmijavši se. »Da si samo mogla vidjeti onu pokretnu gomilu prljavštine koju sam zatekao u svratištu Golden Hart. Da ta stvar nije progovorila, mogao sam je pogreškom uzeti za gomilu pljesnivog izmeta i šutnuti je u vatru.« »Phelps mi je rekao«, kazala je. »Pošla sam dolje dok si se ti kupao i zaskočila ga kad je bio na odlasku. Opisao mu je u kakvom je stanju bio Dominick i kako si se suočio i nosio s time, sam... sa svoje *obje* ruke.«

Prešla je rukom niz onu njegovu koju su mu vlastiti strahovi i potrebe bile oduzele, a veći strahovi i potrebe dječaka izliječile. »Nisam znala hoću li se smijati ili plakati«, rekla je. »Pa sam učinila oboje.« U očima joj je zablistala srebrna izmaglica. »Tako se ponosim tobom, Daine. I ponosim se sobom«, pridodala je, skrenuvši pogled ustranu i brzo zatrepavši, »jer sam imala dovoljno pameti da se udam za tebe.«

»Ne budi smiješna«, rekao je. »Pamet nema ništa s time. Ali odat ću ti priznanje jer si na najbolji način iskoristila situaciju u kojoj bi svaka normalna žena vrišteći skočila s najbližeg tornja.«

»To bi bilo neoprostivo nespretno«, rekla je.

»Misliš reći, značilo bi priznanje poraza«, rekao je. »A ti to ne možeš učiniti. To ti nije u prirodi. Kao što je Vawtry dobro naučio. na svoju vječnu sramotu.«

Namršrila se. »Znam da sam kod njega iskoristila prednost. Unatoč svemu, bio je preveliki džentlmen da mi uzvratu kako valja. Jedino je mogao pokušati otresti me se. Ali ne bih tu prednost koristila da je prokleta luda pustio ikonu. A onda sam, do vremena kad je to napokon učinio, bila previše izgubila razum da bih ga prestala mlatiti. Da nisi onda došao, bojim se da bih ga možda ubila.« Naslonila je glavu na njegovu mišićavu nadlakticu. »Mislím da me nitko drugi ne bi mogao zaustaviti.«

»Da, mi veliki, opaki glupani znamo biti korisni«, rekao je. Podigao ju je i odnio do trpeze.

»Srećom, dotad su mi već obje ruke radile jer inače dvojim da bih u tome uspio.« Spustio ju je na blistavu drvenu plohu. »Ipak. volio bih znati zašto moja razborita žena nije imala dovoljno zdravog razuma da uza se ostavi najmanje par slugu, bio požar ili ne.«

»I jesam«, rekla je. »Ali Joseph i Mary su bili gore u Južnom tornju, predaleko da bilo što čuju. Ni ja ne bih primijetila Vawtrya da nije sišao niz glavno stubište. Ali ja sam pošla dolje do prizemlja da dočekam vaš povratak. Netko je morao biti tamo kad dođete, kako bi se Dominick osjećao dobrodošlim. Željela sam biti ta osoba. Željela sam pokazati da sam ga iščekivala.« Glas joj je zadrhtao. »Željela sam ga ohrabriti i... za-zagrliti ga.«

Podigao joj je bradu i zagledao se u njezine vlažne oči. »Ja sam ga zagrlio, *cara*«, blago je rekao. »Stavio sam ga preda se na konja i držao ga uza se jer on je dijete kome treba ohrabrenje. Rekao sam mu da ću se brinuti o njemu... jer on je moj sin. I rekao sam mu da ga i ti želiš. Rekao sam mu sve o tebi — da možeš biti ljubazna i začudno razumljiva, ali da nećeš tolerirati gluposti.« Nasmiješio se. »A onda, kad smo došli kući, prvo što je Dominick vidio bio je potvrđan, neoboriv dokaz toga posljednjeg. Dokazala si da tata govori istinu i da tata zna sve o svakome.«

GIGA

»Tada bih trebala zagrliti tatu.« Ovila mu je ruke oko struka i položila glavu na njegove grudi.

»Volim te, Sebastiane Leslie Guyu de Ath Ballisteru. Volim vas, lorde Daine i Belzebube, lorde Blackmoore, lorde Launcellse, lorde Ballisteru...

»To je previše imena«, rekao je. »Oženjeni smo već više od mjesec dana. Kako se čini da namjeravaš ostati, tada ti mogu dati i slobodu da me zoveš mojim krštenim imenom. To je u svakom slučaju bolje od onoga > seljačino. <<<

»Volim te, Sebasriane«, rekla je.

»1 ti si meni prilično draga«, rekao je.

»Strašno draga«, ispravila ga je.

Ogrtač joj je počeo kliziti s ramena. On ga je žurno povukao natrag gore. »Strašno bi mogla biti prava riječ za to.« Pogledao je dolje, prema mjestu na kojem se njegov nabrekli ud upirao o njezin ogrtač. »Bolje nam je brzo početi gore i uhvatiti malo sna do kraja noći. Prije nego moji osjećaji sklonosti ne nabujaju do nerazumnog stupnja.«

»Ići ravno na početak bi bilo nerazumno«, rekla je. Gurnula je ruke u otvor njegova ogrtača i čvrsto mu stisnula grudi. Mišići su mu se napeli i zatitrali, i taj se titraj prenio nadalje.

»Iscrpljena si od kušnji kroz koje si prošla«, rekao je, progutavši uzdah. »I siguran sam da imaš stotinu modrica po sebi. Ne želiš grubijana od stotinu kilograma na sebi.«

Prešla mu je palcem preko bradavice.

»Mogao bi se podvući *pod* mene«, tiho je rekla.

Savjetovao je sebi da prečuje to što je upravo rekla, ali taj mu se prizor počeo rađati u umu, a s njime se energičnu uzdizati i njegov ud.

Prošlo je mjesec dana otkad mu je rekla da ga voli. Prošlo je mjesec dana otkad ga je doista pozivala sebi, umjesto da samo surađuje. Koliko god ta suradnja bila poletna, nedostajale su mu njezine besramne predigre, jednako koliko su mu nedostajale te dvije dragocjene riječi.

Osim toga, bio je životinja

I već je bio uspaljen poput mužjaka slona u sezoni parenja.

Podigao ju je sa stola. Mislio ju je spustiti dolje, jer bi nositi je bilo opasno intimno. Ali ona mu to nije dopustila. Uхватила mu se za ruke i omotala mu se nogama oko struka.

Pokušao je ne spuštati pogled, ali nije mogao odoljeti.

Vidio je mekana bijela stegna kako ga okružuju, nakratko okom uhvatio tamne kovrče odmah ispod pojasa koji više nije ukrasno pridržavao njezin ogrtač.

Malo se promeškolljila i ogrtač joj je opet skliznuo niz ramena. Izvukla je jednu, pa drugu ruku iz širokih rukava. Elegantna odora postala je beskoristan komad svile što joj je visio oko struka.

Nasmiješena, rukama ga je obgrlila oko vrata. Protrljala je svoje čvrste bijele grudi o otvor njegova ogrtača i ovaj je popustio. Topli ženstveni brežuljci uprlji su mu se o kožu.

Okrenuo se, opet prišao stolu i skliznuo na njega.

»Jess, kako ću se, dovraga, uspeti uz stube u ovom stanju?« promuklo je upitao. »Kako čovjek može ostati uredan kad mu činiš toliko stvari?«

Oblizala mu je udubljenje na vratu. »Volim tvoj okus«, pro-mrmljala je. Otvorenim mu je usnama prešla preko ključne kosti. »I način na koji usnama osjećam tvoju kožu. I tvoj miris... po sapunu i kolonjskoj vodi i *muškosti*. Volim tvoje velike, tople ruke... i tvoje veliko, toplo tijelo... i tvoj ogroman, drhteći...«

Povukao joj je glavu gore i pritisnuo usne o njezine. Odmah je raširila noge, pozivajući ga. Bila je podmukla, *femme fatale*, ali imala je tako svjež i čist okus. Imala je okus kiše i on se na njoj napijao. Udahnuo je miris kamilice, pomiješan s miomirisom koji je bio jedinstveno njezin. Svojim velikim, tamnopusim rukama joj je obilazio slasne obline ... skladan stup njezina vrata, blagu kosinu njezinih ramena, svilenu krivulju njezinih grudi, s njihovim napetim, zagasitim pupoljcima.

GIGA

Legao je na stol i povukao je na sebe i prešao te ženske obline još jednom, svojim usnama, jezikom.

Stisnuo joj je rukama glatku, podatnu stražnjicu i rukama pratio krivulju njezina uskog struka i nježnu izbočinu njezinih bokova.

»Ja sam glina u tvojim rukama«, dahtala mu je uz uho. »Ludo te volim. Toliko te želim.« Taj nježan glas, promukao od žudnje, plivao mu je u glavi i pjevao mu u venama i vijao mu svoju glazbu srcem.

»*Sono tutto tuo, tesoro mio*«. odgovorio je. »Sav sam tvoj, zlato moje.«

Ščepao joj je slatku stražnjicu i podigao je na svoju muškost... i zastenjao kad ga je ona povela u sebe. »O, *Jess*«

»Sav moj.« Počela se sporo spuštati niz njegov ud.

»Dobri Bože.« Užitek ga je prostrijelio, nazupčan i užaren. »O, *Dio*, Umrijet ću.«

»*Sav moj*«, rekla je,

»Da. Ubij me, Jess. Ponovi to.«

Ona se podigla i opet potonula, istom mučnom sporošću. Još jedna munja. Žarka. Probojna. Preklinjao je za još. Dala mu je to, jašući ga, upravljajući njime. Želio je da bude tako jer to je ljubav upravljala njime, sreća ga obuzdavala. Ona je bila strastan okov njegova djela, voljena gospodarica njegova srca.

Kad se oluja napokon provalila i ona mu, dršćući od nje, pala u naručje, pritisnuo ju je čvrsto uz to srce kojim je vladala... gdje mu je tajna koju je toliko dugo skrivao tukla u grudima.

Ali više nije želio takve tajne. Sada je mogao izgovarati riječi. Bilo je tako lako. sad kad se sve što je bilo u njemu sleđeno i ukopano

otopilo i uskipjelo, svježe poput dartmurskih potoka u proljeće.

Uz drhtav smijeh, podigao joj je glavu i poljubio je.

»*Ti amo*«, rekao joj je, I bilo je to toliko smiješno jednostavno da je odmah ponovio, ovaj put na engleskome. »Volim te, Jess.«

Da ljubav nije u njemu eksplodirala, obavijestio ju je njezin muž nešto kasnije, mogao je učiniti pogrešku zbog koje si nikad ne bi oprostio.

Kad su se vratili u glavnu spavaonicu sunce se već sporo uzdizalo nad obzorom, ali Dain nije bio spreman zaspati dok svi događaji od prethodne večeri nisu bili prepričani, pojašnjeni i razbistreni.

Ležao je na leđima, zagledan u zlatne zmajevе na baldahinu. »I sam omamljen«, govorio je, »bio sam prisiljen gledati kako s lakoćom bilo koji čovjek — posebno onaj Vawtryeve ograničene inteligenciji — može posrnuti u škripac.«

U nekoliko prijezira punih rečenica ispričao joj je o svojim sumnjama u Beaumontovu ulogu u pariškoj farsu i kako se ta pakost nastavljala. Jessica nije bila previše iznenađena. Oduvijek je Beaumonta smatrala osobito neugodnim ljudskim bićem i pitala se zašto ga njegova žena već odavno prije nije ostavila.

Ipak. način na koji je njezin muž prišao problemu ujedno ju je i iznenadio i uveseljavao. Do vremena kad je završio s opisom zanimljivih metoda za sređivanje računa i s Vawtryem i s odbojnim Beaumontom, nije se više mogla obuzdavati od smijeha.

»Ah, Sebastiane«, dahtala je, »tako si pokvaren. Dala bih sve da mogu vidjeti izraz Beaumontova lica kad bude čitao Vawtryevu po-poruku za-zahvalnosti«. počela je mucati. A zatim je opet prasnula u grohotan smijeh.

»Samo si ti u stanju cijeliti smiješnu stranu ove situacije«, rekao je kad se napokon stižala.

»I tvoje umijeće- rekla je. »Vawtry, Charity — čak i prijezira vrijedan Beaumont — sa svima si se pozabavio, sve sredio u samo nekoliko minuta. A da pritom nisi trebao ni prstom maknuti.«

»Osim dok sam brojao novčanice«, rekao je Dain. »To me ko-šta. sjećaš se?«

»Vawtry će ti biti zahvalan ostatak života«, rekla je. »Pohitat će i na kraj svijeta da ispuni ono

GIGA

što si od njega tražio. A Charity će biti zadovoljna, jer će se udobno skrasiti uz čovjeka koji je obožava. A to je sve što je željela, i sam znaš. Život u dokonoj raskoši. Zato je i začela Dominicka.«

»Znam. Mislila je da ću joj plaćati petsto funta godišnje;«

»Pitala sam je kako je došla do tog smušenog zaključka«, rekla je Jessica. »Kazala je, onda kada su svi velikani došli na sprovod tvoga oca. Neki od te gospode sobom su povelili i svoje prilježnice i smjestili ih u obližnjim svratištima. Uz ostala londonska ogovaranja, Charity je čula i priče — nema dvojbe, pretjerivanja — o rentama i godišnjim prihodima koje su dobivali nezakoniti potomci izvjesnih plemića. Stoga, rekla mi je, nije primijenila uobičajene mjere opreza s tobom i Ainsvoodom, i stoga nije, kad je otkrila da je u > blaženom stanju <, poduzela nikakve mjere da to ispravi.«

»Drugim riječima, neka joj je druga drolja bez mozga ubacila tu bubu u glavu.«

»Charity je mislila da samo treba roditi dijete, pa da nikad više neće morati raditi. Pet stotina funta bilo je za nju nečuveno bogatstvo.«

»Što objašnjava zašto je s lakoćom prihvatila tvojih tisuću pet-sto.« Dain je i dalje uporno zurio u zmajevu. »Znala si to, pa ipak si mi prijetila da ćeš joj dati ikonu.«

»Da sam se sama morala pozabaviti njome, nisam smjela riskirati da priredi ružnu scenu pred Dominickom«, pojasnila je Jessica, »On je, poput tebe, izrazito osjetljiv i emocionalan. Za popravljavanje štete koju je sa samo nekoliko riječi u nekoliko minuta mogla učiniti mogle bi trebati godine. Ali kad si ti otišao tamo, rizik se znatno smanjio. Ipak, više sam voljela da otide tiho. Zato sam Phlepsa naoružala mitom.«

Dain se okrenuo na bok i privukao je sebi u zagrljaj. »Dobro si učinila. Jess«, rekao je.

»Sumnjam da bih se istodobno mogao nositi s bolesnim djetetom i s vrištanjem njegove majke. Ruke su mi bile pune posla — obje — a um zaokupljen njime.«

»Bio si tamo da mu pomogneš«, rekla je, čvrsto mu stišeći snažne, tople grudi. »Njegov veliki, snažni tata bio je tamo da mu pomogne i to je sada jedino važno. Kod kuće je. Na sigurnome. Mi ćemo se skrbiti za njega.«

»Kod kuće.« Spustio je pogled na nju. »Onda je to za stalno.«

»Lady Granville je odgojila dva kopileta svoga muža — koje je imao s njezinom tetom, ni manje, ni više — skupa s njihovim zakonitim klincima. I vojvodi od Devonshirea izvanbračna je kopilad povećala brojnost kućanstva.«

»A markiza od Daina može činiti ono što joj se proketo prohtije i dovraga sve što ostali misle«, rekao je njezin muž.

»Nemam ništa protiv počinjanja stvaranja obitelji s osmogodišnjim dječakom«, rekla je.

»Čovjek s djecom te dobi može komunicirati. To su gotovo odrasla ljudska bića.«

Toga je časa, kao na znak, ranojutarnju tišinu prekinuo neki neljudski urlik.

Dain se odmaknuo od nje i naglo se uspravio u sjedeći položaj.

»Samo ima noćne more, ništa više«, rekla je Jessica, pokušavajući povući svoga muža natrag.

»Mary je s njime.«

»Ta dernjava dopire iz galerije.« Skočio je iz kreveta.

Dok je odijevao svoj kućni ogrtač. Jessica je začula još jedan zaglušan vrisak... koji je dolazio iz galerije, baš kako je Dain rekao. Čula je i druge zvukove. Druge glasove. I udarce. I tihe užurbane korake.

Dok je pokušavala izvući se ispod zgužvane posteljine. Dain se već bosonog iskrao van. Brzo je navukla svoj ogrtač i papuče i pohitala za njim.

Zatekla ga je kako ruku prekrivenih na grudima stoji odmah ispred vrata i s nedokučivim izrazom lica promatra golog osmogodišnjaka kako progonjen od trojice slugu bježi prema južnom stubištu.

Dominick je bio tek koji metar od ulaza, kad se na njemu iznenada pojavio Joseph. Dječak se istom okrenuo i otrčao putem kojim je došao, izbjegavajući odrasle koji su ga pokušavali

GIGA

uhvatiti i vrišteći od ushita kad im je izmaknuo.

»Čini se da je moj sin ranoranilac«, blago je rekao Dain. »Pitam se čime ga je to Mary nahranila za doručak? Barutom?«

»Rekla sam ti da je đavolski hitar«, rekla je Jessica,

»Prije par trenutaka je protrčao pored mene«, rekao je Dain. »Vidio me. Pogledao me ravno u oči i nasmijao se — primijetit ćeš da je ta vriska zapravo smijeh — ne prestajući trčati.

Krenuo je ravno prema sjevernim vratima, zastao samo pola sekunde prije nego li će smrskati glavu o njih — okrenuo se i istim putem se vratio natrag. Mislim da želi moju pažnju.«

Kimnula je glavom

Dain je izašao u galeriju. »Dominiče«, rekao je, ne podižući glas.

Dominick je pojurio u nišu. Dain je pošao za njim, skinuo ga sa zastora na koji se pokušavao popeti i podigao dijete sebi na ramena.

Odnio je Dominicka u glavnu spavaonicu, a zatim u garderobu.

Jessica ih je slijedila samo do spavaonice. Čula je gundanje svoga muža i tanak piskav glasić njegova sina, ali nije mogla razabrati riječi.

Kad su nekoliko minuta kasnije izišli iz garderobe, Dominick je na sebi imao jednu očevu košulju. Nabrana prednjica pružala se dječaku ispod struka, dok su mu se donji rub i rukavi vukli po tepihu.

»Pojeo je doručak i umio se, ali je odbio obući karirano odijelo jer se u njemu guši, kako tvrdi«, pojasnio je Dain, dok se Jessica zamalo ugušila u pokušaju da zadrži ozbiljan izraz.

»Ovo je tatina košulja«, ponosno joj je rekao Dominick. »Prevelika je. Ali ne mogu biti gologuz...«

»Nag«, ispravio ga je Dain. »Svoje donje dijelove ne spominješ u prisutnosti dama. Baš kao što ne galopiraš s pumpom koja ti se ljulja na vjetru - premda je veoma zabavno slušati zaprepaštenu žensku vrisku. I, jednako tako, ne stvaraš veliku gužvu u cik zore, dok ja i moja dama pokušavamo spavati.«

Dominicku je pažnja odmah prešla na ogromnu postelju. Crne su mu se oči raširile. »Je li to najveća postelja na svijetu, tata?«

Zasukao je rukave svoje košulje i, ščepavši s obje šake platno što mu se valjalo oko mršavih nogu, otrčao do postelje i razjapljenih se usta zagledao u nju.

»Najveća je u kući«, rekao je Dain. »Kralj Charles Drugi nekoć je spavao u tom krevetu. Kad kralj dođe u posjet, čovjek mu mora dati najveću postelju.«

»Jesi li joj stavio bebu unutra u toj postelji?« raspitao se Dominick, pogledavši Jessici u trbuh.

»Mama je rekla da si me ti stavio u njezin trbuh u najvećem krevetu na svijetu. Je li sada tamo beba?« upitao je, pokazujući rukom.

»Da«, reklo je njegovo gospodstvo, Okrenuvši se od svoje zaprepaštene žene, pošao je do postelje i podigao svoga sina uvis. »Ali to je tajna. Moraš mi obećati da to nećeš svima ispričati dok ti ja to ne dopustim. Hoćeš li mi obećati?«

Dominick je kimnuo glavom. »Obećavam.«

»Znam da će biti teško čuvati tako zanimljivu tajnu«, rekao je Dain. »Ali nadoknadiću ti to. Zauzvrat za tu posebnu uslugu. dozvolit ću ti da baš ti budeš onaj koji će sve iznenaditi tom viješću. To je pošten dogovor, zar ne?«

Nakon što je kratko odvagao stvar, Dominick je opet zatresao glavom gore-dolje.

Dosad je postalo jasno da dvojica muškaraca nemaju poteškoća u komunikaciji. Bilo je jasno i da je Dominick, za sve namjere i svrhe, bio glina u rukama svoga tate. I tata je toga bio svjestan.

Dain je podario samozadovoljan nadmoćan osmijeh svojoj sme-tenoj ženi, a zatim iznio svoga sina van.

Trenutak kasnije se vratio sam, još uvijek se smiješeći. »Veoma si siguran u sebe«, rekla je

GIGA

kad joj je prišao. »Znam računati«, rekao je. »Oženjeni smo pet tjedana, a još mi nijednom nisi rekla da ne možeš uzvratiti mojim željama.« »Prerano je za zaključke«, rekla je.

»Ne, nije.« Podigao je Jessicu jednako kako kao svoga sina maloprije i odnio je do postelje. »To je veoma lako izračunati. Jedna plodna markiza plus jedan krepak markiz jednako je derište, negdje između Svijećnice i Blagovijesti.«

Nije ju spustio dolje, već je sjeo na rub madraca, zibajući je u svojim mišićavim rukama.

»Toliko o nadama da bih te mogla iznenaditi«, rekla je.

Nasmijao se. »Jessica, iznenađuješ me od dana kad sam te upoznao. Svaki put kad se okrenem, nešto mi doleti u lice. I nije to neka opscena ura ili rijetka ikona, nego pištolj — ili moja tragično neshvaćena majka — ili moj vragolasti sin. Bilo je trenutaka kad sam bio uvjeren da nisam oženio ženu, nego neko sredstvo za podmetanje paleža. To barem ima smisla.« Zataknuo joj je pobjegli pramen kose iza uha. »Nije nimalo zapanjujuća stvar ako dvoje ljudi s nezasićenim putenim apetitom dobiju bebu. To je savršeno prirodno i razumno. I nimalo ne uznemiruje moje delikatne osjećaje.«

»To sada govoriš.« Nasmiješila mu se. »Ali kad se počnem debljati i postanem ćudljiva i razdražljiva, živci će ti biti posve rastrojani. A kad započne porođaj i čuješ me kako vičem i proklinjem i poželim da ideš dovraga...«

»Nasmijat ću se«, rekao je. »Kao pravi nesavjestan grubijan kakav sam.«

Posegnula je da mu pomiluje arogantnu vilicu. »Ah, barem si lijep grubijan. I bogat. I snažan. I muževan.«

»Već je bilo i vrijeme da shvatiš koliko si sretna. Udala si se za najmuževnijeg čovjeka na svijetu.« Nacerio se, a u očima mu je, crnima poput grijeha, ugledala kako se davao u njemu smije. Ali, bio je to njezin davao, i ona ga je ludo voljela.

»Najumišljeniji, misliš reći«, kazala je.

Pognuo je glavu sve dok mu se veliki Usignuolov nos nije nadnio centimetar dalje od njezina.

»Najmuževniji«, odlučno je potvrdio. »Žalosno si spora ako to dosad nisi shvatila. Srećom po tebe, ja sam jedan od najstrpljivih učitelja. Dokazat ću ti to.«

»Svoju strpljivost?« upitala je.

»I svoju muževnost. Oboje. I to uvijek iznova.« Crne su mu oči zasjale. »Naučit ću te lekciju koju nikad nećeš zaboraviti.«

Zaplela mu je prste u kosu i privukla mu usne svojim. »Moj poročan dragi«, šapnula je. »Baš bih to voljela vidjeti.«